Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

(21 noiembrie)

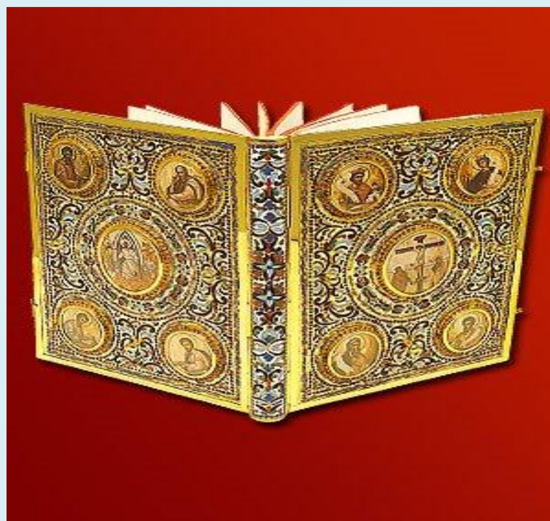

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

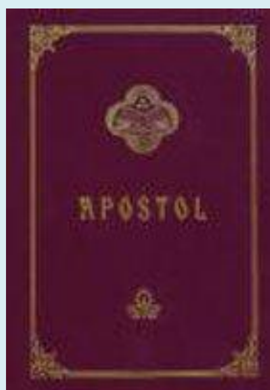
Luca 10, 38-42; 11, 27-28

În vreme aceea
38. Şi pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta,
L-a primit în casa ei.
39. Şi ea avea o soră ce se numea Maria, care, aşezându-se la picioarele Domnu-
lui, asculta cuvântul Lui.
40. Iar Marta se silea cu multă slujire şi apropiindu-se, a zis: Doamne, au nu
socoteşti că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute.

41. Şi, răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijeşti şi pentru multe te sileşti;
42. Dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea.

27. Şi când zicea El acestea, o femeie din mulţime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecele care Te-a purtat şi fericiţi sunt sânii pe care i-ai supt!
28. Iar El a zis: Aşa este, dar fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc.

Apostol

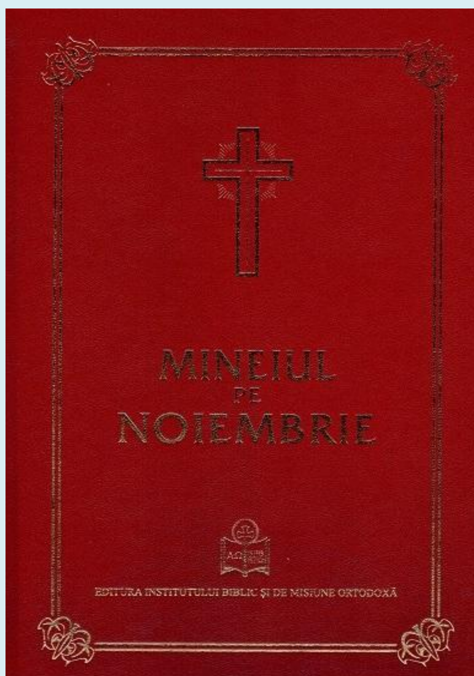
Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 9,1-7

Fraţilor
1. Deci şi cel dintâi (Aşezământ) avea orânduieli pentru slujba dumnezeiască şi un altar pământesc,
2. Căci s-a pregătit cortul mărturiei. În el se aflau, mai întâi, sfeşnicul şi masa şi pâinile punerii înainte; partea aceasta se numeşte Sfânta.
3. Apoi, după catapeteasma a doua, era cortul numit Sfânta Sfintelor,
4. Având altarul tămâierii de aur şi chivotul Aşezământului ferecat peste tot cu aur, în care era năstrapa de aur, care avea mana, era toiagul lui Aaron ce odrăslise şi tablele Legii.
5. Deasupra chivotului erau heruvimii slavei, care umbreau altarul împăcării; despre acestea nu putem acum să vorbim cu de-amănuntul.
6. Astfel fiind întocmite aceste încăperi, preoţii intrau totdeauna în cortul cel dintâi, săvârşind slujbele dumnezeieşti;

7. În cel de-al doilea însă numai arhiereul, o dată pe an, şi nu fără de sânge, pe care îl aducea pentru sine însuşi şi pentru greşealele poporului.

În această lună (noiembrie), ziua a douăzecea - Înainte-prăznuirea intrării în Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi cuviosul părintele nostru Grigorie Decapolitul. Şi cel dintru Sfinţi părintele nostru Proclu, arhiepiscopul Constantinopolului

La Vecernia mică

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6 ale înainte prăznuirii 3 şi ale Sfântului Grigorie 3.

Stihirile înainte prăznuirii, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Făclii purtând fecioare, pe pururea Fecioara luminat petrecându-o, proorocesc adevărat cu Duhul, ceea ce va să fie. Că Născătoarea de Dumnezeu, fiind Biserica lui Dumnezeu, în Biserică cu strălucire fecioarească, pruncă fiind se aduce.

După făgăduinţa cea sfântă, Născătoarea de Dumnezeu şi rodul cel lăudat, s-a arătat lumii cu adevărat, ca cea mai înaltă decât toţi, care cu bună cinste fiind dusă

în Biserica lui Dumnezeu, plinind rugăciunea celor ce au născut-o, fiind păzită cu Dumnezeiescul Duh.

Cu cerească pâine fiind hrănită, Fecioară, cu credinţă în Biserica Domnului, ai născut lumii pe Cuvântul vieţi; Căruia ca o Biserică aleasă şi cu totul fără de prihană, mai înainte te-ai logodit prin Duhul cu taină, Mireasă făcându-te lui Dumnezeu şi Tatălui.

Alte **stihiri** ale Sfântului Grigorie, glas şi Podobie aceeaşi:

În cereştile lăcaşuri, cu veselie locuind şi cu îngerii, părinte, cu îndrăzneală stând înaintea scaunului Domnului, celor ce săvârşesc pe pământ pomenirea ta iertare de greşeli şi de patimi, ca să le dăruiască, roagă-te.

Cu secera rugăciunilor, părinte Grigorie, spinii patimilor tăindu-i şi arând cu plugul înfrânării pământul cel sufletesc, ai semănat într-însul seminţele bunei credinţe. Prin care ne creşti nouă, roduri de tămăduiri.

Vas primitor de fapte bune pe tine te numim, cuvioase, ca pe un iubitor de linişte şi lucrător de priveghere şi stâlp înfrânării şi de rugăciune lăcaş nestricat şi vistierie de minuni; şi rugător pentru cei ce te cinstesc pe tine, Grigorie.

Slavă..., Şi acum..., a înainte prăznuirii, glasul al 4-lea

Astăzi Biserica ceea ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în Biserica Domnului se aduce şi Zaharia o primeşte pe dânsa. Astăzi Sfintele Sfinţilor se bucură şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi, împreună cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, Domnul este cu tine, cel ce are mare milă.

Vezi: Dacă este Vineri seara, Slavă..., a înainte prăznuirii, Şi acum... Dogmatica glasului.

La Stihoavnă

Stihirile Sfântului Proclu, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semne...

Cu luminarea dogmelor şi cu strălucirea vieţii, cu bună credinţă ai împodobit arhieria, Procle pururea pomenite şi Bisericii stâlp te-ai arătat cu adevărat, luminând pe toţi cu cuvintele tale. Pentru aceasta pe tine te fericim şi cu psalmi şi cu cântări, prăznuim sfântă şi prea cinstită pomenirea ta.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Luminat ai învăţat şi cu dumnezeiască înţelepciune ai propovăduit pe Născătoarea de Dumnezeu, Fecioară prea curată, care a născut pe Ziditorul, cel mai înainte de veci şi Stăpânul, Fiul şi Cuvântul Tatălui, care în vremurile cele mai de apoi şi Om S-a făcut pentru noi de bunăvoie şi nu S-a schimbat cu firea. Şi pe Nestorie păgânul şi prea nebunul, l-ai ruşinat.

Stih: Preoţii Tăi Doamne se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi cu bucurie se vor bucura.

Apele cele ca aurul luminoase, ale înţelepţitului de Dumnezeu propovăduitorului; le-ai luat pururea pomenite, al căruia şi moştenitor bunei cinstiri şi scaunului te-ai arătat, întărind cu învăţăturile adevărului turma lui Hristos şi sfintele şi prea cinstitele lui moaşte, ca o podoabă prea frumoasă Bisericii le-ai dat.

Slavă..., Şi acum..., a înainte prăznuirii, glasul al 4-lea

Veniţi toţi credincioşii, pe ceea ce una este fără de prihană să o lăudăm pe cea mai înainte propovăduită de prooroci şi în Biserică adusă, care mai înainte de veci a fost rânduită a fi Maică şi în anii cei mai de pe urmă s-a arătat Născătoare de Dumnezeu. Doamne, pentru rugăciunile ei pacea Ta dă-ne-o nouă şi mare milă.

Troparul sfinţilor, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă..., Şi acum..., a înainte prăznuirii. Glasul al 4-lea

Bucurie mai înainte ne încredinţează nouă astăzi Anna rod potrivnic întristării odrăslind, pe una pururea Fecioară. Pe care o şi aduce rugăciunile plinindu-şi astăzi bucurându-se, în Biserica Domnului, ca pe ceea ce este Biserica Cuvântului lui Dumnezeu şi Maică curată.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul înainte-prăznuirii de 2 ori. Slavă..., al sfinţilor, Şi acum... al înainte-prăznuirii.

După întâia Catismă **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cele dinaintea uşilor Bisericii şi Sfintele Sfinţilor, arătat astăzi Zaharia, luminat împodobindu-le, bine le găteşte. Că va să intre Fecioara înlăuntrul acestora, care s-a gătit spre sălăşluirea lui Dumnezeu, a cărei dumnezeiască intrare mai înainte o prăznuim.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

După a doua Catismă **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Lăcaşul lui Dumnezeu, cămara cea de mult preţ, în Biserica lui Dumnezeu, cu făclii strălucită, şi cu bucurie mai înainte vine să intre. Şi se bucură de aceasta Zaharia, văzând arătat ceata Sfinţilor prooroci, petrecându-o pe aceasta, şi se veseleşte, şi înainte prăznuind cântă, zicând: Bucurie mai înainte vesteşte, intrarea ta, Fecioară Maică nenuntită.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta

2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.

3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.

4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al înainte prăznuirii cu Irmosul pe 6 şi ale sfinţilor 2 pe 8.

Canonul înainte prăznuirii

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maicii, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi cânta intrarea ei, bucurându-mă.

Întru Sfintele Sfinţilor cea prea sfântă şi fără de prihană a locui înainte merge, ca să fie Biserică sfinţită lui Dumnezeu Celui Preasfânt, şi înaintea ei merg tinerele fecioare.

Sfatul cel mai înainte de veci, al Dumnezeului nostru Celui mai înainte de veci, s-a plinit, mai înainte mergând tu a te hrăni întru Sfânta Sfintelor, spre lăcaşul Cuvântului, Fecioară cu totul fără prihană.

Dumnezeieştii tăi părinţi, pe tine ceea ce erai să fii Născătoare de Dumnezeu, te-au pus să te hrăneşti în Sfânta Sfintelor, rugăciunea, cu care s-au rugat, plinindu-o prea curată.

Dă putere, Stăpână, neputinţei inimii mele, şi o întăreşte, că se clăteşte de patimi, ca şi cu credinţă şi cu dragoste să te fericesc, pe tine cea pururea fericită, şi cu totul fără prihană.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

facere a de Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Pe Faraon cel ce era purtat în carele de război, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, lovind în chipul Crucii şi despărţind marea. Şi pe Israel cel fugărit, care mergea pe picioare, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Smeritul meu suflet cel omorât cu dulceţile trupului, cu rugăciunile tale înviază-l, părinte Grigorie. Că viaţă neîmbătrânitoare acum ai luat, omorându-ţi mădularele cele de pe pământ, cuvioase, cu pustniceştile nevoinţe.

Înfrânându-ţi dulceţile trupului cu vitejia minţii, din vârsta prunciei te-ai făcut părinte organ Duhului. Ale Aceluia lucrări arătat înlăuntru luându-le, şi cu chip dumnezeiesc cunoscându-te.

Cu iubirea dumnezeiască poftele trupului ai veştejit, şi ţie însuţi, fericite, ţi-ai logodit soţie curăţia, din care s-au născut ţie fii, toate bunătăţile pururea pomenite, care te-au făcut fiu lui Dumnezeu.

A Născătoarei

Ceea ce eşti scară cerească, care ajungi de la pământ la Cer, prin care Cuvântul lui Dumnezeu cu oamenii a vorbit, binecuvântată Preacurată, minune nespusă, vedere cu mintea necuprinsă, mântuieşte pe cei ce scapă la tine.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul 1

Irmos: Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea mărit. Că aceasta nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor prin adânc cale nouă făcându-le.

Prin lucrare şi prin cuvânt adevărat, cu înţelegătorii îngeri fiind de un chip, de Dumnezeu primite, şi împreună cu dânşii înaintea scaunului cinstitei Treimi stând, Procle, roagă-te să ne mântuiască pe noi.

Urmelor lui Gură de aur urmând înţelepte părinte pururea pomenite, a aceluia cinstită şi dumnezeiască îmbrăcăminte a preoţiei, ca o moştenire părintească ai luat după vrednicie, minunate.

Slavă...

De demult Isaia a strigat cu Duhul, cum că Dumnezeu era să vină pe pământ; iar Nestorie cu minte vătămată a hulit întruparea, care de tine de trei ori fericite prin sinod s-a condamnat.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu cuvinte de Dumnezeu insuflate, înfricoşată întruparea cea din Fecioară a Cuvântului Dumnezeului nostru, o ai luminat, Procle, şi Născătoare de Dumnezeu pe aceasta ai propovăduit-o, învăţăturilor celor prea înţelepte ale apostolilor urmând.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască intrarea ta, cununilor slavei învredniceşte-i.

Începând fecioare a merge înaintea Fecioarei, cu făclii fiind luminat ceea ce era să fie a însemnat. Că dintr-însa era să Se nască Luminarea cunoştinţei, care a dezlegat întunecarea înşelăciunii.

Râvnind de demult cu dumnezeiesc gând Anna, rugăciune a plinit şi te-a pus întru cea Sfântă, pe tine ceea ce eşti cu totul fără prihană, care era să aibi zămislire prea sfântă şi naştere.

Soarele şi-a tins, razele, văzând pe norul luminii tins cu voia lui Dumnezeu, înlăuntru în Sfânta Sfintelor, din care era să plouă iertare celor înţeleniţi cu greşelile.

Mă îndumnezeieşte Dumnezeu, cel ce S-a sălăşluit întru tine pentru îndurare; prea cinstită, Curată, pe mine cel furat prin mâncare mai înainte de înşelăciunea şarpelui. Şi în locul stricăciunii, iarăşi desfătare nestricăcioasă îmi dăruieşte.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

În numele faptelor bune alergând, cuvioase, în norul privirii la cele de sus ai intrat şi ai cunoscut pe cât ai putut cuprinde, pe Cel necuprins cu firea, plin de lumină fiind părinte.

Cel ce S-a născut în peşteră pentru mântuirea omenească de demult, pe tine cel ce ai locuit în peşteră, prea fericite, cu lumină cerească te-a luminat, ca pe Pavel luminos arătându-te, părinte Grigorie.

Uşa cea cerească, prea curată Maica lui Hristos, ţie celui încunjurat de asuprelile drăceşti, părinte, ţi-a dat aripi şi puternic cu tărie te-a făcut asupra lor cu darul său.

A Născătoarei

Bucură-te, ceea ce una ai născut pe Domnul tuturor. Bucură-te, ceea ce ai solit viaţă oamenilor. Bucură-te, munte umbrit şi netăiat. Întărirea credincioşilor, bucură-te, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii...

Lumină din lumină prin dumnezeiască vedenie, prea fericite luând, Bisericii lumină ai fost; pentru aceasta ţi-a răsărit şi dumnezeiască lumină cu înţelegere, precum este scris. Cu care fiind strălucit, luminezi pe cei ce laudă pomenirea ta Procle.

Trâmbiţând cu tunetul dogmelor, ca zidurile Ierihonului ai surpat toate îndrăznelile eresurilor şi oştirile. Şi semne de biruinţă ai ridicat, propovăduind luminat întruparea lui Dumnezeu cea din Fecioară.

Slavă...

De izvorul înţelepciunii lipindu-ţi gura ta de Dumnezeu primite şi dumnezeieştile ape ale înţelepciunii celei duhovniceşti luând Procle, ai înecat râurile cele tulburi, prea fericite, adică învăţăturile lui Nestorie, cele fără de Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce Unul-Născut din Tatăl sus negrăit Se cunoaşte, Unul-Născut din tine jos prea curată mai presus de cuvânt şi de pricepere S-a născut şi a îndumnezeit pe om prin tine cea cu totul fără de prihană, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, care nu ştii de nuntă.

Irmosul: Însuţi Cel ce ştii neputinţa fiinţei omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită, a slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

Condacul Sfântului Grigorie, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Soare luminos pe tine Biserica te cunoaşte, care cu podoabele faptelor bune şi cu razele tămăduirilor pe toţi luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta prăznuim dumnezeiască pomenirea ta, şi cinstim nevoinţele tale prea fericite părinte, înţelepte Grigorie.

Alt **Condac** al Sfântului Proclu, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

După vrednicie astăzi, prăznuieşte cea mai cinstită decât toate cetăţile cu adevărat, cinstită mutarea ta părinte al părinţilor, prea fericite Procle înţelepte.

Sedealna Sfântului Grigorie, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu dumnezeiască strălucire fiind luminat, ai izgonit întunericul patimilor celor de suflet păgubitoare, Grigorie pururea pomenite. Înălţându-te spre înălţimea nepătimirii cea prea curată; ai revărsat cu strălucire raze de tămăduiri, sălăşluindu-te întru lumina cea neapusă, a Împărăţiei lui Hristos.

Slavă...,

Altă **Sedealnă** a Sfântului Proclu, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Întru înălţimea Bisericii, Domnul te-a pus ca pe o stea luminoasă, luminând pe cei ce cântă: Procle lauda părinţilor pururea pomenite.

Şi acum..., a înainte prăznuirii, glasul al 4-lea

Pe cinstită intrarea Fecioarei, astăzi mai înainte prăznuindu-o luminat credincioşii, cu cântări de Dumnezeu grăitoare, pe dânsa să o lăudăm neîncetat, ca pe ceea ce este cu totul fără prihană.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul sfat cel neurmat, al Celui Preaînalt, al întrupării Tale celei din Fecioară, proorocul Avacum înţelegându-l, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Sfinţite limbi mai înainte te-au vestit, curată, că era să fii locaş firii celei neîncăpute. Pentru aceasta pe tine cetele fecioarelor te-au petrecut la cele sfinte, făclii purtând.

Laudă a dobândit Ioachim cu Anna, mergând, şi ducându-te pe tine în Sfânta Biserică cu veselie; ceea ce eşti Biserica lui Dumnezeu, Preasfântă, prea curată Stăpână, cu totul fără prihană.

Dezleagă-se osândirea strămoşilor, că iată a înflorit viţa care ne-a rodit nouă Strugurul cel nestricat, cel ce aduce vin de veselie marginilor.

Pe tine una cea cu totul fără prihană, Cuvântul Ziditorul aflându-te, S-a sălăşluit în pântecele tău, lucrând a noastră mântuire cu darul, Preacurată, pentru mila cea negrăită.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu, şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu, bucuria mea, Cel ce n-ai părăsit sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cel ce pentru noi străină pogorâre a avut, străin fiind pentru bunătate, pe tine străin pentru Dânsul, din moştenire văzându-te te-a primit Grigorie, şi dumnezeiesc moştenitor al Împărăţiei Sale, strălucit cu bunătăţi te-a făcut.

Pentru Hristos, cel ce a pruncit pentru noi, şi a fost prunc, cuvioase, la şcoala pruncilor te-ai dat pe tine, însuţi prunc cu răutatea făcându-te, de Dumnezeu cugetătorule părinte, şi cu dumnezeiasca smerenie, răutatea vrăjmaşului ai smerit-o fericite Grigorie.

Cu ploile lacrimilor tale părinte Grigorie, ca şi cu nişte rouă dumnezeiască adăpându-te, toată fapta bună ai crescut, toată roada bună a dreptăţii ai înflorit, ca un pom roditor lângă izvoarele apelor răsădit, ale postniciei celei desăvârşite.

A Născătoarei

Maica lui Dumnezeu binecuvântată, cu totul fără prihană, vindecă rănile sufletului meu. Stinge desfătările trupului, inima mea cea întunecată luminează-o. Împacă-mi ştiinţa mea și mă scapă de toată vătămarea şi năvălirea vrăjmaşilor.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, ce vrea să iasă din tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Ca nişte aur în foc, prea sfinţite, cu înfrânarea înţelepte, cinstit trupul tău, curăţindu-ţi, frumos l-ai arătat Făcătorului; pentru aceasta îmbrăcămintea preoţiei ţie în vecie ţi-a dăruit.

Vestirea cuvintelor, şi tunetul cel cu bun glas al dogmelor învăţăturilor tale, Biserica lui Dumnezeu înţelepţeşte veselindu-o, gonesc îndrăzneala ereticilor, sfinţitorule Procle prea mărite.

Slavă...

Întru învăţătura dumnezeieştii cunoştinţe fiind, ca un ierarh sfinţit, cu buna dăruire tuturor ai dat luminare, şi dumnezeiască strălucire, spre mântuirea sufletelor după vrednicie, minunate.

Şi acum..., a Născătoarei

Cărbunele cel dumnezeiesc în pântece, ceea ce eşti cu totul fără prihană, primindu-L mai presus de minte, nu te-ai ars cu adevărat. Că rugul de departe cu însemnare a închipuit naşterea ta, spre mântuirea noastră şi înnoirea.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de cinstită intrarea ta; că tu Fecioară care nu ştii de nuntă, înlăuntru ai intrat în Biserica lui Dumnezeu, ca o prea curată Biserică, tuturor celor ce te laudă pe tine, mântuire dăruindu-le.

Norii să roureze dreptate astăzi; căci ca în Cer se tinde dumnezeiescul nor în Biserica lui Dumnezeu. Care pică dulceaţa, ceea ce scoate toată amărăciunea sufletelor noastre.

Străină este zămislirea ta, străină este şi naşterea ta, străină este petrecerea ta, Fecioară şi ducerea ta înlăuntrul Bisericii. Străine şi prea slăvite sunt ale tale, care covârşesc cuvântul şi cugetul, prea curată.

Pe tine toată te-a sfinţit Preasfântul Duh, ceea ce ai petrecut înlăuntrul Bisericii, şi te-ai hrănit cu hrană cerească, Mireasa Tatălui cea prea frumoasă. Pentru aceasta ai fost şi Cuvântului, Născătoare.

Spre tine toată nădejdea mea Fecioară punându-o, la îndurările tale alerg. Vătămării diavoleşti arată neîmpărtăşit sufletul meu cel căzut, şi slăbit de înecările desfătărilor.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă? Că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaş pe mine, ticălosul. Ci, Te rog, întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Cu lucrarea Cuvântului viţă aducătoare de roadă te-ai arătat, cuvioase, care aduce struguri de fapte bune, copţi şi prea mari, care izvorăsc din sine vin duhovnicesc de mântuire, părinte, care veseleşte inimile credincioşilor.

Roma cea strălucită, părinte, de la răsărit primindu-te pe tine luminător neapus prin credinţă, s-a luminat cu cinstitele darurile tale. Că pe Hristos ai avut în suflet ca o lumină, luminând pe cei ce te văd pe tine, părinte.

Pe şarpele ce se târa şi păzea călcâiul tău, Grigorie, cu dumnezeiască priveghere în căile vieţii umblând, ca o slugă a lui Dumnezeu, ca un lucrător al poruncilor Lui, l-ai omorât cu puterea Duhului.

A Născătoarei

Folositoarea lumii Maică pururea Fecioară, tu mă chiverniseşte, şi mă povăţuieşte la calea cea dreaptă, şi ocârmuieşte la cărările dreptăţii gândul meu, umbletele sufletului meu îndreptându-le.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Purtător de lumină ca un sfeşnic, prea fericite, făcându-te Sfintei Biserici te-ai arătat apărător şi luminat ai arătat, cea din Sfânta Fecioară a lui Dumnezeu naştere neschimbată, slăvite Procle.

Întruparea cea slăvită a lui Dumnezeu din Fecioară, punându-o în praştia dogmelor, ai surpat mintea cea îndrăzneaţă a lui Nestorie, ca şi de demult dumnezeiescul David pe Goliat cel de altă seminţie.

Slavă...

De învăţăturile lui Pavel fiind plin, şi a lui vedere văzând, prea mărite, Elisei al doilea te-ai arătat, cu ungere dumnezeiască a preoţiei fiind uns în taină.

Şi acum..., a Născătoarei

Nici tulburare, nici amestecare, în pântecele Fecioarei n-a luat Dumnezeu cu trup ieşind; ci Cel ce a fost a rămas, Dumnezeu şi Om fără schimbare, cu lucrările arătându-Se.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu săvârşind acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile slăvind pe Hristos, cel ce S-a născut dintru dânsa.

Întărindu-se cu dumnezeiescul dar dumnezeieştii părinţi ai Fecioarei, pe aceasta ca pe o porumbiţă fără prihană, întru cele Sfinte a se hrăni cu dragoste o au pus.

Înaintea ta ceea ce erai să primeşti Lumina, ceea ce iese din Lumină, lumânări aprinzând fecioare cinstite, au mers cu chip luminat la dumnezeiasca Biserică dănţuind.

Cămara cea plină de mărire, mare glăsuirea proorocilor, scaunul cel sfânt, înlăuntru în cele sfinte se pune, Împăratului tuturor gătită fiind.

Laud Fecioară zămislirea ta, laud naşterea ta cea negrăită, laud acoperământul tău, prin care scap de toată vătămarea, la limanul tău alergând.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Cu voinţa cea spre Dumnezeu fiind îndumnezeit, prea sfinţite, prin vedeniile cele de taină şi dumnezeieştile străluciri, ca un prooroc îndumnezeit, ca o slugă a lui Dumnezeu, te-ai învrednicit dumnezeiescului dar.

Cu linişte viaţa ta săvârşindu-ţi, Grigorie, decât valurile lumeşti mai presus te-ai arătat, şi mai înalt decât patimile, şi a tot pământul străin şi nemernic.

Ca o oglindă curată cu dumnezeiască rază te-ai îmbogăţit; iar ca un vas sfinţit Biserica cea de sus ai împodobit, Grigorie, şi adunarea celor întâi născuţi o ai luminat.

A Născătoarei

Marie curată, cămara Împăratului, pe mine cel ce m-am făcut necurată peşteră tâlharilor, cu rugăciunile tale curăţindu-mă, Celui ce S-a născut din tine, Biserică sfântă mă arată.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

La marele scaun suindu-te, cuvioase, cu mai mari isprăvi l-ai împodobit pe acesta cu dumnezeiască cuviinţă. Pentru aceasta adunându-ne, te lăudăm pe tine arhiereule, cu mare glas, Procle pururea pomenite.

Ca alt sicriu Bisericii lui Hristos, trupul prea fericitului Gură de aur l-ai dat, Procle cu ale tale învăţături, şi ai veselit adunările dreptcredincioşilor cu venirea lui.

Slavă...

Pe ajutătorii eresurilor, cei ce ca nişte fiare care înconjurau turma lui Hristos, i-ai gonit cu toiagul învăţăturilor tale, Procle fericite, şi la păşunea dreptei credinţe turma ţi-ai îndreptat.

Şi acum..., a Născătoarei

Văzutu-te-ai covârşind pe Heruvimi de Dumnezeu dăruită Fecioară, că pe Cel ce Se poartă pe umerele lor, prea curată, în braţele tale L-ai purtat. Pentru aceasta pe tine, Fecioară, pururea toţi te mărim.

Irmosul: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt şi nu este izbăvitor, socotitu-ne-am ca nişte oi de junghiere, mântuieşte pe poporul tău, Dumnezeul nostru. Că Tu eşti Tărie şi Îndreptare a celor neputincioşi.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

De veselie astăzi lumea toată s-a umplut, întru binevestit praznicul Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Aceasta este cortul cel ceresc.

Icos: Făcătorul tuturor, Ziditorul şi Stăpânul, plecându-Se pentru milostivirea cea negrăită şi pentru singură iubirea Sa de oameni, pe cel ce l-a alcătuit cu mâinile Sale, văzându-l căzut S-a milostivit, şi a-l ridica pe dânsul bine-a-voit, prin zidire prea îndumnezeită, şi cu smerenia Sa ca un Bun din fire şi Milostiv. Pentru aceasta pe Maria mijlocitoare a tainei Lui a luat-o, ca pe o Fecioară şi curată, din care firea noastră a purtat, precum bine-a-voit. Aceasta este cortul cel ceresc.

Sinaxar

În această lună în ziua a douăzecea, pomenirea prea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Grigorie Decapolitul.

Stih: Grigorie, darul lui Dumnezeu cel viu
Îngrădire este împrejurul tău.
Grigorie în douăzeci este chemat.
La cerul cel cu lungime şi înalt.

Acest sfânt a fost din Isauria, născut şi crescut într-una din cele zece cetăţi, ce se cheamă Irinupol, fecior lui Serghie şi Mariei, în vremurile necredincioşilor luptători de icoane. Deci când a fost de opt ani s-a dat la carte, şi învăţând bine, se îndeletnicea pe la biserici. Iar dacă se făcu de vârstă, se găteau părinţii să-l însoare; iar el fugind pe ascuns, şi mai vârtos pentru eresul ce stăpânea al luptătorilor de icoane, umbla din loc în loc sărutând pe cei ce mărturiseau pentru sfintele icoane, şi strângând la sine de la aceia folosul sufletesc. Apoi supunându-se pe sine la toată înfrânarea şi aspra petrecere, s-a luptat cu multe ispite, şi mai vârtos cu cele aduse de la demoni; pentru care se şi arată mare făcător de minuni.

Acesta a mers şi în Asia şi Vizantia, dorind ca să mărturisească pentru sfintele icoane. Iar de acolo se duse la Roma, şi înconjurând tot apusul, şi spăimântând pe mulţi cu semnele şi cu minunile ce făcea, iarăşi se întoarse la Vizantia; şi de acolo se duse la muntele Olimpului. Deci suindu-se acolo, şi topindu-se foarte, s-a bolnăvit de idropică, atât încât numai după glas se cunoştea la cei ce-l ştiau.

Deci pogorându-se din munte se duse la Tesalonic, şi de acolo venind iarăşi la Vizantia, află pe Simeon mărturisitorul şi purtătorul de Dumnezeu, închis în temniţă pentru sfintele icoane. Şi închinându-i-se lui, şi rugându-l mult ca să se roage pentru el, cu pace s-a săvârşit.

Şi sfintele moaşte, ale acestui Sfânt Grigorie, se află întregi în România la sfânta mânăstire Bistriţa (jud. Vâlcea), care este făcută din temelie de răposatul Banul Barbu Craiovescul. Şi care cu multă cheltuială a adus aceste sfinte moaşte la această sfântă mânăstire, unde se află şi până astăzi făcător de minuni, precum şi sfânta mânăstire de multe primejdii este ferită şi pământul acesta multă folosinţă şi ajutor are, şi cine merge la sfântul cu smerenie, şi cu credinţă, află folosinţă şi tămăduire atât trupeşte cât şi sufleteşte.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Proclu arhiepiscopul Constantinopolului, care a fost ucenic fericitului Ioan Hrisostomul, şi moştenitor scaunului lui.

Stih: Locuinţa cerească Procle pe tine este avându-te,
În care împreună cu Hrisostomul eşti bucurându-te.

Acest dintru sfinţi părintele nostru Proclu, a fost pe vremea împărăţiei lui Teodosie cel mic, în anii patru sute opt. Deci fiindcă era cucernic şi îmbunătăţit, s-a hirotonit episcop Cizicului de către Sfântul Sisinie, patriarhul Constantinopolului. Şi mergând la Cizic nu s-a primit de către clericii eparhiei sale, căci avea hirotonit pe altul cu numele Dalmat. Pentru aceasta s-a întors înapoi la Constantinopol rămânând fără de eparhie.

Deci după ce a murit Maximian patriarhul Constantinopolului, care se prăznuieşte la douăzeci şi una ale lui aprilie, în vremea care încă se află moaştele lui în altarul marei biserici, s-a ales acesta patriarh Constantinopolului. Şi s-a suit în scaun, întru însăşi ziua mântuitoarelor patimi a Domnului, adică în sfânta şi marea Joi. Deci binevieţuind şi patriarhind doisprezece ani şi trei luni, cu pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pătimirea Sfântului mucenic Dasie celui din Durostor.

Stih: Urma a se nevoi şi Dasie prin sabie
Şi a afla prin ea cununa nevoinţei.

Acest sfânt a fost pe vremea lui Maximian în anii două sute nouăzeci şi opt, aflându-se în cetatea Durostor, care se află aproape de râul Dunării. Deci în această cetate era obicei să săvârşească elinii în tot anul, serbarea spurcatului dumnezeului lor Cron. Iar mai înainte cu treizeci de zile de spurcata aceasta serbare, alegea un ostaş tânăr şi frumos cu faţa, şi-l gătea spre jertfă. Pe care mai întâi îl îmbrăca împărăteşte, apoi îl îndemna ca să-şi facă el mai întâi orice poftă a sa, şi apoi îl junghia peste jertfelnicul lui Cron.

Deci fiindcă a venit rândul să se jertfească şi ostaşul acesta Dasie, pentru aceasta ostaşii cei împreună cu dânsul înconjurându-l, îl sileau ca să-şi împlinească orice poftă a sa. Iar Dasie şi-a pus în minte un gând foarte bun şi înţelept, şi a zis către ei: Fiindcă este să mor, mai bine îmi este să mor pentru Hristos ca un creştin.

Deci înfăţişat fiind la divanul ighemonului, a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos; de aceasta înştiinţându-se Diocleţian şi Maximian, au adus înaintea lor pe sfântul, şi fiindcă în privelişte a mărturisit buna-cinstire, multe munci a luat de la ei, şi în sfârşit i s-a tăiat capul prin sabie, şi aşa a luat fericitul cununa muceniciei.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Nirsa episcopul şi Iosif ucenicul său şi episcopul şi alţii împreună cu dânşii, ce s-au săvârşit în Persia prin sabie.

Stih: Nirsa şi Iosif, mor împreună amândoi,
Cu moarte de sabie, după zisa apostolului.

Din aceştia, Nirsa era episcop, bătrân cu vârsta de optzeci de ani, iar Iosif fiind cu aceeaşi vrednicie cinstit, adică episcop, era de optzeci şi nouă de ani de bătrân. Împreună cu care şi alţi oarecari episcopi şi preoţi şi din rândul celor mai proşti şi femei fecioare şi sihastre. Toţi prin feluri de chipuri fiind cercetaţi şi cu feluri de munci fiind lămuriţi şi de credinţă nelepădându-se, li s-au tăiat capetele şi aşa au luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici, Isachie, Ioan şi Savorie, care cu pietre împroşcându-se s-au săvârşit.

Stih: Cu pietre împreună pe Ioan cu Savorie.
Slujitorii pietrelor omoară şi pe Isachie.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Gheitazet şi alţi trei, care cu suliţele împungându-se s-au săvârşit

Stih: Pe Gheitazet şi pe trei nevoitori împreună,
Vrăjmaşii Treimii cu suliţele îi omoară.

Tot în această zi, Sfintele fecioare, Tecla, Vautha şi Denahida, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Pe Tecla, Vautha, Denahida, înţeleptele fecioare,
Nevoinţa cea prin sabie le-a arătat fecioare nevoitoare.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Evstatie, Tespesie şi Anatolie.

Stih: Înşelătorii au tăiat capetele la trei ce acum adormiseră.
O, înşelăciune! Nearătând milostivire nici după ce murise.

Aceştia au fost pe vremea împărăţiei lui Maximian, în anii trei sute. Patrie având Galatia, iar cetate Gangra, fiind ei fii ai lui Filoteu şi a Evseviei. Tatăl lor era din Galatia, iar maica lor din Nicomidia. Deci Evstatie se sârguia spre învăţătura cărţilor, iar Tespesie şi Anatolie, întrebuinţau meşteşugul părintesc, fiind tatăl lor vânzător de haine.

Deci Filoteu tatăl lor venind odată de la Răsărit la Nicomidia împreună cu fiul său Anatolie, s-a învăţat credinţa lui Hristos de Luchian preotul şi dascălul, cel ce călătorea împreună cu ei; care supunându-se învăţăturilor aceluia, au crezut în Hristos şi s-au botezat. Iar Evstatie şi Tespesie, mergând şi ei la Nicomidia, s-au întâlnit cu fericitul Antim episcopul Nicomidiei şi învăţându-se de el credinţa lui Hristos, s-au botezat şi ei: iar după aceea tatăl lor Filoteu, s-a hirotonisit preot şi Evstatie s-a hirotonisit diacon. Însă n-a trecut multă vreme în mijloc şi au murit părinţii acestor sfinţi. Deci fură pârâţi la Maximian că sunt creştini. Şi bătuţi fiind cu toiege, mai pe urmă au fost puşi la închisoare. Întru care venind dumnezeiescul înger, i-au dezlegat pe ei din legături, iar a doua zi au fost daţi la fiare şi luptându-se cu ele au rămas nevătămaţi de dânsele.

Deci luând pe ei Antonie comitul şi ducându-i la Niceea i-a pedepsit cu multe munci. Căci spânzurându-i pe lemn, i-a strujit atât de mult cu unghii de fier sălbaticul, încât tot pământul de sub dânşii s-a roşit de sângele lor. După aceea i-a aruncat în temniţă. Întru care iarăşi arătându-li-se dumnezeiescul înger i-a uşurat pe ei de durerile rănilor şi trupurile lor le-a făcut sănătoase. Acestea văzându-le acel vărsător de sânge a hotărât asupra lor moarte de sabie. Şi venind la locul hotărât spre tăiere, fără de veste şi-au dat sfinţii sufletele lor lui Dumnezeu cu pace;

iar gealaţii cuprinşi fiind de frica tiranului, le-au tăiat capetele, moarte fiindu-le trupurile.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Teoctist mărturisitorul şi patriciul, ce a fost famen, în zilele Teodorei Augustei împărătesei în anii 829.

Stih: Patriciul, iubind aşezămintele părinţilor.
Acum se numără împreună cu cetele lor.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci îngrozirea focului bărbăteşte călcându-o, se bucurau cântând. Prealăudate Domnul părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Ca pe un soare purtător de lumină te-a primit înlăuntru în Biserica cea sfântă pe tine ceea ce ai strălucit rază de mântuire marginilor, curată Fecioară, care erai să fii Biserică prea sfântă, Fiului lui Dumnezeu.

Cu mâinile plesniţi toţi, văzând pe ceea ce nu ştie de nuntă purtând chipurile mântuirii. Căci cu mână de înger s-a hrănit, ca ceea ce era să ne nască nouă negrăit, Pâinea cea cerească.

Toate sufletele drepţilor cele dedesubt te-au binevestit şi mai înainte te-au arătat pe tine, porumbiţă de aur, care porţi încetarea potopului celui înţelegător şi în Sfânta Sfintelor cu bună credinţă ai dănţuit.

Ca o frumoasă pe Cel frumos ai născut, care grozăvia noastră a întors-o, la chipul cel dintâi, Fecioară cu totul fără prihană, căruia şi cântăm. Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu vărsările lacrimilor focul păcatului ai stins şi apa nepătimirii şi curate izvoarele tămăduirilor izvorăşti, celor ce cântă Grigorie: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu căruţă de văpaia cinstitei dragoste şi a săvârşirii, suindu-te la înălţime te-ai ridicat, întru care ţi-ai agonisit viaţa ta de Dumnezeu înţelepţite, strigând: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alinat-ai valurile patimilor cu stările la priveghere, şi adormind cu somnul cel cuvios drepţilor, părinte, la lumină ai trecut Grigorie, strigând: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Pe mine cel ce sunt mort prin păcat şi pierit, ceea ce ai născut Viaţa, curată Fecioară, înviază-mă şi mă mântuieşte, şi din gheenă mă scoate pe cel ce cântă: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt şi pe mine tot omul, în pântecele tău m-a înnoit Dumnezeul părinţilor, cel Lăudat şi Prea slăvit.

Trupul şi mintea, şi sufletul curăţindu-ţi cu lepădarea patimilor, ierarhe Procle înţelepte, de acolo ai învăţat pentru Dumnezeu cel ce a luat trup şi suflet şi minte, care S-a născut din Fecioară fără schimbare, ca să ne mântuiască pe noi.

Foc înţelegător în gândurile tale aprinzând, eresul cel plin de uscăciune şi putred, al răului credincios Nestorie l-ai ars. Pentru aceasta ţie ne rugăm, desfătările noastre cele pline de uscăciune cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu arzându-le, curăţeşte-ne pe noi.

Slavă...

Tu către Hristos dobândind îndrăzneală, sfinte, roagă-L, ca cei ce laudă pe pământ cu cântări mărită pomenirea ta, de toată primejdia să se mântuiască, care cântă lui Dumnezeu celui lăudat, Procle dumnezeiescule.

Şi acum..., a Născătoarei

Porţi pe Dumnezeu cel înfăşurat cu trup, în braţele tale curată, ca un scaun de Heruvimi, pe Cel ce poartă toate cu Cuvântul puterii. Căruia dulce cântăm şi zicem: Lăudat este Dumnezeul părinţilor noştri şi prea slăvit.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 8-a

Irmos: Ascultă pruncă Fecioară, curată, să zică Gavriil sfatul Celui Preaînalt, cel de demult adevărat, fii gata spre primirea lui Dumnezeu; că prin tine Cel necuprins, cu oamenii va să petreacă. Pentru aceasta şi bucurându-mă, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Ascultă şi înţelege bătrânule înţelepte Zaharie, Anna a zis: Cu sfatul lui Dumnezeu pe aceasta ce o am pruncă curată, cu suflet voios o primeşte; că printr-acestea va să fie mântuirea, şi în Biserica cea sfântă du-o pe ea, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Bine este cuvântat unul Domnul, strigat-a preotul! Cel ce intrările vieţii, acum le arată aievea nouă, văzută făcând cămara ceea ce a încăput pe Dumnezeu; întru care vrea să se sălăşluiască, Hristos, Împăratul tuturor. Către care tot pământul strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Iată bătrânule prea înţelepte, Anna a zis cu bună cucernicie: Pe această prea bună pruncă, care mi-a dat mie Dumnezeu, luminat o primeşte, şi prooroceşte, că singură va să aducă întru lucruri propovăduirile, cu care proorocii strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Acum am cunoscut femeie prea luminat, înţelepţeşte a zis bătrânul: Că pom în mijloc era să răsară din tine, care va să înflorească cu adevărat dumnezeiască roadă, ceea ce va să ducă în Rai pe oamenii cei goniţi în stricăciune, care vor striga cu bucurie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Din cuvintele învăţăturilor celor negrăite, sufletul tău, Fecioară curată, arătat va fi, bătrânul a zis luminat: Iată întru această dumnezeiască Biserică vei locui. Că de înger fiind hrănită, pe Îngerul Sfatului celui mare vei naşte, Căruia cânt: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Glasul lui Gavriil cântăm ţie, Fecioară curată cu bucurie. Bucură-te, ceea ce una eşti pricina bucuriei tuturor; bucură-te, curăţirea sufletelor, ca ceea ce ai născut mântuirea noastră şi înnoirea, celor ce cântăm Lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu slujindu-te prin răbdare, ai luat, prea fericite, ceea ce ai cerut cu credinţă. Că noaptea dormind tu, arătându-se ţie îngerul, sabie de foc ţi-a dat, care ţi-a tăiat patimile inimii, şi cu foc fără materie te-a curăţit şi cu mărire te-a luminat negrăit.

Ca un soare cu totul luminos, cu înţelegere ai strălucit arătat cu lumina faptelor bune, Grigorie, şi cu strălucirea minunilor, rază dând în tot pământul, şi luminând pe cei ce cântă cu bună credinţă: Prunci binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Îngerească cântare ai auzit, Grigorie, încă umblând în muritorul tău trup; din care simţirile sufletului arătat îndulcindu-ţi, cuvios şi luminos te-ai cunoscut, strigând Stăpânului: Preoţi binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos în veci.

A Născătoarei

Ceea ce pe Judecătorul şi Domnul mai presus de cuvânt L-ai născut, pe Acela ca pe un Fiu al tău, Preasfântă roagă-L: În ceasul judecăţii, de osândă şi de foc, şi de întunericul cel neluminat, şi de scrâşnirea dinţilor, să mântuiască, pe cei ce cântă întru credinţă cu bună cuviinţă: Noroade prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii...
Ca într-o topitoare luminoasă, întru-totul slăvite, cu curăţia, patimile trupului curăţindu-ţi, ca nişte aur tuturor ai strălucit, cântând: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu organul cinstitei tale limbi, fericite, veselindu-se prin vestire Biserica, pogorârea cea de mântuire a lui Dumnezeu pe pământ o laudă, tuturor glăsuind luminat şi strigând: Pe Tine te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Alăută dumnezeiască te-ai arătat cu adevărat, vestire glăsuind celor ce primesc cu credinţă mântuitoare, întruparea lui Dumnezeu cea pentru noi, dumnezeiescule Procle, cu credinţă strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Păzind semnele fecioriei tale nestricate Stăpânul, Fecioară, a ieşit Hristos din tine mai presus de cuget, ca să mântuiască pe cei ce strigă: Pe Domnul lăudaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

În cuptor tinerii lui Israil, ca într-o topitoare, cu podoaba bunei credinţe, mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfântă intrarea Maicii lui Dumnezeu, şi să strige: Bucură-te, prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Iată muntele lui Dumnezeu cel sfânt, cu făclii luminoase înlăuntru întru cele sfinte merge, dintru care Piatra s-a tăiat, şi capiştile şi chipurile cele drăceşti au zdrumicat; şi pe oameni în locul acelora îi face, şi Biserici şi lăcaşuri cinstite.

Juratu-s-a Domnul, şi acum a plinit, din seminţia Iudei dându-ne nouă pe pururea Fecioara! Dintru al cărei pântece a răsărit Pomul vieţii, care de mâncarea cea aducătoare de moarte mântuieşte, pe cei ce s-au supus căderii prin mâncare, şi au fost furaţi cu amăgirea şarpelui.

Cu gură luminoasă Anna a strigat în Biserica lui Dumnezeu: Ţie închin pe această pruncă, care mi-ai dat-o, Stăpâne! Dintru care, pentru milostivirea cea negrăită, purtător de trup arătându-Te, vei să mântuieşti lumea, care o ai zidit, mărindu-o pe dânsa ca pe o Maică a Ta.

Iată a luminat ziua mântuirii, celor ce erau în noaptea celor cumplite; uşa cea cerească, uşile Bisericii deschizând, cu făclii merge înlăuntru întru cele sfinte, să se hrănească de la Sfânta putere, spre lăcaş sfânt lui Dumnezeu.

Luminează, Curată, ochii sufletului meu, ceea ce ai născut Lumina. Ca să nu mă acopere întunericul cel adânc al păcatului, nici să mă acopere adâncul deznădăjduirii, ci singură pe mine mă mântuieşte, şi mă îndreptează la limanul voii lui Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfântului Grigorie

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Cu sudorile postniceşti ai stins cărbunii păcatului, şi din Cer arătat în chipul focului ai luat dar, care nu te-a ars, înţelepte, ci mai vârtos te-a rourat, şi cu tăria, puternic împotriva patimilor pe tine te-a arătat.

Ca un trandafir în văile postniciei ai înflorit, părinte Grigorie, şi ca un crin bine mirositor. Pentru aceasta oasele tale izvorăsc mir cu dulce miros din destul. Că miresme pline de viaţă sunt, şi fălcile tale, ca nişte pahare cu miruri s-au arătat.

Astăzi împreună cu noi adunarea Îngerilor şi a cuvioşilor se veseleşte, a patriarhilor, şi a proorocilor, întru pomenirea ta, Grigorie. Împreună cu noi prăznuiesc apostolii, mucenicii, cu care pomeneşte pe cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă, vrednicule de laudă.

Sicriul unde zace cinstitul şi mult-pătimitorul tău trup, dar de minuni ne izvorăşte nouă părinte, Grigorie, sfinţind sufletele şi trupurile noastre, celor ce ne îmbogăţim cu tine folositorul, şi caldul sprijinitor.

A Născătoarei

Glasul lui Gavriil noi credincioşii cu bucurie glăsuim către tine: Bucură-te, raiule, cel ce ai răsărit Pomul vieţii. Bucură-te, dezlegarea blestemului, încununarea mucenicilor. Lauda cuvioşilor, şi oamenilor celor bine credincioşi întărirea.

Alt Canon, al Sfântului Proclu

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale...

Chipurile şi umbrele ai trecut, şi la Hristos adevărul ai alergat, născându-te de a doua oară prin baia botezului, şi preot prea sfinţit ungându-te. Pentru aceasta şi Născătoare de Dumnezeu, pe ceea ce L-a născut pe Dânsul o ai propovăduit.

Sfinţitele obiceiuri şi dogmele lui Gură de aur, şi râvna cea sfinţită a credinţei lui, cuprinzându-le, fericite, ai vărsat noianul învăţăturilor tale, care cu darul usucă râurile eresurilor.

Slavă...

Potoleşte cu sfinţite rugăciunile tale, viforul cel ridicat asupra noastră, şi goneşte întunecarea ispitelor, şi toată răutatea oamenilor, ca cel ce ai îndrăznire, spre Mântuitorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum..., a Născătoarei

O! minunile tale cele mai presus de minte. Că pe Cuvântul lui Dumnezeu, cel ce S-a făcut trup, tu una L-ai născut mai presus de fire, Maică Fecioară, pe Cel ce ţine înţelepţeşte toate cu dumnezeiască voinţă şi le chiverniseşte.

Irmosul: Chipul naşterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea nears; şi acum te rugăm, ca să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră, ca să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu neîncetat.

Luminânda Sfântului Grigorie:

Podobie: Privind ucenicii Tăi Doamne...

Trupul ţi-ai supus minţii tale, şi l-ai chivernisit de Dumnezeu înţelepţite cu mare înţelepciune. De unde şi înalt făcându-te, răsplătire ai luat în ceruri cu îngerii, a lăuda pe Mântuitorul tuturor.

Slavă..., a Sfântului Proclu

Podobie: Cu ucenicii să ne...

Ca cel ce ai fost întocmai la obicei, cu faptele cele bune ale înţeleptului Gură de aur, şi următor te-ai făcut scaunului aceluia, mărite Procle, de Dumnezeu propovăduitorule, stricând eresul lui Nestorie celui rău credincios, pe Născătoarea de Dumnezeu, încredinţat şi adevărat curată, şi Fecioară o ai propovăduit; cu care pentru turma ta pe Hristos roagă-L.

Şi acum..., a înainte prăznuirii

Pe ceea ce este Biserică înţelepciunii lui Dumnezeu, şi scaun mai înalt decât Heruvimii, pe curata de Dumnezeu Născătoarea, bine o împodobeşte Zaharia, ca să o primească pe dânsa intrările Bisericii în Sfânta Sfintelor, şi cu noi cântă Fecioarei cele dinaintea prăznuirii din care Hristos Domnul întrupându-Se, lumea mântuieşte.

La Stihoavnă

Stihirile înaintea prăznuirii, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Veniţi credincioşii adunându-ne, cu cântări să cinstim, pe ceea ce s-a născut cu strălucire din maică stearpă, pe Mireasa lui Dumnezeu, Maica Făcătorului, şi cu fecioare şi cu făclii, să o întâmpinăm pe ea, intrând în Biserică în cele sfinte.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce ţie.

Ca nişte flori de multe feluri adunând, din grădinile cele înţelegătoare, ale cuvintelor celor duhovniceşti, cununi de laude cu bucurie să împletim Fecioarei, şi dar înaintea prăznuirii aceleia, ei după vrednicie să le aducem.

Stih: Aduce-se-vor întru veselie, şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.

Să se împodobească uşile Bisericii Domnului, şi să se deschidă, şi pe ceea ce este casă slavei, şi una mai înaltă decât cerurile, mai presus de minte, să o primească bucurându-se şi pe Hristos Mântuitorul să-L laude.

Slavă..., Şi acum..., glasul 1

Facere a lui Gheorghe Nicomideanul: Să se bucure astăzi cerul de sus, şi norii veselie să stropească, pentru prea lăudate măririle Dumnezeului nostru. Că iată uşa ceea ce caută spre răsărituri, născându-se după făgăduinţă din cea stearpă neroditoare, şi lui Dumnezeu sfinţită fiind spre lăcaş, astăzi în Biserică ca un dar fără prihană se aduce, să se bucure David, lovind în alăută. Că zice: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce. Înlăuntru în cortul lui Dumnezeu, înlăuntru altarului lui, să se hrănească spre lăcaş, Celuia ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl fără stricăciune, spre mântuirea sufletelor noastre.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile înainte prăznuirii, Cântarea a 3-a şi a 6-a pe 8. După Vohod, zicem Troparul hramului lui Hristos, unde este hram. Şi Troparul înainte prăznuirii şi al soţilor. Apoi Condacul hramului lui Hristos, şi al Sfântului Grigorie; Slavă..., al

Sfântului Proclu, Şi acum..., al înainte prăznuirii. Prochimen, glasul 1: Gura mea va grăi înţelepciune... Stih: Auziţi acestea toate neamurile... Apostolul zilei şi cel de mâine. Apoi al Sfântului Proclu către evrei: Fraţilor, Arhiereu ca Acesta se cădea... Aliluia..., glasul al 2-lea: Gura dreptului va deprinde înţelepciune... Asemenea şi Evanghelia zilei şi cea de mâine, şi a Sfântului, de la Ioan: Zis-a Domnul, Eu sunt Uşa... Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul...

Cade a şti

Că de se va întâmpla Înainte-prăznuirea intrării în biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu Duminică, Sâmbătă seara, La Vecernia cea mică, Stihirile învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu, după obicei.

La Vecernia cea mare, Catisma după obicei. La Doamne strigat-am..., Stihirile învierii 3, a lui Anatolie 1, ale înainte prăznuirii 3; şi ale Cuviosului Grigorie 3. Slavă..., a înainte prăznuirii. Şi acum... a Născătoarei, a glasului. Litia, după obicei. La Stihoavnă, Stihirile învierii, Slavă..., Şi acum..., a înainte prăznuirii. La binecuvântarea pâinilor, Troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară... de 3 ori. Iar de nu este Priveghere, Troparul învierii, Slavă..., al Cuviosului Grigorie glasul al 3-lea : Chip te-ai făcut înfrânării..., Şi acum... al înainte prăznuirii şi Otpustul.

La Utrenie; La Dumnezeu este Domnul..., Troparul învierii de 2 ori. Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al înainte prăznuirii, După obişnuitele Stihiri, Sedelnele învierii cu troparele Născătoarei, Polieleul, şi Troparele învierii: Soborul îngeresc... Ectenia, Ipacoi şi Antifoanele glasului. Prochimenul şi Evanghelia învierii: Învierea lui Hristos văzând... Psalm 50 şi Stihira învierii. Canoanele: al învierii cu Irmosul pe 4 şi al Născătoarei de Dumnezeu pe 2, al înainte prăznuirii pe 4. Şi al Sfântului Grigorie pe 4. Catavasie: Deschide-voi gura mea... După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul înainte prăznuirii, şi Condacul Sfântului Grigorie, Slavă..., Sedealna lui, Şi acum... a înainte prăznuirii. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul Învierii. La a 9-a Cântare cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită... Luminânda învierii, Slavă..., a Sfântului Grigorie, Şi acum... a înainte prăznuirii.

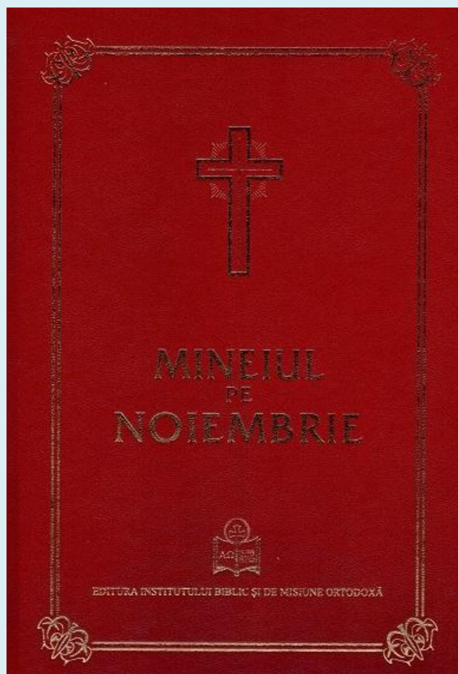
La Laude Stihirile învierii 4 şi ale înainte prăznuirii Podobnice 3, cele de la Stihoavnă, cu Stihira cea de Slavă..., şi cu Stihurile lor Slavă..., Stihira Evangheliei, Şi acum... Prea binecuvântată eşti..., Slavoslovia cea mare. După Sfinte Dumnezeule..., Troparul învierii numai. Ecteniile şi Otpust. Apoi ceasul 1, La care zicem Troparul învierii, Slavă..., al înainte prăznuirii. Şi acum... a Născătoarei ceasului. După Tatăl nostru... Condacul înainte prăznuirii. Asemenea

şi la celelalte ceasuri, Condacele: al învierii, şi al înainte prăznuirii, le zicem schimbându-le.

La Liturghie, Fericirile glasului pe 6 şi din Canonul înainte prăznuirii, Cântarea a 3-a pe 4. După vohod Troparul învierii, şi al înainte prăznuirii şi al hramului Sfântului, apoi Troparul Sfântului Grigorie, Condacul învierii, şi al hramului, Slavă..., al Sfântului Grigorie, Şi acum..., al înainte prăznuirii, Prochimen, Apostol, Aliluia... Evanghelia şi Chinonicul, întâi ale învierii, apoi ale Sfântului; slujba cuvioşească.

Iar slujba Sfântului Proclu, se cântă când va voi cel mai mare.

În această lună (noiembrie), ziua a douăzeci şi una - Intrarea în Biserică a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu, şi pururea Fecioarei Maria (Minei)

La Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

De la Domnul luând roada făgăduinţei, Ioachim şi Anna, pe Maica lui Dumnezeu, jertfă bine primită, în Biserică au adus-o astăzi, şi Zaharia marele arhiereu, binecuvântându-o, a primit-o. (de două ori)

Sfânta Sfintelor s-a adus întru cele sfinte a locui, după vrednicie ca o jertfă de Dumnezeu primită, şi pe aceasta fecioare cu fapte bune împodobite, înainte făclii purtând, au adus-o lui Dumnezeu, ca pe un vas prea sfinţit.

Să se deschidă uşa Bisericii celei de Dumnezeu primitoare, că pe ceea ce este Biserica Împăratului tuturor şi scaun astăzi cu slavă înlăuntru primindu-o, Ioachim a pus-o dându-o Domnului, pe cea aleasă de Dânsul spre Maică luişi.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea

David mai înainte a glăsuit de tine curată, mai înainte văzând sfinţirea intrării tale în Biserică, întru care marginile astăzi prăznuind, te binecuvântează pe tine, prea lăudată. Că prin tine ceea ce mai înainte de naştere Fecioară, şi după naştere ai rămas nestricată, Maica Cuvântului vieţii, astăzi în Biserică Zaharia se veseleşte, primindu-te Stăpână. Şi Sfintele Sfintelor se bucură, luându-te pe tine hrănitoarea vieţii noastre. Pentru aceasta şi noi cu cântări strigăm ţie: Roagă pentru noi pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru, să ne dăruiască nouă mare milă.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Uşile Bisericii, primiţi înlăuntru pe Fecioara, uşa cea încuiată, care este păzită Cuvântului lui Dumnezeu, celui Atotputernic.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape.

Fecioare petreceţi pe prea curata Fecioară, luminat făclii purtând întru Sfânta Sfintelor, ca pe o Mireasă, a Împăratului a toate.

Stih: Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica împăratului.

Pâine cuvântătoare, cămara Cuvântului lui Dumnezeu, fiind primită de mâna îngerului ce o aduce, lui Dumnezeu mai înainte era logodită.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

Lumina cea întreit strălucitoare, aprinzându-te pe tine Născătoare de Dumnezeu, în Biserica slavei, hrană cerească ţi-a trimis ţie mărindu-te.

Tropar, glasul al 4-lea: Astăzi înainte însemnarea bunei voinţei a lui Dumnezeu, şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată, şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Ziditorului.

Ectenia mică şi Otpustul.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm, citim: Fericit bărbatul..., Slava dintâi; iar de este Sâmbătă seara, Catisma toată. La Doamne strigat-am...

Stihirile pe 8, glasul 1:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Astăzi credincioşii să dănţuim în psalmi şi în cântări, Domnului cântând şi cinstind sfinţit cortul Lui, sicriul cel însufleţit, care pe Cuvântul cel neîncăput L-a încăput. Că se aduce lui Dumnezeu mai presus de fire, cu trupul pruncă fiind, şi dumnezeiescul preot Zaharia o primeşte pe aceasta veselindu-se, ca pe un lăcaş al lui Dumnezeu. (de două ori)

Astăzi Biserica cea însufleţită, a sfintei slave a lui Hristos Dumnezeului nostru, singură cea binecuvântată între femei, curată, se aduce în Biserica legii, să vieţuiască în cele sfinte. Şi se bucură împreună cu ea, Ioachim şi Anna, cu duhul; şi cetele fecioreşti Domnului cântă, cu psalmi lăudând şi cinstind pe Maica Lui.

Tu eşti propovăduirea proorocilor, slava apostolilor şi lauda mucenicilor şi a tuturor pământenilor înnoire, Fecioară, Maica lui Dumnezeu. Că prin tine cu Dumnezeu ne-am împăcat. Pentru aceasta cinstim a ta intrare în Biserica Domnului şi împreună cu Îngerii toţi cu cântări, bucură-te, ţie celei prea curate strigăm, cu rugăciunea ta mântuindu-ne.

Alte **Stihiri**, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Întru Sfânta Sfintelor, Sfânta şi cea fără prihană, cu Duhul Sfânt se aduce şi prin înger se hrăneşte, cu adevărat ceea ce este Preasfântă Biserică a Sfântului Dumnezeului nostru, celui ce a sfinţit toate cu intrarea ei, şi a îndumnezeit firea oamenilor cea alunecată. (de două ori)

Fecioare bucurându-se şi făclii purtând, merg astăzi înaintea făcliei celei înţelegătoare, şi o aduc pe ea în Sfânta Sfintelor cu sfinţenie, mai înainte arătând pe raza cea negrăită, ce era să răsară dintr-însa şi să lumineze cu Duhul, pe cei ce şedeau întru întunericul necunoştinţei.

Veselindu-te primeşte Zaharie, pe ceea ce au propovăduit-o proorocii lui Dumnezeu cu Duhul, a strigat Anna cea prea lăudată, şi o du pe ea în Sfânta Biserică, cu sfinţenie să se hrănească, ca să fie Stăpânului tuturor dumnezeiesc scaun, şi cămară şi pat, şi luminată sălăşluire.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea

După ce te-ai născut tu dumnezeiască Mireasă Stăpână, ai venit în Biserica Domnului, ca să te hrăneşti în Sfintele Sfintelor ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil s-a trimis la tine cea cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi, cele cereşti toate s-au minunat văzând pe Duhul Sfânt întru tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta, nespurcată, neîntinată, ceea ce eşti în Cer şi pe pământ slăvită, Maica lui Dumnezeu, mântuieşte neamul nostru.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile.

De la Ieşire citire

Cap. 40, vers 1.

Grăit-a Domnul către Moise, zicând: În ziua dintâi a lunii celei dintâi, vei întinde cortul mărturiei, şi vei pune într-însul sicriul, şi-l vei acoperi cu perdea, şi vei pune înlăuntru masa şi sfeşnicul, şi vei pune cădelniţa cea de aur, ca să cădească înaintea sicriului mărturiei, şi vei pune acolo Acoperământul perdelei deasupra cortului mărturiei, şi vei lua untdelemn de ungere, şi vei unge cortul, şi toate cele dintr-însul, şi-l vei sfinţi pe dânsul şi toate vasele lui, şi vor fi sfinte, şi vei sfinţi altarul şi va fi altarul Sfântul Sfintelor. Şi a făcut Moise toate câte au poruncit lui Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israil. Şi a acoperit nor cortul mărturiei, şi s-a umplut cortul de Slava Domnului. Şi nu putea Moise să intre în cortul mărturiei. Că umbrea deasupra lui norul, şi s-a umplut cortul de Slava Domnului.

De la a treia carte a Împăraţilor citire

Cap. 8, Vers 1.

Fost-a dacă a săvârşit Solomon a zidi casa Domnului, adunat-a pe toţi bătrânii lui Israil în Sion, ca să ridice sicriul Legii Domnului din cetatea lui David, şi aceasta este Sionul; şi au ridicat preoţii sicriul Legii Domnului, şi cortul mărturiei, şi toate vasele cele sfinte, care erau în cortul mărturiei, şi împăratul şi tot Israelul mergeau înaintea sicriului. Şi au dus înlăuntru preoţii sicriul Legii Domnului în Sfânta Sfintelor, sub aripile Heruvimilor. Pentru că Heruvimii erau cu aripile întinse peste locul sicriului, şi acopereau Heruvimii sicriul şi sfintele lui cele deasupra, şi nu era altceva în sicriu fără numai două lespezi ale Legii, ce le pusese Moise acolo în Horeb, care i-au poruncit Domnul; şi a fost dacă au ieşit preoţii din altar, a umplut un nor casa, şi nu puteau preoţii să stea să slujească de faţa norului, că se umpluse casa de Slava Domnului Dumnezeu, Atotţiitorului.

Din proorocia lui Iezechiel citire

Cap. 43, Vers 26.

Aşa grăieşte Domnul, fi-va din ziua a opta şi mai înainte face-vor preoţii pe altar arderile cele întregi ale voastre, şi cele ce sunt de mântuirea voastră. Şi voi primi pe voi, zice Domnul. Şi m-a întors pe mine la calea uşii sfintelor cea mai din afară, care caută spre răsărituri, şi aceasta era încuiată. Şi a zis Domnul către mine: Uşa aceasta încuiată va fi şi nu se va deschide, şi nimenea nu va trece printr-însa, că Domnul Dumnezeul lui Israil va intra printr-însa, şi va fi încuiată. Că Povăţuitorul acesta va şedea într-însa, să mănânce pâine înaintea Domnului. Pe calea uşii pridvorului va intra, şi pe calea lui va ieşi şi m-a dus pe mine pe calea uşii sfintelor, cea despre miazănoapte, în preajma casei, şi am văzut, şi iată, era plină de slavă casa Domnului.

La Litie

Stihirile, glasul 1, ale lui Gheorghe Nicomideanul:

Să se bucure astăzi Cerul de sus, şi norii veselie să stropească, pentru mult lăudate măririle Dumnezeului nostru. Că iată uşa ceea ce caută spre răsărituri, născându-se după făgăduinţă din cea stearpă neroditoare, şi lui Dumnezeu sfinţită fiind spre lăcaş, astăzi în Biserică ca o jertfă fără prihană se aduce. Să se bucure David, lovind în alăută, că zice: Aducese-vor împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce. Înlăuntru în cortul lui Dumnezeu, înlăuntru altarului lui, să se hrănească spre lăcaş, Celuia ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl fără stricăciune, spre mântuirea sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea, a aceluiaşi: Astăzi Biserica ceea ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu în Biserica Domnului se aduce, şi Zaharia pe ea o primeşte. Astăzi cele prea sfinte se bucură, şi ceata Îngerilor, cu taină prăznuieşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi, cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti cu har dăruită, Domnul este cu tine, cel ce are mare milă.

Asemenea: Veniţi toţi credincioşii, să lăudăm, pe ceea ce una este fără de prihană. Pe cea mărturisită de prooroci, şi în Biserică adusă. Care mai înainte de veci a fost rânduită a fi Maică, şi în anii cei mai de pe urmă s-a arătat Născătoare de Dumnezeu. Doamne pentru rugăciunile ei, pacea Ta dă-ne-o nouă, şi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea, a lui Leon, maestrul

Strălucit-a zi de bucurie, şi praznic prea cinstit, că astăzi ceea ce este mai înainte de naştere Fecioară, şi după naştere a rămas fecioară, în Biserica cea sfântă se aduce. Şi Zaharia bătrânul, tatăl Mergătorului înainte se bucură, şi strigă cu veselie: Apropiatu-s-a nădejdea celor necăjiţi, în Biserica cea sfântă, ca o Sfântă, să se sfinţească spre sălăşluirea sa, Împăratului tuturor. Să se veselească Ioachim părintele şi Anna să se bucure, că au adus lui Dumnezeu, ca pe o junice de trei ani, pe Stăpâna cea fără prihană. Maicilor împreună bucuraţi-vă, fecioare săltaţi, şi cele sterpe împreună dănţuiţi. Că ne-a deschis nouă Împărăţia Cerurilor, cea mai înainte rânduită Împărătească a toate. Bucuraţi-vă noroade şi vă veseliţi.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara cea cu bun...

Bucură-se Cerul şi pământul, văzând pe Cerul cel înţelegător mergând în dumnezeiasca casă, a se hrăni cu cinste, pe una Fecioară şi cea fără prihană. Către care mirându-se Zaharia, a strigat: Uşa Domnului, uşile Bisericii deschid ţie, bucurându-te dănţuieşte într-însa. Că am cunoscut şi am crezut, că iată mântuirea lui Israil va veni arătat, şi se va naşte din tine Dumnezeu Cuvântul, dăruind lumii mare milă.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape ale ei se vor aduce ţie.

Anna aduce cu veselie în Biserica lui Dumnezeu, harul cel dumnezeiesc cu adevărat, pe curata, pururea Fecioara, care i s-a dăruit. Chemând ca să meargă înaintea ei, fecioare purtând făclii, şi zicând: Mergi fiică, ca să fii Celui ce te-a dat, şi dar şi tămâie cu bun miros. Intră în cele neintrate şi cunoaşte Tainele, şi te găteşte să fii lui Iisus Hristos sălăşluire veselă, şi frumoasă, Celui ce dăruieşte lumii mare milă.

Stih: Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.

Înlăuntru în Biserica lui Dumnezeu, Biserica în care Dumnezeu a încăput, s-a pus Fecioara cea prea sfântă. Şi fecioare acum făclii purtând, i-au mers înainte. Saltă însoţirea părinţilor ei cea aleasă, Ioachim şi Anna dănţuind, că au născut pe ceea ce a născut pe Făcătorul. Care dănţuind întru dumnezeieştile lăcaşuri, şi hrănindu-se cu mâna îngerului, cea cu totul fără prihană, s-a arătat Maica lui Hristos, celui ce dă lumii mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea, a lui Serghie Aghiopolitul

Astăzi împreunările credincioşilor adunându-ne, duhovniceşte să prăznuim, şi pe dumnezeiasca fiică, Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea, care s-a adus în Biserica Domnului, cu bună credinţă să o lăudăm! Pe cea mai înainte aleasă din toate neamurile, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, lui Hristos şi Dumnezeului nostru. Fecioare făclii purtând, mergeţi înainte cinstind pe cinstită petrecerea pururea Fecioarei. Maicilor întristarea toată lepădând, cu bucurie împreună urmaţi, lăudând pe ceea ce s-a făcut Maică lui Dumnezeu, şi solitoare de bucurie lumii. Toţi împreună cu bucurie bucură-te, cu îngerul să strigăm celei pline de dar, care pururea se roagă pentru sufletele noastre.

La binecuvântarea pâinilor.

Troparul, glasul al 4-lea: Astăzi înainte-însemnarea bunei voinţe a lui Dumnezeu, şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată, şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Ziditorului.

Şi citirea Cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul proorocului, de trei ori.

După întâia Catismă **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Roada drepţilor, a lui Ioachim şi a Annei, se aduce lui Dumnezeu în Biserica cea sfântă cu trupul, pruncă fiind hrănitoarea vieţii noastre. Pe care a binecuvântat-o sfinţitul Zaharia; pe aceasta toţi ca pe Maica Domnului, cu credinţă să o fericim.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

După a doua Catismă **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Davide mergi înainte în Biserica lui Dumnezeu, şi bucurându-te primeşte pe Împărăteasa noastră, şi către dânsa strigă: Intră Doamnă, în Biserica Împăratului, intră. A cărei slavă acoperit se cunoaşte. Din care va să izvorască nouă tuturor lumina Hristos.

Slavă..., Şi acum..., glasul acelaşi

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Mai înainte de zămislire, curată, te-ai sfinţit lui Dumnezeu, şi născându-te pe pământ, dar te-ai adus acum Lui, plinind făgăduinţa părintească şi în dumnezeiasca Biserică, ca ceea ce eşti dumnezeiască Biserică cu adevărat, din pruncie curată, cu făclii luminoase, dată fiind, te-ai arătat lăcaş Luminii celei neapropiate, şi dumnezeieşti. Mare este cu adevărat, mai înainte mergerea ta, ceea ce una eşti dumnezeiască Mireasă şi pururea Fecioară.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Să se bucure David scriitorul de cântări, şi să dănţuiască Ioachim împreună cu Anna, că rod sfânt dintr-înşii a ieşit, Maria dumnezeiasca făclie cea purtătoare de lumină, şi se bucură intrând în Biserică. Pe care şi văzându-o fiul lui Varahie a binecuvântat-o, şi bucurându-se a strigat: Bucură-te, minune a toată lumea.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

Apoi Antifonul dintâi al glasului al patrulea:

Prochimen, glasul al 4-lea: Ascultă, fiică, şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău (Psalm 44, 12).

Stih: Izbucnit-a inima mea cuvânt bun, grăiesc eu lucrurile mele împăratului.

Toată suflarea...

Din Sfânta **Evanghelie de la Luca** citire

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, sculându-se Maria, a mers la munte...

Luca I, 39-49; 56

39.Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40.Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41.Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42.Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43.Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44.Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45.Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46.Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47.Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,

48.Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49.Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
56.Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Astăzi Biserica cea însufleţită, a marelui Împărat, în Biserică intră, să se gătească Lui spre dumnezeiască sălăşluire; noroade veseliţi-vă.

Şi acum..., iar aceasta

Apoi **Stih:** ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **stihira**, glasul al 4-lea: Astăzi Biserica ceea ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, în Biserica Domnului se aduce, şi Zaharia pe dânsa o primeşte. Astăzi cele prea sfinte se bucură, şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care şi noi prăznuind astăzi, împreună cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Domnul este cu tine, cel ce are mare milă.

Canoanele ale praznicului 2. Unul glasul al 4-lea; iar altul glasul 1. Imoasele ale amândurora Canoanelor, câte de două ori, şi Troparele pe 12. Cât să fie ele pe 16, cu irmoasele.

Canonul dintâi

facere a lui chir Gheorghe

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duh, şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maicii, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi lăuda intrarea ei bucurându-mă.

A înţelepciunii vistierie prea curată, pe tine te ştim şi al darului izvor, care izvorăşti neîncetat, picăturile tale cele de cunoştinţă, pe care rugămu-ne roureazǎ-le, Stăpână, ca să te laud pe tine pururea.

Biserică mai înaltă decât cerurile, Preacurată, fiind şi cămară, în Biserica lui Dumnezeu te-a pus, ca să te găteşti Lui, spre dumnezeiască sălăşluire a venirii Sale.

Lumina darului Născătoare de Dumnezeu răsărind, pe toţi i-a luminat şi i-a împreunat, ca să împodobească prea luminat prăznuirea ei cu cântări: Veniţi să ne adunăm.

Uşa cea mărită de gânduri necuprinsă, deschizând uşile Bisericii lui Dumnezeu, acum porunceşte, adunându-ne noi, să ne îndulcim cu minunile ei dumnezeieşti.

Alt Canon, al praznicului

facere a lui chir Vasile

Cântarea 1-a, glasul al 1-lea

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, celui ce a făcut minuni minunate, cu braţ înalt, şi a mântuit pe Israil, că S-a proslăvit.

Să ne adunăm astăzi la Născătoarea de Dumnezeu cinstindu-o cu cântări, şi să prăznuim praznic duhovnicesc. Că în Biserica lui Dumnezeu, dar se aduce.

Cu cântări să lăudăm petrecerea Născătoarei de Dumnezeu cea prea slăvită, că în Biserică astăzi, ca o biserică a lui Dumnezeu, se aduce dar de mult preţ după proorocie.

Anna cea fără prihană s-a bucurat, ca ceea ce a adus lui Dumnezeu dar de mult preţ, în Biserică ca o maică. Şi Ioachim împreună cu dânsa prăznuieşte luminat.

David strămoşul tău te-a lăudat de demult, Fecioară dumnezeiască Mireasă, numindu-te fiică Împăratului Hristos. Pe care şi născându-L Prunc ca o Maică L-ai hrănit.

Cu trupul de trei ani fiind, Născătoarea de Dumnezeu, Domnului s-a adus, şi Zaharia preotul lui Dumnezeu primindu-o pe ea, în Biserică bucurându-se o a pus.

Fecioare dănţuiţi, făclii purtând, începeţi astăzi, şi maicilor cântaţi, Împărătesei Maicii celei ce merge în Biserica Împăratului Hristos.

Slavă...

Treime ceea ce eşti de o Fiinţă: Părinte şi Cuvinte, şi Duhule Sfinte, pe Tine cu credinţă Te slăvim, ca pe Făcătorul tuturor, şi Ție strigăm cu bună credinţă, mântuieşte-ne pe noi Dumnezeule.

Şi acum...

Din vopseaua sângelui tău, Preacurată, în porfiră îmbrăcându-Se, ieşind Împăratul şi Dumnezeu, a înnoit tot neamul omenesc cu milostivirea Sa.

Catavasie: Hristos se naşte slăviţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul, şi cu veselie lăudaţi-L noroade, că S-a proslăvit.

Vezi: Dintru această zi, aceste Catavasii se cântă până la întâia zi a lui ianuarie.

Canonul dintâi

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i, şi întru dumnezeiască intrarea ta, cununilor slavei învredniceşte-i.

Împodobită de nuntă astăzi s-a arătat frumoasă Biserica Fecioarei şi cămara, primind pe cea însufleţită cămara lui Dumnezeu, pe cea curată şi fără prihană, şi mai luminată decât toată făptura.

David înainte începând dănţuirea, săltează şi dănţuieşte cu noi, şi împărătească împodobită te cheamă prea cinstită, pe tine Preacurată, ceea ce stai în Biserică, înaintea Împăratului şi Dumnezeu.

Din care a ieşit neamului omenesc călcarea poruncii, dintru aceea au înflorit îndreptarea şi nestricăciunea, Născătoarea de Dumnezeu astăzi, aducându-se în casa lui Dumnezeu.

Săltează oştile îngereşti, şi mulţimea tuturor oamenilor, şi înaintea feţei tale Preacurată aleargă astăzi purtătoare de făclii, strigând măririle tale, în casa lui Dumnezeu.

Alt Canon, al praznicului

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit Cerul al doilea, şi ai întemeiat pământul peste ape, Atotputernice.

Să prăznuim iubitorilor de praznic, şi împreună să ne veselim cu duhul, mângâindu-ne astăzi întru acest sfânt praznic al fiicei Împăratului şi Maicii Dumnezeului nostru.

Ioachime, veseleşte-te astăzi şi te bucură Anno cu duhul, pe ceea ce s-a născut din voi aducându-o Domnului, de trei ani fiind, ca pe o junice Preacurată, şi cu totul fără prihană.

Locaşul lui Dumnezeu în Sfânta Biserică se aduce, Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu trupul de trei ani fiind; şi făclii ţinând, fecioare merg înaintea ei.

Mieluşeaua lui Dumnezeu cea nespurcată, şi porumbiţa cea neîntinată, cortul cel de Dumnezeu încăpător, sfinţenia slavei, în cortul cel sfânt a locui a ales.

Cea de trei ani cu trupul, şi de mulţi ani cu duhul, cea mai desfătată decât cerurile, şi mai înaltă decât puterile cele de sus, să se laude cu cântări, dumnezeiasca Mireasă.

Prăznuind petrecerea Născătoarei de Dumnezeu, întru cele ce nimenea nu intra, făclii înţelegătoare purtând cu veselie astăzi, şi noi cu fecioarele la Biserică să ne apropiem.

Preoţii lui Dumnezeu învăţaţi-vă întru dreptate cu darul, şi întâmpinaţi, luminat dând intrările fiicei Împăratului şi Dumnezeu, întru cele sfinte.

Slavă...

Lumină este Tatăl, Lumină, Fiul Aceluia, Lumină este şi Duhul Mângâietorul. Pentru că şi ca dintr-un soare, Treimea strălucind, dumnezeieşte luminează şi păzeşte sufletele noastre.

Şi acum...

Pe tine proorocii te-au propovăduit mai înainte, sicriu sfinţeniei, Curată, şi cădelniţă de aur, şi sfeşnic şi masă, şi noi ca pe un cort de Dumnezeu încăput te lăudăm pe tine.

Catavasie: Fiului Celui născut fără stricare din Tatăl mai înainte de veci, şi mai pe urmă din Fecioară întrupat mai presus de fire, lui Hristos Dumnezeu să-i strigăm: Cela ce ai înălţat cornul nostru, Sfânt eşti Doamne.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Strigă Davide, ce praznic este acesta de acum? Care l-ai lăudat oarecând în cartea psalmilor, pe fiica, Prunca lui Dumnezeu şi Fecioara. Că ai zis: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape ale ei. Minunat şi a toată lumea praznic fă celor ce strigă: Născătoarea de Dumnezeu este de faţă nouă, solitoarea mântuirii.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

Mieluşeaua cea nespurcată, şi cămara cea neîntinată, în casa lui Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu, Maria, cu veselie se aduce prea luminat. Pe care îngerii lui Dumnezeu, o înconjură cu credinţă, şi toţi credincioşii o fericesc pururea, şi cu mulţumire cântă ei neîncetat cu glas mare: Slava noastră şi mântuirea tu eşti cea cu totul fără prihană.

Canonul dintâi

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul sfat cel neurmat, al Celui Preaînalt, al întrupării tale celei din Fecioară, proorocul Avacum înţelegându-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Pe uşa cea neumblată, casa lui Dumnezeu primindu-o astăzi, a încetat toată umbra legii; căci cu adevărat s-a arătat adevărul, strigând celor de pe pământ.

Muntele cel umbrit, care mai înainte l-a văzut de demult Avacum, mai înainte a vestit pe ceea ce a încăput înlăuntru întru cele neumblate ale Bisericii; căci cu adevărat a odrăslit bunătăţile şi acoperă marginile.

Vedem tot pământul lucruri prea mari străine şi minunate; cum Fecioara de la înger hrană primind, chipurile rânduielii poartă.

Biserică şi palat, şi Cer însufleţit arătându-te dumnezeiască Mireasă, Împăratului, în Biserica legii te-ai adus astăzi, Aceluia, păzită fiind prea curată.

Alt Canon, al praznicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu Duhul văzând mai înainte proorocule Avacume, întruparea Cuvântului, ai propovăduit, strigând: Când se vor apropia anii, Te vei cunoaşte, când va veni vremea, Te vei arăta. Slavă puterii Tale, Doamne.

Proorocule Isaia, prooroceşte nouă, care este Fecioara ce are în pântece? Ceea ce din rădăcina Iudei a odrăslit, şi s-a născut din David împăratul, din sămânţa sfântă, rod binecuvântat.

Începeţi fecioare şi cântaţi cântări, în mâini fiind făclii şi prăznuiţi cu noi, lăudând petrecerea celei curate şi de Dumnezeu Născătoare, care acum merge în Casa Domnului cu strălucire.

Ioachime şi Anno veseliţi-vă acum, în Biserica Domnului ducând pe cea curată, care va să fie Maică lui Hristos Dumnezeu, Împăratului a toate, ceea ce s-a născut din voi ca o junice de trei ani.

În Sfânta Biserică ai iubit a te sălăşlui, şi cu îngerii Fecioară vorbind petreci, cu minune din Cer pâine luând hrănitoarea vieţii.

Născând mai presus de nădejde pe cea Preasfântă curată, cu bună credinţă o a făgăduit a o aduce lui Dumnezeu; şi a plinit dând ca o jertfă pe ceea ce s-a născut dintr-înşii, Ioachim astăzi şi Anna în casa lui Dumnezeu.

Odrăslit-a toiagul lui Aaron oarecând, mai înainte închipuind prea curată, naşterea cea dumnezeiască. Că mai presus de fire erai să zămisleşti şi nestricată să rămâi, şi după naştere Fecioară să te arăţi, Prunc alăptând pe Dumnezeul tuturor.

Fecioare pe Fecioara, maicilor pe Maica, cu bună credinţă adunaţi-vă să o cinstiţi împreună cu noi, pe ceea ce s-a născut, şi a născut, care ca o jertfă fără prihană s-a adus lui Dumnezeu, toţi împreună luminat să prăznuim.

Slavă...

Treime în fețe, Unimea de un chip cu bună credinţă să o slăvim, pe Dumnezeu cel adevărat, pe care Îl laudă începătoriile cetelor îngereşti şi ale arhanghelilor, ca pe un Stăpân al făpturii, toţi cu credinţă închinându-ne pururea.

Şi acum...

Roagă neîncetat Preasfântă Fecioară, curată, pe Fiul tău şi Dumnezeu, carele L-ai născut cu trup, din multe feluri de curse diavoleşti, şi de toate ispitele ce vin asupra, să mântuiască pe toţi robii tăi.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit Cel lăudat, din muntele cel cu umbra deasă, venit-ai întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, slavă puterii Tale, Doamne.

Canonul dintâi

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de cinstită intrarea ta. Că tu Fecioară care nu ştii de nuntă, înlăuntru ai intrat în Biserica lui Dumnezeu, ca o prea curată Biserică, tuturor celor ce te laudă pe tine, mântuire dăruindu-le.

Sfinţenia cea prea slăvită şi sfinţita dăruire, astăzi prea curata Fecioară cunoaşte în Biserica lui Dumnezeu, Împăratului a toate, Dumnezeului nostru, Unuia spre lăcaş se păzeşte, precum ştie însuşi.

Frumuseţea sufletului tău Preacurată, văzându-o oarecând Zaharia cu credinţă a strigat: Tu eşti mântuirea. Tu eşti bucuria tuturor. Tu eşti chemarea noastră prin care Cel neîncăput, încăput mie se va arăta.

O minunile tale cele mai presus de minte Preacurată! Străină este naşterea ta! Străin este chipul creşterii tale! Străine şi prea slăvite sunt ale tale toate şi de oameni nespuse, dumnezeiască mireasă.

Sfeşnic mult-luminos fiind dumnezeiască Mireasă, astăzi ai strălucit în casa Domnului, şi ne luminezi pe noi cu cinstite darurile minunilor tale, curată, Născătoare de Dumnezeu, prea lăudată.

Alt Canon, al praznicului

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsari nouă, luminată lumina cea pururea fiitoare, celor ce mânecăm către judecăţile poruncilor Tale, Stăpâne Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeul nostru.

Lumini să purtăm dreptmăritorilor, toţi împreună alergând, şi lăudând pe Maica lui Dumnezeu. Că rodul lor astăzi Domnului se aduce, ca o jertfă bine primită.

Să se veselească strămoşii astăzi, Stăpână, şi să se bucure ceea ce te-a născut pe tine, împreună cu Părintele tău. Că rodul lor Domnului se aduce.

Pe Mieluşeaua cea mult numită şi prea slăvită şi fără prihană, ca pe ceea ce cu trup a născut pe dumnezeiescul Mieluşel, toţi să o lăudăm, prăznuind cu credinţă.

Dumnezeieştile semne ale încredinţării naşterii tale, celei mai presus de minte se scriu, curată Fecioară, astăzi întru Duhul Sfânt în Biserica lui Dumnezeu.

Să se deschidă cele dinaintea uşilor slavei Dumnezeului nostru, şi să primească pe Maica lui Dumnezeu, ceea ce nu ştie de nuntă, ca pe o junice de trei ani nespurcată.

Muntele cel de mult preţ şi umbrit să-l lăudăm, pe pururea Fecioara ceea se s-a făcut Maica lui Dumnezeu. Că aceasta a strălucit la margini lumină.

Slavă...

Pe o Dumnezeire peste toate stăpânitoare, şi pururea veşnică slăvind, să ne închinăm ei, Celei cinstite în trei Feţe, nedespărţite în fire, şi cu slava aceeaşi.

Şi acum...

Liman cu bună linişte şi zid nesurpat, am agonisit rugăciunea ta întru primejdii de Dumnezeu Născătoare, pururea mântuindu-ne din nevoi şi de necazuri.

Catavasie: Dumnezeu fiind păcii, Tată îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău Celui Mare, dăruindu-ne pace L-ai trimis nouă. Deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim Iubitorule de oameni.

Canonul dintâi

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu săvârşind acest praznic dumnezeiesc, şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile slăvind pe Hristos, cel ce S-a născut dintru dânsa.

Cel ce toate le poartă cu cuvântul, rugăciunea drepţilor a auzit-o; pentru aceasta boala sterpiciunii dezlegând ca un Îndurat, le-a dăruit lor pricina bucuriei.

Vrând să arate Domnul neamurilor mântuirea Sa, pe ceea ce n-a ştiut de nuntă, acum din oameni a luat-o, pe ceea ce este semnul împăcării şi al înnoirii.

Ca ceea ce eşti casa darului, întru care sunt puse vistieriile rânduielii lui Dumnezeu cele negrăite, Preacurată, în Biserică te-ai împărtăşit dulceţii celei nestricate.

Pe tine stema cea împărătească, primindu-te Biserica, dumnezeiască Mireasă s-a luminat, şi la cele mai bune a trecut, văzând întru tine împlinirea celor mai înainte zise.

Alt Canon, al praznicului

Cântarea a 6-a

Irmos: Pe proorocul Iona urmând strig: Scoate viaţa mea, Bunule, din stricăciune, şi mă mântuieşte Mântuitorul lumii, pe mine cel ce strig, slavă Ție.

Să prăznuim credincioşii praznic duhovnicesc, pe Maica lui Dumnezeu lăudându-o cu bună credinţă, că este mai sfântă decât minţile cele cereşti.

Cu cântări duhovniceşti să lăudăm credincioşii, pe Maica Luminii, că astăzi s-a arătat nouă mai înainte mergând în casa lui Dumnezeu.

Nespurcata mieluşea, şi curata porumbiţă s-a dus să locuiască în casa lui Dumnezeu, ca o fără prihană, mai înainte rânduită, a fi Maică lui Hristos Dumnezeu.

În Biserica Legii intrării, săvârşeşte Biserica lui Dumnezeu, cortul cel ceresc; dintru care nouă celor din întuneric, lumina ne-a strălucit.

Pruncă fiind cu trupul şi desăvârşită cu sufletul, sfântul sicriu în Biserica lui Dumnezeu intră, ca să se hrănească cu dumnezeiescul dar.

Din toate ispitele şi primejdiile sufleteşti, mântuieşte-ne pe noi, cei ce alergăm la tine, prea lăudată, cu rugăciunile tale, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Slavă...

Părinte şi Fiule şi Duhule cel drept, Unime în trei Staturi şi nedespărţită Treime, miluieşte pe cei ce se închină dumnezeieştii Tale Stăpânii.

Şi acum...

În pântecele tău încăput fiind, Cel neîncăput de toţi, Maica lui Dumnezeu, a ieşit din tine prea curată îndoit în fire, Dumnezeu şi Om.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit, şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi trup luând, a ieşit, păzindu-o nestricată. Că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Preacurată Biserica Mântuitorului, cămara cea de mult preţ şi Fecioara, sfinţită vistieria slavei lui Dumnezeu, astăzi se aduce în casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu. Pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu: aceasta este cortul cel ceresc.

Icos: Al Tainelor lui Dumnezeu celor negrăite şi dumnezeieşti, văzând în Fecioară, harul arătat şi plinit cu adevărat, mă bucur și chipul cel străin şi nespus a-l înţelege nu mă pricep; cum aleasă curată singură s-a arătat mai presus de toată făptura, cea văzută şi cea gândită. Pentru aceasta, vrând a o lăuda pe ea mă spăimântez foarte cu gândul şi cu cuvântul, însă îndrăznind, propovăduiesc şi slăvesc: Aceasta este cortul cel ceresc.

Sinaxar

În această lună în ziua a douăzeci şi una, Intrarea în Biserică a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

Stih: Înlăuntrul Bisericii, Gavriil, Fecioară pe tine hrănindu-te.
Care va veni însă după puţin zicându-ţi: Bucură-te.
În douăzeci şi una, Maria intrând, în sfânta Biserică, a rămas petrecând.

Intrarea în Biserica legii a Doamnei de Dumnezeu Născătoare, a pricinuit ortodocşilor creştini praznic minunat şi a toată lumea. Fiindcă s-a făcut aceasta într-un chip minunat şi este înainte mergătoare a marei şi înfricoşatei taine a întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, care avea a se face în lume prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu.

Deci, praznicul Intrării s-a început din pricina aceasta: Anna cea pururea pomenită, fiindcă mai toată viaţa a petrecut-o stearpă fără să nască prunc, ruga pe Stăpânul firii împreună cu bărbatul său Ioachim, ca să le dăruiască lor prunc; şi făgăduindu-se, dacă vor câştiga dorirea, îndată îl vor afierosi lui Dumnezeu pe pruncul cel născut.

Şi aşa a născut prea slăvit pe ceea ce s-a făcut pricina mântuirii neamului omenesc, pe împăciuitoarea şi împrietenirea lui Dumnezeu cu oamenii, pe pricina înnoirii de a doua oară a lui Adam celui căzut şi a sculării şi a îndumnezeirii lui, pe PreaSfânta Stăpână de Dumnezeu Născătoarea Maria.

Deci, când a fost de trei ani, au luat-o părinţii ei şi au adus-o ca în ziua de astăzi în Biserică. Şi plinindu-şi făgăduinţa au afierosit-o pe fiica lor lui Dumnezeu celui ce le-a dăruit-o; şi a dat-o pe ea preoţilor, şi mai ales lui Zaharia arhiereului celui de atunci. Care luându-o pe ea, a băgat-o în cele mai dinlăuntru ale Bisericii unde numai singur Arhiereul odată în an intra. Şi aceasta a făcut-o după voinţa lui Dumnezeu celui ce după puţin avea a se naşte dintr-însa, spre îndreptarea şi mântuirea lumii.

Deci acolo a rămas Fecioara doisprezece ani, cu străină cuviinţă, hrănindu-se cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Învrednicindu-se şi dumnezeieştii arătări, până ce s-a apropiat vremea dumnezeieştii Bunei Vestiri şi a descoperirilor celor cereşti şi mai presus de fire care i s-a descoperit ei. Că bine-a-voit Dumnezeu a se întrupa dintr-însa pentru iubirea de oameni, ca să înnoiască de a doua oară lumea cea stricată prin păcat.

Deci, atunci Născătoarea de Dumnezeu, ieşind din sfintele sfintelor, s-a dat lui Iosif logodnicului, ca acela să-i fie păzitor şi martor al feciorie ei. Şi ea să slujească, atât la naşterea ei cea mai presus de fire, cât şi la fuga ei cea în Egipt şi la întoarcerea cea de acolo în pământul lui Israil.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.Amin.

Canonul dintâi

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului, ci îngrozirea focului bărbăteşte călcându-o, se bucurau cântând: Prealăudate Domnul părinţilor, şi Dumnezeule bine eşti cuvântat.

Iată astăzi a strălucit marginilor, primăvara cea veselă luminând sufletele noastre, şi gândul şi mintea cu darul prăznuirea Născătoarei de Dumnezeu. Astăzi cu taină să ne veselim.

Daruri să aducă astăzi toate, Împărătesei Maicii, Cerul şi pământul, şi cetele îngerilor, şi mulţimea oamenilor, şi să strige: În Biserică se aduce bucuria şi veselia.

Scriptura a trecut, legea a lipsit ca umbra, şi razele darului au strălucit, în Biserica lui Dumnezeu intrând tu, Fecioară, Maică curată, întru care bine eşti cuvântată.

Supusu-s-au Celui născut al tău, Preacurată, ca unui Făcător şi Dumnezeu, Cerul şi pământul, şi cele dedesupt, şi toată limba oamenilor mărturiseşte, că Domnul S-a arătat, Mântuitorul sufletelor noastre.

Alt Canon, al praznicului

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuptorul, Mântuitorule, se răcorea, iar tinerii dănţuind cântau: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Să dănţuim iubitorilor de praznic astăzi, să lăudăm pe curata Stăpână, pe Ioachim şi pe Anna după vrednicie cinstindu-i.

Prooroceşte cel ce grăieşti cu Duhul, aduce-se-vor fecioare în urma ta, aduce-se-vor în Biserică ţie, Împărătesei Maicii.

Bucuratu-s-au cetele îngerilor, veselitu-s-au duhurile drepţilor, când Maica lui Dumnezeu în cele sfinte s-a adus.

Şi cu trupul şi cu duhul s-a bucurat, rămânând Maria cea fără prihană în casa Domnului, ca un vas prea sfinţit.

Primind hrană cerească, sporit-a cu înţelepciunea şi cu darul, făcându-se Maică după trup Mântuitorului Hristos.

Dusu-te-au pe tine în cele mai dinlăuntru ale Bisericii, înţelepţii părinţii tăi, prea curată, ca să te hrăneşti străin spre sălăşluirea lui Hristos Dumnezeu.

Slavă...

Să slăvim Treimea cea nedespărţită, să lăudăm o Dumnezeire, împreună cu Tatăl pe Cuvântul şi pe Duhul cel cu totul Sfânt.

Şi acum...

Roagă pe Domnul care L-ai născut, ca pe Cel ce este Milostiv din fire, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele celor ce te laudă pe tine.

Catavasie: Tinerii în buna credinţă fiind crescuţi, păgâneasca poruncă nebăgându-o în seamă, de groaza focului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii stând au cântat: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Canonul dintâi

Cântarea a 8-a

Irmos: Ascultă pruncă Fecioară curată, să zică Gavriil sfatul Celui Preaînalt, cel de demult adevărat, fii gata spre primirea lui Dumnezeu; că prin tine Cel necuprins, cu oamenii va să petreacă. Pentru aceasta şi bucurându-mă, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Pe Biserica cea curată în Casa Domnului, aducându-o Anna oarecând, strigând a zis, cu credinţă preotului: Prunca cea dată mie de la Dumnezeu, luându-o acum, o du în Biserica Ziditorului tău şi bucurându-te, cântă lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Zis-a Annei oarecând văzând cu Duhul, Zaharia: Pe Maica Vieţii cea adevărată aduci, pe care luminat proorocii lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu au propovăduit-o şi cum Biserica o va încăpea pe ea? Pentru aceasta mirându-mă, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Roaba lui Dumnezeu am fost eu, răspuns-a Anna lui, chemându-l pe dânsul cu credinţă şi cu rugăciune, ca să iau rodul durerii mele, şi după naştere pe cea născută să o aduc Celui ce mi-a dat-o pe ea. Pentru aceasta săltând strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Al legii lucru este cu adevărat, zis-a ei preotul; şi străin lucru cu totul a fi cunosc, văzând pe ceea ce se aduce în casa lui Dumnezeu, prea slăvit covârşind cu darul cele sfinte. Pentru aceasta bucurându-mă, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Întărescu-mă, zis-a Anna lui, înţelegând cele ce grăieşti: Că le cunoşti acestea cu Duhul lui Dumnezeu, luminat cele ce sunt ale Fecioarei ai propovăduit. Primeşte dar pe cea curată în Biserica Ziditorului tău, şi bucurându-te, cântă Lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Făclie purtătoare de lumină s-a aprins nouă, strigat-a preotul, bucurie prea mare strălucind în Biserică: Sufletele proorocilor să se veselească împreună cu mine, ca cele ce văd lucruri străine, săvârşindu-se în casa lui Dumnezeu, şi să strige pururea: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon, al praznicului

Cântarea a 8-a

Irmos: De care se înfricoşează îngerii, şi toate oştile ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, prea măriţi-L tineri, bine Îl cuvântaţi popoare, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Veselească-se astăzi luminat Ioachim şi Anna cea fără prihană, Domnului Dumnezeu aducând jertfă pe Sfânta fiică, cea dată ei din făgăduinţă.

Laudă-se Sfinţii David şi Iesei şi Iuda se cinsteşte, că din rădăcina lor a odrăslit rod curata Fecioară. Din care s-a născut Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Maria cea prea curată, şi cortul cel însufleţit, s-a adus astăzi în casa lui Dumnezeu, şi a primit-o pe ea Zaharia cu mâinile ca pe o vistierie sfântă a Domnului.

Ca pe o uşă de mântuire şi munte înţelegător, ca o scară însufleţită, să cinstim credincioşii după adevăr pe Fecioara şi Maica lui Dumnezeu, cea binecuvântată de mâinile preoţilor.

Proorocii, apostolii şi mucenicii lui Hristos, cetele îngerilor şi toţi pământenii, să cinstim cu cântări pe Fecioara cea curată, ca pe o binecuvântată Maică a Celui Preaînalt.

În Biserică te-au adus pe tine, prea cinstită curată, cei ce dumnezeieşte te-au născut, ca pe o jertfă curată, şi străin te sălăşluieşti întru cele neumblate, ca mai înainte să te găteşti lui Dumnezeu spre lăcaş Cuvântului.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Să se laude Cel întreit Sfânt: Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, Unimea cea nedespărţită, o Dumnezeire, care ţine în mână toată făptura întru toţi vecii.

Şi acum...

Cuvântul cel fără început S-a început, cu trup născându-Se precum bine a voit, Dumnezeu şi Om din prunca Fecioară, iarăşi zidindu-ne pe noi cei căzuţi mai înainte, pentru multa milostivire.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând să strigăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

Canonul dintâi

Cântarea a 9-a

Ceea ce eşti mai cinstită...nu cântăm, ci **Stihirile** acestea: Îngerii intrarea celei prea curate văzând, s-au mirat, cum Fecioara a intrat în Sfânta Sfintelor.

Irmos: Ca de un sicriu însufleţit al lui Dumnezeu, nicicum să nu se atingă mâna necredincioşilor, iar buzele credincioşilor, fără tăcere glasul îngerului cântând, cu bucurie să strige Născătoarei de Dumnezeu: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti Fecioară curată.

Şi a doua ceată, asemenea cântă acest **Irmos**; apoi **Stihirile** de rând: ***Îngerii intrarea celei prea curate văzând s-au mirat, cum cu slavă a intrat în Sfintele Sfintelor.***

Ca ceea ce ai prea luminată frumuseţea curăţiei sufletului, Născătoare de Dumnezeu curată, şi de darul lui Dumnezeu din cer eşti plină cu lumina cea pururea fiitoare, luminezi pururea, pe cei ce cu veselie strigă: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti Fecioară curată.

Îngerii intrarea Fecioarei văzând s-au mirat, cum cu prea slăvire a intrat în Sfintele Sfintelor.

Mai presus zboară decât puterea cuvintelor, minunea ta Născătoare de Dumnezeu curată, că trupul întru tine îl socotesc mai presus de cuvânt, de curgerea păcatului neprimit. Pentru aceasta cu mulţumită strig către tine: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti Fecioară curată.

Îngerii şi oamenii intrarea Fecioarei să o cinstim, căci cu slavă a intrat în Sfintele Sfintelor.

Cu prea slăvire mai înainte te-a închipuit, curată, legea pe tine cort şi dumnezeiască năstrapă, sicriu şi catapeteasmă, şi toiag, Biserică nestricată, şi uşă a lui Dumnezeu. Pentru aceasta învaţă a striga către tine: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti Fecioară curată.

Îngerii intrarea Fecioarei văzând s-au mirat, cum cu dumnezeiască plăcere a intrat în Sfintele Sfintelor.

Dulce cântând ţie mai înainte a glăsuit David, numindu-te pe tine fiică Împăratului, cu podoaba faptelor bune stând de-a dreapta înaintea lui Dumnezeu, văzându-te împodobită. Pentru aceasta proorocind a strigat: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti Fecioară curată.

Îngeri săltaţi cu Sfinţii, fecioare împreună dănţuiţi, că fiica lui Dumnezeu a intrat în Sfintele Sfintelor.

De Dumnezeu primitoare mai înainte văzându-te Solomon, Născătoare de Dumnezeu, te-a vestit pe tine uşă deschisă a Împăratului, şi izvor viu pecetluit, din care apa cea netulbure a izvorât nouă, celor ce strigăm cu credinţă: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti Fecioară curată.

Îngerii şi oamenii pe Fecioara, cu cântări să o mărim, că cu dumnezeiască cuviinţă a intrat în Sfintele Sfintelor.

Dai darurile tale cele liniştite Născătoare de Dumnezeu sufletului meu, izvorând viaţă celor ce te cinstesc după datorie. Singură apărându-i şi acoperindu-i şi păzindu-i, ca să strige către tine: Cu adevărat mai presus decât toţi eşti Fecioară curată.

Altă **pripeală**, glasul 1: ***Măreşte suflete al meu, pe ceea ce s-a adus în Biserica Domnului, şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Irmos: Pe norul cel purtător de lumină, întru care Stăpânul tuturor, din Cer ca ploaia pe lână S-a pogorât, şi S-a întrupat pentru noi, făcându-Se Om, Cel fără de început; să o mărim toţi, ca pe o Maică curată a Dumnezeului nostru.

[Şi cântă şi a doua ceată, tot această pripeală, şi Irmosul. Apoi printre Tropare zicem tot pripeala aceasta.]

Din cei drepţi a ieşit, din Ioachim şi din Anna, rodul făgăduinţei, dumnezeiasca pruncă Maria; şi ca nişte tămâie primită, cu trupul pruncă fiind, se aduce în Sfânta Biserică, ca o sfântă, întru cele sfinte să locuiască.

Măreşte suflete al meu, pe ceea ce s-a adus în Biserica Domnului, şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.

Pe ceea ce a fost pruncă cu firea, si mai presus de fire s-a arătat Maică lui Dumnezeu, să o lăudăm cu cântări. Că în Biserica legii Domnului astăzi s-a adus, spre mireasmă cu bun miros, ca un rod al drepţilor, duhovnicesc.

Măreşte suflete al meu, pe ceea ce s-a adus în Biserica Domnului, şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.

Cu îngerul bucură-te, Născătoarei de Dumnezeu cu cuviinţă să strigăm credincioşii: Bucură-te, prea bună Mireasă. Bucură-te, nor luminos, din care ne-a strălucit nouă Domnul, celor ce şedeam întru întunericul necunoștinței. Bucură-te, nădejdea tuturor.

Măreşte suflete al meu, pe ceea ce s-a adus în Biserica Domnului, şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.

Sfânta Sfintelor şi a lui Dumnezeu Maică Marie, cu rugăciunile tale curată, scapă-ne din cursele vrăjmaşului, şi din tot eresul şi necazul, pe noi cei ce ne închinăm cu credinţă Icoanei sfântului tău chip.

Măreşte suflete al meu, pe ceea ce s-a adus în Biserica Domnului, şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.

Cântare după vrednicie Născătoarei de Dumnezeu, toată zidirea cu îngerul Gavriil, să-i strige glăsuind: Bucură-te, Maica lui Dumnezeu, cu totul fără prihană, prin care ne-am mântuit din blestemul cel dintâi, făcându-ne părtaşi nestricăciunii.

Măreşte suflete al meu, pe ceea ce s-a adus în Biserica Domnului, şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.

Mai presus decât Heruvimii, şi decât Serafimii mai înaltă, şi mai desfătată decât cerurile te-ai arătat, Fecioară, ca ceea ce pe Cel neîncăput de toate Dumnezeul nostru, în pântecele tău L-ai încăput şi L-ai născut negrăit; pe care roagă-L cu dinadinsul pentru noi.

În loc de Slavă... ***Măreşte suflete al meu, Stăpânia Dumnezeirii celei în trei Staturi şi nedespărţite.***

Firea cea în trei Ipostasuri, şi Slava cea nedespărţită şi întru o Dumnezeire lăudată neîncetat, în Cer şi pe pământ, Treimea cea nedespărţită să o slăvim, Tatălui şi Fiului, împreună şi Duhului închinându-ne, cu bună credinţă.

În loc de: Şi acum... ***Măreşte suflete al meu, pe cea mai cinstită şi mai mărită decât oştile cele de sus.***

Pe cei ce aleargă cu credinţă sub milostivirea ta, şi se închină cu bună cinstire Fiului tău, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ca unui Dumnezeu şi Domn al lumii, roagă-te să-i mântuiască de stricăciune, şi de primejdii şi de toate ispitele.

Catavasie: Taină străină văd şi prea slăvită, Cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluirea, întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl mărim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Pe care de demult mai înainte o a vestit adunarea proorocilor, năstrapă şi toiag şi tăbliţă, şi munte netăiat, pe Maria, a lui Dumnezeu fiică, cu credinţă să o lăudăm. Că astăzi se aduce, în Sfintele Sfintelor, să se hrănească Domnului. (de două ori)

Slavă..., Şi acum...,

Altă **Luminândă:**

Podobie: Cu ucenicii săi...

Cetele fecioarelor, purtând făclii astăzi, petrec împreună cu îngerii, pe singură pururea Fecioara şi curata Născătoarea de Dumnezeu, în casa Domnului, ca pe o sfinţită dăruire şi lăcaş prea sfinţit, întru care Dumnezeu negrăit a locuit, înnoind toată firea oamenilor pentru milostivirea milei.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Făclii purtând fecioare, pe pururea Fecioara, luminat petrecându-o, vestesc adevărat cu Duhul, ceea ce va să fie. Că Biserica lui Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu fiind, în Biserică cu slavă fecioarească, pruncă fiind, se aduce.

După făgăduinţa cea sfântă, Născătoarea de Dumnezeu, şi rodul cel slăvit, cu adevărat s-a arătat lumii, ca cea mai înaltă decât toţi, care cu bună cinste fiind dusă în Biserica lui Dumnezeu, rugăciunea celor ce o au născut a plinit, fiind păzită cu Dumnezeiescul Duh.

Cu cerească pâine fiind hrănită, Fecioară, cu credinţă în Biserica Domnului, ai născut lumii pe Cuvântul, pâinea vieţii, căruia ca o Biserică aleasă, şi cu totul fără de prihană, mai înainte te-ai logodit prin Duhul cu taină, Mireasă făcându-te lui Dumnezeu şi Tatălui.

Să se deschidă uşa Bisericii celei de Dumnezeu primitoare, că pe ceea ce este Biserica Împăratului tuturor, şi scaun, astăzi cu slavă primindu-o Ioachim înăuntru a pus-o, sfinţind Domnului pe cea aleasă de El, spre Maică luişi.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea

A lui Leon, maistrul: Astăzi în Biserică se aduce Fecioara cea cu totul fără prihană, spre sălăşluirea Împăratului a toate, Dumnezeu, şi Hrănitorului a toată viaţa noastră. Astăzi sfinţenia cea prea curată, ca o junice de trei ani, în Sfintele Sfintelor se aduce. Acesteia să-i strigăm ca îngerul: Bucură-te, ceea ce numai tu eşti între femei binecuvântată.

Slavoslovia cea mare. Ecteniile şi Otpustul. Şi se face ungere fraţilor de la preot, cu sfânt untdelemn din candelă.

Ceasul 1 şi Otpustul

Cade-se a şti: Că de se va întâmpla acest praznic Duminica.

Sâmbătă seara - La Vecernia cea mică, la Doamne strigat-am..., Stihirile învierii ale glasului, pe 4, Slavă..., Şi acum..., a praznicului, care este la Doamne strigat-am..., a Vecerniei celei mici. La Stihoavnă o stihiră a învierii, după aceea stihoavna praznicului, a Vecerniei celei mari, cu Stihurile cele de prăznuire, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. Troparul învierii. Slavă..., Şi acum..., al praznicului. După aceasta ectenia cea mică şi Otpustul.

La Vecernia cea mare

La Doamne strigat-am..., Stihirile învierii 3 ale lui Anatolie 1 şi ale praznicului 6. Slavă..., Şi acum..., a praznicului; după aceasta Vohod, Prochimenul zilei, şi citirile praznicului 3. La Litie, Stihirile, Slavă..., Şi acum..., a praznicului; Strălucit-a zi de bucurie..., La Stihoavnă, Stihirile învierii. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La binecuvântarea pâinilor, Troparul praznicului de 3 ori. Şi citire a Cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul învierii de 2 ori, Slavă..., Şi acum..., al praznicului. După obişnuitele Stihiri, Sedelnele învierii cu ale Născătoarei, şi citire din tâlcuirea Evangheliei. După aceea Polieleul, cu Mărimurile praznicului, Si Troparele învierii: Soborul îngeresc..., Ipacoi al glasului şi Sedelnele toate ale praznicului, câte odată. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. Antifoanele glasului. Prochimen şi Evanghelia praznicului. Deci Învierea lui Hristos văzând..., Psalm 50, şi sărutarea Evangheliei după obicei, apoi Slavă..., Stihira praznicului. Şi acum..., tot aceeaşi, şi Stihira praznicului, Canonul învierii, cu Irmosul pe 4, şi al

Născătoarei de Dumnezeu pe 2, şi ale praznicului 2 pe 8. Catavasie: Hristos se naşte măriţi-L..., întru amândouă stranele împreună. După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul învierii şi Sedelnele Praznicului de 2 ori, şi citirea praznicului după a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul praznicului şi citim Prologul. La a 9-a Cântare, Stihiri nu zicem, ci Ceea ce eşti mai cinstită..., Luminânda învierii, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Laude, Stihirile învierii 4 şi ale praznicului 4, cu Stihurile praznicului. Slavă..., a praznicului. Şi acum..., Prea binecuvântată eşti..., apoi Slavoslovia cea mare. După Sfinte Dumnezeule..., Troparul învierii numai. Ecteniile şi Otpustul. Deci Stihira Evangheliei. La ceasuri, Troparul învierii, Slavă..., Troparul praznicului, Şi acum..., a Născătoarei ceasurilor. După Tatăl nostru..., Condacul învierii. Asemenea şi la toate ceasurile, Condacele le zicem schimbându-le.

La Liturghie

Fericirile învierii, ale glasului pe 6 şi ale praznicului, Cântarea a 3-a pe 4. După Ieşire, Troparul învierii şi al praznicului, Slavă..., Condacul învierii, Şi acum..., al praznicului. Prochimen, Apostol, Aliluia şi Evanghelia. Chinonicul, mai înainte al zilei apoi al prăznuirii.

Cade-se a şti: Că de se va întâmpla după praznicul Intrării în Biserică a Născătoarei de Dumnezeu Duminica, şi vreun sfânt ce se prăznuieşte pe 4 sau pe 6.

Sâmbătă seara: La Vecernia cea mică, Stihirile învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu după obicei.

La Vecernia cea mare

După obişnuita Catismă, la Doamne strigat-am...Stihirile învierii 3 şi a lui Anatolie 1, şi ale praznicului 3. Ale aceleiaşi zile a rândului, şi ale Sfântului din Minei 3. Iar de se cântă Sfântul pe 6, sau are şi Polieleu, atunci cântăm ale învierii 3 şi ale praznicului 3 şi ale Sfântului 4. Slavă..., a Sfântului de are. Iar de nu, Slavă..., a praznicului, Şi acum... . Dogmatica glasului, Ieşire, Prochimenul zilei. La Litie, Stihirile praznicului, ale Stihoavnei zilei aceiaşi a rândului, şi ale Sfântului, dacă are Polieleu. Slavă..., Şi acum..., a praznicului. Iar de are Sfântul Slavă..., Slava a Sfântului, Şi acum..., a praznicului. La Stihoavnă, Stihirile învierii, Slava Sfântului dacă are, iar de nu, Slavă..., Şi acum..., a praznicului: Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., La binecuvântarea pâinilor, Tropar: Născătoare de Dumnezeu Fecioară..., de 2 ori, şi al praznicului odată, şi citire.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul învierii de 2 ori. Slavă..., al Sfântului de este, iar de nu, Slavă..., Şi acum..., al praznicului. După obişnuitele Catisme, Sedelnele învierii, cu ale Născătoarei, şi citire din tâlcuirea Evangheliei. Apoi Polieleul, şi Troparele învierii: Soborul îngeresc..., Ipacoi, Antifoanele şi Prochimenul glasului. Evanghelia învierii: Învierea lui Hristos văzând..., Psalm 50, şi Stihira învierii, şi celelalte, Canonul învierii, cu Irmosul pe 4, şi al Născătoarei de Dumnezeu pe 2, şi al praznicului pe 4, şi al Sfântului pe 4. Iar dacă are Sfântul Polieleu, Canonul învierii cu Irmosul pe 4, şi al praznicului pe 4, şi al Sfântului pe 6. Catavasie: Hristos se naşte slăviţi-L.... După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul praznicului, şi al Sfântului de are, şi Sedealna Sfântului, Slavă..., Şi acum..., a praznicului, şi citire. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul învierii, şi citim Prologul. După a 9-a Cântare cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită..., Luminânda învierii, Slavă..., a Sfântului de are, iar de nu, Slavă..., Şi acum..., a praznicului. La Laude, Stihirile învierii 4, şi ale praznicului cu cea de la Slavă..., pe 4 ale Stihoavnei Utreniei zilei celei de rând, cu Stihurile praznicului. Iar de are Sfântul Stihiri, La Laude, cântăm Stihirile învierii, pe 4, şi ale Sfântului cu cea de Slavă..., pe 4, cu Stihurile lui. Slavă..., Stihira Evangheliei. Şi acum..., Prea binecuvântată eşti..., Slavoslovia cea mare. După Sfinte Dumnezeule..., Troparul învierii numai. Ecteniile şi Otpustul şi învăţătură a lui Studit, şi obişnuita ieşire în Pridvor. Apoi ceasul 1. La ceasul 1 Troparul învierii, Slavă..., Troparul praznicului, Şi acum..., al Născătoarei ceasului. După Tatăl nostru..., Condacul praznicului. La ceasul al 3-lea, Troparul învierii, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., a Născătoarei ceasului. După Tatăl nostru..., Condacul învierii. Asemenea şi la celelalte ceasuri zicem Troparele învierii totdeauna, cu al praznicului şi cu al Sfântului, schimbând Troparele, dacă este şi al Sfântului. Iar Condacul învierii şi al praznicului le zicem schimbându-le, şi de este Polieleu, şi al Sfântului.

La Liturghie

Fericirile glasului pe 6 şi ale praznicului, Cântarea a cea de rând pe 4. Iar de are şi Sfântul Cântare în Tipic, ale învierii pe 4 şi ale praznicului, Cântarea a cea de rând pe 4, şi ale Sfântului Cântarea a 6-a pe 4. După Ieşire, Troparul învierii şi al praznicului şi al hramului Sfântului, şi al Sfântului de are. Apoi Condacul învierii, Slavă..., al Sfântului, Şi acum..., al praznicului; iar de nu are Sfântul Tropar şi Condac, Slavă..., Condacul învierii, Şi acum..., Condacul praznicului. Prochimen, Apostol, Aliluia, Evanghelia, şi Chinonicul zilei, şi al Sfântului de are; iar de nu, una a Duminicii celei de rând.

În ştiinţă să fie că acest praznic se prăznuieşte numai cinci zile.

Canon de rugăciune la praznicul Înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Tropar la Praznicul Înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul al 4-lea: Bucurie mai dinainte ne dăruieşte astăzi Sfânta Ana, odrăslind rod ce alungă întristarea, pe Singura pururea Fecioară, pe care o şi aduce astăzi cu bucurie, făgăduinţele rugăciunii împlinindu-şi în Templul Domnului, ca pe ceea ce este Biserică a Cuvântului lui Dumnezeu şi Maică Curată.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul Sfânt şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat, prăznuind şi voi cânta Intrarea ei, bucurându-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În Sfânta Sfintelor, cea Preasfântă şi fără de prihană înainte merge a locui, ca să fie Biserică sfinţită lui Dumnezeu, Celui Preasfânt şi înaintea ei merg tinerele fecioare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfatul cel mai dinainte de veci, al Dumnezeului nostru Celui mai înainte de veci, s-a împlinit, mai înainte mergând tu a fi hrănită în Sfânta Sfintelor, spre a fi locaş Cuvântului, Fecioară cu totul fără de prihană.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeieştii tăi părinţi, pe tine, ceea ce aveai să fii Născătoare de Dumnezeu, te-au dus să fii hrănită în Sfânta Sfintelor, împlinind rugăciunea cu care s-au rugat, Preacurată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dă putere, Stăpână, neputinţei inimii mele şi o întăreşte, că se clatină de patimi, ca să te fericească pe tine cu credinţă şi cu dragoste, cea pururea fericită şi cu totul fără prihană.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i şi întru dumnezeiască intrarea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Începând a merge înaintea Fecioarei, fecioarele, făclii ţinând, au arătat lămurit ceea ce avea să fie. Că dintr-însa avea să se nască Luminarea cunoştinţei, care a dezlegat întunecarea înşelăciunii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Râvnind de demult cu dumnezeiesc gând, Sfânta Ana a împlinit făgăduinţa şi te-a aşezat în Sfânta Sfintelor pe tine, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, care aveai să zămisleşti şi să naşti în Duh minunat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Soarele şi-a întins razele, văzând pe Norul Luminii întins cu voia lui Dumnezeu înăuntru, în Sfânta Sfintelor, din care avea să plouă iertare celor înţeleniţi cu greşelile.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă îndumnezeieşte Dumnezeu, sălăşluindu-Se întru tine pentru îndurare, prea cinstită Curată, pe mine, cel furat prin mâncare mai înainte de înşelăciunea şarpelui. Şi în locul stricăciunii iarăşi desfătare nestricăcioasă îmi dăruieşte.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul Sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, al Întrupării Tale celei din Fecioară, proorocul Avacum înţelegându-l, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfinţite limbi mai înainte te-au vestit, Curată, că aveai să fii locaş Firii celei neîncăpute. Pentru aceasta pe tine cetele fecioarelor te-au petrecut la cele Sfinte, făclii purtând.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Laudă au dobândit Sfinţii Ioachim cu Ana, împreună mergând şi ducându-te pe tine în Sfânta Sfintelor cu veselie; ceea ce eşti Biserica lui Dumnezeu Preasfântă, prea curată Stăpână, cu totul fără prihană.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dezleagă-se osândirea strămoşilor, că iată a înflorit Viţa care ne-a rodit nouă Strugurele cel Nestricat, Cel ce aduce vin de veselie marginilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine una, ceea ce eşti cu totul fără prihană, Cuvântul, Ziditorul aflându-te, S-a sălăşluit în pântecele tău, lucrând a noastră mântuire cu harul, Preacurată, pentru mila cea negrăită.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de cinstită Intrarea ta; că tu, Fecioară, care nu ştii de nuntă, înăuntru ai intrat în Templul lui Dumnezeu, ca o prea curată Biserică, tuturor celor ce te laudă pe tine, pace dăruindu-le.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Norii să răspândească dreptate astăzi; căci ca în cer se întinde dumnezeiescul Nor în Biserica lui Dumnezeu, care picură dulceaţa ce scoate toată amărăciunea sufletelor noastre.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Neobişnuită este zămislirea ta, neobişnuită este şi naşterea ta, neobişnuită este arătarea ta, Fecioară şi ducerea ta înăuntrul Templului. Neobişnuite şi uimitoare sunt toate ale tale, care covârşesc cuvântul şi gândul, prea curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine toată te-a sfinţit Preasfântul Duh, ceea ce ai petrecut înăuntrul Bisericii şi te-ai hrănit cu hrană cerească, Mireasa Tatălui cea prea frumoasă. Pentru aceasta ai fost şi Cuvântului născătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Spre tine toată nădejdea mea o pun, Fecioară, la îndurările tale alergând. Vătămării diavoleşti arată neîmpărtăşit sufletul meu cel căzut şi slăbit de înecările desfătărilor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Hristos, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întărindu-se cu dumnezeiescul har, dumnezeieştii Părinţi ai Fecioarei pe aceasta, ca pe o porumbiţă fără prihană, au adus-o cu dragoste în Sfânta Sfintelor a fi hrănită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Înaintea ta, Ceea ce aveai să primeşti Lumina, care iese din lumină, fecioare cinstite, aprinzând făclii, au mers cu chip luminat la dumnezeiescul Templu dănţuind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cămara cea plină de mărire, marea glăsuire a proorocilor, tronul cel sfânt înăuntru în Sfânta Sfintelor se aşează, Împăratului tuturor gătită fiind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Laud, Fecioară, zămislirea ta, laud naşterea ta cea de negrăit, laud acoperământul tău, prin care scap de toată vătămarea, la limanul tău alergând.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

De veselie astăzi lumea toată s-a umplut, întru strălucitul praznic al Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Acesta este Cortul cel Ceresc.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci, groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând. Prea lăudate, Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe un soare purtător de lumină te-au primit înăuntru în Biserica cea sfântă pe tine, ceea ce ai strălucit rază de mântuire marginilor, curată Fecioară, care aveai să fii Biserică Preasfântă Fiului lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu mâinile bateţi toţi, văzând pe Ceea ce nu ştie de nuntă purtând semnele mântuirii. Căci cu mână de înger s-a hrănit, ca ceea ce avea să nască, în chip tainic pentru noi, Pâinea cea Cerească.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toate sufletele drepţilor cele de dedesubt te-au binevestit şi mai înainte te-au arătat pe tine, porumbiţă de aur, care porţi încetarea potopului celui înţelegător şi în Sfânta Sfintelor cu dreaptă credinţă ai dănţuit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o frumoasă pe Cel frumos ai născut, care urâţenia noastră a întors-o la chipul cel dintâi, Fecioară cu totul fără de prihană, căruia şi cântăm: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ascultă, Pruncă Fecioară curată, să spună Gavriil voia Celui Preaînalt cea de demult adevărată: fii gata spre primirea lui Dumnezeu; că prin tine, Cel Necuprins cu oamenii va petrece. Pentru aceasta şi bucurându-mă strig: Bine-cuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ascultă şi înţelege, bătrânule înţelepte Zaharie, Sfânta Ana a zis: cu voia lui Dumnezeu pe această Pruncă curată, ce o am, cu suflet voios o primeşte; că printrînsa va să fie mântuirea şi în Templul cel Sfânt du-o pe ea, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Binecuvântat este Singur Domnul, strigat-a preotul; intrările vieţii acum lămurit le arată nouă, văzută făcând Cămara care a încăput pe Dumnezeu; întru care vrea să locuiască Hristos, Împăratul a toate, către care tot pământul strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată, bătrânule prea înţelepte, a zis Sfânta Ana cu evlavie: pe această prea bună Pruncă, pe care mi-a dat-o Dumnezeu, în chip strălucit primeşte-o şi prooroceşte că singură va să aducă în fiinţă propovăduirile, cu care proorocii strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Acum am cunoscut prea lămurit, femeie, a zis înţelepţeşte bătrânul, că pom răsare în mijlocul Templului, care va înflori cu adevărat dumnezeiască Roadă, care va aduce în Rai pe oamenii cei goniţi în stricăciune, care vor striga cu bucurie: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuvânt de tăinuiri nespuse a zis luminat bătrânul sufletului tău, Pruncă prea curată: acest Templu dumnezeiesc vei locui; că, de înger fiind hrănită, pe Îngerul Sfatului Celui mare vei naşte, căruia îi cântă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Glasul lui Gavriil cântăm ţie cu bucurie, Fecioară curată: Bucură-te, ceea ce singură eşti pricina bucuriei tuturor. Bucură-te, curăţirea sufletelor, ceea ce ai născut curăţirea noastră şi răscumpărarea noastră a celor ce cântăm Lui: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind Sfântă Intrarea în Templu a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată Muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, cu făclii luminoase înăuntru întru cele sfinte este adus, din care Piatra s-a tăiat şi capiştele şi chipurile cele demonice le-a zdrobit şi pe oameni, în locul acelora, îi face biserici şi locaşuri cinstite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Juratu-S-a Domnul şi acum a împlinit, dându-ne nouă din seminţia lui Iuda pe pururea Fecioara, din al cărei pântece a răsărit Pomul vieţii, care mântuieşte de mâncarea cea aducătoare de moarte pe cei ce s-au supus căderii prin mâncare şi au fost furaţi cu amăgirea şarpelui.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu gură luminoasă Sfânta Ana a strigat în Templul lui Dumnezeu: Ţie închin pe această Pruncă, pe care mi-ai dat-o, Stăpâne! Din care, pentru milostivirea cea negrăită, Purtător de Trup arătându-Te, vei mântui lumea pe care ai zidit-o. Măreşte-o pe dânsa ca pe o Maică a Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată, a luminat ziua mântuirii celor ce erau în noaptea celor cumplite; Uşa cea cerească, deschizând uşile Bisericii, cu făclii este adusă înăuntru întru cele Sfinte, să fie hrănită de Sfântă Putere, spre a sta locaş sfânt lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Luminează, Curată, ochii sufletului meu, ceea ce ai născut Lumina. Ca să nu mă acopere întunericul cel adânc al păcatului, nici să mă acopere adâncul deznădăjduirii, ci însăţi pe mine mă miluieşte şi mă îndreptează la limanul voii lui Dumnezeu.

Sedelna praznicului înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Cinstita Intrare a Fecioarei, astăzi mai înainte prăznuind-o luminat credincioşii, cu cântări de Dumnezeu grăitoare pe dânsa să o lăudăm neîncetat, ca pe ceea ce este cu totul fără prihană.

Canon de rugăciune la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului (1)

Tropar la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul al 4-lea: Astăzi înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, împlinirea rânduielii Ziditorului.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi lăuda Intrarea ei, bucurându-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

A Înţelepciunii vistierie, prea curată, pe tine te ştim şi al harului izvor, care izvorăşti neîncetat picăturile tale cele de cunoştinţă, pe care te rugăm să le rourezi, Stăpână, ca să te laud pe tine pururea.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Biserică mai înaltă decât cerurile, Preacurată, fiind şi cămară, în Templul lui Dumnezeu te-au adus, ca să te găteşti Lui spre dumnezeiasca Sălăşluire a venirii Sale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lumina harului, Născătoare de Dumnezeu, răsărind, pe toţi i-a luminat şi i-a împreunat, ca să împodobească prea luminata prăznuire a ei cu cântări: veniţi să ne adunăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Uşa cea mărită, de gânduri necuprinsă, deschizând uşile Templului lui Dumnezeu, acum porunceşte, când ne adunăm noi, să ne îndulcim cu minunile ei cele dumnezeieşti.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască Intrarea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împodobit de nuntă astăzi s-a arătat frumos Templul Fecioarei şi Cămara, primind cămara cea însufleţită a lui Dumnezeu, pe cea curată şi fără prihană şi mai luminată decât toată făptura.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

David înainte începând dănţuirea saltă şi dănţuieşte cu noi şi Împărătească împodobită şi prea cinstită te numeşte pe tine, prea curată, Ceea ce stai în Templu înaintea Împăratului şi Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din cea din care a ieşit neamului omenesc călcarea poruncii, din aceea au înflorit îndreptarea şi nestricăciunea; Născătoarea de Dumnezeu este adusă astăzi în Casa lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Saltă Oştile îngereşti şi mulţimea tuturor oamenilor şi înaintea feţei tale, Preacurată, aleargă astăzi fecioarele purtătoare de făclii strigând măririle tale în Casa lui Dumnezeu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul Sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, al Întrupării Tale celei din Fecioară, proorocul Avacum înţelegându-l, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Templul lui Dumnezeu primind astăzi uşa cea neumblată, a încetat toată umbra Legii; căci cu adevărat s-a arătat adevărul, strigând celor de pe pământ.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Muntele cel cu umbra deasă, pe care mai înainte l-a văzut de demult Avacum, mai înainte a vestit pe cea care a încăput înăuntru întru cele neumblate ale Templului; căci cu adevărat a odrăslit virtuţile şi acoperă marginile.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să vedem tot pământul lucruri uimitoare, străine şi minunate: cum, primind de la înger hrană, Fecioara poartă Chipurile rânduielii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Templu şi cămară şi cer însufleţit arătându-te, dumnezeiască Mireasă, Împăratului, în Templul Legii ai fost adusă astăzi Aceluia, păzită fiind, prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de cinstită Intrarea ta. Că tu, Fecioară, care nu ştii de nuntă, înăuntru ai intrat în Templul lui Dumnezeu, ca o prea curată Biserică, tuturor celor ce te laudă pe tine pace dăruindu-le.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfinţenia cea prea slăvită şi sfinţita dăruire, astăzi prea curata Fecioară închinată fiind în Templul lui Dumnezeu, Împăratului a toate, Dumnezeului nostru, Unuia, spre Locaş este păzită, precum Însuşi ştie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Frumuseţea sufletului tău, Preacurată, văzând-o oarecând Zaharia, cu credinţă a strigat: Tu eşti răscumpărarea. Tu eşti bucuria tuturor. Tu eşti chemarea noastră prin care Cel Neîncăput, încăput mie Se va arăta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, minunile tale cele mai presus de minte, prea curată! Neobişnuită este naşterea ta! Neobişnuit este chipul creşterii tale! Neobişnuite şi minunate sunt ale tale toate şi oamenilor netâlcuite, dumnezeiască Mireasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfeşnic mult luminos fiind, dumnezeiască Mireasă, astăzi ai strălucit în Casa Domnului şi ne luminezi pe noi cu cinstite harurile minunilor tale, curată, Născătoare de Dumnezeu, prea lăudată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme slăvind pe Hristos, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce toate le poartă cu cuvântul, rugăciunea drepţilor a auzit-o. Pentru aceasta boala stârpiciunii dezlegând ca un Îndurat, le-a dăruit lor pricină de bucurie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vrând să arate Domnul neamurilor mântuirea Sa, pe Ceea ce n-a ştiut de nuntă, acum dintre oameni a luat pe ceea ce este semnul împăcării şi al înnoirii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca ceea ce eşti casa harului, întru care sunt puse comorile rânduielii celei negrăite a lui Dumnezeu, Preacurată, în Templu te-ai împărtăşit de dulceaţa cea curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, stemă împărătească, primindu-te Templul, dumnezeiască Mireasă, s-a luminat şi la cele mai bune a trecut, văzând întru tine împlinirea celor mai înainte zise.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Prea curat Templu al Mântuitorului, cămara cea de mult preţ şi Fecioara, sfinţită vistieria slavei lui Dumnezeu, astăzi este adusă în Casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu, pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu. Aceasta este Cortul cel ceresc.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci, groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată astăzi a strălucit marginilor primăvară veselă, luminând sufletele noastre şi gândul şi mintea, cu harul, prăznuirea Născătoarei de Dumnezeu luminează. Astăzi, tainic, să ne veselim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Daruri să aducă astăzi Împărătesei Maici toate: cerul şi pământul şi Cetele îngerilor şi mulţimea oamenilor şi să strige: în Templu este adusă bucuria şi veselia.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Scriptura a trecut, Legea a trecut şi ca ca o umbră şi Razele harului au strălucit în Templul lui Dumnezeu, fiind adusă tu, Prunca fără prihană, Fecioară Maică, totdeauna binecuvântată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Supusu-s-au Celui Născut al tău, prea curată, ca Unui Făcător şi Dumnezeu, cerul şi pământul şi cele de dedesubt şi toată limba oamenilor mărturiseşte că S-a Arătat Domnul, Mântuitorul sufletelor noastre.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ascultă Pruncă Fecioară curată, să zică adică Arhanghelul Gavriil Sfatul Celui Preaînalt, cel de demult şi adevărat: fii gata spre primirea lui Dumnezeu, că prin tine Cel Necuprins cu oamenii are să petreacă. Pentru aceasta şi bucurându-mă, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Aducând oarecând Biserica cea curată în Casa Domnului, Sfânta Ana, strigând, a zis cu credinţă preotului: Prunca cea dată mie de la Dumnezeu, luând-o acum, du-o în Templul Ziditorului tău şi bucurându-te, cântă Lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfântul Zaharia a zis Sfintei Anei oarecând văzând cu duhul: aduci acum pe Maica Vieţii cea adevărată, pe care în chip lămurit proorocii lui Dumnezeu au propovăduit-o Născătoare de Dumnezeu şi cum o va încăpea Templul pe ea? Pentru aceasta mirându-mă, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Roaba lui Dumnezeu am fost eu, a răspuns Sfânta Ana, chemându-l pe dânsul cu credinţă şi cu rugăciune: am luat rodul durerii mele şi după naştere pe cea Născută o aduc Celui ce mi-a dăruit-o. Pentru aceasta, săltând, strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu adevărat este lucrul Legii, a zis ei preotul şi străin lucru cu totul a fi cunosc, văzând pe Ceea ce este adusă în casa lui Dumnezeu, covârşind în chip prea slăvit cu harul cele sfinte. Pentru aceasta bucurându-mă strig: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă întăresc a zis Sfânta Ana preotului, învăţând cele ce grăieşti: că tu cunoşti acestea cu Duhul lui Dumnezeu şi lămurit ai propovăduit cele ce sunt despre Fecioara. Primeşte dar pe cea curată în Templul Ziditorului tău şi bucurându-te, cântă Lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Făclie purtătoare de Lumină s-a aprins nouă, a strigat preotului, bucurie prea mare strălucind în Templu. Sufletele proorocilor să se veselească împreună cu mine, că văd lucruri minunate săvârşindu-se în casa lui Dumnezeu şi să strige pururea: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

La Cântarea a 9-a

Stih: ***Îngerii, intrarea celei prea curate văzând, s-au mirat, cum Fecioara a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Irmos: Ca de un Chivot însufleţit al lui Dumnezeu, nici cum să nu se atingă mâna necredincioşilor, iar buzele credincioşilor, fără tăcere glasul îngerului cântând, cu bucurie să strige Născătoarei de Dumnezeu: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii, intrarea celei prea curate văzând, s-au mirat, cum cu slavă a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Ca ceea ce ai prea luminată frumuseţea curăţiei sufletului, Născătoare de Dumnezeu, curată şi de harul lui Dumnezeu din cer eşti plină cu Lumina cea pururea fiitoare, luminezi totdeauna pe cei ce cu veselie strigă: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii, intrarea Fecioarei văzând, s-au mirat, cum cu prea slăvire a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Mai presus zboară decât puterea cuvintelor, minunea ta, Născătoare de Dumnezeu curată. Că trupul întru tine îl socotesc, mai presus de cuvânt, neprimitor de curgerea păcatului. Pentru aceasta cu mulţumire strig către tine: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii şi oamenii intrarea Fecioarei să o cinstim, căci cu slavă a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Cu prea mărire mai înainte te-a închipuit, curată, Legea, pe tine cort şi dumnezeiască năstrapă şi catapeteasmă şi toiag, Biserică nestricată şi uşă a lui Dumnezeu. Pentru aceasta învăţăm a striga către tine: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii, intrarea Fecioarei văzând, s-au mirat, cum cu dumnezeiască plăcere a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Dulce cântând ţie mai înainte a glăsuit David, numindu-te pe tine Fiică a Împăratului, cu podoaba virtuţilor văzându-te împodobită, stând de-a dreapta înaintea lui Dumnezeu. Pentru aceasta proorocul a strigat: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngeri, săltaţi cu sfinţii, fecioare, împreună dănţuiţi, că Fiica lui Dumnezeu a intrat în Sfânta Sfintelor.***

De Dumnezeu primitoare mai înainte văzându-te Solomon, Născătoare de Dumnezeu, te-a vestit pe tine uşă deschisă Împăratului şi izvor viu pecetluit, din care apa cea netulbure a izvorât nouă, celor ce strigăm cu credinţă: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii şi oamenii, pe Fecioara, cu cântări să o mărim, căci cu dumnezeiască cuviinţă a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Dai harurile tale cele liniştite, Născătoare de Dumnezeu, sufletului meu, izvorând viaţă celor ce te cinstesc după datorie, singură apărându-i şi acoperindu-i şi păzindu-i, ca să strige către tine: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Irmosul: Pe norul cel purtător de Lumină, întru care Stăpânul tuturor din cer ca ploaia pe lână S-a pogorât şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se Om Cel fără de început, să o mărim toţi, ca pe Maica Dumnezeului nostru, curată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Din cei drepţi a ieşit, din Sfinţii Ioachim şi din Ana, rodul făgăduinţei, dumnezeiasca Pruncă Maria şi ca nişte tămâie bine primită, cu trupul Pruncă fiind, este adusă să locuiască în Sfânta Sfintelor din Templu, ca o Sfântă.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Pe ceea ce a fost Pruncă cu firea şi mai presus de fire s-a arătat Maică lui Dumnezeu, să o lăudăm cu cântări. Că în Templul Legii Domnului astăzi a fost adusă, spre a fi mireasmă cu bun miros, ca un rod duhovnicesc al drepţilor.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Născătoarei de Dumnezeu, cu cuviinţă, să strigăm credincioşii cu îngerul: Bucură-te! Bucură-te, prea bună Mireasă! Bucură-te, nor luminos, din care nouă, celor ce şedeam întru întunericul necunoştinţei, ne-a strălucit Domnul! Bucură-te, nădejdea tuturor!

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Sfânta Sfintelor şi a lui Dumnezeu Maică Marie, cu rugăciunile tale, curată, scapă-ne din cursele vrăjmaşului şi din tot eresul şi necazul pe noi, cei ce ne închinăm cu credinţă icoanei Sfântului tău Chip.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Cântare după vrednicie, Născătoare de Dumnezeu, toată zidirea, cu Îngerul Gavriil, să-i strige, glăsuind: Bucură-te, Maica lui Dumnezeu, cu totul fără prihană, prin care ne-am mântuit din blestemul cel dintâi, făcându-ne părtaşi nestricăciunii.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Mai presus decât Heruvimii şi decât Serafimii mai înaltă şi mai desfătată decât cerurile te-ai arătat, Fecioară, ca ceea ce pe Cel Neîncăput de toate, Dumnezeul nostru, în pântecele tău L-ai încăput şi L-ai născut în chip de negrăit; pe Care roagă-L îndelung pentru noi.

În loc de Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măreşte, suflete al meu, Stăpânia Dumnezeirii celei în Trei Ipostasuri şi nedespărţite.

Firea cea în Trei Ipostasuri şi Slava cea nedespărţită şi într-o Dumnezeire lăudată neîncetat, în cer şi pe pământ, Treimea cea nedespărţită să O slăvim, Tatălui şi Fiului şi împreună şi Duhului închinându-ne cu dreaptă credinţă.

În loc de Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Măreşte, suflete al meu, pe cea mai cinstită şi mai mărită decât Oştile cele de sus.

Pe cei ce aleargă cu credinţă sub milostivirea ta şi se închină cu bună cinstire Fiului tău, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ca Unui Dumnezeu şi Domn al lumii, roagă-te ca să-i mântuiască de stricăciune, de primejdii şi de toate ispitele.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit; Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Spune, David, ce praznic este acesta de acum, pe care l-ai lăudat oarecând în Cartea Psalmilor, pe Fiica Prunca lui Dumnezeu şi Fecioara? Că ai zis: aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape ale ei. Minunat şi a toată lumea praznic fă celor ce strigă: Născătoarea de Dumnezeu este pentru noi solitoarea mântuirii.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit; Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Mieluşeaua cea nepătată şi cămara cea neîntinată, Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu veselie este adusă în chip prea luminat. Pe care îngerii lui Dumnezeu o înconjoară cu credinţă şi toţi credincioşii o fericesc pururea şi cu mulţumire cântă ei neîncetat cu glas mare: Mărirea şi mântuirea noastră tu eşti, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Canon de rugăciune la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului (2)

Tropar la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul al 4-lea: Astăzi înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, împlinirea rânduielii Ziditorului.

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, celui ce a făcut minuni minunate cu braţ înalt şi a izbăvit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să ne adunăm astăzi la Născătoarea de Dumnezeu, cinstind-o cu cântări şi să prăznuim praznic duhovnicesc. Că în Templul lui Dumnezeu, dar se aduce.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu cântări să lăudăm petrecerea Născătoarei de Dumnezeu cea prea slăvită, că în Templu astăzi, ca o Biserică a lui Dumnezeu, se aduce dar de mult preţ, după proorocie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfânta Ana cea fără de prihană s-a bucurat, ca o maică ce a adus lui Dumnezeu Dar de mult preţ, în Templu. Şi Sfântul Ioachim împreună cu dânsa prăznuieşte bucuros.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

David strămoşul tău te-a lăudat de demult, Fecioară dumnezeiască Mireasă, numindu-te Fiică a Împăratului Hristos. Pe care şi născându-L Prunc, ca o Maică L-ai alăptat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu trupul de trei ani fiind, Născătoarea de Dumnezeu a fost adusă Domnului şi Sfântul Zaharia, preotul lui Dumnezeu, primind-o pe ea, în Templu bucurându-se a aşezat-o.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioare, purtătoare de făclii, începeţi astăzi să dănţuiţi; maicilor, cântaţi Împărătesei Maicii celei ce merge în Templul Împăratului Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Treimea cea de o Fiinţă, Părinte şi Cuvinte şi Duhule Sfinte, pe Tine cu credinţă Te slăvim ca pe Făcătorul tuturor şi Ţie strigăm cu dreaptă credinţă: mântuieşte-ne pe noi, Dumnezeule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din vopseaua sângelui tău, Preacurată, în porfiră îmbrăcându-Se a ieşit Împăratul şi Dumnezeu şi a înnoit tot neamul omenesc cu milostivirea Sa.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L, Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit cerul al doilea şi ai întemeiat pământul peste ape, Atotputernice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să prăznuim, iubitorilor de praznic şi împreună să ne veselim cu duhul, mângâindu-ne astăzi în acest Sfânt praznic al Fiicei Împăratului şi Maicii Dumnezeului nostru.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfinte Ioachim, veseleşte-te astăzi şi te bucură, Sfânta Ana, cu duhul, aducând Domnului pe ceea ce s-a născut din voi, de trei ani fiind, ca pe o junincă Preacurată şi cu totul fără prihană.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Locaşul lui Dumnezeu în Sfântul Templu este adusă, Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu trupul de trei ani fiind şi purtând făclii, fecioarele merg înaintea ei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mieluşeaua lui Dumnezeu cea nepătată, porumbiţa cea neîntinată, cortul cel de Dumnezeu încăpător, sfinţenia slavei a ales a locui în Cortul cel sfânt.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cea de trei ani cu trupul şi de mulţi ani cu duhul, cea mai desfătată decât cerurile şi mai înaltă decât Puterile cele de sus să fie lăudată cu cântări, dumnezeiasca Mireasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prăznuind petrecerea Născătoarei de Dumnezeu în cele unde nimeni nu intră şi noi cu fecioarele purtătoare de făclii înţelegătoare, cu veselie, astăzi să ne apropiem de Templu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preoţii lui Dumnezeu, îmbrăcaţi-vă întru dreptate cu darul şi întâmpinaţi în chip luminat, deschizând uşile Sfintei Sfintelor pentru Fiica Împăratului şi Dumnezeului nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Lumină este Tatăl şi Lumină Fiul Lui şi Lumină este şi Duhul Mângâietorul. Pentru că Treimea strălucind, ca dintr-un soare, dumnezeieşte luminează şi păzeşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine proorocii te-au propovăduit mai înainte, chivot al Sfinţeniei, curată şi cădelniţă de aur şi sfeşnic şi masă şi noi ca pe un cort de Dumnezeu încăpător te lăudăm pe tine.

Catavasie: Fiului Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat mai presus de fire, lui Hristos Dumnezeu, să-I strigăm: Cel Ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului, ai propovăduit strigând: când se vor apropia anii, Te vei cunoaşte, când va veni vremea, Te vei arăta. Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Proorocule Isaia, prooroceşte nouă, care este Fecioara ce are în pântece? Cea din rădăcina lui Iuda, care a odrăslit şi s-a născut din David, împăratul din sământă sfântă, Rod binecuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Începeţi, fecioare şi cântaţi cântări, în mâini ţinând făclii şi prăznuiţi cu noi, lăudând Intrarea celei curate şi de Dumnezeu Născătoare, care acum merge în Templul Domnului cu strălucire.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfinţilor Ioachim şi Ana, veseliţi-vă acum, când aduceţi în Templul Domnului pe cea curată, care are să fie Maică lui Hristos Dumnezeu, Împăratului a toate, ceea ce s-a născut din voi ca o junincă de trei ani.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfântă a Sfintelor fiind tu, curată, în Sfântul Templu ai iubit a te sălăşlui şi cu îngerii, Fecioară, vorbind, petreci, cu minune din cer pâine luând, hrănitoarea vieţii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născând mai presus de nădejde pe Preasfânta curată, cu bună credinţă au făgăduit a o aduce lui Dumnezeu şi au împlinit făgăduinţa, pe Ceea ce s-a născut dintr-înşii, astăzi Sfinţii Ioachim şi Ana aducând-o ca pe o jertfă în Casa lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Odrăslit-a toiagul lui Aaron oarecând, mai înainte închipuind, prea curată, naşterea cea dumnezeiască. Că mai presus de fire aveai să zămisleşti şi nestricată să rămâi şi după naştere, Fecioară să te arăţi, Prunc alăptând, pe Dumnezeul tuturor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioare, pe Fecioara, maicilor, pe Maica, cu dreaptă credinţă adunaţi-vă să o cinstiţi împreună cu noi, pe ceea ce s-a născut şi a născut, care ca o jertfă fără prihană a fost adusă lui Dumnezeu, toţi împreună cu bucurie să o prăznuim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Treimea în Feţe şi Unimea de Un Chip, cu dreaptă credinţă să O slăvim; pe Dumnezeu Cel Adevărat, pe care Îl laudă mai marii Cetelor îngereşti şi ale Arhanghelilor ca pe un Stăpân al făpturii, toţi cu credinţă, închinându-ne, pururea, să-L prea slăvim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă neîncetat, Preasfântă Fecioară curată, pe Fiul tău şi Dumnezeu, pe care L-ai născut cu Trup, să mântuiască pe toţi robii tăi din multele feluri de curse ale diavolului şi de toate ispitele ce vin asupra lor.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Tu Cel Lăudat, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsari nouă Lumina cea pururea fiitoare, celor ce mânecăm către judecăţile poruncilor Tale, Stăpâne, Iubitorule de oameni, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lumini să purtăm dreptcredincioşii, toţi împreună alergând şi mărind pe Maica lui Dumnezeu. Că se aduce astăzi prinos Domnului, ca o jertfă bine primită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să se veselească strămoşii astăzi, Stăpână şi să se bucure ceea ce te-a născut pe tine, împreună cu părintele tău. Că rodul lor Domnului este adus.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe mieluşeaua cea mult numită şi prea slăvită şi fără prihană, ca pe Ceea ce cu Trup a Născut pe dumnezeiescul Mieluşel, toţi să o lăudăm, prăznuind cu credinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeieştile semne ale încredinţării naşterii tale, celei mai presus de minte, se scriu, curată Fecioară, astăzi întru Duhul Sfânt în Templul lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să se deschidă uşile cele dinaintea slavei Dumnezeului nostru şi să primească pe Maica lui Dumnezeu, ceea ce nu ştie de nuntă, ca pe o neîntinată junincă de trei ani.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Muntele cel de mult preţ şi umbros să-l lăudăm, pe pururea Fecioara care s-a făcut Maica lui Dumnezeu. Că aceasta a strălucit la margini lumină.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Pe o Dumnezeire peste toate Stăpânitoare şi pururea Vecuitoare slăvind, să ne închinăm ei, celei cinstite în Trei Feţe, Nedespărţite în Fire şi cu aceeaşi Slavă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Liman liniştit şi de necucerit, zid am agonisit rugăciunea ta în primejdii, de Dumnezeu Născătoare, pururea izbăvindu-ne din primejdii şi din necazuri.

Catavasie: Dumnezeul păcii fiind şi Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău Celui Mare dăruindu-ni-L, Pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Pe proorocul Iona urmând strig: scoate din stricăciune viaţa mea, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine cel ce strig: Slavă Ţie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să prăznuim credincioşii praznic duhovnicesc, pe Maica lui Dumnezeu lăudând-o cu dreaptă credinţă. Că este mai Sfântă decât minţile cele cereşti.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu cântări duhovniceşti să lăudăm, credincioşii, pe Maica Luminii, că astăzi s-a arătat nouă mai înainte mergând în casa lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nepătata mieluşea şi curata porumbiţă s-a dus să locuiască în Casa lui Dumnezeu, cea fără prihană, mai înainte fiind rânduită a fi Maică a lui Hristos Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În Templul Legii intrări săvârşeşte Biserica lui Dumnezeu, cortul cel ceresc, din care nouă, celor din întuneric, Lumină ne-a strălucit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pruncă fiind cu trupul şi desăvârşită cu sufletul, Sfântul Chivot în Casa lui Dumnezeu intră ca să se hrănească cu dumnezeiescul har.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din toate ispitele şi primejdiile sufleteşti mântuişte-ne pe noi, cei ce alergăm la tine, prea lăudată, cu rugăciunile tale, Maica lui Hristos Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Părinte şi Fiule şi Duhule cel Drept, Unime în Trei Ipostasuri şi Nedespărţită Treime, miluieşte pe cei ce se închină Dumnezeieştii Tale Stăpânii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În pântecele tău încăput fiind Cel Neîncăput de totul, Maica lui Dumnezeu, a ieşit din tine, prea curată, îndoit în fire, Dumnezeu şi Om.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit, păzind-o nestricată. Că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Preacurat Templu al Mântuitorului, Cămara cea de mult preţ şi Fecioara, sfinţită vistieria Slavei lui Dumnezeu, astăzi este adusă în Casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu, pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu. Aceasta este Cortul cel Ceresc.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuptorul, Mântuitorule, se răcorea, iar tinerii dănţuind cântau: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să dănţuim, iubitorilor de praznic, astăzi, să lăudăm pe curata Stăpână, pe Sfinţii Ioachim şi pe Ana după vrednicie cinstindu-i.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prooroceşte cel ce grăieşti cu Duhul: aduce-se-vor fecioare în urma ta, aduce-se-vor în Templu ţie, Împărătesei Maice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucuratu-s-au Cetele îngerilor, veselitu-s-au duhurile drepţilor, când Maica lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor a fost adusă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Şi cu trupul şi cu duhul s-a bucurat Maria cea fără prihană rămânând în Templul Domnului, ca un vas prea sfinţit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Primind hrană cerească, a sporit cu înţelepciunea şi cu harul, făcându-se Maică după trup a Mântuitorului Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dusu-te-au pe tine în cele mai dinăuntru ale Templului înţelepţii tăi Părinţi, Preacurată, ca să te hrăneşti în chip neobişnuit spre sălăşluirea lui Hristos Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Să slăvim Treimea cea Nedespărţită, să lăudăm o Dumnezeire, împreună cu Tatăl pe Cuvântul şi pe Duhul cel cu totul Sfânt.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă pe Domnul pe care L-ai născut, ca pe Cel ce este Milostiv din fire, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele celor ce te laudă pe tine.

Catavasie: Tinerii în dreaptă credinţă fiind crescuţi, păgâneasca poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci, în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cel de care se înfricoşează îngerii şi toate Oştile ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L, preoţi, prea măriţi-L, tineri, binecuvântaţi-L, popoare şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Se veselesc astăzi cu bucurie Sfinţii Ioachim şi Ana cea fără prihană, aducând Domnului Dumnezeu jertfă pe Sfânta Fiică, cea dăruită ei prin făgăduinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lăudaţi sunt Sfinţii David şi Iesei şi Iuda este cinstit: că din rădăcina lor a odrăslit Rod, curata Fecioară, din care S-a născut Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Maria cea prea curată şi cort însufleţit a fost adusă astăzi în Casa lui Dumnezeu şi a primit-o pe ea Zaharia cu mâinile ca pe un odor al Domnului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe o uşă de mântuire şi ca pe un munte înţelegător, ca pe o scară însufleţită, să cinstim credincioşii după adevăr pe Fecioara şi Maica lui Dumnezeu, cea binecuvântată de mâinile preoţilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Proorocii, apostolii şi mucenicii lui Hristos, Cetele îngerilor şi toţi pământenii să cinstim cu cântări pe Fecioara cea curată, ca pe o binecuvântată Maică a Celui Preaînalt.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Templului te-au adus pe tine, prea cinstită curată, cei ce dumnezeieşte te-au născut; ca pe o jertfă curată şi străină, te sălăşluieşti întru cele neumblate, ca să te găteşti de mai înainte lui Dumnezeu, spre Locaş Cuvântului.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Lăudat să fie Cel Întreit Sfânt, Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, Unimea cea nedespărţită, o Dumnezeire, care ţine în mână toată făptura întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul Cel fără început S-a Început, cu Trup Născându-Se precum a binevoit, Dumnezeu şi Om din Prunca Fecioară, iarăşi zidindu-ne pe noi cei căzuţi mai înainte, pentru multa Sa milostivire.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii nu a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

La Cântarea a 9-a

Stih: ***Îngerii, intrarea celei prea curate văzând, s-au mirat, cum Fecioara a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Irmosul: Ca de un Chivot însufleţit al lui Dumnezeu, nici cum să nu se atingă mâna necredincişilor, iar buzele credincioşilor, fără tăcere glasul îngerului cântând, cu bucurie să strige Născătoarei de Dumnezeu: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii, intrarea celei prea curate văzând, s-au mirat, cum Fecioara a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Ca ceea ce ai prea luminată frumuseţea curăţiei sufletului, Născătoare de Dumnezeu, curată şi de harul lui Dumnezeu din cer eşti plină cu Lumina cea pururea

fiitoare, luminezi totdeauna pe cei ce cu veselie strigă: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii, intrarea Fecioarei văzând, s-au mirat, cum cu prea slăvire a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Mai presus zboară decât puterea cuvintelor, minunea ta, Născătoare de Dumnezeu curată. Că trupul întru tine îl socotesc, mai presus de cuvânt, neprimitor de curgerea păcatului. Pentru aceasta cu mulţumire strig către tine: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii şi oamenii intrarea Fecioarei să o cinstim, căci cu Slavă a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Cu prea mărire mai înainte te-a închipuit, curată, Legea, pe tine cort şi dumnezeiască năstrapă şi catapeteasmă şi toiag, Biserică nestricată şi uşă a lui Dumnezeu. Pentru aceasta învăţăm a striga către tine: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii, intrarea Fecioarei văzând, s-au mirat, cum cu dumnezeiască plăcere a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Dulce cântând ţie mai înainte a glăsuit David, numindu-te pe tine Fiică a Împăratului, cu podoaba virtuţilor văzându-te împodobită, stând de-a drepta înaintea lui Dumnezeu. Pentru aceasta proorocul a strigat: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngeri, săltaţi cu sfinţii, fecioare, împreună dănţuiţi, că Fiica lui Dumnezeu a intrat în Sfânta Sfintelor.***

De Dumnezeu primitoare mai înainte văzându-te Solomon, Născătoare de Dumnezeu, te-a vestit pe tine uşă deschisă Împăratului şi izvor viu pecetluit, din care apa cea netulbure a izvorât nouă, celor ce strigăm cu credinţă: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Îngerii şi oamenii, pe Fecioara, cu cântări să o mărim, căci cu dumnezeiască cuviinţă a intrat în Sfânta Sfintelor.***

Dai harurile tale cele liniştite, Născătoare de Dumnezeu, sufletului meu, izvorând viaţă celor ce te cinstesc după datorie, singură apărându-i şi acoperindu-i şi

păzindu-i, ca să strige către tine: cu adevărat mai presus decât toţi eşti, Fecioară curată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Irmosul: Pe norul cel purtător de Lumină, întru care Stăpânul tuturor din cer ca ploaia pe lână S-a Pogorât şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se Om Cel fără de început, să o mărim toţi, ca pe Maica Dumnezeului nostru, curată.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Din cei drepţi a ieşit, din Sfinţii Ioachim şi din Ana, rodul făgăduinţei, dumnezeiasca Pruncă Maria şi ca nişte tămâie bine primită, cu trupul Pruncă fiind, este adusă să locuiască în Sfânta Sfintelor din Templu, ca o Sfântă.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Pe ceea ce a fost Pruncă cu firea şi mai presus de fire s-a arătat Maică lui Dumnezeu, să o lăudăm cu cântări. Că în Templul Legii Domnului astăzi a fost adusă, spre a fi mireasmă cu bun miros, ca un rod duhovnicesc al drepţilor.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Născătoarei de Dumnezeu, cu cuviinţă, să strigăm credincioşii cu îngerul: Bucură-te! Bucură-te, prea bună Mireasă! Bucură-te, nor luminos, din care nouă, celor ce şedeam întru întunericul necunoştinţei, ne-a Strălucit Domnul! Bucură-te, nădejdea tuturor!

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Sfânta Sfintelor şi a lui Dumnezeu Maică Marie, cu rugăciunile tale, curată, scapă-ne din cursele vrăjmaşului şi din tot eresul şi necazul pe noi, cei ce ne închinăm cu credinţă icoanei Sfântului tău Chip.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Cântare după vrednicie, Născătoare de Dumnezeu, toată zidirea, cu îngerul Gavriil, să-i strige, glăsuind: Bucură-te, Maica lui Dumnezeu, cu totul fără prihană, prin care ne-am mântuit din blestemul cel dintâi, făcându-ne părtaşi nestricăciunii.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Ceea ce s-a adus în Templul Domnului şi s-a binecuvântat de mâinile preoţilor.***

Mai presus decât Heruvimii şi decât Serafimii mai înaltă şi mai desfătată decât cerurile te-ai arătat, Fecioară, ca ceea ce pe Cel Neîncăput de toate, Dumnezeul nostru, în pântecele tău L-ai încăput şi L-ai născut în chip de negrăit; pe care roagă-L îndelung pentru noi.

În loc de Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măreşte, suflete al meu, Stăpânia Dumnezeirii celei în Trei Ipostasuri şi Nedespărţite.

Firea cea în Trei Ipostasuri şi Slava cea nedespărţită şi într-o Dumnezeire lăudată neîncetat, în cer şi pe pământ, Treimea cea Nedespărţită să O slăvim, Tatălui şi Fiului şi împreună şi Duhului închinându-ne cu dreaptă credinţă.

În loc de Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Măreşte, suflete al meu, pe cea mai cinstită şi mai mărită decât Oştile cele de sus.

Pe cei ce aleargă cu credinţă sub milostivirea ta şi se închină cu bună cinstire Fiului tău, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ca Unui Dumnezeu şi Domn al lumii, roagă-te ca să-i mântuiască de stricăciune, de primejdii şi de toate ispitele.

Catavasie: Taină străină văd şi prea slăvită, cer fiind peştera, Scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care s-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a

odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Spune, David, ce praznic este acesta de acum, pe care l-ai lăudat oarecând în Cartea Psalmilor, pe Fiica Prunca lui Dumnezeu şi Fecioara? Că ai zis: aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei şi cele de aproape ale ei. Minunat şi a toată lumea praznic fă celor ce strigă: Născătoarea de Dumnezeu este pentru noi solitoarea mântuirii.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Mieluşeaua cea nepătată şi cămara cea neîntinată, Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu veselie este adusă în chip prea luminat. Pe care îngerii lui Dumnezeu o înconjoară cu credinţă şi toţi credincioşii o fericesc pururea şi cu mulţumire cântă ei neîncetat cu glas mare: mărirea şi mântuirea noastră tu eşti, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Acatistul intrării în Biserică a Maicii Domnului

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi icoasele

Condacul 1
Pe cea mai aleasă din toate neamurile, pe Sfânta Pruncă care se aduce astăzi de Sfinţii săi părinţi în Biserica Domnului şi se aşează în Sfânta Sfintelor, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, cu cântări de laudă şi cu mulţime de făclii să o întâmpinăm. Iar tu care ai milostivire nemărginită, slobozeşte-ne din toate nevoile pe noi care îţi cântăm: ***Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.***

Icosul 1
Îngerii lui Dumnezeu o înconjoară cu credinţă, iar credincioşii o fericesc pururi şi cu bucurie cântă laudele acestea:
Bucură-te, Sfântă Pruncă, care astăzi eşti adusă în Sfânta Sfintelor;
Bucură-te, că Sfinţii tăi părinţi astăzi iau roada făgăduinţei;
Bucură-te, că ai fost binecuvântată de marele arhiereu Zaharia;
Bucură-te, că el te-a aşezat în Sfânta Sfintelor;
Bucură-te, că Sfântul Zaharia apărând cinstea ta, de evrei a fost omorât;
Bucură-te, jertfă bine primită de Dumnezeu;
Bucură-te, că în Sfânta Sfintelor se pregăteşte azi sălăşluirea ta;
Bucură-te, că tu începi mântuirea noastră;
Bucură-te, că de fecioare de vârsta ta ai fost petrecută;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 2-lea
Veniţi cetele creştineşti să ne adunăm la Sfânta Pruncă, care lăsând toate bucuriile din lume, se duce ca o jertfă în Biserica Domnului de către Sfinţii săi părinţi, pentru mântuirea noastră, şi ca o mulţumire să o cinstim cu cântări prăznuind duhovniceşte, iar lui Dumnezeu să-i cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
În vârstă de trei ani fiind Sfânta Pruncă, iar mai târziu Născătoare de Dumnezeu i s-a adus Domnului, împlinind făgăduinţa părinţilor săi, şi marele arhiereu Zaharia o primeşte şi o aşează în Sfânta Sfintelor, pentru a noastră mântuire, pentru aceasta să-i cântăm:
Bucură-te, că de fecioare cu făclii ai fost adusă;
Bucură-te, vasul cel sfinţit;
Bucură-te, biserica Împăratului tuturor;
Bucură-te, fecioară de Dumnezeu aleasă;
Bucură-te, că David mai înainte a proorocit despre intrarea ta în Sfânta Sfintelor;
Bucură-te, pâine cuvântătoare;
Bucură-te, cămara Cuvântului lui Dumnezeu:
Bucură-te, că ai fost hrănită de Îngeri;
Bucură-te, că ai fost aleasă de Dumnezeu pentru a fi Maică a Sa;
Bucură-te, cortul lui Dumnezeu;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 3-lea
David proorocul te-a lăudat de demult, Fiică a lui Dumnezeu numindu-te; iar tu născând Prunc pe Hristos Domnul nostru, l-ai hrănit cu lapte, ca o Maică Sfântă a Lui. Pentru această mare taină eşti adusă în Biserica Domnului şi aşezată în Sfânta Sfintelor, unde, neîncetat ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Ana cea neprihănită s-a bucurat că împlinind făgăduinţa sa, aduce pe ceea ce s-a născut din făgăduinţa lui Dumnezeu, ca dar de mare preţ, şi Ioachim prăznuieşte luminat, iar noi te fericim, Sfântă Pruncă, cu această jertfă de cântare:
Bucură-te, singura binecuvântată între femei;
Bucură-te, propovăduirea proorocilor;
Bucură-te, slava apostolilor;
Bucură-te, lauda mucenicilor;
Bucură-te, înnoirea lumii;
Bucură-te, împăcarea lui Dumnezeu;
Bucură-te, scaunul Stăpânului;

Bucură-te, sălăşluirea luminată a Mântuitorului;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 4 lea

Împodobită de nuntă se arată astăzi Biserica, frumoasă cămară, primind pe cămara cea însufleţită a lui Dumnezeu, pe cea curată şi fără de prihană şi mai luminată decât toată făptura, petrecând copilăria sa în Sfânta Sfintelor, şi cu îngerii împreună cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Saltă astăzi toate oştirile îngereşti şi mulţimea creştinilor, înaintea feţei tale, prea curată Pruncă, purtătorii de făclii aleargă împreună cântând şi grăind acestea:
Bucură-te, uşă dinspre răsărituri;
Bucură-te, Sfântă Pruncă, primită în Biserică cu mare cinste;
Bucură-te, uşa Domnului;
Bucură-te, vistierie prea curată a înţelepciunii;
Bucură-te, izvorul darului;
Bucură-te, mieluşea curată;
Bucură-te, porumbiţă neîntinată;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 5-lea

Mieluşeaua lui Dumnezeu, curată, porumbiţă neîntinată, cortul lui Dumnezeu cel neîncăpător, sfinţenia slavei, prăznuind petrecerea ta, Sfântă Pruncă, întru cele ce nimenea nu intră, astăzi ne veselim cu fecioarele, care cu făclii aprinse te-au petrecut în Sfânta Sfintelor unde cu bucurie cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Pe cea de trei ani cu trupul şi de mulţi ani proorocită, pe cea, mai desfătată decât cerurile şi mai înaltă decât puterile cele de sus, cu cântări să o lăudăm pe dumnezeiasca Pruncă:
Bucură-te, solitoarea mântuirii noastre;
Bucură-te, cea înconjurată de îngeri;
Bucură-te, cea cinstită de oamenii credincioşi;
Bucură-te, liman cu bună linişte;
Bucură-te, zid nesurpat;
Bucură-te, Maica luminii;
Bucură-te, mai înainte rânduită a fi Maica lui Dumnezeu;
Bucură-te, Pruncă cu trupul;
Bucură-te, desăvârşită cu sufletul;

Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 6-lea

Pe tine te-au propovăduit proorocii mai înainte, numindu-te sicriu sfinţit, cădelniţă de aur, sfeşnic, masă, scară şi turn, mieluşea curată, cămară neîntinată; iar noi, ca pe un cort de Dumnezeu încăpător, care ne-a mântuit pe noi, cântând strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Pe uşa cea neumblată, casă lui Dumnezeu primind-o, astăzi a încetat umbra legii, căci s-a arătat darul şi adevărul, muntele cel umbrit pe care mai înainte l-a văzut Avacum şi a vestit pe Ceea ce a intrat înăuntrul celor neumblate ale Bisericii, pentru care îi cântăm:
Bucură-te, cea plină de lumină;
Bucură-te, mângâierea noastră în necaz;
Bucură-te, doctorul tuturor bolilor;
Bucură-te, sfărâmarea morţii,
Bucură-te, râu de viaţă nedeşertat;
Bucură-te, carte pecetluită cu Duhul;
Bucură-te, cămara cea însufleţită a lui Hristos Domnul;
Bucură-te, locul bucuriei;
Bucură-te, că ai stricat blestemul Evei;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 7-lea

Tot pământul vede astăzi lucruri străine şi prea mărite, cum Pruncă fiind, aşezată în Sfânta Sfintelor, primeşte hrană de la îngeri, purtând chipul rânduielii împreună cântă totdeauna: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Prea slăvită sfinţenie, sfinţită dăruire, astăzi Preasfânta Pruncă, punându-se în Biserica lui Hristos, împăratul a toate, se păzeşte a fi locaş luminat celui ce a ales-o, pentru frumuseţea sufletului ei curat; iar noi cântăm acestea:
Bucură-te, mântuirea noastră;
Bucură-te, bucuria robilor tăi;
Bucură-te, chemarea noastră;
Bucură-te, Ceea ce ai născut pe Împăratul tuturor;
Bucură-te, cămara curăţiei;
Bucură-te, crin cu dulce miros;
Bucură-te, mirul cel de mult preţ;

Bucură-te, tămâie cu bună mireasmă;
Bucură-te, că întorci întristările noastre în bucurie;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 8-lea

Astăzi ai strălucit în casa Domnului ca un sfeşnic luminos, Sfântă Pruncă, şi ne luminezi cu cinstitele tale daruri ale milelor şi minunilor tale, că ele sunt mai presus de minte, străină este naşterea ta, străin este chipul naşterii tale, străine şi prea slăvite sunt toate ale tale, pentru care cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cela ce poartă toate cu cuvântul a auzit rugăciunea drepţilor şi stârpiciunea a dezlegat-o, ca un îndurat, şi le-a dăruit pricina bucuriei locuinţa harului, întru care sunt puse vistieriile tainelor, pentru care şi noi cu mulţumire îi cântăm:
Bucură-te, holdă nearată;
Bucură-te, spic dumnezeiesc;
Bucură-te, izvor nedeşertat al apei celei vii;
Bucură-te, mieluşeaua care ai născut pe Mieluşelul lui Dumnezeu;
Bucură-te, curăţitoarea cea caldă;
Bucură-te, luceafărul dimineţii;
Bucură-te, că ai purtat pe Soarele Hristos;
Bucură-te, locaşul luminii;
Bucură-te, că ai stricat întunericul;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 9-lea

Pe tine, steaua cea împărătească, primindu-te Biserica lui Dumnezeu, unde te-ai împărtăşit dulceţii celei nesfârşite şi la cele mai bune ai trecut, văzând în Fiul împlinirea celor mai înainte zise; pentru acesta noi, cântând acest mare praznic, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Astăzi ne-a strălucit primăvara veselă, luminând sufletele noastre, gândul şi mintea, cu darul prăznuirii Intrării în Biserică a Sfintei Prunce, pentru un trai sfânt, pregătindu-se a fi sălaş Împăratului celui Ceresc, pentru aceasta primeşte de la noi aceste laude:
Bucură-te, uşa prin care a trecut Cuvântul;
Bucură-te, că ai sfărâmat uşile iadului;
Bucură-te, că ai alungat pe diavolii cei întunecaţi;
Bucură-te, cea cu totul lăudată;

Bucură-te, curăţirea lumii;
Bucură-te, scară care înalţi pe cei de pe pământ la cer;
Bucură-te, pod care treci de la moarte la viaţă;
Bucură-te, că fără de osteneală ai purtat în pântecele tău, pe Cel ce poartă toate;
Bucură-te, că ai născut pe Dătătorul legii;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 10-lea

Daruri aduc azi cerul şi pământul Preasfintei Prunce, cetele îngereşti, mulţimea creştinilor şi toată suflarea, căci legea a trecut ca umbra şi razele darului au strălucit, intrând în Biserică Sfânta Pruncă, pentru a slăvi pe Dumnezeu cu viaţă sfântă şi cu cântare îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

În Biserică aducând Ana pe ceea ce avea să fie casa Domnului, strigând, grăia: ***"Prunca cea dată mie de la Dumnezeu o aduc în Biserica Ziditorului, primeşte-o, Sfinte Zaharia, şi o aşează unde o va primi Dumnezeu şi să fie spre sălăşluirea Mântuitorului".*** Iar noi minunându-ne de acestea cântăm aşa:
Bucură-te, păzitoarea robilor tăi;
Bucură-te, sfinţită scăpare a păcătoşilor;
Bucură-te, minunarea oamenilor;
Bucură-te, bucuria îngerilor;
Bucură-te, grabnic ajutătoare a celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, adâncul cel nemăsurat;
Bucură-te, chemarea proorocilor,
Bucură-te, podoaba apostolilor;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 11-lea

"Roaba Domnului am fost eu", a spus Sfânta Ana, Sfântului Zaharia chemându-L pe Dumnezeu cu credinţă în post şi în rugăciune ca să iau rodul durerii mele şi după naştere să o aduc Celui ce mi-a dat-o. Pentru aceasta mă veselesc astăzi, împlinind făgăduinţa mea, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Veseliţi-vă astăzi luminat, Sfinţilor părinţi ai prea curatei Prunce, pe care o aduceţi jertfă sfântă, căci a fost dată vouă din făgăduinţă, pentru curăţia vieţii voastre pe pământ, cea plină de fapte bune, din care s-a născut Mântuitorul nostru, care şi-a ales-o cort însufleţit, căruia îi cântăm:
Bucură-te, întărirea mucenicilor;

Bucură-te, scăpare şi liniştea robilor tăi;
Bucură-te, că prin tine moştenim viaţa cea veşnică;
Bucură-te, că ne îmbraci cu haina nestricăciunii;
Bucură-te, că prin tine am văzut lumina;
Bucură-te, că ne ridici de la întuneric la lumină;
Bucură-te, că ne ajuţi a nu iubi desfătările pământeşti;
Bucură-te, cea pururea binecuvântată de robii tăi;
Bucură-te, stea neapusă;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 12-lea
Prin harul dat ţie de la Dumnezeu, Sfântă Pruncă, te-ai făcut uşă de mântuire, munte înţelegător, scară însufleţită, pe care proorocii te-au vestit de demult. apostolii te-au propovăduit, mucenicii te-au mărturisit, cuvioşii te-au slăvit, îngerii şi pământenii slavoslovesc înaintea lui Dumnezeu pentru tine, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
În Biserică te-au adus pe tine, dumnezeiască Fiică, bătrânii tăi părinţi, cei ce te-au născut, ca pe o jertfă curată şi străin lucru, te sălăşluieşti întru cele neumblate, ca mai înainte să găteşti locaş lui Dumnezeu-Cuvântul, căruia închinându-ne, strigăm ţie:
Bucură-te, că ai născut pe Cel Milostiv;
Bucură-te, că ne-ai adus pe Soarele cel mare;
Bucură-te, că ai deschis Raiul cel închis;
Bucură-te, lauda cuvioşilor;
Bucură-te, cununa mucenicilor;
Bucură-te, podoaba drepţilor;
Bucură-te, mântuirea credincioşilor;
Bucură-te, vasul mirului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, folositoarea lumii;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul al 13-lea (de 3 ori)
O, cea mai cinstită şi mai sfântă decât toţi sfinţii, dumnezeiască Pruncă, Fecioară şi Maica Dumnezeului celui de sus, în ziua intrării tale în Sfânta Sfintelor, pe care o prăznuim astăzi cinstindu-te, primeşte acest dar al nostru şi ne izbăveşte pe noi din toate nevoile, necazurile şi primejdiile şi ne învredniceşte Împărăţiei celei Cereşti, ca întotdeauna cu mulţumire să cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zice iar:

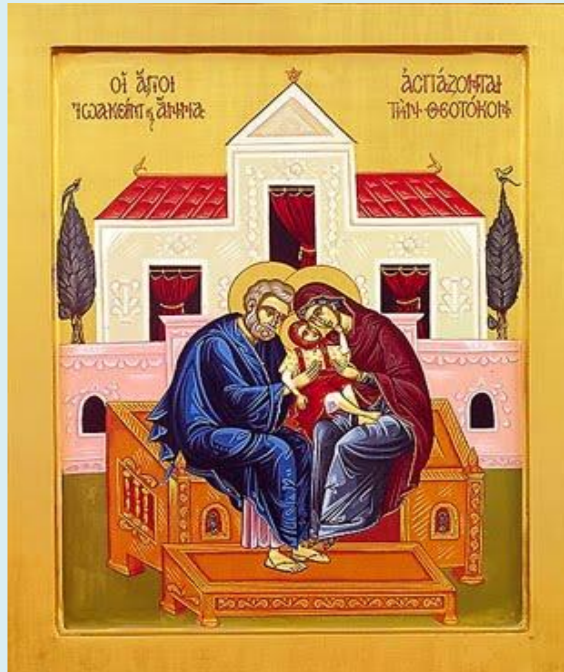
Icosul 1

Îngerii lui Dumnezeu o înconjoară cu credinţă, iar credincioşii o fericesc pururi şi cu bucurie cântă laudele acestea:
Bucură-te, Sfântă Pruncă, care astăzi eşti adusă în Sfânta Sfintelor;
Bucură-te, că Sfinţii tăi părinţi astăzi iau roada făgăduinţei;
Bucură-te, că ai fost binecuvântată de marele arhiereu Zaharia;
Bucură-te, că el te-a aşezat în Sfânta Sfintelor;
Bucură-te, că Sfântul Zaharia apărând cinstea ta, de evrei a fost omorât;
Bucură-te, jertfă bine primită de Dumnezeu;
Bucură-te, că în Sfânta Sfintelor se pregăteşte azi sălăşluirea ta;
Bucură-te, că tu începi mântuirea noastră;
Bucură-te, că de fecioare de vârsta ta ai fost petrecută;
Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.

Condacul 1

Pe cea mai aleasă din toate neamurile, pe Sfânta Pruncă care se aduce astăzi de Sfinţii săi părinţi în Biserica Domnului şi se aşează în Sfânta Sfintelor, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, cu cântări de laudă şi cu mulţime de făclii să o întâmpinăm. Iar tu care ai milostivire nemărginită, slobozeşte-ne din toate nevoile pe noi care îţi cântăm: ***Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară.***

Acatistul Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Însoţirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, ca celor ce aţi născut pe Maica Vieţii noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voştri; iar voi, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Dumnezeu, păziţi-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, părinţi de trei ori fericiţi!***

Icosul 1
Îngerul cel mai întâistătător din cer a fost trimis să spună vestirea de bucurie dreptului Ioachim, zicând: ***„Ioachime, Ioachime, auzitu-s-a rugăciunea ta şi iată, femeia ta va naşte ţie o fiică de care cerul şi pământul se vor bucura”***, lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ioachime, mângâierea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, mijlocitorul iertării celui greşit;
Bucură-te, că rugăciunile tale au străbătut cerurile;
Bucură-te, că darul cel mai presus de lume ai dobândit;
Bucură-te, că de aceasta Anei grăbindu-te ai vestit;
Bucură-te, că şi acesteia, de asemenea, i s-au descoperit;
Bucură-te, luminătorul cel cu raze veselitoare;
Bucură-te, aducătorule de roadă mântuitoare;
Bucură-te, că ai odrăslit din seminţie împărătească;
Bucură-te, că ai mărit vrednicia arhierească;
Bucură-te, cel ce ai întrecut cu darul pe Avraam;
Bucură-te, cel prin care întristarea nerodirii s-a pierdut;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 2-lea
Văzându-se dreptul Ioachim defăimat din pricina nerodirii, s-a depărtat în pustie, cu post şi cu lacrimi rugându-se lui Dumnezeu, de la care câştigând darul cel mai presus de lume, s-a bucurat cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Sfatul cel mai înainte de veci venind să se plinească, a fost trimis de la Dumnezeu, Arhanghelul cel mai întâistătător să vestească bucurie Sfintei şi dreptei Ana, zicând: ***„Ana, Ana, s-a auzit rugăciunea ta şi iată, vei naşte pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, prin care lumea se va mântui”*** lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ana, aşteptarea cea mult dorită de strămoaşa Eva;
Bucură-te, lună care ai risipit negura întristării;
Bucură-te, grădină de Dumnezeu sădită;
Bucură-te, că ai odrăslit floarea cea neveştejită;
Bucură-te, că de naşterea ta lumea s-a bucurat;
Bucură-te, că prin tine stârpiciunea s-a dezlegat;
Bucură-te, ceea ce ai hrănit pe hrănitoarea Vieţii;
Bucură-te, mângâierea celor necăjiţi;
Bucură-te, bogăţia celor lipsiţi;
Bucură-te, că prin tine s-a făcut începătura darului;
Bucură-te, că prin naşterea ta s-a stins datoria păcatului;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 3-lea
Văzându-se pe sine Sfânta şi dreapta Ana întru întristarea nenaşterii de prunci, plângând cu amar în grădina sa, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***„Doamne al Puterilor, cel ce ştii ocara nerodirii, dezleagă-mi stârpiciunea, că roada pântecelui meu în dar o aduc ţie”,*** lăudându-Te şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Alergat-a Ioachim în Ierusalim la Biserica Domnului, după ce i-a grăit lui Arhanghelul şi aflând pe soţia sa, i-a spus vestirea cea de bucurie şi au mulţumit împreună lui Dumnezeu pentru mila aceasta, pentru care şi noi îl lăudăm pe dânsul, zicând:
Bucură-te, bătrânule de Dumnezeu iubit;
Bucură-te, prea lăudate părinte al Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, sfeşnicul lui Dumnezeu cel în fapte bune îmbătrânit;
Bucură-te, cel ce din coapsele tale ai îmbogăţit lumea;
Bucură-te, pomul psalmistului ale cărui frunze nu au căzut;
Bucură-te, că întru tine s-a plinit proorocirea;

Bucură-te, că tu pe toţi părinţii ai întrecut;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a fi părinte Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, rădăcina sadului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, că ai odrăslit din neamul împărătesc;
Bucură-te, că ai bineplăcut lui Dumnezeu pe pământ;
Bucură-te, că ai împodobit Ierusalimul cel de sus cu odrasla ta;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 4-lea

Înţelegând bătrânul sfatul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc, intrând în biserică împreună cu soţia sa, cea de Dumnezeu înţelepţită, şi închinându-se, a cântat lauda: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind rudeniile dumnezeieştilor părinţi că a mărit Domnul mila Sa faţă de dânşii, au alergat lăudând într-un glas pe prea înţeleapta Ana, zicând:
Bucură-te, ceea ce ai prefăcut în bucurie lacrimile Evei;
Bucură-te, că întru naşterea ta îngerii dănţuiesc întru veselie;
Bucură-te, corabia care porţi pe porumbiţa ce vesteşte încetarea potopului;
Bucură-te, măslin plin de roadă în casa Domnului;
Bucură-te, ceea ce porţi scaunul împăratului;
Bucură-te, că prin naşterea ta se surpă împărăţia iadului;
Bucură-te, ţarină bine roditoare;
Bucură-te, holdă hrănitoare a săracilor;
Bucură-te, podoaba şi lauda maicilor;
Bucură-te, ajutătoarea şi mângâierea celor sterpe;
Bucură-te, cămara Împărătesei îngerilor;
Bucură-te, vistieria mângâierii celor păcătoşi;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 5-lea

Steaua cea cu strălucire dumnezeiască răsărind din pântecele tău cel prea fericit, Ana de Dumnezeu iubită, vesteşte bucurie la toată lumea şi pe toţi îi îndeamnă a cânta cu un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând Dumnezeu-Cuvântul zidirea Sa chinuită de tiranul diavol şi voind a-Şi pregăti pe pământ cămară însufleţită, pe tine, Ioachim, te-a chemat la o vrednicie ca aceasta, ca din coapsele tale să răsară Mireasa cea prea curată; pentru aceasta grăim ţie:

Bucură-te, sadul creştinătăţii cel prea strălucit;
Bucură-te, începătorul darului cel prea mărit;
Bucură-te, că din sământa ta s-a lucrat cortul cel însufleţit;
Bucură-te, că acesta mai desfătat decât cerurile s-a arătat;
Bucură-te, meşter înţelept care ai întrecut pe Solomon;
Bucură-te, că fiica ta s-a făcut Biserică a lui Dumnezeu;
Bucură-te, rădăcina pomului vieţii;
Bucură-te, temelia turnului credinţei;
Bucură-te, râu care ai adus pe mărgăritarul cel de mult preţ;
Bucură-te, că pe acesta în Sfânta Sfintelor l-ai pus;
Bucură-te, cel ce ai primit făgăduinţa prin Arhanghel;
Bucură-te, că prin aceasta s-a plinit sfatul cel mai înainte de veci;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 6-lea
După zilele acelea, încredinţându-se Ioachim că făgăduinţa cea dată lui prin Arhanghel s-a plinit, aducând jertfă şi arderi de tot, a fost binecuvântat de arhiereu, de preoţi, de leviţi şi de tot poporul că s-a învrednicit de un dar mare ca acesta şi împreună au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
Apropiindu-se zorile mântuirii neamului omenesc, născut-ai, Sfântă şi prea fericită Ana, pe prunca cea făgăduită ţie de la Dumnezeu, pe pururea Fecioara Maria; pentru aceasta te lăudăm:
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Împărăteasa cerului;
Bucură-te, lâna cea prea curată din care s-a ţesut cortul împăratului;
Bucură-te, mijlocitoarea iertării şi a darului;
Bucură-te, steaua Nazaretului cea mult luminoasă;
Bucură-te, podoaba Bisericii cea prea frumoasă;
Bucură-te, lauda patriarhilor şi a drepţilor;
Bucură-te, maica nădejdii creştinilor;
Bucură-te, chivot purtător de tăbliţa darului;
Bucură-te, cuibul porumbiţei Raiului;
Bucură-te, stâlpul cel neclintit al Bisericii;
Bucură-te, reazemul cel nemărginit al credincioşilor;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe cea făgăduită lumii;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 7-lea

Vrând dumnezeiasca Ana să-şi plinească făgăduinţa, a adus pe prunca cea dăruită ei de Dumnezeu în Biserica Domnului şi în Sfânta Sfintelor a aşezat-o pe ea, ca ziua şi noaptea să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Arătat-a făptură nouă Stăpânul tuturor, din dreptul Ioachim răsărind pe înnoitoarea Evei şi mieluşeaua cea mai înainte vestită de prooroci; pentru aceea auzi de la noi aşa:

Bucură-te, păstrătorul tainelor celor nespuse ale lui Dumnezeu;
Bucură-te, plinitorul sfaturilor Lui celor nepătrunse;
Bucură-te, lucrătorul cămării de mire celei prea curate;
Bucură-te, părintele miresei celei cu totul neîntinate;
Bucură-te, că fiica ta a născut pe Hristos Domnul;
Bucură-te, că tu pentru aceasta de toată lumea eşti lăudat;
Bucură-te, plinitorule al Legii;
Bucură-te, începătorule al darului;
Bucură-te, grabnic ajutător al celor neroditori;
Bucură-te, călduros mijlocitor al păcătoşilor;
Bucură-te, temelia cea neclintită a Bisericii;
Bucură-te, pavăza cea nebiruită a credinţei;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 8-lea

Văzând naşterea din făgăduinţă dăruită de Dumnezeu lui Ioachim şi Anei, să ne ridicăm mintea la cer şi să cântăm cu bucurie laudă Celui care a arătat cele prea slăvite, zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul după legile firii a fost naşterea ta, Ana prea lăudată; dar fiica ta, născând pe Dumnezeu-Cuvântul, a rămas fecioară; pentru aceasta te lăudăm pe tine, zicând:

Bucură-te, ceea ce ai născut pe lauda fecioriei;
Bucură-te, că prin fiica ta s-a plătit datoria strămoaşei;
Bucură-te, că ai purtat în braţele tale pe fiica Părintelui ceresc;
Bucură-te, că printr-însa s-a făcut mântuirea neamului omenesc;
Bucură-te, că din sânii tăi ai hrănit pe Împărăteasa făpturii;
Bucură-te, ceea ce ai născut după făgăduinţă pe Maica luminii;
Bucură-te, liman de scăpare a celor credincioşi;
Bucură-te, grabnică tămăduire a celor neputincioşi;
Bucură-te, lauda cea prea mărită a dreptcredincioşilor;
Bucură-te, podoabă prea strălucită a arhiereilor;

Bucură-te, munte înalt care nu te ascunzi de la năzuinţa noastră;
Bucură-te, acoperământul celor ce se roagă ţie cu credinţă;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 9-lea

Nu pricepem de unde vom începe a-ţi aduce laudă, maică prea fericită sau cu ce cununi te vom încununa pe tine, care ai născut pe Împărăteasa cerului şi a pământului; numai să lăudăm cu umilinţă pe Dumnezeul minunilor, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Zicerile Sfinţilor prooroci cele din descoperire dumnezeiască văzându-le plinite şi stând lângă scaunul Dumnezeirii, prea fericite Ioachim, auzi-ne pe noi, care grăim ţie:
Bucură-te, că te desfătezi cu heruvimii în lumina cea necuprinsă;
Bucură-te, că vezi scaunul cel prea înalt dăruit fiicei tale;
Bucură-te, că dânsa a fost învrednicită a şedea de-a dreapta Fiului său;
Bucură-te, locuitorul Ierusalimului celui de sus;
Bucură-te, cel ce nu ne uiţi pe noi, rudele tale cele de jos;
Bucură-te, cel ce petreci cu Arhanghelii;
Bucură-te, împreună vorbitorule cu apostolii;
Bucură-te, veselia mucenicilor şi a cuvioşilor;
Bucură-te, lauda patriarhilor şi a proorocilor;
Bucură-te, luminătorul Legii şi al darului;
Bucură-te, vestitorule de bucurie celor din ascunzătorile iadului;
Bucură-te, cel prin care începe plinirea făgăduinţei de mântuire;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 10-lea

Vrând să mântuiască lumea împodobitorul tuturor, în lume, căreia fusese făgăduit, a venit şi întrupându-Se din sângiuirile cele prea curate ale fiicei tale celei cu totul nevinovate, prea fericite Ioachime, ne-a răscumpărat pe noi din robia diavolului; pentru aceasta cântăm cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zid de apărare eşti credincioşilor şi turn de scăpare tuturor celor ce aleargă la tine, Ana, cea cu nume de împărătească; că prin mijlocirea ta se mântuiesc cei ce te laudă pe tine, zicând:
Bucură-te, ceea ce în chip nemijlocit vezi frumuseţea Dumnezeirii;
Bucură-te, ceea ce necontenit sădeşti pentru noi darul mântuirii;
Bucură-te, că de naşterea ta s-au îngrozit puterile iadului;

Bucură-te, că printr-însa s-au deschis nouă uşile Raiului;
Bucură-te, că vezi întru veselie pe fiica ta cea prea binecuvântată;
Bucură-te, că, născând-o pe ea, de toată lumea eşti prea lăudată;
Bucură-te, ceea ce ai crescut pe viţa cea adevărată;
Bucură-te, că aceasta a odrăslit pe strugurele vieţii;
Bucură-te, fântână de daruri izvorâtoare;
Bucură-te, rază aducătoare de bucurie;
Bucură-te, ceea ce ai născut căruţa cea purtătoare de fulger;
Bucură-te, că ai purtat scaunul cel împodobit cu chipul Soarelui;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 11-lea
Pereche prea frumoasă şi însoţire de Dumnezeu aleasă, Ioachim şi Ana, cei ce sunteţi acum străluciţi cu dumnezeiască lumină şi vă veseliţi cu îngerii şi împreună cu fiica voastră cea de Dumnezeu dăruită, aduceţi-vă aminte de noi cei de pe pământ, care cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Sfeşnic purtător de lumină te are Biserica pe tine, dumnezeiescule părinte Ioachim, care îndreptezi spre cunoştinţa cea dumnezeiască pe toţi cei ce cu dor te laudă pe tine, zicând:
Bucură-te, luminătorul celor ce sunt în întunericul necunoştinţei;
Bucură-te, cârmuitorul cel bun al celor ce înoată în marea vieţii;
Bucură-te, grabnicule ajutător al celor ce sunt în primejdii;
Bucură-te, dulce mângâietor al celor întristaţi;
Bucură-te, cel ce uşurezi necazurile vieţii celei grele de purtat;
Bucură-te, ajutătorul cel prea înalt al mântuirii;
Bucură-te, nădejdea neînfruntată a celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, îndemnătorul celor însoţiţi către fapte bune;
Bucură-te, temelia însoţirii celei de Dumnezeu rânduite;
Bucură-te, rădăcina mlădiţei celei neveştejite;
Bucură-te, iertarea celor ce mult au greşit;
Bucură-te, ridicarea strămoşilor;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 12-lea
Podoabă de mare cuviinţă a câştigat Biserica prin pomenirea voastră, prea lăudaţilor părinţi; pentru aceea vă rugăm, pomeniţi-ne pe noi înaintea lui Dumnezeu şi din toate nevoile izbăviţi-ne pe noi, cei ce cu dragoste vă lăudăm pe voi, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Lăudând naşterea ta cu cântări de Dumnezeu insuflate, Ana, de trei ori fericită, slăvim pe Cel ce cu un dar ca acesta te-a învrednicit pe tine şi cu dragoste grăim ţie:
Bucură-te, ceea ce ai odrăslit pe viţa mlădiţei celei neveştejite;
Bucură-te, că ai născut pe Maica Luminii celei de negrăit;
Bucură-te, ceea ce mijloceşti nouă bunătăţile cereşti;
Bucură-te, ceea ce eşti dăruitoare îmbelşugată şi de cele pământeşti;
Bucură-te, lauda cea mult-strălucită a femeilor;
Bucură-te, cununa cea neveştejită a maicilor;
Bucură-te, născătoarea prea lăudată a Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, soţie bine plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, ascultătoare blândă a celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, cea care împlineşti cererile cele bune ale credincioşilor;
Bucură-te, bogăţia săracilor şi a văduvelor;
Bucură-te, ceea ce eşti vindecare a neputincioşilor şi a bolnavilor;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea fericită însoţire a dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, cei ce staţi lângă scaunul Dumnezeirii, primind laudele acestea ale noastre, izbăviţi-ne cu rugăciunile voastre de chinurile cele veşnice şi de toată ispita, ca împreună cu voi să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Îngerul cel mai întâistătător din cer a fost trimis să spună vestirea de bucurie dreptului Ioachim, zicând: ***„Ioachime, Ioachime, auzitu-s-a rugăciunea ta şi iată, femeia ta va naşte ţie o fiică de care cerul şi pământul se vor bucura”***, lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ioachime, mângâierea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, mijlocitorul iertării celui greşit;
Bucură-te, că rugăciunile tale au străbătut cerurile;
Bucură-te, că darul cel mai presus de lume ai dobândit;
Bucură-te, că de aceasta Anei grăbindu-te ai vestit;
Bucură-te, că şi acesteia, de asemenea, i s-au descoperit;
Bucură-te, luminătorul cel cu raze veselitoare;
Bucură-te, aducătorule de roadă mântuitoare;
Bucură-te, că ai odrăslit din seminţie împărătească;

Bucură-te, că ai mărit vrednicia arhierească;
Bucură-te, cel ce ai întrecut cu darul pe Avraam;
Bucură-te, cel prin care întristarea nerodirii s-a pierdut;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul 1
Însoţirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, ca celor ce aţi născut pe Maica Vieţii noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voştri; iar voi, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Dumnezeu, păziţi-ne cu rugăciunile voastre de toa-te primejdiile pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, părinţi de trei ori fericiţi!***

Apoi se zice aceasta:

Rugăciunea către Sfânta şi dreapta Ana, mama PreaSfintei de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria

O! Maică prea fericită: Cine va putea spune darurile cu care te-a împodobit pe tine Bunul Dumnezeu? Sau ce laudă vrednică vom aduce noi ţie, ceea ce eşti maica Împărătesei cerului şi a pământului? Căci în adevăr, de la căderea strămoşilor noştri din desfătarea Raiului, următorii lui, moştenind blestemul până la întruparea

Cuvântului lui Dumnezeu, din curatele şi fecioreştile sfinţenii ale prea binecuvântatei fiicei tale, neamul omenesc niciodată nu a fost primit, cu atâta mângâiere şi încredinţare de răscumpărarea din blestem, ca atunci când te-a văzut pe tine, aplecând pe Maica Izbăvitorului.

O, prea fericită maică, îngerii au lăudat naşterea ta; proorocii au săltat, văzând printr-însa împlinirea cuvintelor lor; strămoşii, împreună cu patriarhii, fiind întru închisorile cele întunecoase ale iadului, începură a primi aceste vestiri de bucurie.

Proorocul şi marele arhiereu Zaharia le-a spus: Eu am primit în Sfânta Sfintelor pe Maria şi după doisprezece ani, am logodit-o cu dreptul Iosif, spre pază; care va să nască cu chip negrăit pe Cela ce va să prefacă lacrimile noastre întru bucurie.

Sfânta Elisaveta a zis: Eu m-am închinat Mântuitorului, fiind El încă în pântecele cel cu totul nevinovat al PreaSfintei Fecioare.

Sfântul şi dreptul Iosif a zis: Eu, prin descoperirea dumnezeiască am primit întru logodire pe pururea Fecioara Maria, şi sunt martor nevinovăţiei ei, întru care a şi născut, fără ispită bărbătească şi rămânând fecioară, născând pe Hristos Domnul, în cetatea lui David.

Sfântul şi dreptul Simion a zis: Eu am primit slobozire, din legăturile trupului de la însuşi cel ce mi-a dat fiinţa, luându-l în braţele mele.

Apoi, dumnezeiescul Ioan, Mergătorul înainte şi pecetea proorocilor: Eu am botezat în râul Iordanului, pe Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii; am văzut Duhul ca un porumbel, pogorându-se peste dânsul, şi-am auzit glasul Tatălui, mărturisindu-i de sus: Tu eşti Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit.

Şi nu târziu după aceasta strălucind fulgerul Dumnezeirii, în toate cămările iadului, s-a arătat Biruitorul morţii zicând: Descoperiţi-vă. Şi ridicând împreună cu sine pe strămoşii cu toţi drepţii cei ce aşteptau acolo venirea lui, a zdrobit puterea diavolului şi după aceea s-a suit, după prorocia lui David la înălţime stricând robia, le-a dat daruri oamenilor, adică nu numai apropiere slobodă către Bunul Dumnezeu, pentru a moşteni bunătăţile cele veşnice, şi uşurare de necazurile vieţii acesteia, celor ce aleargă cu căldură către plăcuţii săi.

Şi unde dar vom căuta noi un izvor de daruri mai bogat decat la tine, prea lăudată Ano? Pentru aceasta, noi smeriţii şi păcătoşii, cu multă umilinţă, căzând înaintea ta, ne rugăm ţie: Ridică-ţi sfintele tale mâini, cu care ai îmbrăţişat pe Împărăteasa

cerului şi a pământului, către Părintele îndurărilor şi Dumnezeul a toată mângâierea, ca trecând cu vederea mulţimea păcatelor noastre, să ne păzească pe noi, moştenirea sa: de foamete, de ciumă, de potop, de foc, de sabie, de venirea asupră-ne a altor neamuri şi de războiul cel dintre noi; iar mai vârtos tu Maică prea fericită, prin darul cel dat ţie de la Dumnezeu potoleşte smintelile Bisericii, dăruieşte pace iubitorilor de Hristos şi ocârmuitorilor ţării acesteia; grăieşte în inimile lor cele bune, pentru Sfintele lui Dumnezeu Biserici; vezi sărăcia noastră cea sufletească şi cea trupească şi ne îmbogăţeşte pe noi cu îndoite daruri.

Caută cu ochi milostivi asupra norodului tău celui ce aleargă la tine cu credinţă, păzeşte pe cei ce te cheamă pe tine de moartea cea fără de veste, vindecă toate bolile lor, goneşte de la dânşii pe toate duhurile cele făcătoare de rău, apără-i de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, împacă neînţelegerile vieţii casnice, sprijineşte pe cei neputincioşi, luminează mintea celor căzuţi întru adâncul păcatelor, ca să se întoarcă la pocăinţă.

Pe cei depărtaţi de la dreapta credinţă întoarce-i iarăşi la adevărata credinţă şi, în vremea ieşirii noastre din viaţa de aici, apără-ne pe noi de cei ce se silesc a vâna sufletele noastre; si ne fă parte cu turma cea aleasă a tuturor celor ce din veac au bine plăcut lui Dumnezeu, cu care întru desfătarea cea fără de sfârşit, să lăudăm neîncetat pe: Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi needspărţită, fericind împreună cu tine pe fiica ta cea prea curată, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, în vecii vecilor, Amin.

Imnografie

Troparul la praznicul înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului: Bucurie mai dinainte ne dăruieşte astăzi Sfânta Ana, odrăslind rod ce alungă întristarea, pe singura pururea Fecioară, pe care o şi aduce astăzi cu bucurie, făgăduinţele rugăciuni împlinindu-şi în Templul Domnului, ca pe ceea ce este Biserică a Cuvântului lui Dumnezeu şi Maică curată.

Condacul la praznicul înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului: De veselie astăzi lumea toată s-a umplut, întru strălucitul praznic al Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Acesta este Cortul cel ceresc.

Tropar la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului: Astăzi înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, împlinirea rânduielii Ziditorului.

Condac la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului: Prea curat Templu al Mântuitorului, cămara cea de mult preţ şi Fecioara, sfinţită vistieria slavei lui Dumnezeu, astăzi este adusă în Casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu, pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu. Aceasta este Cortul cel ceresc.

Vieţile Sfinţilor - Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria

Împlinindu-se trei ani de la naşterea prea curatei Fecioare Maria, drepţii ei părinţi, Ioachim şi Ana, şi-au adus aminte de făgăduinţa lor, ca să dea în dar lui Dumnezeu pe cea născută. Deci, au voit a împlini cu fapta ceea ce făgăduiseră cu cuvântul. ***Chemând toate rudeniile din Nazaret unde vieţuiau, rudenii care erau de neam împărătesc şi arhieresc, căci însuşi dreptul Ioachim era de neam împărătesc, iar soţia lui, Sfânta Ana, era de neam arhieresc; şi aducând şi cete de fecioare tinere, au pregătit făclii multe şi au împodobit pe Preacurata Fecioară Maria cu podoabă împărătească.***

Despre aceasta mărturisesc Sfinţii Părinţi cei de demult. ***Astfel, Sfântul Iacob, arhiepiscopul Ierusalimului, spune cuvintele zise de Ioachim: "Chemaţi fiice evreice curate, să ia făclii aprinse". Iar cuvintele dreptei Ana le spune***

***Sfântul Ghermano, patriarhul Constantinopolului*, astfel: "Făgăduinţele pe care le-au făcut buzele mele le voi da Domnului. Pentru aceasta am adunat cete de fecioare cu făclii, şi am chemat preoţi, şi pe rudeniile mele, zicând tuturor: Bucuraţi-vă împreună cu mine toţi, că m-am arătat astăzi şi maică şi înainte povăţuitoare, dând pe fiica mea, nu împăratului celui pământesc, ci lui Dumnezeu, Împăratul ceresc".**

Iar pentru podoaba cea împărătească a dumnezeieştii prunce, Sfântul Teofilact, arhiepiscopul Tesalonicului, grăieşte aşa: "Se cuvenea ca intrarea pruncei celei dumnezeieşti să fie după vrednicia ei, şi astfel, de un mărgăritar ca acesta prealuminat şi de mult preţ să nu se lipească haine proaste. Deci era de trebuinţă să o îmbrace cu haină împărătească, spre slava şi frumuseţea cea mai mare". Pregătind cele ce se cuveneau pentru cinstită şi slăvita intrare, au făcut calea din Nazaret la Ierusalim, timp de trei zile.

Ajungând în cetatea Ierusalimului, au mers cu cinste la biserică, ducând întrînsa pe "Biserica" lui Dumnezeu cea însufleţită, pe prunca cea de trei ani, pe curata Fecioară Maria. Cete de fecioare cu lumânări aprinse mergeau înaintea ei, după mărturia Sfântului Tarasie, arhiepiscopul cetăţii lui Constantin, care povesteşte că Sfânta Ana ar fi grăit aşa: "Purtaţi, fecioare, făclii şi călătoriţi înaintea mea şi înaintea dumnezeieştii copile". Iar sfinţii ei născători, luând de mâini pe fiica lor cea dăruită lui Dumnezeu, cu blândeţe şi cu cinste o duceau între dânşii.

Toată mulţimea rudeniilor, vecinilor şi cunoscuţilor urma cu veselie, ţinând făclii în mâini şi înconjurând-o pe Preasfânta Fecioară ca stelele pe luna cea luminoasă, spre mirarea Ierusalimului. ***Pentru acest lucru Sfântul Teofilact scrie aşa: "A uitat fiica casa părinţilor săi şi se aduce Împăratului, Celui ce a dorit frumuseţea ei, şi se aduce nu fără cinste, nici fără slavă, ci cu petrecere luminată, că se scoate din casa părintească cu slavă".*** Apoi toţi lăudau ieşirea ei, toate rudeniile, vecinii şi câţi erau în legătura dragostei, urmau părinţilor ei. Părinţii se bucurau împreună cu părintele, maicile cu maica, iar copilele şi fecioarele mergeau înaintea dumnezeieştii copile, purtând făclii, şi erau ca un şir de stele care strălucesc împreună cu luna.

Deci, s-a adunat tot Ierusalimul, văzând acea nouă petrecere, cum pe o copilă de trei ani o duc împodobită cu atâta slavă şi cu multe lumini; şi nu numai cetăţenii de jos ai Ierusalimului, ci şi cei de sus, adică sfinţii îngeri, s-au adunat să vadă preaslăvita ducere a prea curatei Fecioare Maria. Şi văzând, se mirau cum cântă Biserica: **"*Îngerii văzând intrarea prea curatei s-au***

mirat, cum Fecioara intră în sfânta sfintelor...". Deci împreună cu ceata pământească cea văzută a fecioarelor celor curate era şi ceata cea nevăzută a celor fără de trup, ducând înăuntru, întru cele sfinte, pe prea curata Fecioară Maria, înconjurând-o ca pe un vas ales al lui Dumnezeu, după porunca Domnului.

Sfântul Gheorghe, arhiepiscopul Nicomidiei, aşa grăieşte despre aceasta: "Duceau acum părinţii pe Fecioara către uşile bisericii, înconjurând-o pe ea îngerii şi cu toate puterile cele mai presus de lume împreună veselindu-se; că îngerii, deşi nu ştiau puterea tainei, însă ca nişte slugi, din porunca Domnului, slujeau la intrarea ei în biserică. Şi mai întâi se mirau văzând-o pe dânsa că va fi vas preacinstit al faptelor bune, care purta semnul curăţeniei celei veşnice, şi avea trup de care nici un fel de păcat nu se va apropia niciodată". Deci, făcând voia Domnului, au săvârşit părinţii slujba cea poruncită.

Astfel, cu cinste şi cu slavă era petrecută în biserica Domnului, prea nevinovata copilă, nu numai de oameni, ci şi de îngeri. ***Căci de vreme ce chivotul Legii vechi, ce purta în sine mana, care era numai închipuirea prea curatei Fecioare, s-a dus cu cinste în biserica Domnului, adunându-se tot Israelul, cu cât mai vârtos se cuvenea cinste însuşi Chivotului însufleţit, pe binecuvântata Fecioară, Maica lui Dumnezeu, care avea să poarte în sine pe Hristos.*** Când se ducea chivotul Legii în biserica Domnului, mergea înainte împăratul cel pământesc, fiind împărat peste Israel dumnezeiescul prooroc David.

Iar înaintea chivotului însufleţit, adică înaintea prea curatei Fecioare, care se ducea în Biserica lui Dumnezeu, mergea înainte, nu împăratul cel pământesc, ci Cel ceresc către Care în toate zilele ne rugăm, zicând: "Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului...". Pentru că acel Împărat era mergător înaintea acestei fiice împărăteşti, după cum mărturiseşte despre acestea Sfânta Biserică în cântările ei, astfel: "***În Sfânta Sfintelor, cea sfântă şi fără de prihană cu Duhul Sfânt se aduce...***".

La ducerea chivotului erau cântări, căci a poruncit împăratul David Leviţilor să pună cântăreţi, să dea glas de veselie în organe, în psaltiri, în alăute şi în chimvale. Iar la ducerea Preasfintei Fecioare nu se făceau cântări ale muzicii pământeşti, ci cântări ale îngerilor celor ce nevăzut slujeau. Pentru că, intrând Fecioara în cele sfinte spre slujba Domnului, îngerii cântau cu glasuri cereşti,

despre care pomeneşte acum Biserica în condac: "***Împreună aducând darul Duhului lui Dumnezeu pe care o laudă îngerii; aceasta este cortul cel ceresc***".

Însă şi de cântări omeneşti era însoţită ducerea prea curatei, pentru că Ana cea dreaptă - cum spune în cuvântul Sfântului Terasie - grăieşte către fecioarele care mergeau înainte: "Cântaţi-i acesteia întru laude, cântaţi-i întru alăute, glăsuiţi cântare duhovnicească; măriţi-o pe dânsa în psaltire cu zece strune". Biserica a pomenit despre aceasta, zicând: "***Bucură-se cu duhul Ioachim şi Ana. Şi cetele fecioarelor cânta Domnului, cu psalmi cântând şi cinstind pe maica Lui***". De aici se arată că cetele de fecioare, care mergeau atunci înaintea prea curatei Fecioare, cântau oarecare cântări din psalmii lui David. Cu ele se uneşte şi făcătorul canonului acestuia, zicând: "***Începeţi, fecioare, şi cântaţi cântări, ţinând în mâini făclii***". Apoi Sfinţii şi drepţii ei Părinţi, Ioachim şi Ana, după mărturia Sfântului Tarasie, aveau în gurile lor această cântare a lui David, strămoşul lor: ***Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău, că a dorit Împăratul frumuseţea ta.***

Atunci, după povestirea Sfântului Teofilact, au ieşit preoţii care slujeau în biserică întru întâmpinarea acelei preaslăvite fiice a lui Dumnezeu şi cu cântări au întâmpinat pe Preasfânta Fecioară, pe aceea care avea să fie Maica Arhiereului celui Mare, Care a străbătut cerurile. ***Pe aceasta aducând-o Sfânta Ana la uşile bisericii, precum scrie Sfântul Tarasie, zicea aşa: "Vino, fiică, către Cel ce mi te-a dăruit! Vino chivot al sfinţeniei către mult înduratul Stăpân! Vino, uşa vieţii, către Milostivul dătător! Vino, sicriul Cuvântului, către lăcaşul Domnului, intră în biserica Domnului, bucuria şi veselia lumii". Iar către Zaharia a zis Ioachim, ca şi către un prooroc, arhiereu şi rudenie a lor: "Primeşte, Zaharia, pe cortul cel curat; primeşte, preotule, sicriul cel fără de prihană; primeşte, proorocule, cădelniţa şi cărbunele cel nematerialnic, primeşte dreptule tămâia cea duhovnicească".***

Apoi dreapta Ana a zis către arhiereu, precum povesteşte Sfântul Ghermano: "Primeşte-o! proorocule, pe fiica cea dăruită mie de Dumnezeu; primeşte-o şi o sădeşte pe ea în muntele cel sfânt, în locaşul cel gata al lui Dumnezeu, nimic ispitind, până când Dumnezeu, Care a chemat-o aici, va aduce la săvârşire cele ce bine a voit pentru dânsa".

Erau acolo, după cum scrie Sfântul Ieronim, cincisprezece trepte la intrarea în biserică, după numărul celor cincisprezece psalmi ai treptelor, şi la fiecare

din acele trepte se cântă câte un psalm de către preoţii şi leviţii care intrau în slujbă. Deci drepţii părinţi au pus pe prunca cea fără prihană pe treapta cea dintâi, iar ea îndată, singură, a alergat pe trepte foarte degrabă, neajutând-o nimeni, nici sprijinind-o. Şi alergând la treapta cea de sus, a stat acolo, întărind-o pe dânsa puterea lui Dumnezeu cea negrăită. Căci încă mică fiind, a început Domnul a arăta într-însa puterea Sa cea mare, ca să înţeleagă cât de mare va fi în dar, când va veni în vârstă cea desăvârşită.Atunci se mirau toţi când au văzut pe acea pruncă de trei ani suindu-se singură degrabă pe acele trepte, ca şi cum ar fi fost desăvârşită cu vârsta.

Mai vârtos Zaharia se miră de aceasta şi, ca un prooroc, din descoperirea lui Dumnezeu înţelegea mai înainte cele ce aveau să fie. ***Căci, spune despre dânsul Sfântul Teofilact, că era luminat de Duhul. La fel şi Sfântul Tarasie grăieşte despre dânsul că, umplându-se de Duhul Sfânt, a strigat: "O, pruncă curată! O, fecioară neîntinată! O, doamnă preafrumoasă. O, înfrumuseţarea femeilor! O, podoaba fiicelor! Tu eşti binecuvântată între femei; tu eşti preamărită cu curăţenia; tu eşti pecetluită cu fecioria; tu eşti dezlegarea blestemului lui Adam".***

Iar către Sfânta Ana, după mărturia Sfântului Ghermano, Zaharia a zis: "Bine este cuvântat rodul pântecelui tău, o, femeie mai cinstită decât oricare altele! Preaslăvită este aducerea ta, o, iubitoare de Dumnezeu!"

Apoi ţinând prunca de mână - zice acelaşi Sfânt Ghermano -, cu bucurie a adus-o Zaharia întru cele sfinte, zicând către dânsa unele ca acestea: "Vino, împlinirea proorociei mele; vino, săvârşirea făgăduinţelor Domnului; vino, pecetea aşezământului Lui; vino, împlinirea tainelor Lui; vino, oglinda tuturor proorocilor; vino, înnoirea celor învechite; vino, lumina celor ce zac în întuneric; vino, dar nou şi preadumnezeiesc, intră cu bucurie în biserica Domnului tău; acum în această de jos, pământească, iar puţin mai pe urmă în cea de sus şi neapropiată".

Iar prunca săltând şi bucurându-se foarte, mergea în casa Domnului. Că, deşi era mică cu vârsta, fiind numai de trei ani, însă cu darul lui Dumnezeu era desăvârşită, ca ceea ce era aleasă de Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii.

Astfel a fost dusă în biserica Domnului prea curata şi prea binecuvântata Fecioară Maria. Atunci arhiereul Zaharia a făcut un lucru străin şi tuturor

de mirare, căci a dus pe pruncă în Sfânta Sfintelor, care este după a doua catapeteasmă, în care era chivotul Legii cel ferecat peste tot cu aur, şi heruvimii slavei care umbreau altarul, unde, nu numai femeilor, ci nici preoţilor nu le era îngăduit a intra, fără numai singur arhiereului, o dată într-un an.

Acolo i-a dat arhiereul Zaharia prea curatei Fecioare loc de rugăciune. Căci celorlalte fecioare, care, de asemeni, erau aduse pentru slujbă în biserica Domnului până la vremea vârstei lor, le era dat loc de rugăciune, după mărturia Sfântului Chiril Alexandrinul şi a lui Grigore de Nissa, între biserică şi altar, unde mai pe urmă a fost ucis Zaharia. Şi nicidecum nu era cu putinţă vreuneia din fecioarele acelea a îndrăzni să se apropie de altar, pentru că le oprise arhiereul.

Aceasta a făcut-o arhiereul după porunca lui Dumnezeu, despre care grăieşte Sfântul Teofilact astfel: "Iar arhiereul, fiind luminat de Dumnezeu, a cunoscut pe pruncă, că este locaş al dumnezeiescului dar, şi că este mai vrednică decât el spre a sta totdeauna înaintea feţei lui Dumnezeu. Şi, aducându-şi aminte de cele zise în Lege despre chivot - căci s-a poruncit ca acela să fie pus în Sfânta sfintelor - îndată a priceput cum că acela a fost mai înainte numai închipuirea copilei acesteia. Deci, neîndoindu-se, a îndrăznit mai presus de Lege a o aduce în Sfânta Sfintelor. Şi a primit pe Fecioară locul acela, care nu era văzut de nici unul din alţi bărbaţi, nici chiar de preoţi, decât numai de arhiereu o dată într-un an. Căci se cădea aceasta pentru ea, ceea ce s-a sfinţit mai înainte de zămislire prin curăţie; şi din pântece s-a îndreptat să nu slujească legii celei omeneşti care zace asupra oamenilor celor ce greşesc, ci celei cereşti, fiind mai presus decât îngerii şi în care, nu legea omenească, ci darul cel desăvârşit a lucrat".

Apoi drepţii părinţi au adus - precum zice Sfântul Ieronim - cu prea binecuvântata lor fiică, şi daruri lui Dumnezeu, jertfe şi arderi de tot. Şi fiind binecuvântaţi de arhiereu şi de tot soborul preoţesc, s-au întors la casa lor cu toate rudeniile şi au făcut ospăţ mare, veselindu-se şi mulţumind lui Dumnezeu.

Iar prea binecuvântata Fecioară, la începutul vieţii sale, a fost dată în casa Domnului, în locaşul de fecioare, pentru că biserica Ierusalimului - cea zidită de Solomon, iar după pustiire, înnoită de Zorobabel - avea multe locaşuri de locuinţă precum zice ***Iosif (Flaviu), istoricul cel vechi al evreilor:*** "***Că erau pe lângă peretele bisericii, treizeci de camere de piatră despărţite una de alta, largi şi foarte frumoase. Iar peste acelea erau alte camere şi peste acelea al***

treilea rând, şi de toate era numărul lor nouăzeci de camere, având toată îndemânarea. Iar înălţimea casei era ca şi peretele bisericii, ca nişte stâlpi întărind biserica pe dinafară".

Deci în acele case erau diferite locaşuri: deosebi vieţuiau fecioarele, care erau date spre slujba lui Dumnezeu, până la o vreme; în altă parte locuiau şi văduvele, cele care se făgăduiau să-şi păzească curăţenia până la sfârşitul vieţii lor, precum era Ana proorociţa, fata lui Fanuil; şi iarăşi deosebi petreceau bărbaţii care se chemau nazorei, vieţuind în chipul monahilor necăsătoriţi. Aceia toţi slujeau Domnului în biserică şi îşi aveau hrana din averea lor. Iar celelalte case erau pentru odihna săracilor străini care veneau de departe pentru închinăciune.

Deci în locaşul fecioarelor, precum s-a zis, a fost dată prunca cea de trei ani, prea curata Fecioară Maria, fiind orânduite pe lângă dânsa fecioare mai bătrâne cu anii, iscusite în Sfânta Scriptură şi în lucrul mâinilor, pentru că din copilărie să se deprindă dumnezeiasca pruncă şi cu Scriptură şi cu lucrul mâinilor. Apoi o cercetau pe ea Sfinţii ei Părinţi Ioachim şi Ana, iar mai vârtos Sfânta Ana, ca o maică mergea adeseori să vadă pe fiica sa şi o învăţa pe dânsa.

Astfel, a învăţat degrabă Scriptura Legii vechi desăvârşit, după mărturia Sfântului Ambrozie şi a lui Gheorghe istoricul, şi nu numai Scriptura, ci şi lucrul mâinilor l-a deprins bine, precum zice despre dânsa Sfântul Epifanie: "Fecioara era ascuţită la minte şi iubitoare de învăţătură şi nu numai Sfânta Scriptură învăţa, ci şi toarcerea lânii şi a inului şi la cusături cu mătase se îndeletnicea".

Pentru priceperea sa cea bună, era tuturor mirare şi lucra mai vârtos acele lucruri ce puteau să fie de trebuinţă preoţilor la slujba Bisericii; încât mai pe urmă, pe vremea Fiului ei, putea să se hrănească cu cinste. Pentru că chiar hitonul cel necusut, adică cămaşa pentru care s-a tras sorţ când Domnul era răstignit pe cruce, a fost ţesut de Fecioara Maria, cu mâinile ei.

Sfântul Epifanie spune că se dădea Preacuratei Fecioare, ca şi celorlalte fecioare, hrana cea obişnuită de la biserică, dar ea o dădea săracilor străini, pentru că era hrănită cu pâine cerească, precum cânta Biserica. Sfântul Ghermano spune despre dânsa: "Petrecea Fecioara în Sfânta Sfintelor, primind hrană dulce de la îngeri". Şi Sfântul Andrei Criteanul grăieşte: "În

Sfânta Sfintelor petrecând Fecioara ca într-o cămară, primea hrană străină şi nestricăcioasă".

Şi se spune că prea curata Feicoară intra în cortul cel mai dinăuntru, care se zice Sfânta Sfintelor, ce era după a doua catapeteasmă, iar nu în locaşul cel fecioresc. Pentru că, deşi avea loc deosebit în locaşul fecioarelor, la rugăciune ea intra în Sfânta Sfintelor, căci numai ei îi era îngăduit. Dar ajungând în vârstă mai mare şi deprinzându-se cu Scriptura şi cu lucrul mâinilor, mai mult zăbovea la rugăciune, decât la lucru. ***Ea avea obicei de petrecea toată noaptea şi cea mai mare parte a zilei în rugăciuni.*** La rugăciune intra în Sfânta Sfintelor, iar la lucrul mâinilor se întorcea în locaşul său; pentru că nu era slobod a lucra ceva în Sfânta Sfintelor, nici a aduce ceva acolo.

Cea mai multă vreme a vieţii sale şi-a petrecut în biserică la rugăciune, după a doua catapeteasmă, în cortul cel dinăuntru, decât în casa ce îi era dată pentru lucrul mâinilor. ***Pentru aceasta, de către toţi învăţătorii, cu un glas se mărturiseşte, că prea curata Fecioară până la doisprezece ani şi-a avut viaţa în Sfânta Sfintelor, de vreme ce numai câte puţin ieşea de acolo. Iar cum a fost viaţa ei în vârsta tinereţilor, scrie Ieronim astfel: "Fericita Fecioară, încă din pruncia sa, când era în biserică cu celelalte fecioare de o vârstă cu sine, îşi petrecea viaţa foarte cu rânduială. Pentru că de dimineaţă până la al treilea ceas din zi, stătea la rugăciune; iar de la al treilea ceas până la al nouălea, se îndeletnicea cu lucrul mâinilor sau cu citirea cărţilor sfinte. De la al nouălea ceas, iarăşi îşi începea rugăciunea, de la care nu înceta, până când nu i se arăta îngerul, dintr-ale cărui mâini se obişnuise a-şi primi hrană. Şi aşa mereu tot mai mult sporea în dragostea lui Dumnezeu".***

Astfel a fost viaţa ei în feciorie, când locuia împreună cu fecioarele cele de o vârstă. Din zi în zi crescând şi întărindu-se cu duhul, creştea într-însa şi viaţa cea cu nevoinţă, cu iubire de osteneală şi rugăciune. Pentru că mergea din putere în putere, până când a umbrit-o puterea Celui de sus. ***Iar când i se arăta îngerul aducându-i hrană, a văzut cu ochii săi chiar arhiereul Zaharia, despre care mărturiseşte Sfântul Gheorghe Nicomidianul, zicând: "Din zi în zi, înaintând cu vârsta, se înmulţeau şi darurile Duhului Sfânt întru dânsa".***

Apoi petrecea împreună cu îngerii, lucru pe care şi Zaharia îl ştia. Căci intrând el în altar, după obiceiul său, ca arhiereu, a văzut pe cineva că vorbea cu fecioara, dându-i hrană, şi având chipul străin - pentru că era înger cel ce se arăta. Şi înspăimîntându-se Zaharia, cugeta în sine:

"Ce este aceasta nouă şi neobişnuită asemănare îngerească ce s-a arătat şi vorbea către fecioară, cu chip fără de trup, aducând hrană care hrăneşte trupul, cel cu firea nematerialnică, dând fecioarei mâncare materialnică? Acea vedere îngerească se făcea numai preoţilor, şi aceea nu totdeauna; iar către partea femeiască şi încă către o fecioară aşa tânără, nicidecum nu este obişnuit a se vedea. Căci de ar fi fost dintre cele însoţite cu bărbat, dar fără copii, s-ar fi rugat ca să i se dea rod - precum s-a rugat Ana odinioară - atunci nu m-aş fi minunat de arătarea îngerească.

Dar fecioara astfel de lucru nu cere şi, precum văd, totdeauna i se arată îngerul. Pentru aceasta sunt în mai mare mirare, în spaimă şi în îndoială. Căci, ce poate să fie aceasta? Şi ce vine, să-i vestească îngerul? Ce este hrana aceea ce i se aduce? Şi de unde se ia? Cine pregăteşte acea hrană? Şi ce mână face acea pâine? Pentru că îngerii nu se îngrijesc pentru trebuinţele trupeşti, deşi mulţi oameni au fost hrăniţi printr-înşii, dar hrana aceea o pregătea mâna omenească.

Căci îngerul, slujind lui Daniil, deşi putea, cu puterea Celui Preaînalt, nu prin altcineva, ci prin sine să împlinească cele poruncite, a luat pe Avacum cu scafa (vas), ca nu cumva vedenia cea îngerească şi hrana cea neobişnuită, să înfricoşeze pe cel ce îl hrănea. Iar aici singur îngerul vine către fecioară, care lucru este plin de o taină, pe care eu nu o pricep. Ce este aceasta? Căci chiar din copilăria ei s-a învrednicit de daruri ca acestea, ca să-i slujească cei fără de trupuri.

Ce este aceasta? Au doar întru dânsa se vor împlini graiurile prooroceşti? Au doar întru dânsa va fi sfârşitul aşteptării noastre? Au doar dintr-însa va lua fire Cel Care are să vină să mântuiască neamul nostru? Căci această taină a fost mai dinainte proorocită, şi Cuvântul caută pe aceea care să slujească tainei. Au doar nu este alta mai dinainte aleasă ca să slujească tainei, fără numai fecioara aceasta, pe care o văd?

Cât eşti de fericită casa lui Israel, din care a odrăslit o vlăstară ca aceasta! Cât eşti de fericită rădăcina lui Iesei, din care a ieşit viţa, care are să odrăslească lumii floarea mântuirii! Cât de slăvită este pomenirea părinţilor acesteia! Cât sunt de fericit şi eu cel ce mă satur de o vedere ca aceasta şi înfrumuseţez o Fecioară ca aceasta, spre a fi mireasa Cuvântului!" Până aici este povestirea Sfântului Gheorghe Nicomidianul.

Încă şi Fericitul Ieronim asemenea grăieşte: "Cum că în toate zilele o cercetau pe dânsa îngerii şi de m-ar fi întrebat cineva pe mine cum a petrecut acolo, Preacurata Fecioară în vremea copilăriei sale, aş fi răspuns că acel lucru numai lui Dumnezeu singur i-a fost ştiut şi lui Gavriil Arhanghelul, păzitorul ei cel nedepărtat, care împreună cu alţi îngeri venea adeseori la dânsa şi cu dragoste vorbeau împreună cu dânsa".

Astfel petrecea prea curata Fecioară în sfânta sfintelor împreună cu îngerii, dorind ca în veci să vieţuiască întru curăţenie îngerească şi în feciorie, după mărturia sfinţilor învăţători, Grigore de Nissa, Ieronim şi a celorlalţi, care zic că această Fecioară singură şi-a logodit fecioria lui Dumnezeu. Pentru că în Legea veche era neobişnuit fecioarelor a nu se mărita, căci mai cinstită era însoţirea decât fecioria. ***Iar prea curata Fecioară a cinstit fecioria, mai vârtos decât însoţirea şi, făcându-se mireasa lui Dumnezeu, ziua şi noaptea Îi slujea Lui în curăţenia fecioriei sale. Iar Duhul cel Preasfânt, cu bunăvoinţa lui Dumnezeu Tatăl, pregătea întru dânsa sălăşluirea lui Dumnezeu Cuvântul.***

Să fie dar Preasfintei şi Celei de o fiinţă şi nedespărţitei Treimi, slavă şi mulţumire. Iar prea curatei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, cinste şi laudă, de la toate neamurile în veci. Amin.

Sinaxar - Intrarea în Templu a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria

În această lună, în ziua a douăzeci şi una, Intrarea în Templu a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

Intrarea în Templul legii a Doamnei de Dumnezeu Născătoarei a pricinuit ortodocşilor creştini praznic minunat şi a toată lumea. Fiindcă s-a făcut aceasta într-un chip minunat şi este înainte-mergătoare a marii şi minunatei taine a întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, care avea a se face în lume prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu.

Deci praznicul Intrării s-a început din pricina aceasta: ***Ana cea pururea pomenită, fiindcă mai toată viaţa a petrecut-o stearpă fără să nască prunc, ruga împreuna cu bărbatul său Ioachim pe Stăpânul firii, ca să le dăruiască lor prunc, şi***

făgăduindu-se că, dacă vor câştiga dorirea, îndată vor afierosi lui Dumnezeu pe pruncul cel născut. Şi aşa a născut pe ceea ce s-a făcut pricina mântuirii neamului omenesc, pe împăcătoarea şi împrietenitoarea lui Dumnezeu cu oamenii, pe pricina înnoirii de a doua oară a lui Adam cel căzut şi a sculării şi a îndumnezeirii lui, pe Preasfânta Stăpână de Dumnezeu Născătoare Maria.

Când a fost de trei ani, au luat-o părinţii ei şi au adus-o pe ea în ziua de astăzi în Templu. Şi plinindu-şi făgăduinţa au afierosit pe fiica lor lui Dumnezeu celui ce le-a dăruit-o; şi au dat-o pe ea preoţilor şi mai ales lui Zaharia, arhiereului celui de atunci. Acesta luând-o pe ea, a adus-o în cele mai dinăuntru ale Templului, unde numai singur arhiereul o dată pe an intra. Şi aceasta a făcut-o după voinţa lui Dumnezeu Celui ce după puţin avea a Se naşte dintr-însa spre îndreptarea şi mântuirea lumii. Deci ***acolo a rămas Fecioara doisprezece ani, cu rară cuviinţă, hrănită cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Învrednicindu-se şi dumnezeieştii arătări, până ce s-a apropiat vremea dumnezeieştii Bunei Vestiri şi a descoperirilor celor cereşti şi mai presus de fire care i s-au arătat ei.*** Că a binevoit Dumnezeu a Se întrupa dintr-însa pentru iubirea de oameni, ca să înnoiască de a doua oară lumea cea stricată prin păcat. Atunci Născătoarea de Dumnezeu, ieşind din Sfintele Sfintelor, a fost dată lui Iosif logodnicului, ca acela să-i fie păzitor şi martor al fecioriei ei şi ca să slujească, atât la naşterea ei cea mai presus de fire, cât şi la fuga ei cea în Egipt şi la întoarcerea cea de acolo în pământul lui Israel.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Intrarea în biserică a Maicii Domnului (Dezlegare la peşte)

Praznicul Intrării în biserică a Maicii Domnului semnifică aducerea Fecioarei Maria la templul din Ierusalim, la vârsta de trei ani, de către părinţii săi, Ioachim şi Ana.

Sfânta Ana nu putea să nască prunci şi de aceea, luând îndemn din Cartea Sfântă, din cele ce s-au petrecut cu cealaltă Ana (care era şi ea stearpă, mama proorocului Samuel), se ruga fierbinte lui Dumnezeu, împreună cu bărbatul ei Ioachim, să le dăruiască un copil. Şi au făgăduit Sfinţii Ioachim şi Ana că dacă le va fi îndeplinită cererea, îndată vor dărui şi închina pruncul lui Dumnezeu. Şi aşa a născut Sfânta Ana pe Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu.

Pe când avea trei ani au luat-o părinţii ei şi au dus-o la templu, încredinţând-o preoţilor. Deci, luând-o arhiereul cel de atunci, Zaharia, a dus-o în Sfânta Sfintelor, locul unde o dată pe an intra singur arhiereul să aducă jertfe lui Dumnezeu. Şi aceasta a făcut-o din insuflarea Domnului, Cel ce avea să Se nască dintr-însa, spre îndreptarea şi mântuirea lumii. Şi a rămas Fecioara la templu 12 ani.

Acolo existau trei rânduri de chilii în care locuiau, cu frică de Dumnezeu, fecioare şi văduve afierosite lui Dumnezeu, precum şi preoţii şi slujitorii. În tot acest timp,

Fecioara Maria, sub îndrumarea fecioarelor mai în vârstă, citea dumnezeieştile Scripturi şi îndeosebi se ruga.

Iar când s-a apropiat vremea Bunei Vestiri, ieşind de la templu, Sfânta Fecioară a descoperit arhiereului şi preoţilor că ea din leagăn fusese făgăduită lui Dumnezeu.

Celei îmbrăcate cu credinţă şi cu înţelepciune şi cu neîntinata feciorie, mai marele Gavriil i-a adus din ceruri închinăciune. Fecioara Maria a fost condusă în acel loc sfânt, în Sfânta Sfintelor, ca să devină ea însăşi „Sfânta Sfintelor” lui Dumnezeu, Biserică vie şi Templu al Pruncului dumnezeiesc, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Intrarea în biserică a Maicii Domnului (Dezlegare la peşte)

Sărbătoarea Intrării în biserică a Maicii Domnului (numită în popor şi Vovidenia) aminteşte faptul aducerii cu evlavie, în biserica Legii vechi, adică în templul din Ierusalim, a copilei de trei ani, care avea să fie Maica Domnului nostru Iisus Hristos; întâi, pentru că acest fapt, atunci când s-a petrecut, s-a împlinit într-un chip minunat şi, al doilea, el cerea o pregătire pentru taina nașterii cu trup omenesc a Fiului lui Dumnezeu, care avea să se săvârșească prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu.

Tradiţia Bisericii arată motivul pentru care Născătoarea de Dumnezeu a fost dusă la templul Legii vechi şi dăruită Domnului: Ana, cea pururea pomenită, soția lui Ioachim, care mai toată viaţa ei a fost stearpă, adică nu a putut naşte copii, luând îndemn din cele ce s-au petrecut cu cealaltă Ana, care era şi ea stearpă, mama proorocului Samuel, se ruga, împreună cu bărbatul ei Ioachim, lui Dumnezeu, Stăpânul firii, să le dăruiască lor un copil, făgăduind că, dacă le va împlini cererea, îndată îl vor dărui şi închina lui Dumnezeu.

Şi aşa a născut Sfânta Ana pe ceea ce s-a făcut începutul mântuirii neamului omenesc, pe pururea Fecioara Maria. Iar când ea a fost de trei ani, au luat-o părinţii ei şi au adus-o la templu şi, adunând ceată de fecioare, au întâmpinat-o cu făclii aprinse, însoţind-o până la treptele templului şi au încredinţat-o preoţilor. Deci,

luând-o arhiereul cel de atunci, Zaharia, a dus-o în cele mai dinlăuntru ale templului, în Sfânta Sfintelor, unde, o dată pe an, intra numai singur arhiereul. Şi aceasta a făcut-o din insuflarea lui Dumnezeu, Cel ce avea să Se nască dintru ea, spre mântuirea lumii.

Că, de vreme ce chivotul Legii vechi nu mai era acolo de la robia babilonică, se cuvenea a sta acolo prea curata Maria, care avea să fie chivotul cel însufleţit şi adevărat al sfinţeniei şi care avea să poarte nu tablele umbrei Legii, ci pe Însuşi Dătătorul Legii; nu mana care hrănea trupeşte, ci chiar pe Pâinea vieţii, Care S-a coborât din cer spre viaţa lumii, adică pe Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Şi a rămas Fecioara la templu, ducând sfântă vieţuire. Erau la templul din Ierusalim trei rânduri de chilii, în care locuiau, cu frică de Dumnezeu, fecioare şi văduve închinate Domnului, precum şi slujitori ai templului. În acest loc de bună creştere, Sfânta Fecioară, necontenit deprindea, sub supravegherea fecioarelor mai în vârstă, lucrul de mână, citirea Scripturii şi îndeosebi rugăciunea. Dar cu cât creştea cu vârsta, cu atât creştea şi cu harul şi se ruga mult în Sfânta Sfintelor, încât după dreptate se spunea că mai mult locuia acolo.

În fiecare zi se ruga de dimineaţă până la ceasul al treilea, apoi până la ceasul al nouălea se ostenea cu lucrul de mână, iar de la al nouălea ceas se ruga iarăşi până târziu în noapte. Şi în fiecare seară Arhanghelul Gavriil, arătându-i-se împreună cu alţi îngeri, îi aducea hrană cerească, iar hrana primită de ea de la preoţi o dădea săracilor.

Din vreme în vreme, Sfinţii ei Părinţi, Ioachim şi Ana o cercetau, dar după şapte ani ei au trecut la cele veşnice. Preacurata a rămas la templu până la vârsta de 15 ani, când arhiereul a socotit să o căsătorească. Atunci Sfânta Fecioară a descoperit arhiereului şi preoţilor că ea, încă din leagăn, este făgăduită lui Dumnezeu şi că ea însăşi a ales o viaţă de feciorie neîntreruptă.

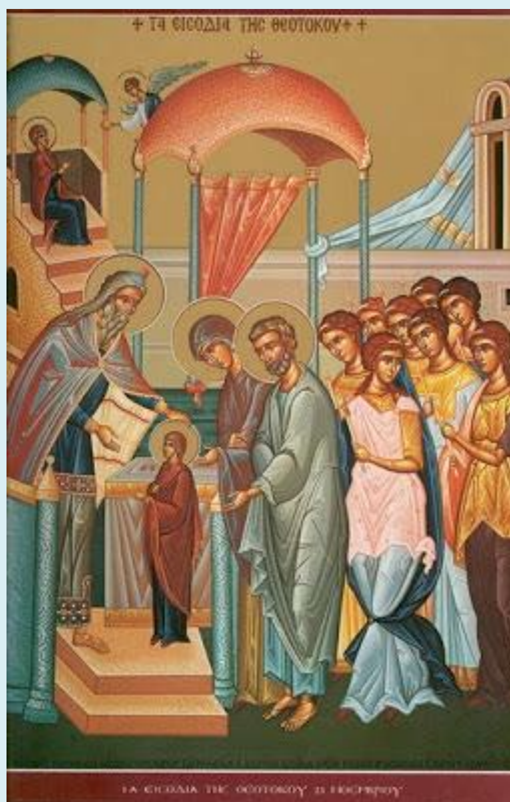
Drept aceea, a fost logodită cu dreptul Iosif, atunci în vârstă de aproape 80 de ani, ca, sub acest chip, să se păzească ea curată în lume; şi astfel, Iosif logodnicul a luat-o în casa lui din Nazaret. Se spune că arhiereul i-a încredinţat Fecioarei ca ultimă îndatorire la plecarea de la templu să participe la ţeserea unei noi catapetesme pentru Sfânta Sfintelor, pe care prea curata a lucrat-o cu sârguinţă.

Această catapeteasmă avea să se rupă în vremea Pătimirii Domnului pe Cruce. Astfel, neîntinata Maria a fost pregătită să devină Maica Fiului lui Dumnezeu, vieţuind în chip cu totul virtuos şi asemenea îngerilor, ca un vas al sfinţeniei. Acest

praznic, sărbătorit în fiecare an la 21 noiembrie, ne aminteşte, astfel, despre virtuţile Maicii Domnului, despre fecioria ei închinată Mirelui ceresc, despre viaţa ei de rugăciune şi despre însemnătatea sfinţitoare a bisericii.

Pentru rugăciunile prea curatei Tale Maici, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Proloage - Intrarea în Bisericã a Preasfintei Stãpânei noastre Nãscãtoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria

Luna noiembrie în 21 zile: Intrarea în Bisericã a Preasfintei Stãpânei noastre Nãscătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria.

Pricina sărbătoririi de astăzi este faptul aducerii, cu evalvie, în Biserica Legii vechi din Ierusalim, a copilei de trei ani, care avea să fie Maica Domnului nostru Iisus Hristos; întâi, pentru că acest lucru, atunci când s-a petrecut, s-a făcut într-un chip minunat şi, al doilea, ca un fapt care este ca o pregătire la Taina cea înfricoşătoare de la Crăciun, a naşterii cu trup de om a Cuvântului lui Dumnezeu, întrucât Taina aceasta tot prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu avea a se face.

Întâmplarea aceasta nu se află în Sfânta Scriptură, ci se întemeiază numai pe Tradiţia Bisericii. Sfinţii Părinţi au început a o sărbători, pe la anul 750.

Dar iată în ce chip istorisesc sfintele cărţi bisericeşti, pricina pentru care Născătoarea de Dumnezeu a fost dusă la Templul Legii vechi şi dăruită Domnului. Ana, cea pururea pomenită, care mai toată viaţa ei a fost stearpă, adică fără să nască copii, luând îndemn, din Cartea Sfântă la cele ce s-au petrecut cu cealaltă

Ana, care era şi ea stearpă, maica proorocului Samuel, ruga, împreună cu bărbatul ei Ioachim, pe Stăpânul firii, să le dăruiască lor un prunc, făgăduind că, dacă le va împlini cererea, îndată îl vor dărui şi închina lui Dumnezeu.

Şi aşa a născut Sfânta Ana pe ceea ce s-a făcut pricina mântuirii neamului omenesc, pe împăcătoarea şi împrietenitoarea lui Dumnezeu cu oamenii, pe pricina înnoirii lui Adam cel căzut, a învierii şi îndumnezeirii lui, pe Preasfânta şi de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioară Maria.

Iar când ea a fost de trei ani, au luat-o părinţii ei şi au adus-o la Templu şi au încredinţat-o preoţilor. Deci, luând-o arhiereul cel de atunci, Zaharia, a dus-o în cele mai dinlăuntru ale Bisericii unde, o dată pe an, intră numai singur arhiereul. Şi aceasta a făcut-o din insuflarea lui Dumnezeu, Cel ce avea să se nască dintr-însa, spre îndreptarea şi mântuirea lumii cea stricată prin păcat.

Şi a rămas fecioara acolo, petrecând doisprezece ani de sfântă vieţuire. Că erau la Templul din Ierusalim trei rânduri de chilii, în care locuiau, cu frică de Dumnezeu, fecioare şi văduve închinate Domnului, precum şi preoţii şi slujitorii, trăind din averea Templului.

Şi în acest loc de bună creştere, Sfânta Fecioară, necontenit deprindea, sub supravegherea fecioarelor mai în vârstă, lucrul de mână, citirea Scripturii şi îndeosebi rugăciunea.

Iar când s-a apropiat vremea dumnezeieştii Buneivestiri, ieşind de la Templu, Sfânta Fecioară a descoperit arhiereului şi preoţilor că ea, încă din leagăn este făgăduită lui Dumnezeu şi că ea însăşi a ales o viaţă de feciorie neîntreruptă. Drept aceea, la 15 ani ea a fost logodită cu dreptul Iosif, rudenia sa, de 84 de ani, ca, sub chipul căsătoriei, să se păzească curată în lume; şi astfel, Iosif logodnicul, a slujit ca martor la Naşterea cea fără prihană a Domnului, cât şi ca ocrotitor la fuga în Egipt şi la întoarcerea de acolo la Nazaret, în pământul lui Israel.

Iubiţi, aşadar, fraţilor, pe Maica Domnului - spune un părinte - iubiţi-o cu inimă fierbinte şi plină de nădejdi. Rămâneţi tari şi ţineţi învăţăturile pe care le-aţi primit de la Biserică, despre Maica Domnului. Cinstiţi pe Născătoarea de Dumnezeu. Respingeţi cu tărie minciunile rătăciţilor, care defaimă pe Sfânta Fecioară. Să ştiţi că diavolul strigă prin gura hulitorilor, diavolul care o urăşte, pentru că ea a născut pe Cel ce i-a surpat stăpânirea. Rămâneţi tari în tradiţiile sfinte ale Bisericii şi cinstiţi pe cea plină de dar şi mai ales slujiţi-o şi luaţi-o ca apărătoare şi

sprijinitoare. Că mult poate rugăciunea Maicii, spre îmblânzirea Stăpânului şi nu este nimeni care să se încreadă în mila prea curatei şi să nu fie ajutat şi mângâiat.

Cu ale ei prea curate rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi! Amin.

Întru această zi, cuvânt despre un călugăr, care voia să stie judecăţile lui Dumnezeu

A fost un oarecare călugăr sihastru, plin de toate bunătăţile, care se ruga lui Dumnezeu, zicând aşa: "Doamne, dă-mi mie să ştiu ce sunt judecăţile Tale, cele de multe feluri". Şi a făcut post mare pentru această pricină. Dar nu i-a arătat Dumnezeu lui vreme multă ce este cu neputinţă omului a le cunoaşte pe acelea. El însă se nevoia mai departe, rugând pe Dumnezeu pentru aceasta.

Deci, Dumnezeu, vrând să-l încredinţeze pe el şi să nu se ostenească fără de minte, i-a dat lui un gând ca acesta: să meargă să cerceteze pe un bătrân, vechi de zile, ce stătea departe de dânsul, ca să-l întrebe pe el.

Deci, luându-şi hrană, s-a dus la stareţul.

Şi i-a trimis Dumnezeu lui un înger în chip de călugăr şi întâmpinând pe sihastrul, i-a zis: "Unde mergi, robul lui Hristos?"

Iar el i-a zis: "La cutare sihastru".

Iar acela a zis: "Şi eu, dar, voi merge cu tine la dânsul". Deci, bucurându-se sihastrul de tovărăşie, au mers împreună.

Şi în ziua dintâi, mergând, au găzduit la un oarecare om, iubitor de Dumnezeu şi acela primindu-i pe ei, i-a cinstit cu multă omenie şi au mâncat dintr-un blid de argint. Iar după ce au mâncat, îngerul luând blidul, l-a aruncat în mare. Şi s-a întristat foarte, de aceasta, sihastrul.

Iar de acolo mergând, a doua zi, au găzduit la un om primitor de străini, care şi picioarele lor le-a spălat şi bine i-a cinstit pe ei. Şi omul acela a adus la dânşii încă şi pe singurul său fiu, ca să-l blagoslovească pe el, precum l-au şi blagoslovit; dar peste noapte, mergând, îngerul i-a sugrumat copilul. Şi simţind sihastrul, nu i-a zis nimic, pricepând că mai pe urmă avea să înţeleagă.

Iar a treia zi mergând, n-au aflat pe nimeni care să-i primească, însă au găsit o casă pustie, veche şi şezând la umbra pereţilor, au început a mânca posmagi, de care ducea sihastrul. Şi, după ce au şezut ei, îngerul sculându-se, s-a încins şi a început a strica casa şi iarăşi a o zidi pe ea.

Atunci, sihastrul a început a-l ocărî pe el cu mânie şi mustrându-l, îi zicea aşa: "Oare înger eşti sau drac? Că nu faci lucrurile lui Dumnezeu".

Şi i-a zis lui îngerul: "Dar ce am făcut?"

Şi i-a răspuns bătrânul: "Ieri şi alaltăieri, acolo unde ne-au primit acei oameni de Dumnezeu iubitori, unuia blidul i l-ai aruncat în mare şi altuia i-ai omorât copilul, iar aici, unde n-am aflat nimic şi nici oameni nu sunt, oare cui zideşti casa aceasta?"

Atunci i-a spus lui îngerul: "Să nu te minunezi, bătrânule, de aceasta, nici să nu te sminteşti de mine, ci ascultă ca să-ţi spun: Omul cel ce ne-a primit pe noi întâi era plăcut lui Dumnezeu întru toate, dar blidul pe care l-am aruncat îi venise lui dintr-o nedreptate. Deci ca să nu-şi piardă plata sa, din pricina blidului aceluia, l-am aruncat în mare, iar tu nu te mira de aceasta. Asemenea, al doilea om, plăcut este şi el lui Dumnezeu, dar de i-ar fi trăit acel copil mic, apoi de mare răutate avea să fie pricinuitor şi vas al vrăjmaşului. Pentru aceea l-am sugrumat şi i-am scos sufletul, pentru bunătatea tatălui său, ca şi acela să se mântuiască. Deci, nici de aceasta să nu te sminteşti, părinte".

Iar bătrânul i-a zis: "Dar aici, în loc pustiu, ce faci, stricând casa această şi iarăşi zidind-o pe ea?"

Şi ia răspuns îngerul: "Omul din casa aceasta şi-a pierdut averea şi, sărăcind a plecat. Dar moşul lui, zidind palatul acesta a pus aur în perete. Deci, pentru aceea i-am surpat casa, ca nu cumva să piardă cineva pe Dumnezeu, căutând aurul acela aici şi sufletul acela să se osândească, zidul nou arătând că pereţii vechi nu mai sunt".

Şi acestea spunându-i-le cu de-amănuntul, îngerul i-a zis lui: "Mergi, bătrânule, la chilia ta înapoi şi nu te mai osteni fără de minte. Că grăieşte Duhul Sfânt: Judecăţile Domnului sunt adânci şi mult necercate şi neştiute de oameni. Deci, nu căuta să le pătrunzi pe ele, că nu-ţi este ţie de folos". Şi acestea zicând către bătrân, îngerul, într-acel ceas, s-a făcut nevăzut.

Iar sihastrul, temându-se foarte, a înţeles să nu mai întrebe de judecăţile lui Dumnezeu, spunând tuturor cele întâmplate. Şi aşa şi-a mântuit sufletul său în Domnul Dumnezeul nostru Iisus Hristos.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur.

Dacă ai deprindere la păcate, pune-ţi asupra ta frică lui Dumnezeu şi chinurile cele veşnice şi vei birui cu adevărat. Că nu este nici o osteneală a lăsa mânia faţă de cel ce te-a întristat pe tine. Că osteneală sau durere este a se ruga lui Dumnezeu, Celui ce ne dă şi a cere mulţime de bunătăţi cu osârdie? Ce osteneală este a nu vorbi urât nici unui om? Ce împiedicare este a lepăda invidia şi vrajba? Ce osteneală este a iubi, adică, pe aproapele tău? Ce greutate este a nu grăi cuvinte de ruşine, a nu vorbi de rău şi a nu defăima pe nimeni? Ce împiedicare este a milui pe săraci?

Iar dacă posteşti, arată numai cu fapta. Dacă vezi un sărac, miluieşte-l. De ai vrăjmaş, smereşte-te. De vezi pe aproapele sporind în bine, nu-l invidia. De vei vedea femeie frumoasă la chip, întoarce-ţi ochii de la dansa, ca nu numai gura să flămânzească, ci şi ochiul şi auzul şi picioarele şi mâinile şi toate mădularele trupului tău; şi aceasta făcând, te vei mântui, întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia se cade slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Predici şi editoriale

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Intrarea Maicii Domnului în Biserică

În biserica slavei Tale stând, în cer a sta ni se pare, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti uşă cerească, deschide nouă uşa milei tale (Slujba Utreniei)

Iubiţi credincioşi, mai înainte de a începe predica voi aminti cuvintele Duhului Sfânt, care se cuprind în troparul acestui dumnezeiesc praznic al Intrării Maicii Domnului în Biserică. Iată aceste cuvinte: ***Astăzi înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i cântăm: Bucură-te plinirea rânduielii Ziditorului.***

Am pus troparul sărbătorii de azi mai înainte de predică, pentru că în el dumnezeieştii Părinţi au adunat învăţăturile acestui mare praznic împărătesc. Troparul sau condacul unui praznic sau al unui sfânt adună pe scurt ori viaţa acelui sfânt, ori însemnătatea acelui praznic despre care se vorbeşte. Deci precum aţi auzit, începutul troparului este: "Astăzi înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu". ***Intrarea Maicii Domnului în Biserică a fost primul semn din rânduiala bunăvoinţei lui Dumnezeu de a mântui neamul omenesc.*** Dar să vedem în ce fel s-a împlinit acest semn, în ce fel s-a desfăşurat el şi cum s-a arătat pe pământ această bunăvoinţă a lui Dumnezeu de a mântui lumea prin naşterea Maicii Domnului şi prin intrarea ei în Biserică.

Iată în cel fel a fost intrarea Maicii Domnului în Biserică. ***Împlinindu-se trei ani de la naşterea Maicii Domnului, dumnezeieştii părinţi Ioachim şi Ana şi-au adus aminte de făgăduinţa pe care au făcut-o lui Dumnezeu mai înainte de a se naşte fiica lor, Fecioara Maria. Căci ei, fiind oameni sterpi şi neroditori, numai prin rugăciuni, post şi milostenie au dobândit pe această dumnezeiască pruncă, Maria.*** "***Doamne, de ne vei da nouă un prunc, ziceau ei, noi îl vom închina Bisericii Tale pentru toată viaţa, numai să nu ne laşi sterpi şi neroditori, spre ocara lumii***".

Deci, aducându-şi aminte de această făgăduinţă pe care au făcut-o pe când Fecioara Maria avea trei ani, Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana s-au hotărât să o dea Bisericii, după făgăduinţa de mai înainte. Şi gândind acestea, ***au adunat în Nazaret - oraşul în care trăiau - rudeniile lor de neam împărătesc şi arhieresc, că Sfântul Ioachim era din neamul lui David, iar Sfânta Ana era din neamul lui Aaron.***

După ce s-au sfătuit cu rudeniile lor, Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana au adunat multe copile nevinovate şi curate, de o vârstă cu dânsa şi mai mari din Nazaret, ca să petreacă pe această copilă sfântă până la Ierusalim cu făclii aprinse în mâini, cu cântări şi cu psalmi. ***Şi au pornit din Nazaret spre templul din Ierusalim cale de peste 150 km, mergând trei zile în şir.*** Şi era o minune mare şi prealăudată acea dumnezeiască adunare alcătuită din rudele Preasfintei Fecioare Maria. Pe cale cântau mai cu seamă psalmii lui David şi cele ce se potriveau cu această mare taină şi ducere a Maicii Domnului în Sfânta Sfintelor, zicând aşa: ***Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău.*** (Psalm 44, 12). ***Adică, uită pe tatăl tău şi pe mama ta, că a poftit Împăratul - adică Dumnezeu - frumuseţea ta, cum zice psalmul 44, şi te cheamă în Sfânta Sfintelor.***

Şi mergând ele pe drum, toată lumea se minuna şi se întreba: "Unde merge această adunare?" Că era o adunare de oameni cinstiţi, împreună cu dumnezeieştii părinţi Ioachim şi Ana şi atât de strălucitoare, ca o adunare de stele pe cer, iar în mijloc strălucea ca o lună Preasfânta şi Preacurata Fecioară Maria, prunca cea de trei ani, care mergea în Sfânta Sfintelor. Şi să nu credeţi că mergeau numai ele, căci în chip nevăzut mergeau şi îngerii lui Dumnezeu, care, la fel, cântau şi petreceau pe Preasfânta Fecioară Maria. Căci şi chivotul Legii Vechi, cum zice Sfânta Scriptură, l-au dus cu psalmi şi cu cântări frumoase, iar înaintea chivotului Legii mergea, cântând şi dănţuind, împăratul David (II Regi, 6, 5-17). Căci el era şi prooroc şi vedea că acest chivot, care poartă în sine mana, este preînchipuirea Preasfintei Maicii lui Dumnezeu, care va purta în sine mana cea dumnezeiască, pe purtătorul de mană, pe Iisus Hristos.

Dar dacă înaintea chivotului, care era închipuirea Maicii Domnului, dănţuia David şi era însoţit de tot Israelul, apoi înaintea acestui chivot viu şi însufleţit, care era dumnezeiasca pruncă Maria, nu mergea împăratul cel de pe pământ, nu mergeau oamenii din tot Israelul, ci nevăzut mergeau milioane de îngeri şi mergea Însuşi Împăratul cerului şi al pământului, Iisus Hristos. ***La aducerea Preasfintei Maicii Domnului în templu, îngerii lăudau şi cântau de bucurie, pentru că se aducea lui Dumnezeu această biserică vie şi însufleţită. Se aducea în Sfânta Sfintelor această biserică dumnezeiască purtată de Duhul lui Dumnezeu***, după cum auziţi că se cântă în Biserică, la condacul praznicului: "***Preacurată biserică a Mântuitorului, cămara cea de mult preţ şi Fecioară, sfinţită vistierie a slavei lui Dumnezeu, astăzi se aduce în casa Domnului... Acesta este cortul cel ceresc***". Aşa o aduceau îngerii şi o lăudau, căci nu era o copilă de rând, ci era biserica însufleţită a Duhului Sfânt, căci cu dânsa călătorea harul Duhului Sfânt, fiind umbrită şi plină de puterea Lui.

Când au ajuns la Ierusalim, după o cale de trei zile, s-a făcut şi acolo o minune preaslăvită. Biserica cea zidită de Solomon şi restaurată de Zorobabel, după ce a fost pustiită pe timpul robiei babiloniene, era o biserică foarte frumoasă, căci se minuna oarecând Petru de zidurile ei. ***La intrare, biserica avea cincisprezece trepte, după numărul celor 15 psalmi, pe care preoţii şi leviţii îi cântau când intrau la slujbă. La fiecare treaptă ce urca în biserică se cântă câte un psalm din psalmii treptelor, după cum îi vedem până astăzi în Psaltire.*** ***Când a ajuns Fecioara Maria la aceste 15 trepte, dumnezeieştii părinţi Ioachim şi Ana voiau să o ducă de mână, ca pe o copilă ce nu poate păşi pe trepte. Dar, fiind întărită de harul Duhului Sfânt, ea s-a desprins din mâinile părinţilor şi de ceata fecioarelor care o conduceau cu făclii aprinse şi cu cântări, şi a început să urce ca o porumbiţă nevinovată peste toate treptele, ca o pasăre a raiului, şi a ajuns la treapta de sus unde erau preoţii îmbrăcaţi în veşminte de aur împreună cu proorocul Zaharia.***

Urcându-se Fecioara, s-au mirat preoţii şi tot poporul cum o copilă de trei ani a putut să urce treptele aşa de uşor ca şi cum ar fi zburat. ***Apoi luând-o în braţe marele prooroc Zaharia, care era şi arhiereu şi căruia i se descoperise de la Dumnezeu cine este această dumnezeiască pruncă, a dus-o în biserică şi, după ce a închinat-o, a făcut un lucru cu totul neobişnuit şi cu totul neîngăduit de Legea Veche. A adus-o pe Fecioara Maria, nu în sfânta unde intrau preoţii, ci după a doua catapeteasmă, în Sfânta Sfintelor, unde erau: chivotul legii, cel ferecat peste tot cu aur şi heruvimii care umbreau altarul şi masa şi toiagul lui Aaron care înfrunzise şi şarpele cel de aramă şi celelalte lucruri sfinte ale lor.***

Şi s-au adunat toţi preoţii şi nu numai ei, ci şi îngerii şi cu toţii s-au minunat, cum se poate să intre o copilă în Sfânta Sfintelor şi cum a îndrăznit Zaharia să aducă pe cineva în Sfânta Sfintelor unde preoţii nu aveau voie să intre şi nici arhiereul nu putea să intre decât o dată pe an, dar şi atunci nu fără jertfă de animale şi stropind altarul şi jertfelnicul cu sânge pentru curăţirea lui şi a poporului.

Deci, acolo unde arhiereul nu îndrăznea să intre decât o dată pe an, acolo a dus-o pe Sfânta Fecioară, cum s-a cântat astăzi la axionul praznicului, care zice că "***îngerii, văzând intrarea Preacuratei Fecioare Maria, foarte s-au spăimântat, cum o fecioară, o copilă, a intrat în Sfânta Sfintelor...!***" Dar dumnezeiescul prooroc Zaharia, ştia cine este această copilă. Preoţii Legii Vechi însă nu ştiau că această copilă va fi maica Arhiereului Celui Mare, care "***va străbate cerurile***", cum zice Sfântul Apostol Pavel, ***şi va împăca lumea cu Dumnezeu Tatăl, şi se va jertfi pe Sine, aducându-Se jertfă o dată pentru totdeauna, pentru mântuirea neamului omenesc*** (Evrei 4, 14; 9, 12-14).

Zaharia ştia, ca prooroc, că această copilă este mai sfântă decât Sfânta Sfintelor, pentru că ea va purta în sine, pe Acela Care stă în Sfânta Sfintelor, cea nefăcută de mână, în ceruri, pe Arhiereul bunătăţilor celor viitoare, cum zice Sfântul Apostol Pavel. De aceea au adus-o în Sfânta Sfintelor. ***Iar după ce s-a închinat jertfelnicului celui de aur şi la sicriul legii Domnului, au luat-o şi au dus-o în casa fecioarelor şi a locuit acolo împreună cu ele 12 ani.*** Numai rugăciunea o făcea în Sfânta Sfintelor.

Dar cum a trăit Fecioara Maria la templu 12 ani? Templul lui Solomon, care fusese refăcut de Zorobabel, avea în jurul lui 90 de camere, cum arată vechiul istoric iudeu Iosif Flavius.

- *Treizeci de camere, în partea de jos, erau destinate văduvelor care îşi duceau văduvia în curăţenie, în post şi rugăciune şi erau pururea în templu. Aşa era Ana, fiica lui Samuil din neamul lui Aşer şi alte multe văduve care petreceau şi se hrăneau din venitul templului şi slujeau la curăţenie şi la toate trebuinţele lui.*
- *Deasupra acestor camere erau alte treizeci de camere în care locuiau nazoreii, un fel de călugări ai Legii Vechi, care trăiau necăsătoriţi, asemenea călugărilor de astăzi.*
- *Deasupra acestor camere, la etajul al doilea, erau alte treizeci de camere unde petreceau fecioarele templului.*

Toţi credincioşii care voiau să păstreze fetele lor curate până la măritat, le aduceau la templul lui Solomon şi le dădeau sub îngrijirea preoţilor şi arhiereilor, să petreacă în rugăciuni şi cântări, cosind veşminte şi broderii şi spălând şi curăţind templul. Într-una din aceste camere destinate fecioarelor a adus Proorocul Zaharia pe Preacurata Fecioară Maria şi a dat-o în mâna fecioarelor celor mai în vârstă. ***Fiind foarte luminată de Duhul Sfânt aici a învăţat Fecioara Maria toată Scriptura, precum şi lucrul de mână, aşa cum învaţă şi Sfântul Ghermano.*** Şi se mirau fecioarele celelalte de isteţimea şi de curăţia minţii ei, căci a deprins îndată toată dumnezeiasca Scriptură şi tot lucrul mâinilor, cel mai gingaş şi mai curat pentru folosul templului. Şi era iubită de toţi pentru înţelepciunea ei.

Despre nevoinţa ei îngerească în templu ne spun sfinţii Teofilact, Ghermano, Teodorit şi alţi părinţi bisericeşti, că Fecioara Maria priveghea de seara până dimineaţa în Sfânta Sfintelor, cugetând adânc şi rugându-se lui Dumnezeu, în răpire şi în extazul minţii. Acolo se ruga pentru mântuirea întregului neam omenesc. În zorii zilei adormea puţin, apoi iar se scula la rugăciune. Şi era pururea în genunchi de la ceasul al treilea până la al nouălea, când se ducea la locaşul fecioarelor şi începea lucrul mâinilor. ***Însă, cum spun Sfinţii Părinţi, pururea era în rugăciune şi cugetare la legea lui Dumnezeu ziua şi noaptea. Seara la ora şase venea Arhanghelul Gavriil şi-i aducea Fecioarei Maria hrană îngerească din cer în Sfânta Sfintelor. Aşa s-a hrănit ea timp de 12 ani, nu cu hrană pământească, ci numai cu hrană cerească adusă de Arhanghelul Gavriil.***

Pe acest dumnezeiesc arhanghel, Zaharia proorocul de multe ori îl vedea şi se minuna foarte, cum un înger din cer vine s-o hrănească pe această copilă, să-i aducă o dată pe zi împărtăşire îngerească şi cugeta întru sine: ***"Oare ce are să fie această Fecioară aleasă de Dumnezeu?"***

- *Îşi aducea aminte că Dumnezeu a hrănit un popor întreg în pustie cu mană;*
- *îşi aducea aminte că Dumnezeu a hrănit pe Ilie proorocul, dar a trimis corbii să-i aducă de două ori pe zi hrană.*
- *Îşi aducea aminte Zaharia că Dumnezeu a hrănit pe Daniil în groapa cu lei, dar n-a venit nici un înger, ci a răpit îngerul pe Proorocul Avacum din Ierusalim cu pâine şi zeamă, cum spune Scriptura, şi l-au dus să hrănească pe Daniil în groapa leilor, când acesta striga: "**Adu-Ţi aminte de mine, Dumnezeule, că am flămânzit!**"*

Dar de această fecioară nu se dumirea, că nu venea să-i aducă pâine pământească, nici carne ca lui Ilie, ci îi aducea hrană îngerească.

Aşa a fost petrecerea Preasfintei Fecioare Maria în Sfânta Sfintelor. Era ca un heruvim plin de înţelepciune. Era ca un serafim pentru că ardea cu dragoste necontenită pentru Dumnezeu, ziditorul ei, care a zămislit-o în pântecele sterp al mamei sale. Inima ei era în cer, iar trupul ei curat era în Sfânta Sfintelor, ca un înger cuvântător şi dumnezeiesc căreia îi slujea cel mai mare peste arhangheli, Arhanghelul Gavriil. Fecioara Maria petrecea neîncetat în rugăciunea inimii şi Îl odihnea pe Dumnezeu în gândirea ei cu lacrimi şi extaz. Pentru aceasta arhanghelul o slujea, o hrănea şi o păzea pentru că era biserică a Dumnezeului celui viu şi se pregătea să fie sălaş al Mântuitorului lumii, pe Care nu-L încape cerul şi pământul.

Iubiţi credincioşi, ***v-aţi pus întrebarea pentru ce s-a citit astăzi Evanghelia cu Marta şi Maria şi pentru ce la toate praznicile Maicii Domnului nu se citeşte altceva?*** Iată de ce dumnezeieştii Părinţi care au alcătuit sinaxarul, fiind plini de Duhul lui Dumnezeu, au rânduit toate evangheliile şi apostolii de peste an şi toate cântările bisericeşti după lucrarea şi însemnătatea fiecărui praznic, în aşa fel, ca să se dezvăluie prin toate taina acelui praznic, lucrarea acelui sfânt, viaţa acelui mucenic sau cuvios. ***Prin evanghelia de astăzi se arată că Maica Domnului, Maria cea Preasfânta şi Preacurată, şi-a ales partea cea bună*** (Luca 10, 42).

Şi care este partea cea bună în viaţa creştinului? Pe toată fapta bună trebuie s-o însoţim cu rugăciunea, după cum ne învaţă şi marele Apostol Pavel în epistola către Tesaloniceni, unde zice: ***Neîncetat vă rugaţi!*** (I Tesaloniceni 5, 17). Dar şi Mântuitorul zice în Sfânta Evanghelie: ***Luaţi aminte, privegheaţi şi vă rugaţi*** (Marcu 13, 33). Şi Sfântul Apostol Petru zice: ***Fiţi treji, privegheaţi, că potrivnicul vostru, diavolul, umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită*** (I Petru 5, 8) Şi Sfântul prooroc David de asemenea ne spune: ***Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda lui în gura mea*** (Psalm 33, 1).

Iată pentru ce s-a citit Evanghelia aceasta. Ca să ne înveţe pe toţi că Maica Domnului şi-a ales partea cea bună, partea Mariei, cum spune Mântuitorul către Marta: ***Marto, Marto te îngrijeşti şi spre multe te sileşti, dar un lucru trebuie: căci Maria (care stătea la picioarele lui Hristos) partea cea bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea!*** (Luca 10, 41-42).

Fraţilor, dacă am alege partea Mariei în viaţa noastră, dacă am sta la picioarele Domnului ca Fecioara în Sfânta Sfintelor, dacă am petrece în rugăciune şi în gândire de Dumnezeu ca dânsa, nu ne-ar hrăni pe noi oamenii, ci îngerii din cer; dar noi ne punem nădejdea mai mult în mâinile şi în priceperea noastră.

Dar iată ce spune proorocul Ieremia: ***Blestemat este omul care se încrede în om şi îşi face sprijin din trup omenesc*** (Ieremia 17, 5). În alt loc zice: ***Nebun este acela care sărută mâinile sale şi zice că acestea m-au hrănit pe mine. Te-au hrănit mâinile tale? Dar dacă Dumnezeu îţi dădea o boală, ai fi putut face ceva cu mâinile şi cu priceperea ta?*** La fel şi psalmistul zice: ***Aruncă spre Domnul grija ta şi El te va hrăni*** (Psalm 54, 25). ***Să nădăjduim mai întâi în Dumnezeu şi apoi să lucrăm cu cinste, cu dragoste şi cu dreptate***, că zice iarăşi Scriptura: ***Cel ce nu vrea să lucreze, acela să nu mănânce*** (II Tesaloniceni 3, 10). ***Deci lucrul nostru trebuie să fie însoţit de rugăciune, să fie început şi terminat cu rugăciune şi cu gândul la Dumnezeu şi atunci toate vor fi cu spor.***

Iubiţi credincioşi, ***astăzi Fecioara Maria a fost adusă la Ierusalim, în biserica Domnului să se roage, să vorbească cu Dumnezeu şi cu îngerii, să se îndumnezeiască, să se facă biserică vie a Duhului Sfânt, să se pregătească pentru a naşte pe pământ pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.***

Maica Domnului s-a născut prin rugăciune, a petrecut 12 ani la templu numai în post, în rugăciune şi în neîntinată feciorie. Ea şi acum se roagă neîncetat în bisericile noastre, împreună cu toţi sfinţii, pentru noi, pentru mamele şi copiii noştri, pentru toţi cei ce cred în Dumnezeu şi iubesc poruncile Lui. Maica Domnului stă în genunchi înaintea Preasfintei Treimi şi se roagă împreună cu îngerii şi cu Apostolii pentru pacea lumii, pentru iertarea păcatelor şi mântuirea tuturor oamenilor.

Să ne rugăm şi noi, fraţilor, lui Dumnezeu împreună cu Maica Domnului şi cu toţi sfinţii. Să venim cât mai regulat la Sfânta Biserică, mai ales în Duminici şi sărbători. ***Să ascultăm cu evlavie sfintele slujbe, să ducem viaţă curată pe pământ, să ne iubim unii pe alţii şi să iertăm, ca să fim iertaţi.***

Maica Domnului ne învaţă cum să ne rugăm, cu câtă evlavie trebuie să mergem la biserică şi în ce chip să trăim pe pământ ca să dobândim împărăţia cerurilor. Să lăudăm deci pe Născătoarea de Dumnezeu şi să rostim cu credinţă această scurtă rugăciune:
"Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, mântuieşte-ne pe noi!"

Amin.

Părintele Ilie Cleopa - Maria partea cea bună şi-a ales

"(…) ***Care este partea cea bună în viaţa creştinului? Necontenita rugăciune.*** Toată fapta cea bună trebuie să o însoţim cu rugăciune, cum arată marele Apostol Pavel în Epistola întâi către Tesaloniceni, unde zice: ***Neîncetat vă rugaţi*** (5, 17).

Dar chiar Mântuitorul în Evanghelie zice: ***Luaţi aminte, privegheaţi şi vă rugaţi*** (Marcu 13, 33). Şi dumnezeiescul Apostol Petru spune: ***Privegheaţi, că potrivnicul vostru, diavolul, ca un leu umblă, căutând pe cine să înghită.*** (I Petru 5, 8). Şi dumnezeiescul Prooroc David de asemenea ne spune: ***Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea*** (Psalm 33, 1).

Ai auzit pentru ce s-a citit Evanghelia aceasta? Ca să ne înveţe că Maica Domnului şi-a ales partea cea bună, partea Mariei. Căci Mântuitorul, când Marta alerga să-i facă mâncare şi să-i gătească masa, oarecum a mustrat-o cu pilda Mariei: ***Marto, Marto, te grijeşti şi spre multe te sileşti; dar un lucru trebuieşte.*** Care? Acela pe care-l avea Maria, că stătea la picioarele Domnului. ***Căci Maria – zice – partea cea bună şi-a ales, care nu se va lua de la dânsa*** (Luca 10, 38, 42).

Dacă am avea şi noi partea Mariei în viaţa noastră, dacă am sta la picioarele Domnului ca Maica Domnului în Sfânta Sfintelor, dacă am petrece în rugăciune şi în gândire de Dumnezeu ca dânsa, nu ne-ar hrăni pe noi oamenii, ci îngerii şi serafimii din cer. Dar ***noi punem nădejdea numai în pieptul nostru şi în***

priceperea noastră. Dar auzi ce spune proorocul Ieremia: ***Blestemat este omul care se reazimă pe braţele sale şi şi-a pus nădejdea în trupul său.***

Auzi ce spune: "***Cel ce se reazimă pe mâinile şi pe picioarele sale, animal este, că are patru picioare, nu două***". Auzi? Blestemat este omul care se reazimă pe braţele sale şi a întărit braţele trupul său. Mai zice: ***Nebun este acela care sărută mâinile sale şi zice că acestea m-au hrănit pe mine.***

Te-au hrănit mâinile tale? Dar dacă Dumnezeu îţi dădea un junghi, îţi dădea o boală, dacă ai fi căzut şi ţi-ai fi rupt o mână sau un picior şi dacă nu-ţi dădea ţie Dumnezeu sănătate şi viaţa, ai fi putut face ceva cu mâinile şi picioarele tale sau cu priceperea ta? Aşa este că nu? De aceea Scriptura numeşte nebun pe acela care-şi sărută mâinile sale, zicând că acestea l-au hrănit.

Nu-i adevărat! Dumnezeu ne hrăneşte, că zice: ***Aruncă spre Domnul grija ta şi El te va hrăni*** (Psalm 54, 25). Să nădăjduim întâi în Dumnezeu şi aşa, lucrând cu cinste şi cu dreptate, să muncim, să lucrăm că zice iarăşi Scriptura: ***Cel ce nu lucrează, să nu mănânce*** (II Tesaloniceni 3, 10). Deci lucrul nostru să fie împletit cu gândirea la Dumnezeu, cu Sfânta Scriptură, cum era al Maicii Domnului în Sfânta Sfintelor. ***Lucrul nostru să fie aşa de uşor, încât să nu ne strice mintea de la rugăciune, de la gândirea la Dumnezeu. Aşa arată dumnezeieştii Părinţi.***

De ce părăsim noi gândirea la Dumnezeu, citirea Scripturilor, mergerea la biserică, meditaţia şi cugetarea la gheenă şi la moartea care vine pe neaşteptate? "Pentru că ne aruncăm în marea cea tulbure a veacului acestuia, ne aruncăm în nemărginire, ca să moştenim veacurile şi vine moartea şi ne strânge de gât ",cum zice dumnezeiescul Părinte Efrem Sirul.

Are obiceiul satana, o, monahule, şi tu, creştine, să-ţi dea lăţime şi lungime, ca să scoată mintea din gândirea de Dumnezeu şi să te ducă la pierzare!

Fraţilor, să muncim cu dragoste; să lucrăm, dar să avem pe Dumnezeu în minte. Nimeni nu poate să stea degeaba. Să lucrăm, să mergem la muncă, să asudăm, că aşa avem poruncă noi de la început, căci zice: ***Cu sudoarea frunţii îţi vei câştiga pâinea ta*** (Facerea 3, 19).

Dar în sudorile noastre şi în osteneli, pe ogoare şi în fabrici, în birouri, în întreprinderi şi ori unde ar fi, să avem pe Dumnezeu în minte. ***Să avem pe Hristos, şi cu Dânsul pe toate le putem.*** Auzi ce spune Apostolul Pavel: ***Toate le pot în Hristos, Cel ce mă întăreşte!*** *I*ar fără de El, nimic nu putem face!

Auzi ce zice Hristos: ***Rămâneţi întru Mine şi Eu întru voi… căci fără de Mine nu puteţi face nimic*** (Ioan 15, 4-5).

- *Când te duci la prăşit, omule, şi ai luat sapa pe umăr, ia şi pe Hristos în minte:* ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)****".*
- *Dacă lucrezi în atelier şi ai pus mâna pe ciocan, pe bomfaier, pe ferăstrău, baţi pe nicovală, sau dacă eşti zidar sau tâmplar, sau orice meşteşug ai; de câte ori dai cu ciocanul, zi şi* ***"Doamne Iisuse!"***
- *Când te-ai dus la secerat, la pădure cu boii să tai lemne, sau lucrezi în fabrică sau oriunde eşti,* ***lucrează cu toată inima, cu toată dragostea, dar nu uita că ai pe Dumnezeu, Care singur poate să-ţi ajute şi poate să te păzească!*** *Câte primejdii nu sunt! Auzi că pe unul l-a omorât un butuc, pe altul l-a lovit maşina, pe altul l-a prins motorul, peste unul a căzut un copac şi a murit…*La urechile noastre vin asemenea veşti zilnic. Dar de ce? ***Pentru că n-a plecat la lucru cu rugăciunea în minte! Dacă pleca cu rugăciunea în minte, avea pe îngerul care-l păzea.*** Căci îngerul pururea ne păzeşte. Auzi ce zice proorocul: ***Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El, şi-i va izbăvi pe ei*** *(*Psalm 33, 7).

Deci, când plecăm la treabă, să avem pe Hristos în minte; şi când venim de la treabă iar, şi când ne odihnim iar. Şi când ne sculăm din somn, prima simţire, primul cuvânt acesta să fie: ***"Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!" "Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului"***… şi celelalte.

Auzi ce spune Gheorghe Sinaitul? Este un drac înaintemergător care are o ceată nenumărată pe faţa pământului. Merg aceşti draci de dimineaţa şi-i învaţă pe oameni, când s-au sculat din somn, mai întâi să pună mâna pe treabă: "Lasă rugăciunea mai la amiază! Mănâncă bine, bea bine, şi hai la treabă!"

Nu-i bine! ***Întâi să cerem ajutorul lui Dumnezeu şi apoi, cu Dumnezeu în minte, să mergem la muncă cinstită şi curată.*** *Să nu furaţi de la nimeni; să nu furaţi nici de la stat, nici de la alţii, că nu vă îmbogăţiţi cu furatul, ci mai tare sărăciţi.* Era un cuvânt al cuiva:

> *"Munceşte omul cu dreptate, şi-i ia dracul jumătate din avere; dar averea câştigată pe nedrept, o ia dracul cu tot cu stăpân!"*

Nu. Nu fura, că nu te îmbogăţeşti. Mare foc bagi în casă la tine dacă ai luat un ban al Bisericii, *sau dacă ai luat banul sau osteneala cuiva. Şi dacă vei aduce la biserică milostenie din cele furate, câine împuţit aduci lui Dumnezeu!* Deci să

lucrezi cu cinste, cu dreptate, cu sfinţenie şi să munceşti cu toată dragostea unde te-a pus statul sau unde te-a pus dregătoria sau instituţia care te adăposteşte. Să munceşti, dar să ai şi pe Dumnezeu în minte.

Fă semnul Sfintei Cruci când pleci la lucru. Când vii, la fel. Când stai la masă, fă rugăciune; când te scoli, rugăciune; şi dacă nevinovata rugăciune va povăţui viaţa voastră şi a noastră, vom avea puţină asemănare şi noi cu petrecerea Maicii Domnului în Sfânta Sfintelor, vom petrece în gândire de Dumnezeu şi ***ni se va spune şi nouă în ziua judecăţii că partea cea bună ne-am ales.***

Iar dacă lăsăm rugăciunea, citirea dumnezeieştii Scripturi, mergerea la biserică, facerea de bine şi toate acestea şi punem nădejdea numai în munca noastră, suntem cei mai nenorociţi oameni de pe faţa pământului.

Să muncim cu dragoste, cu hărnicie, dar să nu uităm că avem un Dumnezeu, Căruia trebuie să ne rugăm neîncetat şi când muncim şi când suntem acasă şi când ne odihnim. Pururea să fie Legea Lui în mintea noastră, ziua şi noaptea.

Pururea să avem gândirea şi rugăciunea spre Dumnezeu, şi atunci darul Lui va întări braţele noastre şi mintea noastră şi trupurile noastre şi vom fi sănătoşi şi vom putea izbuti şi la muncă şi la osteneala de toate zilele. Dar ***numai cu Dumnezeu şi prin Dumnezeu!***

Amin".

Arhimandrit Cleopa Ilie - Maica Domnului este scară către Cer

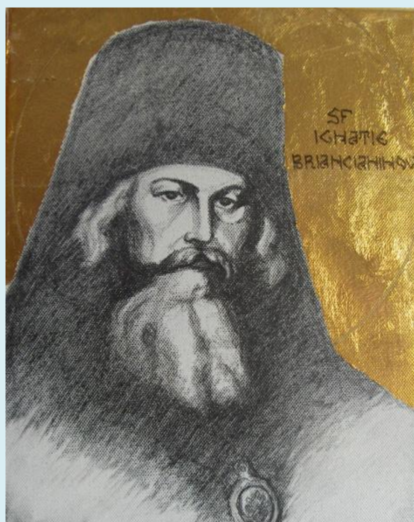
Maica Domnului este Împărăteasa Heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu-Cuvântul, uşa luminii, că lumina cea neapropiată gânditoare prin ea a venit în lume. Ea este uşa vieţii, că Viaţa Hristos prin ea a intrat în lume. Ea este poarta cea încuiată prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Proorocul Iezechiel.

Maica Domnului este scară către Cer, pod către Cer, porumbiţă care a încetat potopul păcatelor, precum porumbiţa lui Noe, a adeverit încetarea potopului. Este cădelniţă dumnezeiască, căci a primit focul dumnezeirii şi Biserică a Preasfântului Duh.

Maica Domnului este Mireasa Tatălui, Maica Cuvântului şi Biserica Duhului Sfânt.

(Mănăstirea Sihăstria. Un pridvor al Raiului, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2008)

Sfântul Ignatie Briancianinov - Cuvânt de învăţătură la pericopa evanghelică care se citeşte în toate praznicele Maicii lui Dumnezeu: Marta şi Maria – cele două lucrări la care suntem chemaţi - Despre nevoinţele trupeşti şi sufleteşti

În vremea pribegiei Sale pe pământ, *în valea asta a surghiunului şi pătimirilor noastre***,** Mântuitorul lumii a cercetat două femei evlavioase, surori de sânge – pe *Marta şi pe Maria***,** care aveau casa lor într-un sat vecin cu Ierusalimul, şi anume Vitania. ***Fratele lor, Lazăr, fusese învrednicit numirii de prieten al Dumnezeu-Omului şi al Apostolilor Lui*** (În. 11, 11). Din Evanghelie se vede că Domnul cercetase nu o dată casa acestei familii evlavioase. Cu prilejul uneia dintre aceste cercetări, El l-a înviat pe Lazăr care zăcea în mormânt de patru zile.

Sfântul Evanghelist Luca istoriseşte că ***Marta se îndeletnicea atunci cu ospătarea Oaspetelui dorit, iar Maria şedea la picioarele Lui şi lua aminte la cuvântul Lui.*** Marta, îngrijindu-se doar ca ospătarea să fie cât mai mulţumitoare, I-a cerut Domnului ca El să-i poruncească Mariei să o ajute – dar Domnul a răspuns:

Marto, Marto, te grijeşti şi spre multe te sileşti; ci un singur lucru trebuieşte. Iar Maria partea cea bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea (Lc. 10, 41-42).

Potrivit tâlcuirii Sfinţilor Părinţi, după înţelesul de taină Marta închipuie nevoinţa trupească evlavioasă, iar Maria — pe cea sufletească. Istorisirea despre această cercetare a celor două surori de către Domnul se citeşte, potrivit rânduielii bisericeşti, în toate praznicele Maicii lui Dumnezeu. Din aceste două pricini, o privire amănunţită asupra întâmplărilor şi învăţăturilor cuprinse în această pildă trebuie să fie deosebit de însemnată şi deosebit de ziditoare.

Marta era sora mai mare şi este înfăţişată de către Evanghelist ca stăpână a casei. Ea Îl primeşte pe Mântuitorul în casă, ea e cu ospătarea: ea face de mâncare, ea pune masa, ea aduce bucăţele. ***Slujirea ei este necontenita fãptuire. Şi osteneala trupească este prima care vine în viaţa de nevoinţă a fiecărui ucenic al lui Hristos.***

„Lucrarea trupească", grăieşte Sfântul Isaac Sirul, „merge înaintea lucrării sufleteşti aşa cum facerea trupului lui Adam a mers înaintea facerii sufletului lui. Cel ce nu a agonisit lucrarea trupească nu poate să aibă lucrare sufletească: cea de-a doua se naşte din cea dintâi ca spicul din grăuntele semănat".

Nevoinţa trupească stă în împlinirea trupească a poruncilor evanghelice.

- *Aici intră: împărţirea milosteniei materiale,*
- *primirea de străini,*
- *împărtăşirea de feluritele nevoi şi suferinţe ale omenirii nevoiaşe şi suferinde.*
- *Aici intră întreaga înţelepciune [fecioria] a trupului,*
- *înfrânarea de la mânie, de la răsfăţ, de la distracţii şi răspândire, de la batjocorirea şi judecarea aproapelui, de la toate cuvintele prin care se vădeşte răutatea şi necurăţia inimii.*
- *Aici intră postirea, privegherea, cântarea psalmilor, plecarea genunchilor, starea în picioare la rugăciunea din biserică şi din chilie.*
- *Aici intră ascultările mănăstireşti şi celelalte nevoinţe dinafară.*

Nevoinţa trupească cere necontenită lucrare a trupului: ea trece de la o faptă bună trupească la alta, iar câteodată împreunează în sine mai multe fapte bune, săvârşindu-le totodată. ***Nevoinţa trupească curăţeşte treptat sufletul de patimi şi-i face cunoştinţă cu duhul Evangheliei.*** Fiind împlinite cu lucrul, poruncile evanghelice îi dau puţin câte puţin împlinitorului lor adâncul gând şi adâncul simţământ care trăiesc în ele, împărtăşesc împlinitorului lor *Adevărul, Duhul şi Viaţa*. ***Nevoinţa trupească are hotarul şi sfârşitul său: acest hotar şi acest sfârşit stau în trecerea definitivă, hotărâtoare a nevoitorului la nevoinţa sufletească.*** Prin trecerea hotărâtoare este încununată trecerea treptată. ***Când ospătarea Domnului s-a încheiat, slujirea Martei s-a sfârşit.***

Maria, şezând lângă picioarele lui Iisus, asculta cuvântul Lui (Lc. 10, 39).

Sufletului ce s-a învrednicit să intre în *nevoinţa duhovnicească*. Starea aceasta e stare de linişte şi totodată stare de smerenie, precum a zis ***Cuviosul Varsanufie cel Mare*: „Din lucrarea lăuntrică unită cu durerea inimii (cu plânsul inimii) ia naştere adevărata linişte a inimii: din această linişte se naşte smerenia; smerenia îl face pe om sălaş al lui Dumnezeu“.**

Cel care a ajuns să slujească lui Dumnezeu cu duhul părăseşte lucrările dinafară**,** părăseşte grija altor mijloace de a bineplăcea lui Dumnezeu ori le foloseşte puţin şi rar, când este deosebită nevoie. ***El este aruncat cu duhul său la picioarele Mântuitorului, ia aminte doar la cuvântul Lui, se vede pe sine ca pe o zidire a lui Dumnezeu, nu ca pe o fiinţă de sine stătătoare*** *(Ps. 99, 3)*, ***se vede pe sine lucrat, iar pe Dumnezeu lucrător*** *(În. 15, 1)*, ***se dă în întregime voii şi călăuzirii Mântuitorului.*** Este limpede că starea aceasta este adusă sufletului printr-o nevoinţă trupească mai mult sau mai puţin îndelungată. ***Nici Maria n-ar fi putut să şadă la picioarele Domnului şi să îşi tindă toată luarea-aminte spre învăţătura Lui, dacă Marta nu ar fi luat asupra sa grija ospătarii.***

Slujirea şi închinarea lui Dumnezeu în Duh şi în Adevăr sunt partea cea bună, sunt starea fericită care, începută din timpul vieţii pământeşti, nu va înceta, cum încetează nevoinţele trupeşti, odată cu încetarea vieţii pământeşti. ***Partea cea bună rămâne avut de nerăpit al sufletului în veşnicie, primeşte o nouă sporire în veşnicie. Partea cea bună nu se ia de la sufletul care a dobândit-o, rămâne pentru totdeauna un bun al lui.***

Nevoinţa trupească este foarte adeseori furată de un neajuns foarte însemnat. Neajunsul cu pricina se întâmplă atunci ***când nevoitorul se nevoieşte fără dreaptă socotinţă, când pune prea mult preţ pe nevoinţă, când săvârşeşte nevoinţele trupeşti de dragul nevoinţelor trupeşti***, cuprinzând în ele şi mărginind la ele în chip greşit toată vieţuirea sa, toată strădania sa de a bineplăcea lui Dumnezeu.

Această nedreaptă preţuire a nevoinţei trupeşti este întotdeauna împreunată cu nesocotirea nevoinţei duhovniceşti, cu năzuinţa de a-i rupe de ea pe cei care se îndeletnicesc cu ea. Aşa s-a întâmplat cu Marta. Ea a socotit nedreaptă şi nemulţumitoare purtarea Mariei, iar pe a sa a văzut-o ca fiind mai preţioasă, mai vrednică de cinstire.

Domnul Cel Milostiv, fără a lepăda slujirea Martei, i-a arătat cu pogorământ că în slujirea ei sunt multe lucruri de prisos şi deşarte, că lucrarea Mariei este lucrarea de căpetenie. Prin aceasta, Domnul a curăţit nevoinţa Martei de semeaţă cugetare şi a învăţat-o a săvârşi cu smerenie slujirea trupească. Chiar

aşa! ***Nevoinţa trupească neluminată încă de înţelegerea duhovnicească are întotdeauna în sine multe laturi de prisos şi deşarte.*** Cel ce se osteneşte în ea, chiar dacă pentru Dumnezeu se osteneşte, **se osteneşte în omul cel vechi;** pe ţarina lui cresc împreună cu grâul neghinele; **el nu poate fi slobod de înrâurirea felului de a gândi şi a lucra al cugetării trupeşti.** Cu toţii avem neapărată nevoie să dăm cuvenita luare-aminte poveţei date de către Domnul şi ***să săvârşim cu cea mai mare smerenie faptele noastre bune care se săvârşesc prin mijlocirea trupului,*** să le săvârşim ca nişte robi care sunt datori să împlinească voia Domnului lor şi care, din pricina neputinţei lor şi a vătămării lor de către păcat, nu pot să împlinească această voie aşa cum trebuie. ***Pentru cei ce se îndeletnicesc cu nevoinţa trupească e foarte de folos să ştie că este şi altă nevoinţă, nevoinţă neasemuit mai înaltă, nevoinţa sufletească, nevoinţa adumbrită de către Harul Dumnezeiesc.***

„Cel ce nu are lucrarea sufletească", a zis Sfântul Isaac Sirul, „rămâne străin de darurile Duhului", oricare ar fi nevoinţele lui trupeşti.

Marele dascăl al monahilor asemuie lucrarea trupească, aşa cum este ea în sine, când nu o însoţeşte lucrarea minţii, coapselor neroditoare şi sânilor uscaţi – fiindcă lucrarea trupească nu se poate apropia de înţelegerea dumnezeiască. Asta vedem şi la Marta. ***Ea era aşa prinsă în osteneală sa, aşa încredinţată de însemnătatea ei, că n-a cerut de la Domnul să rânduiască după placul Lui, ci a venit cu socotinţa sa şi cu rânduiala sa, a cerut ca ele să fie împlinite.***

De ce a rânduit Sfânta Biserică să se citească această istorisire evanghelică în toate praznicile Maicii lui Dumnezeu? **Fiindcă Maica lui Dumnezeu a adus Dumnezeu-Omului cea mai înaltă slujire trupească şi cea mai înaltă slujire a duhului, păzind toate graiurile Lui în inima sa** (Lc. 2, 51), **tot ce s-a întâmplat cu El din copilăria Lui şi tot ce Îl privea, punându-le în inima sa** (Lc. 2, 19).

Spre lămurire, la pericopă sunt adăugate, din următorul capitol al Evangheliei după Luca, glăsuirea către Domnul a unei oarecare femei ce ascultase învăţătura Lui: ***fericit pântecele care te-a purtat şi ţâţele care ai supt*** (Lc. 11, 27) şi răspunsul Domnului: ***adevărat, fericiţi cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc pre el*** (Lc. 11, 28).

Iată răspunsul lui Dumnezeu la judecata omenească! **Judecata omenească a socotit-o fericită pe Maica lui Dumnezeu doar pentru că L-a născut pe Dumnezeu-Omul: Dumnezeu-Omul vesteşte vrednicia Maicii Sale, numindu-i fericiţi cu osebire pe cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc.** Or, Maica lui Dumnezeu a avut această fericire mai mult decât toţi oamenii, ***luând***

aminte la cuvintele Dumnezeu-Omului şi păzindu-le cu o împreună-simţire pe care n-a avut-o nici unul dintre oameni. Aici, împotriva judecăţii omeneşti, se dă din nou întâietate slujirii duhului asupra slujirii trupeşti.

Domnul Cel Milostiv cheamă pe toţi oamenii să-I slujească. ***Slujirea Domnului, împreună cu răstignirea omului celui vechi, cu lepădarea poftelor şi socotinţelor lui trupeşti şi păcătoase, îşi are osteneala sa; ea are însă şi mângâierea sa, mângâiere dată de conştiinţa bună şi de harul dumnezeiesc.***
Jugul* lui Hristos *este bun şi sarcina* Lui *este uşoară (Mt. 11, 30).

Cei ce doresc să purceadă la slujirea Domnului, cu scopul de a-L primi în casa sufletului lor şi de a-L odihni cu odihna pe care a poruncit-o El, ***trebuie să înceapă cu nevoinţa trupească, cu săvârşirea poruncilor evanghelice prin mijlocirea faptelor trupeşti***. Sufletul nostru se află în legătură cu trupul prin facere, iar în atârnare de el prin cădere. ***El este molipsit de bolile cele din păcate, de patimi, din pricina unor fapte trupeşti; sunt nimicite din el patimile, sunt aduse în el obiceiurile bune, virtuţile, tot prin mijlocirea unor fapte trupeşti***.

- *Cel ce îşi îngăduie să lucreze sub stăpânirea mâniei este robit din pricina deprinderii născute prin faptele patimii mâniei;*
- *cel ce îşi îngăduie să lucreze sub insuflarea iubirii de câştig este molipsit de patima iubirii de argint, a poftei de a avea tot mai mult, a zgârceniei.*

În chip asemănător intră în suflet toate patimile, ***întemeindu-se pe făptuirea cea dinafară a omului***. De aici se vede că este ***neapărată nevoie de nevoinţă trupească; avem neapărată nevoie de ea pentru a izgoni patimile prin faptele potrivnice pretenţiei patimilor***; avem neapărată nevoie de ea pentru a sădi în inimă virtuţile aşa cum ne arată Evanghelia. **Nevoinţa trupească săvârşită cu bună înţelegere, întemeiată pe cuvântul lui Dumnezeu, luminată de cuvântul lui Dumnezeu, săvârşeşte într-o măsură însemnată slobozirea omului de păcat, face din el într-o măsură însemnată un fiu iubit al virtuţii, un slujitor al lui Hristos.** ***O astfel de nevoinţă trupească trezeşte în timpul cel mai scurt nevoinţa duhovnicească, ce are putere să aducă mântuirea.***

Nevoinţa trupească rece sau înfierbântată, străină de cea sufletească, străină de înţelegerea duhovnicească pe care o cere cuvântul lui Dumnezeu şi care trebuie să fie sufletul nevoinţei trupeşti, este pierzătoare. Ea duce în părerea de sine, în dispreţuirea şi osândirea aproapelui, duce în amăgire de sine, dă chip fariseului lăuntric, înstrăinează de Dumnezeu, întovărăşeşte cu satana.

Când harul lui Dumnezeu îl adumbreşte din belşug pe nevoitor, în acesta se descoperă îmbelşugată nevoința duhovnicească, ce duce la desăvârşirea creştinească. Atunci i se descoperă sufletului păcătoşenia lui, ce până atunci se ascundea de el! Atunci e luată de pe ochii lui vălul şi i se înfăţişează necuprinsa, măreaţa veşnicie, ce până atunci se ascundea de el!

Atunci îi devine apropiat ceasul morţii, care mai înainte vreme era undeva departe, şi stă chiar înaintea sufletului, înaintea ochilor lui! Atunci viaţa pământească, care mai înainte vreme părea nesfârşită, se scurtează cum omul nici nu şi-ar fi închipuit: viaţa care s-a scurs ajunge ca visul nopţii ce a trecut! ***Restul alergării acestei vieţi se adună într-un singur ceas dinaintea morţii! Atunci apar din adâncul sufletului tânguiri de care înainte nu ştia! Apare plâns pe care înainte nu-l simţea!***

Apare prinos de rugăciune cum înainte n-aducea! Apar rugăciunea şi plânsul chiar în adâncul sufletului, sunt rostite de minte şi de inimă întru muţenia gurii, sunt înălţate către cer, îl aruncă pe rugător la picioarele Mântuitorului, îl ţin la picioarele Mântuitorului: întru mărturisirea păcătoşeniei sale şi a nesfârşitei măriri a lui Dumnezeu, sufletul intră în desăvârşire, *este* dus în desăvârşire de către dreapta Atotbunului Dumnezeu, Care l-a zidit pe om şi Care îl şi zideşte a doua oară.

Binecuvântează, suflete al meu, pre Domnul… Cel ce curăţă toate fărădelegile tale, Cel ce vindecă toate bolile tale, Cel ce izbăveşte din stricăciune viaţa ta, Cel ce te încununează cu milă şi cu îndurări. Innoi-se-vor ca ale vulturului tinereţile tale (Ps. 102, 2-5)

Veşnice prin atotputernicia Mântuitorului, Care a înnoit în Sine firea noastră şi ne înnoieşte pe noi prin Sine. Amin.

(în: Sfântul Ignatie Briancianinov – Predici, Editura Sophia, Bucureşti, 2008)

Sfântul Teofan Zăvorâtul – La Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (I)

Pe urmele Maicii lui Dumnezeu, credincioşii trebuie să suie în templul cel lăuntric, înaintea feţei însuşi împăratului Dumnezeu. Treptele suirii celei gândite la Dumnezeu.

Este adusă în Templu Preasfânta Fecioară, prunca Maria, viitoarea Maică a Mântuitorului şi a tuturor celor ce cred în El! Prăznuind acum, ca fii ai ei după credinţă şi după duh, această lucrare din viaţa sa, să ne silim şi să urmăm acestei lucrări, potrivit puterii şi însemnătăţii ei. Pentru că prorocul a preînchipuit: ***Aduce-se-vor împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce ţie... aduce-se-vor în Biserica împăratului*** (Ps. 44, 16, 18).

- *Fecioarele sunt sufletele credincioşilor;*
- *Biserica împăratului este petrecerea lui Dumnezeu în adâncul cel mai lăuntric al sufletului.*

Dacă noi suntem credincioşi, atunci trebuie să ne suim, pe urmele Maicii lui Dumnezeu, în templul lăuntric, înaintea feţei însuşi împăratului Dumnezeu.

Aducerea în Biserică a Maicii lui Dumnezeu nu a fost, de altfel, doar mai-înainte-însemnare a suirii tuturor credincioşilor înaintea feţei lui Dumnezeu. Iar temelia şi

începutul ei au fost deja puse, şi însăşi calea într-acolo a fost deja croită de însuşi Domnul Mântuitorul, după omenitatea Sa. ***El a intrat***, cum scrie apostolul, ***chiar în cer, ca să Se înfăţişeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu*** (Evr. 9, 24). În persoana lui Iisus Hristos, omenirea a străbătut cerurile şi s-a înfăţişat lui Dumnezeu însuşi - nu pentru Domnul, ci pentru noi. ***Prin asta s-a deschis adevărata cale a sfinţilor*** (v. Evr. 9, 8), care era ascunsă pentru cei din vechime sub simbolul intrării în Sfânta Sfintelor Cortului legământului. De atunci, toţi credincioşii au deja îndrăznire să intre întru cele dinlăuntrul catapetesmei, ***unde Iisus a intrat pentru noi ca înainte-mergător*** (Evr. 6, 19-20) - să intre pe calea cea nouă şi vie pe care pentru noi a înnoit-o prin catapeteasmă, ***adică prin trupul Său*** (Evr. 10, 19-20).

În fapt, credincioşii intră înaintea feţei lui Dumnezeu pe această cale nouă şi vie abia după ieşirea din trup. Dar pentru a ne învrednici de lucrul acesta trebuie ca în viaţa pământească să săvârşim cu mintea şi cu inima ceea ce se săvârşeşte cu lucrul după moarte, adică trebuie încă de aici să ne suim cu mintea şi cu inima întru cele dinlăuntrul catapetesmei, să ne înfăţişăm lui Dumnezeu şi să ne statornicim acolo spre petrecere veşnică.

Maica lui Dumnezeu a suit pe trepte. Şi suişul minţii spre Dumnezeu are treptele sale. Multe asemenea trepte putem număra. Vi le voi arăta pe cele mai însemnate.

I. Cea dintâi treaptă este **întoarcerea de la păcat la virtute.**

Omul păcătos nu îşi aduce aminte de Dumnezeu şi de mântuirea sufletului său nu se îngrijeşte, ci trăieşte fară păs, îndestulându-şi patimile şi înclinările fără să se mărginească în nici un fel, îngrijindu-se doar, cel mult, ca asta să nu îi strice relaţiile cu ceilalţi. Este limpede unde îl duce pe om o asemenea cale! Însă păcătosul, în nepăsarea şi negrija sa, nu vede asta. Domnul veghează, totuşi, asupra lui. ***Şi se întâmplă ca fie îngerul păzitor în inimă, fie cuvântul lui Dumnezeu prin auz să descopere ochilor lui prăpastia spre care se îndreaptă cu ochii închişi.*** Când păcătosul simte primejdia stării sale şi se trezeşte în el dorinţa să scape de pierzarea ce îl aşteaptă, el ia în inima sa hotărârea nestrămutată să se lase de faptele şi obiceiurile sale rele de mai înainte şi să înceapă a trăi potrivit poruncilor lui Dumnezeu. Tocmai această schimbare în bine a vieţii sau, după cum am zis, întoarcere de la păcat la virtute este cea dintâi treaptă a suişului către Dumnezeu.

Pe cel ce a păşit pe această treaptă îl vedeţi îndeletnicindu-se cu încordarea puterilor sale pentru a săvârşi această singură faptă bună. Nu se duce la chefuri, nici la teatru, nici la baluri, nicăieri unde oamenii fac placul patimilor şi prin ele

slujesc satanei. El nu pierde niciodată vremea degeaba: fie la datorie, fie cu ostenelile de familie, fie cu lucrurile evlaviei şi facerii de bine.

Merge la biserică pentru slujbe îndată ce are putinţa, şi păzeşte toate rânduielile Bisericii; ajută în fel şi chip celor nevoiaşi, îşi face treaba conştiincios, rabdă, când e nevoie să rabde, şi pentru sine, şi pentru alţii, păzeşte pacea şi împacă, se deosebeşte prin statornicie şi prin seriozitate, nu flecăreşte, nu se ceartă, doarme cu măsură, mănâncă cu măsură şi aşa mai departe. Iată cea dintâi treaptă!

II. A doua treaptă este **întoarcerea de la facerea de bine cea dinafară la stârnirea şi păzirea simţămintelor şi aşezărilor sufleteşti bune.**

Lucrurile dinafară sunt preţuite mai mult după simţămintele şi aşezările sufleteşti cu care sunt săvârşite. Aceste simţăminte nu sunt întotdeauna aşa cum trebuie, chiar dacă par astfel, şi ca atare pierd cea mai mare parte a faptelor noastre bune.

De pildă, a merge la biserică este un lucru plăcut lui Dumnezeu - însă pe el se poate altoi slava deşartă, care îl face neplăcut lui Dumnezeu. Omul poate sta cu plăcere în biserică, dar pentru a trage cu ochiul la una şi la alta sau pentru a-şi gâdila auzul, potrivit mustrării apostolului. Şi asta nimiceşte bunătatea petrecerii în biserică. Acelaşi lucru se poate întâmpla cu oricare faptă bună.

Putem da milostenie, putem posti - ca să fim văzuţi; ne putem osteni mult pentru alţii - din dorinţa de a plăcea oamenilor; ne putem însingura şi răbda - din dispreţ; ne putem îndeplini îndatoririle de serviciu aşa cum trebuie - din interes şi din dorinţa de câştig nedrept. ***Aşa că dacă vom urmări întreaga sumă a faptelor noastre bune şi vom judeca cu asprime simţămintele cu care au fost săvârşite ele, s-ar putea să iasă la iveală că acestea nu înseamnă nimic - sunt nimicite de netrebnicia simţămintelor ascunse îndărătul lor. Şi este păcat!*** Aşadar ***avem nevoie să luăm aminte cu de amănuntul ca nici un simţământ rău, nici o aşezare sufletească rea să nu întineze faptele noastre bune.***

La început, când omul de abia s-a întors de la păcat la facerea de bine, se poate spune că încă nu are când să se ocupe de cele lăuntrice ale sale... Toată grija lui este întoarsă spre a se dezobişnui de lucrurile rele şi a se obişnui cu cele bune.

De pildă, la biserică nu mergea, ci petrecea vremea în oarecare plăceri: trebuie să se dezveţe de obiceiul acesta rău şi să se deprindă cu biserica. Milostenie nu dădea, ci cheltuia banii pe altele, risipea, irosea pe chefuri: trebuie să se dezveţe de chefuit

şi să se deprindă cu facerea de milostenie. Posturile nu le ţinea, ci mânca mult, gustos şi de dulce: trebuie şi aici să se dezveţe de unele şi să se deprindă cu altele.

Şi aşa în toate! Aşadar, zic, la început, când cel ce s-a întors de la păcat de abia se dezvaţă de faptele şi obiceiurile păcătoase şi se deprinde cu facerea de bine, nu are când să-şi urmărească simţurile, chiar dacă lucrul acesta nu este cu neputinţă şi nici măcar neobişnuit. Atunci, ***lupta lui cu sine însuşi face ca orice faptă a lui să aibă mare preţ, chiar dacă în ea se strecoară vreun simţământ care nu este bun.***

Mai apoi însă, ***după ce s-a deprins cu facerea de bine şi s-a statornicit în rânduiala vieţii îmbunătăţite şi evlavioase, el trebuie negreşit să intre înlăuntrul inimii sale şi să îşi cerceteze simţămintele cu de amănuntul***. înainte, când erau încă puternice obiceiurile păcătoase, vrăjmaşul se străduia să-1 abată de la faptele cele bune - iar acum, când s-a dezvăţat de obiceiurile păcătoase şi s-a statornicit în bine, vrăjmaşul începe să nimicească bunătatea faptelor prin simţăminte nedrepte.

Şi atunci, este nevoie să ne întoarcem către cele lăuntrice şi să ne cercetăm simţămintele. ***Vremea când cel ce slujeşte binelui, ajungând la conştiinţa faptului că osteneala sa este primejdioasă ori nefolositoare dacă în miezul faptelor bune nu se află simţăminte bune, ia hotărârea neclintită de a intra înlăuntrul său, de a cerceta cu de amănuntul inima sa şi de a nu îngădui nicidecum simţăminte şi aşezări sufleteşti rele, altfel spus această întoarcere de la facerea de bine cea dinafară la îmbunătăţirea simţămintelor şi aşezărilor sufleteşti lăuntrice este cea de a doua treaptă în suişul spre Dumnezeu. Ea se numeşte petrecere lăuntrică, luare-aminte a minţii, trezvie, deosebire a gândurilor sau curăţire a inimii.***

Această lucrare stă pe de-a-ntregul în a goni simţămintele rele şi a le atrage, a le stârni şi a le întări pe cele bune... ***începând dis de dimineaţă, zice Sfântul Diadoh, stai la intrarea inimii şi taie capetele gândurilor rele ce ies de acolo.***

Pentru că orice lucru va trebui să facem, îndată se iţeşte din inimă un gând rău ca să-1 întineze. ***Datoria noastră este de a izgoni gândul rău, punându-1 pe cel bun în locul lui, şi a săvârşi lucrul cu gândul acesta bun.*** De pildă, vă pregătiţi să mergeţi la biserică, şi vin gândurile: „Îmbracă-te mai bine, ca să se uite lumea la tine...", sau: „Mergi, mergi, acolo o să-1 vezi pe cutare sau o s-o vezi pe cutare...", sau şi: „Du-te, ca să zică lumea că eşti evlavios...", şi aşa mai departe. ***Toate acestea trebuie alungate şi în locul lor trebuie pricinuit în inimă simţământul îndatoririi de a fi în biserică întru slava lui Dumnezeu, şi cu simţământul acesta trebuie mers la biserică.*** La fel trebuie să facem şi în toate celelalte. ***Cu cât îşi va***

păzi cineva mai cu luare-aminte inima şi cu cât va tăia mai necruţător gândurile şi simţămintele rele care apar din ea, cu atât mai grabnic va slăbi, va istovi şi va nimici aceste cugete pătimaşe. Ele vor apărea tot mai puţin, iar în cele din urmă se vor potoli cu totul şi vor înceta să ne mai tulbure, iar în locul lor se vor înrădăcina simţăminte bune şi sfinte. ***În inimă se vor sălăşlui atunci pacea şi odihna netulburată***, ca atunci când un pahar cu apă tulbure este pus în aşa fel încât să nu se clatine. Toată curăţia se va lăsa la fund: cu cât se lasă mai mult, cu atât mai curată se face apa, iar în cele din urmă se curăţă de tot. Cerul, soarele, luna si stelele se vor vedea în el! ***Iată cea de-a doua treaptă: curăţirea şi curăţia inimii prin lupta cu gândurile şi patimile!***

III. A treia treaptă este **întoarcerea dinspre sine spre Dumnezeu**, care este alcătuită din starea cu mintea şi cu inima înaintea feţei lui Dumnezeu, ceea ce şi înseamnă de fapt intrare în cele mai dinlăuntrul catapetesmei pe calea cea nouă şi vie.

Primele două trepte sunt numai pregătire pentru aceasta, însă de aşa fel ca fără ele nu se poate - şi, pe de altă parte, fără cea din urmă ele nu duc la scop. ***Începutul ei stă în a te întări în gândul la aceea că Dumnezeu este de faţă. Oriunde ai fi, orice ai face, să îţi dai seama că atotvăzătorul ochi al lui Dumnezeu este aţintit asupra inimii tale şi o pătrunde.*** Soarele pe cer luminează întreaga lume, şi toate făpturile se mişcă şi lucrează în lumina lui: şi noi să ne facem toate lucrurile duhovniceşti având întărit pe cerul minţii noastre Soarele Cel gândit - pe Dumnezeu Atotvăzătorul. Această aşezare sufletească vine de la sine înlăuntrul nostru după împăcarea gândurilor şi curăţirea inimii de patimi, care au loc pe a doua treaptă. Pentru că Domnul grăieşte astfel: ***Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu*** (Mt. 5, 8). Însă nu numai în vedere ca stare rece înaintea lui Dumnezeu este esenţa acestei trepte.

Acesta e doar pridvorul, ca să zic aşa, iar treapta în sine este a năzui cu inima către Dumnezeu uitând de tot ce este în tine şi în jurul tău, a dispărea în Dumnezeu, altfel spus a fi răpit la El. Sfinţii Părinţi numesc aceasta extaz, ek-stasis pe greceşte, adică ieşire din rânduiala cea obişnuită a vieţii şi cufundare în Dumnezeu.

Pentru a vă aduce mai pe înţeles ceea ce vreau să spun, vă voi da o pildă: ***despre un oarecare Bătrân se spunea că îşi amintea de sine doar până la prima „slavă", adică timp de trei psalmi, după care se cufunda în vederea dumnezeiască şi aşa, în chip gândit, se ruga fară cuvinte Domnului, stând în picioare nemişcat.***

Despre alt Bătrân se spunea că seara se punea la rugăciune întorcându-se cu faţa spre răsărit, îşi ridica mâinile, era răpit la Dumnezeu şi aşa rămânea fără schimbare până când soarele, răsărind, îl cobora din înălţimea cea fericită cu loviturile razelor sale.

Tocmai aceasta este răpirea înaintea feţei lui Dumnezeu, altfel spus intrarea în cele mai dinlăuntru, de care ne-a adus aminte Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe care o prăznuim astăzi. De fapt, aceasta e starea ei cea mai înaltă; felul în care se vădeşte starea aceasta de obicei, la începuturile sale, este arderea inimii, altfel spus aprinderea simţămintelor în timpul citirii, al rugăciunii, al facerii de bine, acasă şi la biserică, la treabă şi pe drum. Rodul ei este rugăciunea. Simţământul cade asupra inimii - omul intră cu conştiinţa înlăuntru şi nu mai vrea să aibă nimic în gând afară de Dumnezeu. Dacă el se roagă în starea aceasta, nu se mai satură de metanii şi de suspinări rugătoare către Dumnezeu. ***Arderea inimii îl face fericit şi el şi-ar dori să fie totdeauna în starea aceasta dacă ar fi cu putinţă, după cum încredinţează Macarie Egipteanul.*** Iată, cine a început să ajungă la asemenea stări a păşit pe a treia treaptă, adică a început să suie de la sineşi la Dumnezeu! Aceasta este marginea suişurilor, însă margine fără margine, pentru că Dumnezeu este nesfârşit!

Iată, deci, cele trei trepte ale suişului în urma Preasfintei Fecioare înaintea feţei lui Dumnezeu! Pe care dintre ele ne aflăm, fraţilor? Pe prima, pe a doua sau pe a treia? Însă pe oricare ar sta omul, tot este bine. Dar dacă cineva se tăvăleşte în păcat şi în patimi fară să se îngrijească de mântuire, e foarte rău! Şi dacă s-a întors cineva de la păcat şi a păşit pe calea virtuţii, acela este deja de partea cea bună. Numai să nu stea pe loc, pentru că lucrul acesta este primejdios, ci să se tot mişte înainte câte puţin, ***uitând cele ce sunt în urmă şi către cele dinainte tinzând***, cum a dat poruncă apostolul (Filip. 3, 14). Amin!

Sfântul Teofan Zăvorâtul – La Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (II)

Chiar înainte de arătarea lui Hristos au încetat prorociile. Născută şi adusă în biserică, prunca cea preacurată Il vesteşte pe Hristos. ***Ce este lumina lui Hristos şi cine intră în ea?***

Prăznuim acum Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe care Biserica o numeşte mai înainte închipuire a bunei voiri a lui Dumnezeu şi propovăduire a mântuirii oamenilor. Luceafărul, mergând înaintea soarelui, prin arătarea sa vesteşte că soarele se va ivi grabnic: Preasfânta Fecioară, Prunca de Dumnezeu aleasă, prin intrarea sa în Templu mai înainte îl vesteşte pe Hristos tuturor, prin această lucrare strigându-le tuturor cu mare glas: ***„Iată vine, vine Izbăvitorul tuturor, Cel făgăduit şi aşteptat, Soarele Dreptăţii, Hristos, Dumnezeul nostru!"***

Inaintea acestei rânduieli a bunei voiri dumnezeieşti a mers noaptea, iar oamenii şedeau în întuneric şi în umbră. Doar în poporul lui Israil risipeau puţintel acest întuneric făgăduinţele proroceşti, apărând din când în când la orizontul lor duhovnicesc ca nişte stele ce luminează întunericul nopţii. Făgăduinţele acestea au început încă din rai, îndată după cădere, şi de atunci s-au repetat tot mai des, lămurind tot mai mult puterea aşteptatei izbăviri de la Dumnezeu şi arătându-L tot mai limpede pe împăratul, Prorocul, Preotul după rânduiala lui Melhisedec Care

avea să vină, cu toate împrejurările arătării, facerii de minuni, învăţăturii, morţii, învierii, înălţării la cer şi şederii Sale de-a dreapta Tatălui. Aceasta a fost, fără doar şi poate, o Cale a Laptelui în noaptea umbrelor Vechiului Legământ. Chiar înainte de venirea Domnului, prorociile au încetat, aşa cum înaintea zorilor se ascund stelele. Şi după cum în zori până la urmă rămâne numai luceafărul, luminând şi prevestind grabnica arătare a soarelui, aşa şi aici lumina Preacurată Prunca născută şi adusă în Templu, care L-a prevestit pe Hristos.

După aceea, S-a arătat şi însuşi Soarele dreptăţii, a împrăştiat întunericul şi i-a luminat pe toţi. ***Acum însuşi Hristos Domnul luminează cu lumină deplină lumea creştinească şi pe fiecare om care vine în lume.***

Slavă Ţie, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina! A prevăzut această fericire a noastră Sfântul Proroc Isaia şi, mângâindu-1 pe Israil, a prezis: că va fi în zilele cele de apoi arătat muntele Domnului, va fi casa lui Dumnezeu pe vârfurile munţilor, şi se va înălţa mai presus de dealuri; şi vor veni la dânsul toate neamurile, şi vor merge neamuri multe, şi vor zice: „***veniţi să ne suim în muntele Domnului şi în casa Dumnezeului lui Iacov, şi ne va vesti nouă calea Sa, şi vom merge pe dânsa, că din Sion va ieşi legea şi cuvântul Domnului din Ierusalim***" (Is. 2, 2-3).

Muntele acesta este Biserica lui Hristos. Toate neamurile s-au adunat în ea şi încă se mai adună. Le-a atras şi le atrage setea de lumină duhovnicească. Intrând în Biserică, ele îşi îndestulează această sete, aflând în legea creştinească tot ce poate căuta şi dori sufletul. în rândul celorlalţi şi noi, ruşii, am venit, am primit legea lui Hristos şi am mers după El. Acum şi noi întru lumina feţei lui Dumnezeu umblăm şi întru numele Lui ne bucurăm!

Slavă Ţie, Doamne! După cum ştiţi, ***credinţa lui Hristos, care şi este lumina lui Hristos, domneşte la noi.*** Peste tot sunt biserici, peste tot au loc fără împiedicare sfintele slujbe şi se aude propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu. Lumina luminează. Dar fiecare dintre noi în parte a primit oare această lumină şi este luminat de ea? Şi ziua în amiaza mare sunt unii care nu văd nimic, pentru că fie îşi închid ochii şi şi-i strică, fie se duc în locuri întunecoase. La fel şi în amiaza mare a zilei lui Hristos, Care străluceşte deasupra noastră, se poate întâmpla ca unul sau altul dintre noi să rămână în întuneric şi să umble în întuneric. Să ne păzim, fraţilor, ca să nu cădem în rândul unora ca aceştia!

Sfântul Apostol Petru le scria iudeilor: ***Avem cuvântul prorocesc mai întărit, la care bine faceţi luând aminte ca la o făclie ce străluceşte în loc întunecos până când va străluci ziua şi luceafărul va răsări în inimile voastre*** (II Petr. 1, 19).

Asta spune el despre lumina proorocească şi dă încredinţare că ea era pentru iudei în vremea lui ba luminător în întuneric, ba răsărit al soarelui, ba zi deplină. Dar ceea ce era lumina proorocească pentru iudei, asta e pentru noi lumina lui Hristos, altfel spus învăţătura lui Hristos. Şi ea este pentru noi ba luminător în întuneric, ba răsărit al soarelui, ba lumină deplină a zilei. Acestea sunt semnele nelipsite la intrarea în lumina lui Hristos! Şi cine nu le-a încercat în calea sa, acela nu a văzut încă lumina lui Hristos.

La Apostolul Petru, punctul de plecare al mişcării către lumină este vederea luminii: la care luând aminte. Dacă cineva din cei înconjuraţi de întuneric va băga de seamă lumina, va merge aşa cum arată ea şi va ajunge mai întâi la o lumină care poate fi asemuită cu zorile, cu răsăritul soarelui, iar mai apoi la una ce se aseamănă luminii depline a zilei. Să lămurim comparaţia aceasta.

În beznă, într-un loc întunecos petrece păcătosul, care slujeşte patimilor şi nu se îngrijeşte de mântuire. Dar ori aude cuvânt, ori citeşte ceva, ori vede ceva, ori împrejurările vieţii lui se rânduiesc în aşa fel că el îşi vine în fire, începe să se îngrijoreze de primejdia stării sale şi să îşi dea seama de neapărata trebuinţă a îndreptării. În sufletul lui se aprinde atunci, ca o făclie în loc întunecos, gândul acesta. Cu cât ia aminte mai mult la el, cu atât străluceşte mai tare lumina lui şi cu atât mai poruncitor se aprinde în el nevoia, trebuinţa şi dorinţa de îndreptare. ***Dacă nu va avea loc vreo împrăştiere, această lucrare a luării-aminte faţă de lumina harului răsărită în inimă, care cheamă la îndreptare, se încheie prin hotărârea nestrămutată de a părăsi păcatul, patimile, nepăsarea şi toate faptele cele rele şi de a începe să trăiască aşa cum trebuie, potrivit legii lui Hristos.*** ***Acest răstimp, de la primul gând la îndreptare până la hotărârea definitivă de a te îndrepta este perioada pocăinţei, cel dintâi pas pe tărâmul luminii lui Hristos***, foarte asemănător cu ceea ce se întâmplă când cineva merge către o luminiţă pe care o vede în întuneric.

După aceea, cel ce s-a pocăit începe să trăiască aşa cum trebuie, cum a prins poftă, cum s-a hotărât şi cum a făgăduit la spovedanie. ***Însă cum vrea să facă vreun bine, apucăturile, înclinările şi patimile de mai înainte se răscoală şi încearcă să îl abată de la cele bune. Nevrând să li se supună, se luptă cu ele, şi nu reuşeşte să facă binele altfel decât prin această luptă. Ea este cu neputinţă de ocolit până într-atât că orice lucru bun ar plănui, îndată întâmpină împotrivire fie în sine, fie în afară, şi neapărat trebuie să se lupte pentru a rezista în bine.*** ***Este greu, desigur; însă aduce mângâiere faptul că pe cât rezistă cineva mai mult în luptă şi se luptă mai hotărât, pe atât lupta aceasta devine mai uşoară. Patimile slăbesc,***

iar aşezările sufleteşti bune precumpănesc. În cele din urmă, acestea devin atât de puternice, încât patimile aproape că nu mai pot fi băgate de seamă.

Simţămintele şi aşezările sufleteşti sfinte se sălăşluiesc atât de adânc în inimă, încât ajung să alcătuiască starea ei firească - şi atunci pentru om viaţa îmbunătăţită devine la fel ca respiraţia.

Această perioadă de la pocăinţă până la curăţirea inimii, perioada luptei cu patimile şi poftele, este ceea ce apostolul numeşte răsărit: până când va străluci ziua şi luceafărul va răsări. Patimile se aseamănă ceţurilor. în natură, cu cât soarele stă mai mult la orizont, cu atât devine mai rară ceaţa, iar până la urmă se arată şi soarele în toată podoaba sa: şi noi, cu cât ne ţinem mai mult, prin lupta cu patimile, înaintea Soarelui Hristos, cu atât se răreşte mai mult ceaţa patimilor, iar în cele din urmă piere de tot şi străluceşte în suflet Hristos Domnul, Soarele Cel deplin şi curat.

De atunci începe starea cea fericită a curăţiei, în care oamenii îl văd cu mintea pe Dumnezeu, după cum zice Domnul: ***Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu*** (Mt. 5,8). ***Dumnezeu răspândeşte lumină în inima curată ca soarele în apa curată sau într-o oglindă curată; întrucât inima este înţelegătoare (raţională), ea îl vede pe Dumnezeu, Care luminează în ea, şi întrucât Dumnezeu este fericirea, ea este fericită în El.***

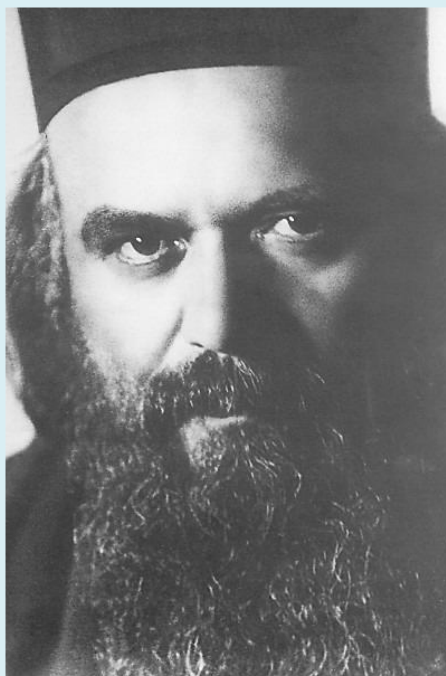
Cel ce s-a învrednicit de o asemenea stare, zice Sfântul Ioan Scărarul, încă fiind în trup îl are îndreptător în toate cuvintele, faptele şi gândurile pe Dumnezeu, Care locuieşte în el (Scara, treapta 29), pentru că nu mai trăieşte el, ci trăieşte în el Hristos (v. Gal. 2, 20).

Aşadar pocăinţa, lupta cu patimile şi agonisirea curăţiei inimii - iată cele trei cotituri în mişcarea către lumina lui Hristos! Să se uite acum fiecare la sine însuşi şi să vadă unde se află. Dacă te afli pe această cale, slavă lui Dumnezeu, iar dacă nu, trebuie să te gândeşti la tine însuţi şi să te temi pentru tine însuţi, încă nu ai văzut lumina lui Hristos, încă umbli în întuneric, rătăceşti pe căile pierzării şi grăbeşti spre adâncul iadului. Să vă izbăvească Domnul pe toţi de asta! Iar dacă cineva chiar s-a împotmolit cumva în patimă şi este biruit de nepăsare, să se silească să se scoale din cursele diavolului, în care acesta 1-a prins de viu şi în care ţine cu îndârjire mintea şi inima lui, ***fără a îngădui ca acolo să strălucească lumina slavei lui Hristos*** (v. II Cor. 4, 4).

Dumnezeu, Cela ce a zis să strălucească lumina din întuneric*, *să ne scoată pe toţi din întunericul păcatului la lumina Sa minunată (I Petr. 2, 9). ***Şi să dea ca în inimile noastre să răsară lumina înţelegerii slavei lui Dumnezeu în persoana lui Iisus Hristos! Şi luceafărul Soarelui, Preaneprihănita Fecioară, care mai înainte L-a vestit pe Hristos prin intrarea sa în Templu cu lumina-i de zori, să ne lumineze pe cei ce o mărturisim cu bună credinţă Născătoare de Dumnezeu!***

Amin!

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Prăznuirea Intrării în Biserică a Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria

Împlinind Preasfânta Fecioară Maria vârsta de trei ani, sfinţii ei părinţi Ioachim şi Ana au adus-o pe ea de la Nazaret la Ierusalim spre a o închina slujbei Templului, aşa cum făgăduiseră lui Dumnezeu mai înainte de naşterea ei.

De la Nazaret la Ierusalim se mergea cale de trei zile, dar Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana calea aceasta nu le-a părut deloc împovărătoare, căci ei mergeau să împlinească o lucrare foarte plăcută lui Dumnezeu.

La Ierusalim s-au strâns multe rudenii ale Sfinţilor Părinţi care au dorit să fie de faţă la această mare sărbătoare, la care nevăzut participau cu bucurie şi îngerii cei din cer. Procesiunea de mergere la Templu era condusă de fecioare ce purtau în mâini făclii aprinse.

După ele venea Preasfânta Fecioară, având de o parte pe tatăl său iar de cealaltă, pe maica sa. Fecioara era îmbrăcată în strai de o bogăţie şi strălucire imperiale, aşa cum se şi cuvenea Fiicei Împăratului şi Miresei lui Dumnezeu (cf. Psalmul 44: 13-15). În urma lor veneau mulţimea rudeniilor şi prietenilor, toţi purtând în mâini făclii aprinse. ***Până la intrarea în Templu se urcau cincisprezece trepte.***

Sfinţii Părinţi au ridicat-o pe Fecioara până la întâia treaptă, dar apoi ea singură le-a urcat alergând pe toate celelalte paisprezece.

Sus, Fecioara a fost întâmpinată de Marele Preot Zaharia, cel care avea să fie tatăl Sfântului Ioan Botezătorul. Luând-o de mână, el a dus-o pe Fecioară nu doar în interiorul Templului, ci chiar în interiorul Sfintei Sfintelor, adică cel mai sfânt dintre cele mai sfinte locuri din Templu, acela în care numai Marele Preot avea voie să intre, şi chiar şi el doar o dată pe an.

Sfântul Teofilact al Ohridei ***zice că Zaharia „a fost în afară de sine şi locuit cu totul de Duhul lui Dumnezeu" atunci când a condus-o pe Fecioară în Sfânta Sfintelor, adică dincolo de al doilea văl, aceasta fiind singura explicaţie a acţiunii lui.***

Părinţii Preasfintei Fecioare Maria apoi au adus jertfe Domnului Dumnezeu potrivit Legii, au primit binecuvântarea preotului şi s-au reîntors la casa lor.

Preasfânta Fecioară a locuit în Templul de la Ierusalim timp de nouă ani încheiaţi. Câtă vreme părinţii ei au fost în viaţă, ei veneau deseori să o cerceteze, mai cu seamă Dreapta Ana.

Murind după cei nouă ani încheiaţi părinţii ei, Preasfânta Fecioară a dorit să nu mai părăsească Templul până la moarte, nevoind să se căsătorească.

Dar cum această dorire a ei ar fi fost împotriva Legii şi tradiţiei în poporul lui Israel, ea a fost dată în grija Sfântului Iosif din Nazaret, care era rudenia ei, după ce a împlinit vârsta de doisprezece ani. Sub forma aceasta acceptabilă de tânăra logodită, ea putea trăi în feciorie după cum dorea, şi în acelaşi timp respecta şi Legea iudaică, căci nu se mai pomenise până atunci la poporul lui Israel ca fetele să ia până la moarte jurământul fecioriei.

Astfel, ***Preasfânta Fecioară Maria a fost prima care a luat asupra sa votul monahal al fecioriei până la moarte, din lungul şir de mii şi mii de feciorelnici, bărbaţi şi femei, care i-au urmat ei în Biserica lui Hristos.***

Cântare de laudă la Sfinţii Ioachim şi Ana

Părinţii Preasfintei Fecioare
Pe a lor fiică la Sfântul Templu au adus-o,
După făgăduinţa ce lui Dumnezeu
O au făcut.

Ei pre Templu la Templu îl au adus,
În vreme ce îngerii cântă din ceruri
Cu bucurie mare

La vederea Fecioarei în strai preacurat.
Fecioarele calea o deschid Fecioarei,
Cu cântări de bucurie şi făclii aprinse;

Zaharia Marele Preot de mână o duce
În chiar Sfânta Sfintelor,
În locul cel mai sfânt,
Acolo unde înfricoşata taină se ascunde.

Acela este locul în care stă Chivotul Sfânt,
Şi sfeşnicul cel cu totul de aur.
Acolo toiagul lui Aaron şi sfânta mană sunt,

Acela este locul în care se păzesc
Cele mai mari taine.
Acesta este locul în care intră Preasfânta Fecioară,
Căci ea Chivot Tainic este al lui Hristos Cel Viu.

Sfântul Grigorie Palama – Predică la Intrarea în Sfânta Sfintelor a Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu (Omilia 52)

Dacă pomul cel bun după roadă se cunoaşte, iar pomul cel bun şi poame bune face, (Mt. 7:16; Lc. 6:44), Maica a toată bunătatea, Născătoarea Binelui celui veşnic, cum nu va covârşi prin bunătate şi frumuseţe tot binele atât cel din lume, cât şi cel mai presus de lume? Căci puterea care a prea înfrumseţat toate, veşnica şi fără de schimbare icoană a bunătăţii, Cuvântul cel mai presus de toată bunătatea şi mai presus de fiinţă, mai dinainte de veci, Fiul Tatălui Celui Preaînalt, fiindu-i voia să-şi asume chipul nostru din negrăită iubirea Lui de oameni şi din milă faţă de noi, ca să cheme firea noastră din adâncurile iadului în care a fost trasă şi să o înnoiască fiindcă îmbătrânise şi să o ridice la înălţimea cea supra cerească a Împărăţiei şi Dumnezeirii Sale, fiind unit cu ea după ipostas, a trebuit să-şi asume trupul, trup nou, dar în acelaşi timp şi [asemenea] cu al nostru.

Pentru ca să ne înnoiască pe noi dintr-ale noastre, printr-o zămislire şi naştere după chipul naşterii noastre şi mai apoi, după naştere, prin hrănirea şi purtarea în braţe, făcându-se întru toate ca noi pentru noi, a aflat roabă potrivită întru toate şi călăuză neîntinată cu firea tocmai pe această Pururea Fecioară pe care şi noi o cântăm astăzi, a cărei Intrare de necuprins cu mintea în Sfânta Sfintelor o prăznuim acum.

Pe aceasta a rânduit-o mai dinainte Dumnezeu cel mai înainte de veci spre mântuirea şi chemarea neamului nostru omenesc şi a ales-o între toate fecioarele

cele din veac, nu doar dintre mai multe, ci dintre cele minunate din toate veacurile şi renumite pentru evlavia lor şi priceperea şi pentru folosul tuturor precum şi iubirea de Dumnezeu, pentru purtarea lor atât în vorbe, cât şi în fapte.

Căci şarpele cel înţelegător şi începător al răutăţii s-a ridicat la început împotriva noastră şi ne-a tras pe noi în străfundurile iadului. Şi multe sunt cele prin care s-a ridicat împotriva noastră şi prin care a robit firea noastră: uciderea, pizma şi ura, nedreptatea şi viclenia, uneltiri şi comploturi şi pentru acestea şi altele ca acestea, are de la sine însuşi o putere aducătoare de moarte, el însuşi de la sine însuşi născând-o pe aceasta, ca unul care cel dintâi s-a despărţit de viaţa cea adevărată. Căci la început l-a pizmuit pe Adam, văzându-l pe el petrecând în locaşul bucuriei celei neprihănite şi străluminat de slava dumnezeiască şi înălţat de pe pământ la cer, în vreme ce el însuşi a fost lepădat cu dreptate. Atunci l-a pizmuit cu o furie şi mai întărâtată, încât a voit şi la moarte să îl aducă. Întrucât era pizmaş, şarpele cel înşelător şi cu adevărat urâtor de oameni, nu numai urâtorul Binelui a fost, ci şi născătorul uciderii s-a făcut pe care ne-a adus-o nouă, legându-ne prin ea cu vicleşug. Căci l-a tras spre batjocură prin tirania lui, în cel mai înalt grad şi în chip nedrept, pe cel zidit de Dumnezeu după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Or, înfricoşatul şi cu adevărat potrivnicul şi răuvoitorul diavol, fiindcă nu a îndrăznit să-l împresoare pe faţă, s-a folosit de vicleşug şi de răutate şi s-a apropiat de el prin şarpele cel sensibil, ca şi când i-ar da un sfat bun şi prietenesc, urmărind să îi răpească locul, făcându-l să uite [porunca dumnezeiască] şi prin sfatul cel potrivnic lui Dumnezeu, să verse în om ca un venin puterea lui aducătoare de moarte.

Aşadar, dacă Adam s-ar fi ţinut strâns de dumnezeiasca poruncă şi s-ar fi scuturat pe dată de sfatul cel rău şi potrivnic, atunci s-ar fi arătat biruitor asupra vrăjmaşului şi ar fi rămas mai presus de batjocura cea aducătoare de moarte, ruşinând după putere pe cel care îl lovea în chip pizmaş şi viclean. Dar el, de bună voie făcându-i loc, cum n-ar fi trebuit niciodată, a fost slăbănogit şi s-a făcut nefolositor şi apoi rădăcina neamului nostru a odrăslit în chip analog sieşi vlăstarele noastre muritoare.

S-ar fi cuvenit ca noi să dăm la o parte batjocura şi să chemăm izbânda, să aruncăm de la noi veninul cel aducător de moarte din suflet şi din trup şi deîndată am fi luat viaţa şi încă viaţa cea înveşnicită şi fără de durere. Era aşadar de trebuinţă neamului nostru o rădăcină nouă, adică un nou Adam, nu numai fără de păcat, dar şi cu neputinţă de abătut şi întru totul nebiruit Care să poată ierta şi păcatele şi Care să-i facă fără de prihană pe cei vinovaţi, şi nu doar viu fiind, ci şi de viaţă Făcător, pentru ca celor ce s-au lipit de El şi care vin la El după neam, să le dea în schimb

viaţă şi dezlegare de păcate, înviindu-i nu numai pe cei care au urmat după El, ci dăruind viaţă şi celor care au murit înainte de El.

Pentru aceasta, Sfântul Apostol Pavel, marea trâmbiţă a Duhului, strigă zicând: ***„Făcutu-s-a omul cel dintâi Adam cu suflet viu, iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viaţă" (I Cor. 15:45).*** Dar fără de păcat şi dătător de viaţă Care să poată ierta păcatele, nimeni nu este afară numai de Dumnezeu. Aşa încât era necesar ca nu numai om, ci şi Dumnezeu să fie noul Adam, mai mult chiar, să fie însăşi viaţa, şi înţelepciunea, şi dreptatea, şi iubirea, şi mila şi orice alt bine, fiindcă întru milă, întru înţelepciune şi dreptate urma să lucreze din nou înnoirea vechiului Adam şi învierea, de ale căror contrarii folosindu-se şarpele cel înţelegător începător al răutăţii a pus la cale izgonirea noastră şi moartea.

Aşadar, aşa cum cel ce de la început a fost ucigaş de oameni a fost stârnit cu pizmă şi ură împotriva noastră la fel şi Începătorul vieţii a fost mişcat, prin nemăsurata iubire de oameni, spre noi. Căci dorind, în chip drept, mântuirea propriei făpturi, ceea ce însemna să o rezidească şi să o mântuiască, precum şi începătorul răutăţii acela a râvnit, în chip nedrept, pierderea zidirii lui Dumnezeu care era robită de el şi care zăcea sub tirania lui. Dar precum acesta prin nedreptate, vicleşug şi înşelare a lucrat biruinţa lui şi căderea omului, la fel Izbăvitorul, prin dreptate, prin adevăr a lucrat micşorarea până în sfârşit a începătorului răutăţii şi înnoirea propriei Lui făpturi.

Dar despre înţelepciunea cu privire la această iconomie dumnezeiască nu este momentul să vorbim acum. Căci ţinea mai cu seamă de dreptate faptul de a ridica firea aceasta robită şi înjosită şi de a aduce izbânda şi să fie izbăvită din robie. Pentru aceasta a binevoit Dumnezeu să ia de la noi firea noastră prin această neînţeleasă unire după ipostas. Or, a uni în chip preaînalt acea curăţie mai presus de cuget cu firea noastră cea întinată era din rândul celor cu neputinţă. Căci numai un singur lucru era cu neputinţă lui Dumnezeu: să se unească pe Sine cu ceea ce era necurat; era nevoie deci ca mai înainte să fie curăţită firea noastră pentru unire. Pentru aceasta a şi fost nevoie de o fecioară cu desăvârşire neîntinată şi în chip necesar, fără de prihană pentru zămislirea şi naşterea celui iubit şi dătătorului curăţiei, care a fost mai dinainte vestită, desăvârşită şi descoperită. Şi taina acesteia s-a lucrat prin multe fapte, neînţelese la vremea lor, dar toate s-au redus la una.

Pentru aceasta şi noi azi prăznuim pe cele care s-au săvârşit atunci ca început pentru aceasta, de vreme ce din săvârşirea acelora sunt cunoscute mai bine cele care au dus la săvârşirea unei atât de mari minuni. Căci Cuvântul şi Fiul lui Dumnezeu împreună fără de început şi împreună veşnic cu Tatăl cel Preaînalt, fiind

de la Dumnezeu, la Dumnezeu şi fiind El Însuşi Dumnezeu, fiu al omului se face, al acestei Pururea Fecioare.

„Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci este acelaşi", (Evr. 13:8) Necuprins cu firea, Neprihănit cu omenitatea ***„Care singur este, precum mai dinainte a mărturisit Isaia, Care păcat nu a făcut, nici nu s-a aflat în gura lui vicleşug" (Is. 53:9).*** Dar nu numai aceasta, ci şi singurul Care nu a fost zămislit în fărădelegi, nici nu s-a născut în păcate, precum David mărturiseşte în Psalmi despre sine şi despre orice om (Ps. 50:6), ca Unul Care şi după aplecarea voii, este desăvârşit curat şi neîntinat, neavând nicidecum nevoie de a fi curăţit de ceva, fiind curat prin Sine Însuşi, pentru ca astfel pentru noi venind la noi cu dreptate şi totodată în chip prea înţelept să primească patima, moartea şi învierea. Căci mişcarea/impulsul către naşterea cea după trup fiind un act involuntar şi de neconceput pentru legea minţii. Deşi este biruit de unii prin constrângerea firii, în timp ce există şi unii care sunt hărăziţi naşterii de prunci în chip înţelept, totuşi, de la bun început, naşterea poartă semnele osândei, fiind stricăciune care spre stricăciune pururea naşte, fiindcă nu a păzit cinstea cea dintâi pe care firea noastră o avea de la Dumnezeu, ci asemănatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte, impulsul [de a naşte] devenind pătimaş.

Pentru aceasta nu numai că a venit Dumnezeu între oameni, ci a venit [întrupându-Se] din Fecioară curată şi sfântă sau mai curând, Preacurată şi Preasfântă, fiindcă a fost mai presus de orice întinăciune nu numai cu trupul, ci a fost fecioară mai presus şi de cugetele cele întinate care vin de la pofta trupului. Iar la această Fecioară, luarea în pântece [zămislirea], umbrită de Preasfântul Duh, nu a adus-o pofta trupului, ci bunăvestirea şi credinţa - întruparea lui Dumnezeu, care a covârşit orice minte şi cuvânt, ca fiind mai presus de rânduiala firii şi mai presus de cuvânt, fiindcă nu a stăpânit-o mai înainte vreo învoire pătimaşă sau vreo ispitire a poftei trupeşti. Căci aceasta era mereu sălaş Domnului prin rugăciune şi prin râvna duhovnicească ***„iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău" (Lc. 1:38)*** a grăit Fecioara către Îngerul Bunei Vestiri şi luând în pântece a zămislit. Aşadar, fiindcă tocmai această fecioară a fost găsită vrednică, ceea ce este cântată şi de noi astăzi, pe această pururi Fecioară a rânduit-o Dumnezeu mai înainte de veacuri şi a ales-o dintre toate fecioarele care din veac au bineplăcut Lui.

Şi vedeţi de unde îşi are obârşia această alegere! Dintre copiii lui Adam, minunatul Set a fost cel ales de Dumnezeu (Fc. 4:26) pentru frumuseţea purtărilor lui şi pentru buna rânduială a simţurilor şi pentru buna cuviinţă a virtuţilor, arătându-l pe el ca pe un cer însufleţit. Şi pentru acestea a dobândit alegerea Set, din care Fecioara aceasta avea să odrăslească, potrivita căruţă a lui Dumnezeu celui mai presus de ceruri, care a chemat pe toţi oamenii la cereasca înfiere.

Pentru aceasta se şi numesc fii ai lui Dumnezeu tot neamul lui Set, pentru că din neamul acestuia a binevoit a odrăsli fiul omului pe Fiul lui, fiindcă şi Set se tâlcuieşte Înviere sau mai degrabă, reînviere cea care este în primul rând Domnul Cel ce a făgăduit şi dăruit viaţă fără de moarte celor care cred întru El.

Dar cât de mare este tipul corespunzător! „Căci Set s-a născut din Eva" precum ea însăşi zice „în locul lui Abel"(Fc. 4:25) pe care l-a ucis Cain pizmuindu-l, iar Hristos S-a născut din Fecioara cu firea în locul firii lui Adam pe care l-a ucis, pizmuindu-l, începătorul şi întâistătătorul răutăţii. Dar Set nu l-a înviat pe Adam – căci chip al învierii s-a socotit- pe când Domnul nostru Iisus Hristos pe Adam l-a înviat căci El este adevărata Viaţă a oamenilor şi Învierea prin Care şi cei de la Set, după nădejde, au fost învredniciţi de dumnezeiasca înfiere, fiind numiţi fii ai lui Dumnezeu, de vreme ce este limpede că întru această nădejde sunt numiţi fii ai lui Dumnezeu, adică de la cel dintâi care a chemat [numele Domnului] care a şi primit alegerea. Iar acesta unul şi întâiul era Set însuşi care, după cum este scris de Moise ***„cel dintâi a nădăjduit să cheme numele Domnului Dumnezeu" (Fc. 4:25).*** Vedeţi că după nădejde a dobândit dumnezeiasca numire?

Aşadar avându-şi obârşia de la aceşti fii ai lui Adam, alegerea celei ce avea să fie Maica lui Dumnezeu, după cunoaşterea Lui cea de mai înainte şi desăvârşită între neamurile vremii, a coborât până la regele şi profetul David şi la urmaşii tronului şi neamului lui. Şi fiindcă era deja timpul pentru plinirea acestei alegeri, au fost aleşi Ioachim şi Ana, din casa şi din seminţia lui David, căci erau fără de copii şi au trăit în înfrânare şi fiindcă erau cei mai buni în ceea ce priveşte virtutea dintre cei care îşi aveau obârşia din David, după neam şi după petrecere. Acestora care au cerut de la Dumnezeu prin nevoinţă ascetică şi prin rugăciune, dezlegarea nerodirii lor, urmând ca rodul născut din aceştia să fie adus înainte între copiii făgăduiţi lui Dumnezeu, tocmai acestora s-a făgăduit de la Însuşi Dumnezeu şi s-a dăruit lor Maica Domnului de azi, ca fiind astfel născută din mulţime de virtuţi cea Atotvirtuoasă şi din felurite chipuri de înfrânări, Preacurata să ia rod în pântece, unind înfrânarea cu rugăciunea şi nevoinţa, să devină născătoare în feciorie şi născându-L cu trupul întru nestricăciune pe Cel născut cu dumnezeirea din feciorelnic Tată mai înainte de toţi vecii. O întraripare a unei asemenea rugăciuni! O neîmpiedicare pe care a aflat-o la Domnul!

Dar fiindcă aceia astfel au dobândit prin rugăciune unele ca acestea şi au văzut pogorându-se în faptă dumnezeiasca făgăduinţă către ei, s-au străduit şi ei să-şi împlinească făgăduinţa făcută către Dumnezeu, ca nişte iubitori de adevăr, iubitori de Dumnezeu şi iubiţi de El, de îndată ce a fost înţărcată au adus-o înaintea Sfântului altar al lui Dumnezeu şi înaintea sfinţitului Lui ierarh pe cea cu adevărat

sfântă şi fiica Domnului şi acum Fecioară şi Maică a lui Dumnezeu. Şi deşi era încă la o astfel de vârstă, fiind plină de harurile cele dumnezeieşti şi desăvârşit împlinită cu mintea şi cunoştinţa, totuşi mai mult decât celelalte care se desăvârşiseră mai înainte de ea şi între care s-a arătat că nu a avut nevoie să fie adusă de alţii, ci ea însăşi din propriul ei imbold către Dumnezeu printr-o cunoştinţă nemijlocită, ca şi cum i-ar fi crescut aripi de la sine fiind purtată spre sfânta şi dumnezeiasca sete şi dragoste şi având o asemenea vrednicie, prin ea însăşi, a aflat calea şi sălăşluirea în Sfânta Sfintelor.

Iar când a cunoscut arhiereul Domnului că de la sine (eoiken) copila avea harul cunoştinţei lui Dumnezeu, mai mult decât toate celelalte, se cuvenea să o şi învrednicească mai mult decât pe toate celelalte de sălăşluirea în Sfânta Sfintelor şi să-i încredinţeze pe toţi de aici prin cele petrecute de dragostea ei şi de conlucrarea şi alegerea lui Dumnezeu, Care a trimis acolo de sus prin îngerii săi negrăită hrană Fecioarei prin care a întărit-o cu firea în [lucrarea] celor mai bune, pe cea care era şi cu trupul mai curată şi mai presus şi decât cele netrupeşti, păzind-o şi desăvârşind-o, având cugetele cereşti şi supuse. Nu numai că a intrat doar în Sfânta Sfintelor, ci şi sălaş aflând acolo, ca una care a fost închinată lui Dumnezeu, nu pentru o perioadă de puţini ani, fiindcă prin ea cerurile se vor deschide la vremea potrivită şi vor fi date spre sălaş veşnic celor care cred naşterii ei minunate.
Astfel aşadar şi pentru aceasta, cea aleasă între cei aleşi din veac, arătându-se ea însăşi Sfânta Sfintelor, ceea ce a avut trupul mai curat şi mai dumnezeiesc decât cele mai curate duhuri, astfel încât să se arate nu numai primitoare a dumnezeieştilor cuvinte, ci şi primitoare a Însuşi Cuvântului celui Unul născut şi ipostatic al Tatălui celui fără de început, a fost astăzi în chip prea drept aşezată în cel mai de taină altar ca o comoară a lui Dumnezeu folosită la vreme, precum s-a şi întâmplat, pentru îmbogăţirea şi înfrumuseţarea mai presus de frumuseţe şi decât toată frumuseţea. Astfel şi pentru aceasta, se slăveşte ca maică şi Fecioară, în toată puterea cuvântului şi înainte de naştere, şi după naştere.

Iar noi, cugetând adânc la mântuirea noastră ce s-a lucrat nouă prin ea, să aducem ei mulţumire şi cântare din toată puterea. Căci dacă femeia cea plină de recunoştinţă despre care se pomeneşte în Sfânta Evanghelie că auzind şi numai puţin din cuvintele mântuitoare ale Domnului, i-a dat în schimb slavă maicii Lui, fericind-o, cu glas mare din mulţime a strigat către Hristos, zicând: ***„fericit pântecele care te-a născut şi sânii la care ai supt” (Lc. 11:27).*** Iar noi toate cuvintele vieţii veşnice având-le scrise de la aceasta şi nu doar câteva cuvinte, ci şi minunile şi patimile şi prin ele, învierea din morţi a firii noastre, şi înălţarea la ceruri, şi viaţa cea fără de moarte făgăduită nouă şi mântuirea cea fără de schimbare, cum nu vom prea mări cu laude şi nu vom ferici fără încetare pe maica

celui ce ne-a adus nouă mântuirea, Maica Dătătorului de viaţă, prăznuind laolaltă şi zămislirea, şi naşterea, şi mutarea sălăşluirii ei în Sfânta Sfintelor?

Dar acum să ne mutăm şi noi înşine cu mintea de la pământ la cele înalte şi să ne schimbăm de la trup la duhul. Să ne întoarcem dorul de la cele vremelnice către cele dăinuitoare. Să ne înţelepţim plăcerile cele trupeşti care se nasc ca o atracţie în suflet şi care după puţină vreme se trec, să râvnim la darurile cele duhovniceşti. Astfel încât să rămânem fără de prihană. Să smulgem din vârtejul cel de jos obişnuinţa trupului nostru, iar cugetul să îl ridicăm la sălaşurile cele cereşti, în Sfânta Sfintelor de acolo, înlăuntrul căreia şi Fecioara locuieşte acum.
Căci astfel ajung la ea în chip folositor pentru noi cu o îndrăznire bineplăcută lui Dumnezeu şi cântările noastre de laudă şi rugăciunile noastre către ea şi dobândind-o mijlocitoare pentru bunătăţile cele prezente şi cele viitoare şi dăinuitoare să fim fii moştenitori, cu harul şi iubirea de oameni al Celui născut dintr-însa pentru noi, al Domnului nostru Iisus Hristos Căruia se cuvine slava, cinstea şi închinăciunea împreună cu Cel fără de început Părintelui Lui şi cu Cel împreună veşnic şi de viaţă făcătorul Lui Duh, acum şi pururi şi în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Grigorie Palama, Omilii vol III, 2007, Bucureşti, Anastasia)

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la Intrarea Maicii Domnului în Biserică - Copiii la biserică! Copiii la Dumnezeu!

Sărbătoare mare astăzi, iubiţii mei, sărbătoare mariană; adică o sărbătoare în cinstea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care potrivit credinţei noastre cuvine-se să fie cinstită. Şi este cinstită Preasfânta noastră. Pentru că nu este doar o femeie, doar o sfântă; este mai presus de profeţi, de patriarhi, de apostoli, de cinstitul Înaintemergător, de îngeri şi de arhangheli, mai presus de orice creatură raţională. ***După Hristos, după Sfânta Treime, vine Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cea mai minunată şi mai frumoasă creatură şi lauda neamului omenesc.***

„Presfântă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, roagă-te pentru noi păcătoşii”! (Pavecerniţa mare). Trebuie să avem o mare evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Astăzi sunt Intrările ei. ***Ce înseamnă „Intrări”?*** Trebuie să explicăm asta.

Nimeni, iubiţii mei, nu s-a născut din stâncă. Dumnezeu ar fi putut să poruncească ca omul să iasă din stâncă. Şi oare nu din stâncă iese o floare sau un copac? Dar atotînţelepciunea Lui a hotărât ca omul să se nască din bărbat şi din femeie, din unirea lor, din sfântul aşezământ al Nunţii. Aşadar, după cum toţi oamenii au părinţi, aşa şi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Iar părinţii ei cine au fost?
Tatăl ei se numea Ioachim, iar mama Ana. Aceştia au fost părinţii.Părinţi foarte evlavioşi. Dar aveau un necaz. Care? Că anii treceau şi nu năşteau copii. Erau

trişti. Îl rugau pe Dumnezeu să le dea un copil şi făcuseră promisiunea să i-L închine. Şi Dumnezeu a auzit rugăciunea lor. Şi iată Ana a rămas însărcinată. După nouă luni a născut o fetiţă drăgălaşă pe care au numit-o Maria; un nume care avea să rămână nemuritor în istoria omenirii. N-au ţinut-o pe Maria lângă ei. ***Când s-a făcut de trei ani, spune Tradiţia Bisericii, au condus-o la Templul din Ierusalim potrivit promisiunii lor. Acolo au preluat-o preoţii, iar Arhiereul Zaharia a dus-o în Sfânta Sfintelor, unde doar arhiereului îi era îngăduit să intre o dată pe an. În Templu, Preasfânta noastră a rămas doisprezece ani şi era hrănită mai presus de fire de către Arhanghelul Gavriil.***

Când copila s-a făcut de cincisprezece ani, preoţii au încredinţat-o logodnicului Iosif. Aşa a venit în Nazaret şi acolo s-a întâmplat cealaltă minune: „***Îngerul cel mai întâi-stătător din cer a fost trimis să zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te!***” (Imnul Acatist);

Gavriil i-a vestit că va naşte fără sământă bărbătească, într-un mod dumnezeiesc şi mai presus de fire pe Mântuitorul omenirii, pe Împăratul lumii, „***a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit***” (Simbolul de Credinţă; Luca 1, 33).

Acesta este istoricul şi importanţa „Intrărilor”. ***Ce ne învaţă?*** *Trei învăţături.*

Prima. ***Am văzut că părinţii Presfintei nu aveau nici un copil şi erau trişti şi-L rugau pe Dumnezeu. Şi s-au bucurat mult când Ana a rămas însărcinată şi încă mai mult când a născut pe unicul ei copil.***

Întreb: Se întâmplă astăzi aşa ceva? Ei, până la unul sau cel mult doi copii, da. Mai departe, nu. Generaţia noastră nu mai vrea astăzi copii. Se tem bărbaţii ca nu cumva soţia să rămână însărcinată. Şi ca să nu rămână, uneltesc mijloace şi metode care nu se zic. Decade omul la un nivel mai prejos decât al animalelor. Tremură, ca nu cumva să răsară în cele dinlăuntru ale mamei floarea; pentru că cea mai frumoasă floare este copilul, floarea cerului; „***floare din rădăcina lui Iesei***”, nu cântăm despre copilul Iisus? (Catavasiile Naşterii Domnului). Acum însă, imediat ce răsare floarea, bărbatul se întristează, femeia se întristează; şi-aleargă la medici şi fac avort, adică o omoară, o ucid! Asta este cea mai mare crimă. Dacă omori pe cineva mare, poate că ţi-a dat vreun motiv. Dar acest copil mic, care este în cele dinlăuntru, ce rău a făcut? Este ce mai nevinovată fiinţă. ***De aceea, cine ucide un copil – zice un filosof rus – Îl ucide pe Hristos!*** Femei, dacă aţi căzut în păcatul acesta şi aţi ucis copii, nu vă folosesc nimic – nici lumânări, nici făclii, nici prescuri. Este absolută nevoie să vă duceţi să vă mărturisiţi, să vă spuneţi păcatele voastre şi să primiţi iertare. *Aşadar, „Intrările” ne învaţă că familiile nu trebuie să*

facă acest mare păcat, care se numeşte paza de a face copii, ci să aducă pe lume copii câţi le dăruieşte Dumnezeu.

Ce altceva ne învaţă „Intrările"? Ce-au făcut părinţii Fecioarei? L-au dus pe copilaşul lor la Templu. Asta trebuie să se întâmple şi astăzi. Eşti tată? Eşti mamă? Copilaşul să-l duci la biserică. Să îi obişnuieşti mânuţa să facă semnul crucii. Să îl obişnuieşti să îngenuncheze şi să se roage. Limba lui să înveţe să rostească numele dumnezeiesc. Primele cuvinte pe care le va învăţa să fie „Dumnezeu", „Hristos"; „tată" şi „mamă" şi „bunică", acestea sunt în al doilea rând. Şi în duminici, mama să-şi scoale copiii pentru biserică. În anii de demult se trezeau copiii şi mergeau la biserică; şi ascultau Evanghelia şi se împărtăşeau cu Preacuratele Taine. Acum? Nimic! Dorm ca animalele. Şi în biserică nu se găseşte nici măcar un copil, ca să ridice sfeşnicul. Pentru asta e nevoie de grijă.

Aşadar, primul: ***Femei, nu faceţi marea crimă a feririi de a naşte copii, a pruncuciderii.*** Al doilea: ***Părinţi, duceţi-i pe copiii voştri la biserică.***

Şi **a treia învăţătură** care este? Dacă am să v-o spun, mă veţi asculta? Intrările Preasfintei noastre ne învaţă: ***Din copiii pe care-i veţi naşte, un copil să-L închinaţi lui Dumnezeu! Asta este cea mai bună închinare, asta este cea mai mare lumânare.***

Părinţii Preasfintei nu l-au ţinut pe copilul lor pentru ei. L-au închinat lui Dumnezeu. Acum, care-şi închină copilul lui Dumnezeu, să se facă preot, să se facă monah? Cine-şi dă o fetiţă să devină misionar şi să se consacre lui Dumnezeu? Sau să devină asistentă sau învăţătoare sau profesoară, ca să slujească lui Dumnezeu? Dacă se întâmplă aşa ceva, încep ca bocitoarele. Dar voi să consideraţi cinste şi binecuvântare a-I da lui Dumnezeu pe unul din copiii voştri. Să spuneţi: Pe acest copil îl închin să devină într-o zi preot al Celui Preaînalt, propovăduitor al Evangheliei, misionar. Este mare lucru ca una din fetele voastre să iubească nu doar un bărbat, ci pe Acela care este Mirele cel frumos al Bisericii. Să fiţi încredinţaţi că mulţi vă vor ferici.

Iubiţii mei, acestea sunt învăţăturile acestei sfinte sărbători, care poate fi caracterizată ca o zi de sărbătoare a copilului. Nişte contestatari ai credinţei creştine – statul e ateu! – au luat radiera diavolului şi şterg sărbătorile bisericeşti. În locul lor adoptă noi sărbători. Şi auzi: când au sărbătoarea mamei, când au sărbătoarea copilului, când au sărbătoarea cutăruia, când a celuilalt. Numai sărbători sunt; şi lovesc astfel în credinţa creştină. Astăzi, Biserica noastră, care pe toate le-a rânduit cu înţelepciune, aminteşte că Preasfânta s-a dus în Templu

copilaş de trei ani. Aşadar, poate să fie considerată şi ca sărbătoare a copilului. Din nefericire însă, ateii şi necredincioşii, care ne guvernează, vor să desfiinţeze aceste frumoase sărbători, în care se sărbătoresc toate marile evenimente.

De aceea, părinţi, nu fiţi neglijenţi. Vă rog, ascultaţi-mă. Copiii voştri la biserică! Copiii voştri la Dumnezeu! Nu m-ascultaţi? Luaţi aminte, primii care vă veţi căi veţi fi voi. Pentru că dacă va înceta să fie cultivată în copii şi în tineri credinţa în Dumnezeu, societatea se va transforma în junglă. Fără Dumnezeu, toate crimele sunt îngăduite; şi furturi şi necinstiri şi ucideri şi orice rău. Copiii care nu cred, copiii care nu merg la biserică, copiii care nu se spovedesc, copiii care nu se împărtăşesc, copiii care nu-L ascultă pe Dumnezeu, vor deveni criminali; se vor umple închisorile. Şi voi veţi plăti scump, în nepoţii şi în strănepoţii voştri, indiferenţa aceasta faţă de copiii voştri.

Copiii la biserică! Doar aşa există nădejde să se creeze o altă lume mai sănătoasă, o nouă societate mai omenească, o patrie creştină, care va deveni din nou lumină şi călăuză omenirii.

(Omilia Mitropolitului de Florina, Părintele Augustin Kandiotis, a fost ţinută în Sfânta Biserică a Sfântului Nicolae Αμμοχωρίου, Florina, pe 21.11.1986)

(traducere: Frăţia Ortodoxă Misionară „Sfinţii Trei noi Ierarhi”, sursa: Androniki Kaplanoglou)

Fericitul Ioan Maximovici - Predică la Intrarea în Biserică a Maicii Domnului - Legătura mistică cu inimile copiilor

Un cuvânt către copii

Fericitul Ioan avea cu copiii o relaţie cu desăvârşire unică, un simţ deosebit pentru ei.

În prezent am mai multe însemnări privitoare la acest lucru. Să le prefaţăm însă cu o predică de-a sa, scrisă pentru copiii de la Orfelinatul Sfântul Tihon din Zadonsk, pe care le-a trimis-o pe când era plecat pentru mai multă vreme de lângă ei, în Europa [atunci orfelinatul se mutase în San Francisco, California]. Ce cuvinte părinteşti calde ! Ce simplitate şi putere conţine predica sa, ce grijă care cheamă conştiinţa copiilor ! *(Episcopul Sava de Edmonton)*

Dragi copii!

Începând din această zi, cântăm la slujbele bisericeşti: „***Hristos se naşte, măriţi-L!***"

Aceste cuvinte ne vestesc Naşterea lui Hristos şi, astfel, suntem chemaţi să ne pregătim să-L întâmpinăm.

Ce înseamnă această pregătire ? înseamnă că trebuie să ne aducem sufletul în starea de a fi, cum s-ar spune, iesle pentru Copilul Hristos. Praznicul are rolul de

a ne ajuta să facem acest lucru. La sfârşitul Postului Crăciunului, Biserica slăveşte în mod deosebit pe cei trei tineri şi pe prorocul Daniil, arătându-i a fi pilde vrednice de urmat. Şi cum au devenit ei vestiţi?

Ştiţi, când erau copii şi creşteau la curtea regelui Nabucodonosor, s-au lipsit de toate mâncărurile alese de la masa regelui, mâncând numai zarzavaturi, ca să nu calce legea Bisericii Vechiului Testament. Dumnezeu i-a răsplătit pentru asemenea înfrânare şi supunere faţă de legea Bisericii, dăruindu-le înţelepciune, cu care şi-au întrecut toţi semenii.

Prin post, sufletele lor s-au întărit şi astfel au putut să respingă poruncile regelui de a se închina unui idol. Şi atunci când, din pricină că nu s-au supus poruncilor păgâneşti, cei trei tineri au fost aruncaţi într-un cuptor încins, iar Daniil, în cuşca leilor, Domnul i-a apărat de tot răul. în fiecare zi la Utrenie se cântă imne despre acest lucru, reamintindu-ne de eroismul acelor tineri şi dându-ni-i drept pildă.

Copii ! Vă găsiţi acum într-o situaţie asemănătoare cu aceea a tinerilor din Babilon. Suntem înconjuraţi de oameni care nu cunosc Credinţa Ortodoxă şi nu se supun legilor Bisericii. Vă găsiţi în faţa unei alegeri – ori să vă ghiftuiţi cu toate mâncărurile oprite de Biserică, ori, asemenea lui Anania, Azaria şi Misael, să lepădaţi cu voie liberă ceea ce este oprit.

Cu cine vreţi să fiţi – cu aceşti tineri sau cu cei care erau împotriva lor? Vreţi să-i urmaţi pe aceşti sfinţi care aveau vârsta voastră sau vreţi să apucaţi calea cea largă, dispreţuind toate regulile ?

Cei trei tineri au avut nevoie de foarte multă bărbăţie şi tărie de caracter pentru a ţine legile Bisericii şi tradiţiile strămoşeşti – la urma urmei, erau numai patru în mijlocul unei mulţimi nenumărate de necredincioşi. Pentru aceasta, Domnul, în mila Sa, i-a proslăvit înaintea întregii lumi pentru toate veacurile. Domnul vă va răsplăti şi pe fiecare dintre voi, dacă veţi urma pilda acestor tineri.

Oricând simţiţi ispita de a vă face pe plac mâncând ce mănâncă alţii care nu cunosc legile dumnezeieşti ale Bisericii lui Hristos, amintiţi-vă de Daniel şi de cei trei tineri. Apoi daţi-vă singuri răspuns – sunteţi cu ei, sunteţi gata să îi urmaţi şi să fiţi sub ocrotirea lui Dumnezeu sau vă interesează mai mult să vă bucuraţi de lucruri dulci care pot părea nevătămătoare, însă care ne fac, de fapt, să încălcăm ceea ce i-a făcut pe acei tineri puternici, slăviţi şi de neînvins.

Cu cine sunteţi, copii, şi cui vreţi să-i urmaţi ?

Domnul să vă apere de ispite, să vă dea tărie şi Sfântul Tihon din Zadonsk să vă înveţe să mergeţi pe drumul cel bun. Binecuvântarea Domnului să fie cu voi cu toţi, dragii mei copii.

Cu dragoste, Arhiepiscopul Ioan
21 noiembrie 1952

(„Fericitul Ioan Maximovici, viaţa şi minunile", de Pr. Serafim Rose şi Pr. Gherman Podmoşenski , Ed. Sophia, Bucureşti, 2006)

Predică la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului - Sfântul Serafim Sobolev (1)

Smerenia Preacuratei Fecioare Maria a stat la baza întregii lucrări dumnezeieşti.

Fără smerenie, virtuţile nu au valoare mântuitoare. În condacul praznicului de azi al Intrării în templu a Preacuratei Fecioare Maria, găsim aceste cuvinte: „Preacurat templu al Mântuitorului, cămara cea de mult preţ şi Fecioara...astăzi este adusă în casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu...”.

Este mântuitor pentru noi să ştim, iubiţilor întru Hristos fii, ce Har este acesta, care a fost adus în biserica Vechiului Testament împreună cu Preacurata Fecioară Maria.

Acest Har se manifestă în multe feluri. Mai întâi acesta este lucrarea Sfântului Duh, care l-a luminat pe marele preot, proorocul Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul. Sub lucrarea Sfântului Duh, el a săvârşit un lucru nemaiauzit şi neobişnuit.

Legea lui Moise nu permitea preoţilor să intre în Sfânta Sfintelor Templului. În Sfânta Sfintelor putea intra doar marele preot şi numai o dată în an, la sărbătoarea Curăţirii. Dar pe Preacurata Fecioară Maria marele preot, insuflat de Sfântul Duh, a dus-o în Sfânta Sfintelor.

Apoi, prin acest Har trebuie să înţelegem apariţia zilnică în faţa Fecioarei Maria a îngerilor. După cum mărturiseşte tradiţia bisericească, ei îi luminau mintea cu cunoştinţele despre tainele lucrării dumnezeieşti în lucrarea mântuirii noastre şi îi umpleau inima de o bucurie dumnezeiască, nepământeană.

Iar unul din îngeri aducea în fiecare zi copilei alese de Dumnezeu hrană cerească, cu care Ea s-a hrănit în tot timpul petrecerii sale în Templu.

Mai departe, prin acest Har se înţelege lucrarea nemijlocită a Sfântului Duh asupra Fecioarei Maria, înzestrând-o încă din anii copilăriei cu darul citirii Sfintei Scripturi, înţelegerii ei corecte şi râvna în rugăciune.

Tradiţia bisericească ne spune că Ea petrecea cel mai mult timp în rugăciune înflăcărată, se ruga chiar noaptea, iar în restul zilei, în încăperea alăturată Sfintei Sfintelor, se ocupa cu lucrul de mână.

Prin acest Har trebuie să mai înţelegem şi un dar nemaiauzit al fecioriei şi al nevinovăţiei Fecioarei Maria. Când a împlinit doisprezece ani, Ea a spus marelui preot şi preoţilor Templului că nu se va căsători niciodată, căci a promis lui Dumnezeu să rămână pururea fecioară. Această promisiune a copilei binecuvântate i-a mirat foarte mult, căci în Vechiul Testament fecioarele nu făceau asemenea făgăduinţe, iar fecioare asemenea monahiilor Noului Testament nu existau deloc.

După rugăciunile stăruitoare ale marelui preot şi ale preoţilor, Domnul le-a descoperit prin minune că Fecioara Maria, pentru a-i fi păzită fecioria, trebuie logodită cu dreptul bătrân Iosif, ceea ce s-a şi făcut.

Dar Fecioara Maria nu numai ea singură a împlinit această făgăduinţă făcută lui Dumnezeu. Ea a servit ca exemplu pentru alte fecioare, să petreacă în viaţă monahală feciorelnică.

Iată de ce la priveghere, în timpul stihirilor, Biserica ne-a atras atenţia asupra cuvintelor prooroceşti ale dumnezeiescului psalmist: „Aduce-se-vor împăratului fecioare în urma Ei” (Psalmi 44,16).

Iar în vedenia unei monahii binecredincioase, Maica Domnului a binevoit să se numească prima monahie.

În sfârşit, prin acest Har urmează să înţelegem darul haric al minunatei smerenii a Preacuratei Fecioare Maria.

Când avea doisprezece ani, în timpul şederii în templu, în Sfânta Sfintelor, Ea citea cartea proorocului Isaia. În inima Ei i-au răsunat deosebit cuvintele marelui prooroc: „Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu” (Isaia 7, 14; Matei 1, 23).

Citind aceste cuvinte, Fecioara Maria s-a umilit şi şi-a dorit să fie ultima slujitoare a Acelei Fecioare din care se va naşte pe pământ Însuşi Dumnezeu. Cum şi-a dorit acest lucru, înaintea Ei a apărut îngerul şi i-a zis: „Tu eşti acea Fecioară din Care se va naşte Dumnezeu” şi că despre aceasta ea va primi peste doi ani o bunăvestire îngerească deosebită, lucru care s-a împlinit într-adevăr.

Din Evanghelie cunoaştem că în timpul Bunei Vestiri făcută de Arhanghelul Gavriil Fecioarei Maria, Ea a arătat aceeaşi smerenie minunată, deoarece, ca răspuns la această bună vestire despre această întâmplare nemaiauzită şi suprafirească - naşterea din Ea, prin umbrirea Sfântului Duh, a Fiului lui Dumnezeu - Ea i-a spus Arhanghelului: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1, 38).

Această smerenie a Preacuratei Fecioare Maria a şi fost cauza principală a întrupării Cuvântului lui Dumnezeu din Ea. Că este aşa, ne-a mărturisit Ea însăşi, prin cuvintele de Dumnezeu insuflate, ce le-a spus când s-a întâlnit cu dreapta Elisabeta: „Că a căutat spre smerenia roabei Sale” (Luca 1,48).

Iată, deci, cum trebuie să înţelegem Harul, care a intrat în biserica Vechiului Testament împreună cu Fecioara Maria, marele rod al acestui Har, întruparea din Preacurata Fecioară Maria a lui Dumnezeu însuşi, Mântuitorul nostru.
De altfel, nu doar un sigur rod se trage din smerenia Fecioarei Maria. Din întrupare s-a tras marea lucrare a răscumpărării noastre din păcat, blestem şi moarte, prin moartea de pe Cruce a lui Hristos. În puterea acestei răscumpărări, începând cu apostolii, ni se dă în dar, prin Tainele Bisericii, Harul interior renăscător al Sfântului Duh.

Iar acest Har ne dă dreptul să primim cea mai mare Taină a Sfintei Euharistii, prin care ne facem trup din trupul şi os din osul lui Hristos şi ne unim cu El în modul cel mai strâns şi apropiat, pentru veşnica fericire a Raiului.

Atunci ce concluzie mântuitoare trebuie să tragem din toate cele spuse despre Har şi roadele lui? Biserica Dumnezeiască a Vechiului Testament a dat neamului omenesc pe Maica Domnului. În aceasta constă marea lui însemnătate educativă şi mântuitoare pentru noi.

Dar, cum a murit pe Cruce Mântuitorul nostru, catapeteasma bisericii s-a rupt în două de sus până jos. Explicând acest eveniment uimitor, Sfântul Ioan Gură de Aur spune că în momentul în care a avut loc moartea Domnului, atunci Harul s-a depărtat definitiv de biserica Vehiului Testament şi a trecut asupra apostolilor, iar apoi şi în Biserica dumnezeiască a Noului Testament, şi a început să lucreze aici în multe chipuri prin manifestările sale minunate.

De aceea în Biserica lui Dumnezeu a Noului Testament se observă Harul manifestării şi prezenţei îngerilor lui Dumnezeu, care nevăzut ne îndeamnă spre rugăciune, ne abat de la orice rău, aprind în inimile noastre dragostea către Dumnezeu şi semeni, ne luminează mintea cu lumina adevăratei cunoaşteri de Dumnezeu, ne predispun către o bună viaţă creştinească.

Nu în zadar la Dumnezeiasca Liturghie în timpul Vohodului mic preotul spune în taină aceste cuvinte: „Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru,... fă împreună cu intrarea noastră să fie şi intrarea sfinţilor îngeri, care slujesc împreună cu noi şi împreună slăvesc bunătatea Ta”. Iar în timpul Liturghiei Darurilor mai înaite sfinţite, în locul heruvicului, se cântă cântarea bisericească ce începe cu aceste cuvinte: „Acum puterile cereşti împreună cu noi, nevăzut slujesc...”.

Iată de ce Sfântul Serafim de Sarov nu o dată vedea îngeri în timpul Liturghiei, care slujeau împreună cu clerul şi umpleau biserica cu minunata şi neasemuita lor cântare.

La fel precum în biserica Testamentului Vechi, în biserica Noului Testament în mod deosebit şi minunat este prezent însuşi Domnul, cu deosebirea că aici se săvârşeşte înfricoşătoarea Jertfă Euharistică. Acest privilegiu măreţ nu exista în biserica Testamentului Vechi. La fel, cel din urmă nu transmitea credincioşilor Harul interior renăscător.

El ne este dăruit doar în Biserica Testamentului Nou, pentru împlinirea tuturor poruncilor dumnezeieşti şi pentru unirea cu Dumnezeu.

De aceea să privim biserica lui Dumnezeu ca cel mai preţios loc de pe pământ. Ea este pentru noi Cerul pământesc şi Raiul pământesc cu toată fericirea împărăţiei cereşti a lui Hristos.

Dar în acelaşi timp să năzuim, iubiţii mei, la Harul lui în multe chipuri lucrător. Mai ales să tindem către binecuvântatul dar al smereniei, după modelul smereniei Preacuratei Fecioare Maria.

Ea a stat la baza întrupării Mântuitorului, a întregii lucrări dumnezeieşti a lui Hristos şi a întregii noastre vieţi creştineşti. Precum Eva, dorind să aibă cunoaştere, asemenea lui Dumnezeu însuşi, a căzut în mândrie, iar această mândrie - temelia şi cauza tuturor păcatelor, patimilor şi necazurilor - a lăsat-o moştenire neamului omenesc, aşa Preacurata Fecioară Maria a lăsat omenirii smerenia Sa, drept temelia şi cauza curăţiei, sfinţeniei şi fericirii noastre.

Este clar că smerenia nu este doar una dintre virtuţi, ci este însăşi concepţia creştină despre lume, începutul vieţii creştineşti a Noului Testament şi chiar această viaţă.

Iată de ce marele învăţător al Bisericii, Sfântul Macarie Egipteanul, spune în minunatele sale lucrări că smerenia este semnul creştinătăţii, sau, ceea ce este acelaşi lucru, criteriul prin care se poate determina dacă suntem creştini sau păgâni; este condiţia existenţei în noi sau nu a Harului; suntem cu Dumnezeu sau fără Dumnezeu; suntem fericiţi sau nefericiţi.

Precum însuşirea definitorie a oamenilor trupeşti şi pătimaşi este mândria, aşa însuşirea definitorie şi esenţială a oamenilor duhovniceşti şi sfinţi este smerenia. Şi cu cât mai adâncă era smerenia lor cu atât mai multe daruri le trimitea Dumnezeu, înălţimea înzestrării lor duhovniceşti se măsura cu adâncimea smereniei lor.

Nu rareori, Sfântul Serafim de Sarov săruta mâinile mirenilor, se închina lor până la pământ, îi numea „bucuria” şi „comoara” lui. Iar pe sine nu se numea altfel decât „sărmanul” şi „păcătosul” Serafim.

Pentru această smerenie Domnul l-a dăruit cu un asemenea mare Har, că el, asemenea Mântuitorului, tămăduia bolnavii cu un singur cuvânt. Datorită acestei smerenii, în timpul Sfintei Liturghii L-a văzut în biserică pe Iisus Hristos în toată slava; de douăsprezece ori a văzut-o pe Preasfânta Maică a Domnului, o dată, aproape de moartea sa, a văzut-o pe Născătoarea de Dumnezeu în toată slava Ei cerească şi în sfârşit, ca şi Apostolul Pavel, a fost răpit încă în viaţa sa pământească până la al treilea cer şi a simţit fericirea Raiului.

Domnul, nu în zadar, atât de mult înrădăcina smerenia în inimile ascultătorilor Săi. „Când vei fi chemat la cineva la nuntă - spunea El,- nu te aşeza în locul cel dintâi..., ci, când vei fi chemat, mergând aşează-te în cel din urmă loc (Luca 14, 8 - 10), căci vor fi cei de pe urmă întâi (Matei 20,16). Şi care este mai mare între voi va fi slujitorul vostru” (Matei 23, 11).

Iar El însuşi prin exemplul Său îi îndemna pe oameni să tindă spre smerenie. „Fiul Omului - a spus El, - n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El (altora) şi să-Şi dea sufletul răscumpărare pentru mulţi” (Matei 20,28; Marcu 10, 14).

La Cina cea de Taină, Mântuitorul a spălat picioarele ucenicilor Săi. Nu se poate povesti ce smerenie nespusă a arătat El în timpul Patimilor, când a fost răstignit pe Cruce, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte şi încă moarte pe Cruce” (Filipeni 2,8).

De aceea, amintindu-ne importanţa mântuitoare a smereniei, să-L rugăm pe Domnul şi pe Preacurata lui Maică, Fecioara Maria, ca Harul în multe chipuri lucrător al Sfântului Duh să se odihnească peste noi, dar mai ales darul smereniei.

Dacă vom avea smerenie, toate virtuţile creştineşti ni se vor adăuga, căci temelia lor este smerenia. Atunci prima şi întâia virtute şi anume credinţa noastră, fără de care nimeni nu este bineplăcut la Dumnezeu, va fi mare şi de minuni făcătoare.

Aşa mărturiseşte Evanghelia, când sutaşul păgân L-a rugat pe Iisus Hristos să-i vindece slujitorul bolnav. Domnul i-a spus: „Venind îl voi vindeca”. Dar sutaşul, răspunzând, I-a zis: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, ci numai zi cu cuvântul şi se va vindeca sluga mea... Auzind, Iisus S-a minunat şi a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni în Israel, n-am găsit atâta credinţă... Şi s-a însănătoşit sluga lui în ceasul acela” (Matei 8, 5-13).

La fel s-a întâmplat şi când Domnul nostru a vindecat fiica îndrăcită a femeii cananience păgâne. Aceasta îl ruga insistent pe Domnul să-i vindece fiica. Dar Domnul I-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor... Da, Doamne - a subliniat cananeanca, - dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Şi i-a spus atunci Domnul: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela” (Matei 15, 22 - 28).

Iată ce înseamnă credinţa când există şi smerenie. Dar nu numai pentru credinţă, ci şi pentru orice altă virtute smerenia are o astfel de importanţă mântuitoare. Precum sarea păstrează bucatele de stricăciune, cum spune Sfântul Ioan Scărarul, aşa este smerenia pentru fiecare virtute.

Fără smerenie toate virtuţile nu au nici o importanţă mântuitoare. Dar cum poate fi altfel, când chiar însuşi Harul, cel mai important mijloc pentru mântuirea noastră, ni se dă în dar de la Dumnezeu doar pentru smerenie.

De aceea, dacă vom avea smerenie, atunci Harul, primit de la Dumnezeu, va străluci în noi. El ne va uni pe veci cu Hristos, mai ales prin Sfãnta Împărtăşanie şi pentru împlinirea tuturor poruncilor dumnezeieşti, ne va face fiii Lui adevăraţi.

Iar de vom fi copiii Domnului nostru, ne vom face după cuvintele Apostolului Pavel şi moştenitorii tuturor bogăţiilor dumnezeieşti, bucuriei Lui dumnezeieşti şi tuturor bunătăţilor Lui nespuse şi aici şi în viaţa viitoare, în împărăţia lui Hristos cea Cerească, de care să ne învrednicească Domnul, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Preacuratei Fecioare Maria. Amin.

(ţinut în Biserica rusă „Sfântul Nicolae" din Sofia, la 21 noiemhrie/4 decembrie 1946)

Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Sfântul Serafim Sobolev: Unde este PreaSfânta Fecioară? “Ea este aici, în mijlocul marilor suferinţe. Ea este acolo unde curg lacrimi fierbinţi din cauza necazurilor. Ea este acolo unde Ei i se aduc calde rugăciuni în grele suferinţe şi situaţii fără ieşire”

Doxologia: Sfântul Serafim Sobolev (2) - Predică la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului - Maica Domnului este răbdătoare, smerită şi necârtitoare la necazuri

Preacurata Maică a Domnului este proslăvită de Biserica pământească şi cea cerească ca fiind mai slăvită decât Serafimii şi mai cinstită decât Heruvimii. Ea este astfel cinstită, fiindcă a primit de la Dumnezeu un mare şi neasemuit Har, mai mare decât toate făpturile raţionale, de a fi Maică a însuşi Dumnezeului nostru, al doilea Ipostas al Dumnezeirii.

Dar iată asupra cărui lucru aş fi vrut să vă atrag atenţia în acest moment, iubiţilor întru Hristos fiii mei. Cuvântul lui Dumnezeu şi Sfinţii Părinţi ai Bisericii mărturisesc că nu degeaba Preacurata Fecioara Maria a primit de la Dumnezeu acest Har, ci pentru marile Sale nevoinţe duhovniceşti.

Prima dintre acestea a fost intrarea Ei în Biserică, fiind o Copilă de trei ani, sărbătoare pe care o prăznuieşte astăzi Sfânta Biserică.

Cândva, de Hristos s-a apropiat un tânăr şi L-a întrebat: „Bunule învăţător, ce bine să fac ca să am viaţa veşnică?”. Iisus a răspuns: „Iar de vrei să intri în viaţa, păzeşte poruncile…”. Zise Lui tânărul: „Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipseşte?” Iisus i-a zis: „Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor… după aceea, vino şi urmează-mi. Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul, a plecat întristat, căci avea multe avuţii” (Matei 19,16-17; 20-22).

Pe această cale a desăvârşirii au plecat ucenicii lui Hristos. Pentru El, ei s-au lepădat la lume şi s-au predat întru totul Domnului, pentru ca să-i aparţină Unuia Lui şi numai pentru El să trăiască pe pământ. Dar ei au făcut aceasta fiind la o vârstă matură. Fecioara Maria însă s-a lepădat de lume şi de toate bucuriile ei la vârsta de trei ani. Această nevoinţă a Ei nu a fost nimic altceva decât o închinoviere, lucru uimitor nu numai pentru oameni, dar şi pentru îngeri, lucru atât de neobişnuit pentru femeile Vechiului Testament.

Iată de ce, ca răspuns la reflecţiile marelui pustnic de la Lavra Pecerskaia din Kiev, cunoscut în întreaga Rusie, ieroschimonahul Partenie şi care se întreba cine a fost prima monahie, i s-a arătat Preacurata Maică a lui Dumnezeu şi i-a spus: „Eu am fost prima monahie”.

Precum mărturisesc Cuvântul Domnului şi tradiţia bisericească, Preacuratei Fecioarei Maria îi era proprie şi o altă mare nevoinţă şi anume răbdarea creştinească a necazurilor. Cât de multe s-au adunat în viaţa Ei şi cât de devreme au început! Încă nu se născuse Domnul, iar inima Preacuratei Fecioare Maria era zdrobită de o mare durere.

Când L-a zămislit de la Sfântul Duh pe Mântuitorul nostru, dreptul Iosif a început să se gândească că Fecioara Maria este însărcinată datorită unirii cu unul dintre oameni şi ca să nu-i pricinuiască vreun rău, a vrut tainic s-o îndepărteze din casa lui.

Greu îi era Preacuratei Fecioare Maria să-şi demonstreze nevinovăţia şi curăţia Sa îngerească şi dumnezeiască. Fără îndoială, Ea suferea mult din cauza bănuielii logodnicului său. A fost nevoie de un amestec dumnezeiesc deosebit, care să o elibereze pe Preacurata Fecioară de o asemenea povară dureroasă.

Îngerul Domnului i s-a arătat în vis lui Iosif şi i-a spus: „Iosife, fiu al lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte Fiu şi vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Matei 1, 20-21).

Dar, de cum S-a născut Domnul, Preacurata Fecioara Maria a trebuit să suporte o nouă şi grea durere. Irod a trimis la Betleem ucigaşi, ca să-L piardă pe Hristos Cel născut. Fecioara Maria cu Pruncul dumnezeiesc şi dreptul Iosif au fost nevoiţi să fugă în Egipt.

Cum mărturiseşte tradiţia bisericească, în timpul acestei fugi, Sfânta Familie a fost atacată de tâlhari, fiind ameninţată cu pieirea.

Plină de durere a fost viaţa Preacuratei Fecioare Maria şi în perioada de creştere a lui Hristos, căci Ea era nevoită să se gospodărească singură şi chiar să câştige pâinea cea de toate zilele pentru sine şi pentru Pruncul său dumnezeiesc. Tradiţia bisericească spune că ea ţesea frumos în fir de aur cu lână şi cosea odăjdii bisericeşti.

La răstignirea lui Hristos, ostaşii nu I-au rupt cămaşa; atât de minunat era ţesută de preacuratele mâini ale Fecioarei Maria.

Dar cele mai grele necazuri au fost atunci când Domnul a început propovăduirea Cuvântului şi când cărturarii şi fariseii - nu o dată - au încercat, în marea lor răutate, să-L omoare.

Această durere a Maicii Domnului a ajuns la limită pe Golgota, la picioarele Crucii Domnului, când s-a împlinit întru totul proorocirea dreptului Simeon: „Şi prin sufletul Tău va trece sabie” (Luca 2,35).

Lucru de uimire este că şi după Adormire, moştenind fericirea şi slava neasemuită în Ceruri, Preacurata Maică a Domnului nu se poate elibera de durere. Ea este îndurerată pentru noi, pentru păcatele noastre şi iată de ce Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos, a văzut-o în biserica din Vlaherne, din Constantinopol, vărsând lacrimi şi acoperindu-i pe credincioşi cu Omoforul său.

Dar mai mult decât orice nevoinţă care i-a dat Preacuratei Fecioare Maria darul de a fi Maică a însuşi Dumnezeului nostru, a fost minunata Ei smerenie. Ea însăşi a mărturisit aceasta prin cuvintele Sale la întâlnirea cu dreapta Elisabeta: „Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” (Luca 1,48).

În virtutea acestei smerenii, cum arată tradiţia bisericească, Ea i-a rugat pe apostoli să nu o laude şi să vorbească cât mai puţin despre Ea. Tocmai de aceea se vorbeşte atât de puţin despre Maica Domnului în Evanghelii.

Această smerenie minunată Preacurata Fecioară Maria o are şi astăzi, cu toate că Ea este mai presus de toţi îngerii.

În viaţa Sfântului Grigorie Taumaturgul, episcopul Neocezareei, se povesteşte despre arătarea Ei împreună cu Sfântul Ioan Teologul, acestui mare plăcut al lui Dumnezeu. Ca răspuns la rugăciunea lui stăruitoare să-L înveţe adevărurile dreptei credinţe, datorită smereniei Sale, nu a făcut aceasta Ea însăşi, ci i-a propus marelui Apostol Ioan Teologul să-l înveţe pe Sfântul Grigorie adevărurile credinţei ortodoxe.Iar Sfântul Ioan Teologul i-a transmis lui aceste învăţături, care, la sfârşitul vedeniei, au fost scrise cuvânt cu cuvânt de Sfântul Grigorie şi această învăţătură este cunoscută de Biserică, sub denumirea de Crezul lui Grigorie Taumaturgul, episcopul Neocezareii.

După acest Crez au crescut în dreaptă credinţă Sfinţii Ierarhi Vasile cel mare, Grigorie Teologul şi mulţi alţi sfinţi Părinţi ai Bisericii noastre.

Ne întrebăm: Ce concluzie mântuitoare urmează din cele spuse mai sus, iubiţilor întru Hristos fiii mei?

Preacurata Fecioara Maria s-a învrednicit prin Har de a fi Maica Domnului, datorită marilor Sale nevoinţe duhovniceşti. O să atingem, oare şi noi, într-o măsură sau alta, asemenea nevoinţe, ca să ne facem vrednici de acest Har renăscător şi mântuitor, care ne face pe noi fiii adevăraţi ai lui Dumnezeu şi moştenitori ai fericirii veşnice a Raiului?

De aceea, asemănându-ne Preacuratei Fecioare Maria, să ne lepădăm şi noi de lumea aceasta şi de toate bucuriile ei înşelătoare, cel puţin atât, încât inima noastră să se îndrepte mai întâi spre cer, spre Împărăţia cerească, purtătoare a fericirii nepieritoare şi veşnice.

Fie ca în viaţa noastră să ne conducem după cuvintele lui Hristos: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui” (Matei 6, 33), precum şi cuvintele apostolului Pavel: „Aşadar, dacă aţi înviat împreună cu Hristos, căutaţi cele de sus, unde Se află Hristos, şezând de-a dreapta lui Dumnezeu. Cugetaţi cele de sus, nu cele de pe pământ” (Coloseni 3, 1-2).

Noi trebuie, după sfatul marelui Stareţ, părintele Ambrozie de la Optina, să vieţuim aşa precum se învârte o roată. În toată rotirea ei, toate părţile ce o compun se îndreaptă numai în sus; numai cu un singur punct şi doar pentru o clipă, se atinge de pământ.

Asemenea Preacuratei Fecioarei Maria, să răbdăm creştineşte şi fără cârtire Crucea necazurilor noastre, amintindu-ne întotdeauna cuvintele lui Hristos: „Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre” (Luca 21, 19).

Să conştientizăm întotdeauna că necazurile sunt trimise de Dumnezeu nu pentru pieirea noastră, ci pentru curăţirea noastră de păcate, de toate patimile noastre, pentru fericita şi veşnica unire în Har cu Hristos, în care şi constă toată mântuirea noastră.

Şi, în sfârşit, să ne asemănăm Preacuratei împărătese, spre dobândirea smereniei creştineşti. Aceasta este cea mai importantă virtute, datorită căreia Preacuratei Fecioare Maria i s-a dat darul întrupării din Ea a lui Dumnezeu Cuvântul.

Este virtutea prin care Domnul a săvârşit mântuirea noastră, pentru care şi Apostolul Pavel a spus: „S-a deşertat pe Sine, chip de rob luând… S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte şi încă moarte pe Cruce. Pentru aceea şi Dumnezeu L-a prea înălţat… Ca întru numele lui Iisus, tot genunchiul să se plece; al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor dedesubt. Şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2, 7-11).

Smerenia este cel mai important mijloc cu ajutorul căruia şi noi putem lucra mântuirea noastră. Iată de ce în cuvântul lui Dumnezeu se spune: “Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har” (Iacov 4, 6; vezi şi Proverbe 3,34; I Petru 5,5).

Cât de importantă este smerenia în lucrarea mântuirii noastre mărturisesc Sfinţii Părinţi ai Bisericii, care spun că fără smerenie nici o virtute nu are pentru noi putere mântuitoare.

Numai prin smerenie sunt posibile bunăstarea şi fericirea pământească.

„Dacă noi – ne învaţă marele părinte, Sfântul Marcu Ascetul - am stărui în smerita cugetare, nu ar fi nevoie să fim pedepsiţi, deoarece toate relele şi necazurile ni se întâmplă pentru înălţarea noastră”.

Cu atât mai mult, fără smerenie niciodată nu vom atinge patria cerească, adevărata fericire, la care ne şi cheamă Domnul prin smerenie, atunci când spune: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi. Luaţi jugul Meu

asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, căci sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11,28-29).

Dar ce este odihna despre care vorbeşte aici Domnul? Aceasta este lumea lui Hristos, străină de orice patimă, de orice păcat, este neîntinarea şi sfinţenia Lui dumnezeiască. Este acea odihnă pe care o cere cu atâta stăruinţă Sfânta Biserică tuturor celor adormiţi în dreapta credinţă şi care nu este nimic altceva decât fericirea împărăţiei Cereşti a lui Hristos.

Să ne ajute prea curata Fecioară Maria să urmăm conştiincios nevoinţele Ei duhovniceşti, pentru împlinirea tuturor poruncilor dumnezeieşti, mai ales smerenia Ei, pentru a fi vrednici de Harul renăscător şi mântuitor trimis de la Dumnezeu, ca încă din această viaţă pământească să putem, cel puţin în parte, să gustăm din fericirea Împărăţiei cereşti a lui Hristos.

Iar pentru rugăciunile atotputernice ale Fecioarei Maria să ne învrednicească pe noi Domnul, ca după moartea noastră, să dobândim în toată plinătatea viaţa veşnică şi fericită. Amin.

(ţinut în Biserica rusă „Sfântul Nicolae” din Sofia, la 21 noiembrie/4 decembrie 1947)

Predică la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului – Sfântul Serafim Sobolev (3) - Despre marea îndrăzneală în rugăciune a Maicii Domnului şi mărturia înaltei sale Slave cereşti

În condacul acestui mare praznic de astăzi, al Intrării în Biserică a Preacuratei Fecioare Maria, Sfânta noastră Biserică o numeşte pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu sfinţită vistierie a Slavei lui Dumnezeu.

Sfânta Biserică o numeşte astfel pe Maica lui Dumnezeu, pentru a ne arăta întreaga măreţie a slavei Ei cereşti, exprimată prin îndrăzneala Sa plină de Har, cu care Dumnezeu a dăruit-o într-o măsură mult mai mare decât a făcut-o cu toţi îngerii şi sfinţii.

Pentru a avea o imagine despre acest mare Har al Maicii Domnului, trebuie să ne aducem aminte întotdeauna cuvintele pe care le-a rostit părintele Ioan din Kronstadt despre Ea. În una din predicile sale, el spunea că, dacă s-ar uni îndrăzneala în rugăciunile înălţate de toţi îngerii şi sfinţii pentru noi păcătoşii, spre

tronul dumnezeiesc, luate împreună, n-ar întrece îndrăzneala pe care o are Una Singură, Preacurata Născătoare de Dumnezeu.

Îngerii şi sfinţii sunt o reflectare a slavei dumnezeieşti pe care aceştia o manifestă într-o măsură sau alta şi numai Maicii Domnului Singure îi este caracteristică toată slava dumnezeiască.

Nu degeaba Sfânta Biserică o numeşte pe Ea împărăteasa Cerului. Ea salvează de la pieire oameni care au pierdut orice speranţă de îndreptare, orice nădejde de mântuire. Iată de ce Ea este denumită de Biserică nădejdea celor fără de nădejde. Ea îi face curaţi şi sfinţi pe cei desfrânaţi, cuprinşi cu totul de patimile trupeşti, căzuţi în întregime sub puterea diavolului.

Ea poate salva chiar şi pe cei care s-au lepădat de credinţa în Hristos, care au lăsat pe Dumnezeu, Biserica Lui cea Sfântă, toate Tainele acesteia şi se află cu totul cuprinşi în braţele diavoleşti.

Puterea dumnezeiască a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu se manifestă, nu doar în cutezanţa fără asemănare a rugăciunilor Ei, dar şi în revărsarea necontenită şi nesecată asupra noastră a înaltei Ei milostiviri, nedespărţită de această cutezanţă.

Ne putem da seama cât de mari sunt aceste rugăciuni, dacă facem următoarea comparaţie: îndurările care izvorăsc de la sfinţi, ca urmare a rugăciunilor noastre, pot fi asemănate curgerilor unui râu, iar îndurările ce se revarsă asupra noastră de la Maica Domnului trebuie asemănate cu mările şi oceanele.

Şi care dintre noi nu a simţit apărarea ei, ca urmare a rugăciunilor neîngrădite către Ea? Această apărare este cunoscută de credincioşi din toate veacurile, de când există Biserica Ortodoxă.

Această apărare a Preacuratei Maicii Domnului această minunată acoperire maternă, va sta deasupra noastră totdeauna, până la sfârşitul veacului, legământ lăsat de Ea apostolilor, după Preaslăvita sa Adormire.

De unde izvorăsc înalta cutezanţă a rugăciunilor Maicii Domnului şi înaltele Ei milostiviri pentru noi? Se înţelege - din dragostea Ei de mamă pentru noi. Din viaţa Sfântului Andrei, cel nebun pentru Hristos, se vede că Maica Domnului nu se află întotdeauna acolo, în ceruri, ci părăseşte fericirea înaltelor locaşuri şi se pogoară pe pământ, să ne mângâie în necazurile noastre.

Ea este aici, în mijlocul marilor suferinţe. Ea este acolo unde curg lacrimi fierbinţi din cauza necazurilor. Ea este acolo unde Ei i se aduc calde rugăciuni în grele suferinţe şi situaţii fără ieşire. Ea este acolo unde oamenii se află chiar pe marginea prăpastiei primejdioase.

Se pune întrebarea: ce concluzie mântuitoare trebuie să tragem din toate aceasta? Dacă această cutezanţă a rugăciunilor Maicii Domnului este neegalată în ceea ce priveşte puterea ei; dacă atât de bogat este izvorul milostivirii Ei pentru noi; dacă atât de necuprinsă este iubirea Ei de mamă pentru noi, păcătoşii suferinzii şi necăjiţii, atunci să alergăm întotdeauna la Ea, prin rugăciunile noastre.

Sfinţii Părinţi ai Bisericii mărturisesc că asupra noastră mereu se oştesc şi ne atacă neîntrerupt legiuni întregi de diavoli, având ca scop să ne piardă. Ei realizează acest scop insuflându-ne gânduri pătimaşe, stârnind în noi porniri rele şi înclinând voinţa noastră spre tot răul, spre fapte imorale, păgubitoare atât pentru noi, cât şi pentru cei apropiaţi nouă.

Dar diavolii, vinovaţi pentru toate necazurile noastre, de nimeni nu se tem atât de mult ca de Preacurata Fecioara Maria, pricinuitoarea întrupării Mântuitorului, Adevăratului Dumnezeu. Chiar şi pronunţarea numelui Ei este ucigătoare pentru demoni şi îi sileşte să fugă de la noi.

Este clar ce trebuie să facem în scopul mântuirii noastre. Trebuie să alergăm întotdeauna la Ea, în rugăciunile noastre, la Atotputernica noastră Apărătoare. Fie ca numele Ei să rămână mereu pe buzele noastre, cel puţin în această scurtă rugăciune: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi”.

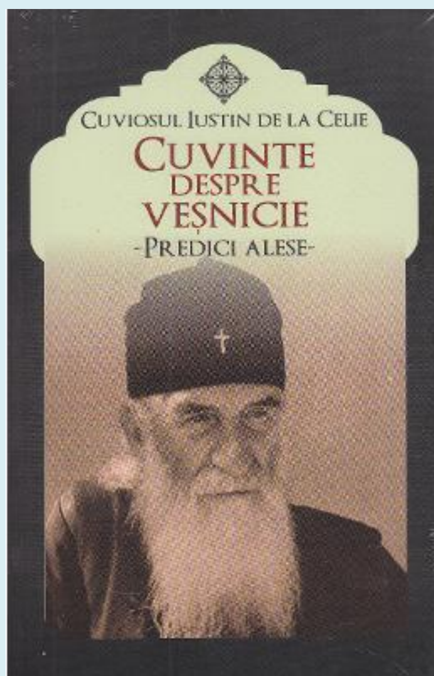
Să îndrăgim şi acele rugăciuni cu care Sfânta Biserică se adresează zilnic Maicii Domnului: „Nu avem alt ajutor, nu avem altă nădejde, fără numai pe Tine, Preacurată Fecioară; Tu ne ajută nouă, că spre Tine nădăjduim şi cu Tine ne lăudăm, ca să nu ne ruşinăm, că suntem robii Tăi. Nici odinioară nu vom tăcea, noi nevrednicii, a vesti puterile Tale, Născătoare de Dumnezeu, că de nu ai fi stătut Tu să Te rogi pentru noi, cine ne-arfi izbăvit dintru atâtea nevoi sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom îndepărta de la Tine, Stăpână, că Tu miluieşti pe robii tăi de toate nevoile. Amin”.

(ţinut în Biserica rusă „Sfântul Nicolae” din oraşul Sofia, la 21 noiembrie/4 decembrie 1948)

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului: Taina sfintei educaţii şi Templul viu al lui Dumnezeu

Sfântul Iustin Popovici - Predica întâi la Intrarea în biserică a Preasfintei Fecioare Maria (1964)

Iată sfântul şi marele praznic al Intrării în biserică a Maicii Domnului. Atunci când a împlinit trei ani, părinţii, după făgăduinţa dată, au condus-o în sfântul templu din

Ierusalim. Au călătorit de la Nazaret împreună cu rudele şi în mod solemn au intrat în biserica lui Dumnezeu ca să-şi împlinească făgăduinţa. Şi Sfântul Arhiereu Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Înaintemergătorul, a primit-o şi a condus-o în sfântul templu pe Preasfânta Fecioară, a condus-o în partea cea mai sfântă a templului, în Sfânta Sfintelor, iar în acea parte nimeni nu putea să intre în afară de arhiereu şi acesta numai o dată pe an (Evrei 9, 3,7). Aşa era în Vechiul Legământ. Dar Sfântul Zaharia, fiind plin de Duh Sfânt şi prin rânduiala dumnezeiască, a condus-o pe Sfânta Fecioară în partea cea mai sfântă a templului, în Sfânta Sfintelor. Şi Sfânta Fecioară a petrecut şi a trăit nouă ani în templul din Ierusalim.

De ce prăznuim astăzi acest praznic? De ce să nu rămână Sfântă Fecioară acasă la ea, în loc să o conducă părinţii şi să o predea la templu ca să crească acolo, ca să trăiască acolo? Ce înseamnă aceasta, frate? Aceasta este pentru noi toţi o mare taină, taina sfintei educaţii. Toată taina aceasta ne înfăţişează pentru ce este creat omul şi ce trebuie să facă din sine, de ce se nasc copii în această lume, cum trebuie să-i educăm. Iată, Sfânta Fecioară Maria a fost educată nouă ani în templu şi însoţită în templu, aşa cum se spune în cărţile bisericeşti, ca să se educe într-un mod sfânt, ca să dobândească educaţie sfântă. Şi ce înseamnă aceasta? Ca să-şi sfinţească sufletul, ca să-şi sfinţească mintea, ca să-şi sfinţească voia, ca să-şi sfinţească întreaga fiinţă. Căci omul de aceea este creat, ca să fie sfânt, căci voia lui Dumnezeu, spune Sfântul Apostol Pavel, este sfinţirea noastră. Aceasta vrea Dumnezeu de la noi: ca să ne sfinţim, să devenim Sfinţi, ca viaţa noastră să fie sfântă.

Aceasta este ceea ce Domnul vrea să facă cu întreg neamul omenesc, şi mai întâi a făcut cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu: a mântuit-o de păcat, a curăţit-o cu totul de păcat, de moarte şi de orice demon, şi a arătat cum trebuie să fie fiinţa omenească care poate să existe în această lume. De aceea este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu mai presus de toţi Heruvimii şi Serafimii după curăţie, după fiinţa sa fără de păcat, după sfinţenia sa. Iată ce este sfinţenia: ea a transformat-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în Templul lui Dumnezeu, în Templul Viu al lui Dumnezeu. Ea s-a dedicat cu totul slujirii lui Dumnezeu, cu întreaga sa fiinţă - şi sufletul său şi trupul său neîncetat aduceau rugăciuni lui Dumnezeu şi ea a slujit neîncetat lui Dumnezeu. Astfel, viaţa sa a fost, de fapt, o slujire adusă lui Dumnezeu. O astfel de educaţie i-a fost dată Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Astăzi, fraţilor, în lume există o mare confuzie în jurul a ceea ce este educaţia şi care este scopul ei. S-au chinuit minţile europene, aşa-numiţii oameni de ştiinţă, profesori, învăţători, educatori, toţi s-au îndepărtat tot mai mult de binecuvântatul

scop al educaţiei şi ne-au propus omul ca urmaş al maimuţei: omul a provenit din animal!... S-au îndepărtat de sfânta educaţie. Priviţi cum s-au sălbăticit oamenii astăzi! Priviţi ce rău fac, ce crime, ce păcate şi au sufletele liniştite, conştiinţele împăcate. Se fură, se pradă, dar nu se neliniştesc. Dacă suntem animale, de ce să nu trăim animalic? Cine ne poate interzice aceasta? Dacă nu avem conştiinţă, dacă Dumnezeu nu este mai presus de noi…

Pentru ce există omul, care este scopul educaţiei? Domnul Hristos a spus-o, a spus-o Făcătorul omului, Cel Care l-a creat pe om, Domnul Dumnezeu, El a spus care este scopul educaţiei.Care este scopul educaţiei, fraţilor? Dumnezeu l-a creat pe om cu chipul Său în suflet, cu chipul lui Dumnezeu în suflet, cu chipul viu. De ce? Ca omul să se desăvârşească şi să se umple de Dumnezeu, ca să devină chipul lui Dumnezeu, să devină asemenea lui Dumnezeu. Iată, acesta este scopul educaţiei. Acesta este scopul educaţiei pe care Dumnezeu a rânduit-o omului, pe care a rânduit-o Bisericii lui Hristos Însuşi Domnul Hristos, Dumnezeul cel Viu şi Adevărat, Care a venit în această lume. El ne-a făcut cunoscut şi ne-a poruncit nouă tuturor: Fiţi desăvârşiţi precum Tatăl vostru Cel Ceresc desăvârşit este (Matei 5,48), aşa cum Dumnezeu este desăvârşit. Acesta este scopul educaţiei.

Domnul ne-a spus pentru ce a întemeiat Biserica Sa: ca în Biserică să ne dea toate mijloacele cu ajutorul cărora să înfăptuim acest scop al educaţiei noastre, mijloacele care ne vor face asemenea lui Dumnezeu, care ne vor face ai lui Hristos, ca să fim asemănători Domnului Hristos, să devenim ca El (1 Ioan 3, 2). Aceasta este porunca, astfel se porunceşte în Sfânta Evanghelie: să umblăm aşa cum El a umblat (Efeseni 5,2; Ioan 2, 6) atâta timp cât a fost pe pământ, El, Domnul Hristos. Iată scopul educaţiei! Şi când se înfăptuieşte acest scop al educaţiei, ce se întâmplă cu omul? Omul se sfinţeşte!

De aceea a venit Domnul Hristos în această lume ca să ne arate ce este omul desăvârşit, ca să ne dea mijloacele să atingem şi noi înşine şi să ajungem om desăvârşit la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos (Efeseni 4,13). De aceea a şi dat Sfintei Biserici Sfintele Taine, iar în ele puterile şi forţele dumnezeieşti cu ajutorul cărora omul să se sfinţească şi să devină Sfânt. De aceea praznicul de astăzi, care ne spune care este cea mai importantă datorie a noastră, este mare, totdeauna fiind proslăvit în Biserică, din vechime. Şi noi astăzi dobândim o concepţie corectă şi o cunoaştere corectă despre aceasta: ce este educaţia, cine este educat în această lume şi cine nu este educat. Cine este adevăratul profesor, învăţătorul acestei lumi? Domnul Hristos este singurul Educator al acestei lumi şi după El şi alături de El, Preasfânta Maică a Domnului.

Ea este Educatoarea cea de căpătâi a neamului omenesc. A arătat în ea însăşi ce este fiinţa omenească desăvârşită şi de aceea ea este model şi pildă pentru noi toţi. De aceea ea este Profesoara noastră, Învăţătoarea noastră şi Educatoarea noastră de căpătâi şi veşnică spre a ne conduce pe căile Domnului; pentru a ne conduce pe căile împlinirii poruncilor lui Hristos; pentru a ne conduce din virtute în virtute, dintr-o sfântă virtute evanghelică într-alta sfântă virtute evanghelică, din credinţă în dragoste, din dragoste în nădejde, din nădejde în rugăciune, din rugăciune în post, din post în milostenie, în milostivire şi în toate celelalte sfinte virtuţi evanghelice. Ea este acea Educatoare, iar după ea, asemenea sunt şi toţi Sfinţii lui Dumnezeu. Aceştia sunt educatorii de căpetenii ai neamului omenesc, Sfinţii lui Dumnezeu.

Iată că atâta timp cât Sfântul Sava a fost Educatorul de căpătâi al neamului sârb, sârbii au fost un popor sfânt, poporul lui Dumnezeu. Cine este educatorul nostru, cine ne conduce şi ne călăuzeşte? Nu ştii, sârbule nefericit, să-ţi faci semnul Sfintei cruci când treci pe lângă biserică. Ce fel de iad îţi pregăteşti, ce fel de chinuri?

Ce v-a dat Biserica, sârbilor nefericiţi, ce? Toţi Sfinţii, Drepţii, Mucenicii care au pierit pentru Sfânta Cruce şi pentru Libertatea de aur. Iar voi! Voi aruncaţi hule asupra lor, voi îi batjocoriţi… Vai, vai de voi! Vai de voi, ce vă aşteaptă! Sârbilor, amintiţi-vă că există în această lume Împăratul, Domnitorul şi Stăpânul Dumnezeu, iar omul atunci este puternic, când slujeşte lui Dumnezeu. Aşa a fost Sfântul Sava, aşa au fost Sfinţii sârbi, toţi drepţii sârbi. Iar tu te îndepărtezi de Dumnezeu – ce aştepţi, ce aştepţi de la Cer, ce aştepţi de la soare? Într-o zi te poate pârjoli acest soare, într-o zi te poate îngheţa acest ger cu ştiinţa omenească. O, necaz, o, nefericire, o, nenorocire! O, nenorocire care aleargă după neamul sârb, iar sârbii nu se apără nici cu rugăciunea, nici cu postul, nici cu Evanghelia lui Hristos.

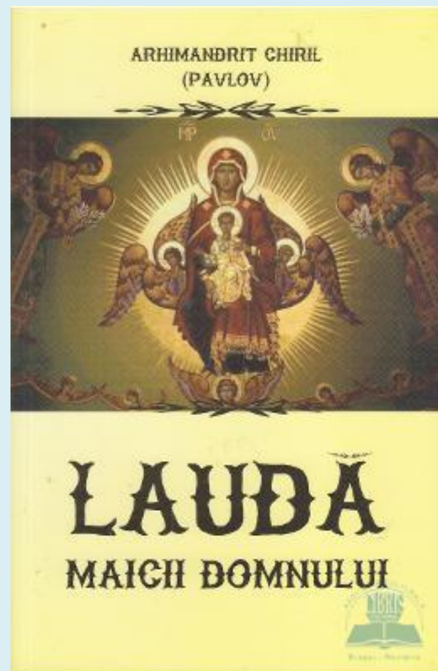
O, Doamne, o, Preasfântă Maică a Domnului, grăbeşte-te către sârbi şi ne trezeşte, căci am adormit în păcate, am adormit în necredinţă, într-o credinţă mică, în necredinţă. Atacaţi-ne cu minunile, atacaţi-ne cu grozăviile, atacaţi-ne cu ororile, ca să ne trezim să credem în Domnul. Ca să ne trezim la întâiul scop al vieţii acesteia, ca să aflăm, ca să ştim că suntem făcuţi să dobândim puteri dumnezeieşti să trăim după legile lui Dumnezeu, ca din noi să alcătuim făpturi asemenea lui Dumnezeu.

O, Preasfântă Maică a Domnului! Tu ne conduci şi ne călăuzeşti, tu să ne fii Educatoarea de căpătâi împreună cu toţi Sfinţii, cu Sfântul Sava şi cu ceilalţi Sfinţi bineplăcuţi lui Dumnezeu. Tu ne conduci şi ne călăuzeşti pentru ca să nu cădem pradă morţii, ca măcelul sufletelor sârbilor să înceteze, ca odată să învieze şi sârbii

din orice moarte şi să slujească Unicului Dumnezeului Celui Adevărat în toate veacurile, Domnului Iisus Hristos, la Care ne conduci doar tu, Maica Domnului, împreună cu toţi Sfinţii. Amin.

(din: Cuviosul Iustin de Celie, Cuvinte despre veşnicie – predici alese, Editura Egumeniţa, 2013)

Arhimandrit Chiril (Pavlov) - Cuvânt la paraclisul Maicii Domnului

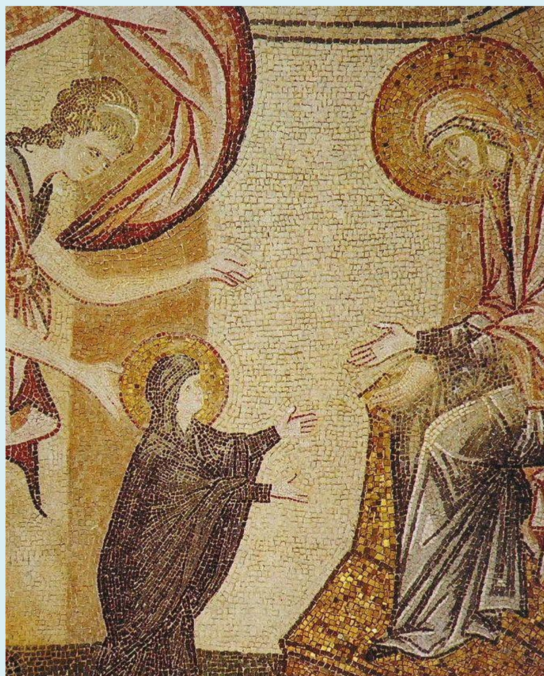
Despre lucrarea binefăcătoare a Bisericii lui Dumnezeu asupra sufletului omului
Iubiţi fraţi şi surori, cu nespusă bucurie şi încântare am slăvit-o astăzi pe apărătoarea neamului creştinesc – pe Preabinecuvântata Fecioară Maria, care s-a învrednicit a fi Maica Domnului nostru Iisus Hristos, Celui întrupat. Preasfânta Fecioară Maria, după cum ştiţi, a fost dată ca Pruncă de trei ani spre a fi crescută în biserica lui Dumnezeu, unde a trăit până când a împlinit vârsta desăvârşită. În biserica lui Dumnezeu, sub îndrumarea cucernicilor preoţi şi a altor drepţi, bărbaţi şi femei, şi de asemenea, a îndrumătorilor celor nevăzuţi – a îngerilor lui Dumnezeu şi a Domnului Însuşi, ea a dobândit acele calităţi morale şi duhovniceşti, care au făcut-o să devină Maica Fiului lui Dumnezeu, Celui ce a devenit Om.

Creşterea în Biserică a făcut-o să fie atât de înţeleaptă intru Domnul, atât de curată şi sfântă, încât Cel mai Sfânt decât sfinţii nu S-a îngreţoşat de ea, ci a intrat în

pântecele ei fecioresc, a luat trup din curatele ei sângiuri şi după naşterea Sa a crescut sub sfânta ei povăţuire. Această influenţă binefăcătoare a Bisericii asupra creşterii Preasfintei Fecioare Maria ne duce la convingerea că bisericile Domnului au o foarte mare importanţă educativă pentru fiecare creştin. Dacă noi vom da, întradevăr, atenţie acestei influenţe, pe care bisericile Domnului o au în formarea intelectului, în dezvoltarea şi alcătuirea inimii şi a voinţei creştinilor, nu vom putea să nu recunoaştem în bisericile Domnului cele mai bune şi mai înalte instituţii de învăţământ. Amin.

(în: Arhimandrit Chiril (Pavlov), Lauda Maicii Domnului, Editura Egumeniţa, 2012)

Ce ne învaţă Intrarea în Biserică a Maicii lui Dumnezeu: "Vă îndemn, deci, fraţilor, să înfăţişaţi trupurile voastre ca pe o jertfă lui Dumnezeu…"

Sfântul Inochentie al Penzei - Cuvânt în ziua Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (începutul şi sfârşitul credinţei noastre este aducerea de jertfă lui Dumnezeu)

Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru milostivirile lui Dumnezeu, să înfăţişaţi trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu (Rom. 12,1).

Începutul şi sfârşitul credinţei noastre este aducerea de jertfă lui Dumnezeu. Pregătindu-ne pentru asta, Apostolul ne roagă pentru îndurările lui Dumnezeu. Arătând spre acestea, el ne ridică cugetele şi inimile la dragostea cea nemărginită, care nu L-a cruţat pe Fiul Unul-Născut, ci L-a adus ca jertfă dreptei judecăţi şi L-a dăruit ca jertfă omului. Fiul lui Dumnezeu, Care S-a adus o dată ca jertfă pe Cruce, veşnic adus pe Tronul judecăţii spre îndreptăţirea noastră, este adus de noi până în ziua de astăzi ca jertfă pe altarul lipsit de sânge şi ca Pâine Cerească, ne hrăneşte cu Trupul Său, ne adapă cu Apă Vie (v. În 4,14), ne curăţeşte şi ne sfinţeşte cu Sângele Său. Fiul lui Dumnezeu este jertfa adusă omului: oare omul se va da în lături să se jertfească lui Dumnezeu?

Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru milostivirile lui Dumnezeu, să înfăţişaţi trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu.

Primind de la noi jertfa laudei, Prunca neprihănită, pe care Biserica o pune împreună cu noi în Templu, ne dă chip de jertfă vie, sfântă şi bineplăcută lui Dumnezeu.

Ea este jertfă vie: nu numai trupul este adus ca jertfă lui Dumnezeu prin legământul fecioriei şi curăţiei, ci însuşi duhul este dat în mâinile lui Dumnezeu şi logodit cu Dumnezeu.

Ea este jertfă sfântă: nu numai aflarea în Templul sfinţeniei, ci curăţia şi neprihănirea inimii, ca pregătire a Tronului dumnezeiesc, sfinţesc fecioria ei.

Ea este jertfă bineplăcută: văpaia iubirii neprefăcute se întâlneşte cu iubirea lui Dumnezeu şi o face să se pogoare asupra blândeţii şi smereniei sale. După adumbrirea harică, Cel Preaînalt a ales pântecele ei ca Tron al Dumnezeirii, trupul şi sângele – ca haină a Luminii Neapropiate.

Nu e răsplată omenească care să fie vrednică de Dumnezeu, în afara jertfei. Prinoasele Vechiului Testament, fiind doar preînchipuiri, au fost desfiinţate după împlinirea celor preînchipuite, însă miezul lor, care stă în arderea de tot lăuntrică, în tăierea-împrejur a inimii şi umilinţă duhovnicească (v. Rom. 2,29; Ps. 50,18), a rămas neschimbat.

Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru milostivirile lui Dumnezeu, să înfăţişaţi trupurile voastre ca pe o jertfă lui Dumnezeu.

Şi noi, ascultătorilor, aducem jertfe lui Dumnezeu, însă cât de des acestea sunt numai roadă a gurii, înălţare a mâinilor la care inima nu ia parte! Cât de des aducem ca jertfă însăşi inima noastră, însă fără roadă şi curăţie, ori aducem ca jertfă ceea ce nu primeşte de la noi lumea, ceea ce lepădăm noi înşine. Aducem, după spusa Prorocului, cele bolnave, şchioape şi oarbe (Mal. 1, 8). Apostolul, ştiind deşartele osteneli ale multelor jertfe, ne roagă să schimbăm deşertăciunea pe adevăr.

Vă îndemn, deci, fraţilor, să înfăţişaţi trupurile voastre ca pe o jertfă lui Dumnezeu.

Jertfa pe care o aducem lui Dumnezeu este una şi nu se împarte în jertfe de multe feluri. Toate puterile trupeşti şi duhovniceşti, toată fiinţa omenească se sfinţeşte

chiar atunci când începe viaţa adevărată; începând sfinţirea, place lui Dumnezeu - însă pentru ochii trupeşti, care nu sunt obişnuiţi să vadă unitatea în mulţime, facem deosebire între jertfa vie şi cea sfântă, între cea sfântă şi cea bineplăcută lui Dumnezeu.

Să înfăţişaţi trupurile voastre ca pe o jertfă vie. Nu este duh de viaţă în trupul nostru atâta timp cât el este unealtă a nedreptăţii. Lanţurile păcatului, care leagă inima, seamănă cu nişte boli aducătoare de moarte, lovesc mintea şi simţurile. Purtând sământa morţii, ele omoară orice gând bun, întunecă înţelegerea, lăsându-i doar faţa lucrurilor şi nelăsând-o să pătrundă în adâncul propriilor patimi, pentru ca toate ostenelile lui să fie deşarte, iar vastele cunoştinţe - neştiinţa, întrucât înţelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu (I Cor. 3, 19). Întunecă ochiul lăuntric şi Lumina Cea Adevărată, Care îi luminează pe toţi (v. În 1, 9) nu le luminează; astupă auzul şi cuvântul cel lucrător al lui Dumnezeu (v. Evr. 4, 12) nu lucrează asupra lor. Vătămarea păcatului îl aduce pe om într-o asemenea stare, că văzând nu vede şi auzind nu aude (v. Mt 13, 13). Atâta timp cât viaţa lui Hristos nu va începe în noi, suntem, după cuvântul Scripturii, morţi prin păcatele noastre (Efes. 2, 1).

Sământa vieţii, care este lăsată înlăuntrul voinţei, nu moare însă în noi de-a lungul fiinţării noastre pământeşti. Duhul, înrobit de trup, este adormit de plăcerile simţurilor, însă în el nu e nimicită dorinţa desăvârşitelor bunătăţi.
Ca un înger al vieţii, învăţătorul neamurilor ne trezeşte din această adormire a morţii: scoală-te, cel ce dormi, binevesteşte el, şi învie din morţi! Duhule care dormi în timp ce moartea veşnică te ajunge, în timp ce trupul şi sângele priveghează ca să te piardă! Duhule care dormi, învie din nelucrarea cea moartă, deschide-ţi ochii ca să vezi lumina lui Dumnezeu; scutură de pe pleoapele tale, ca pe o dormitare apăsătoare, dorinţele trupului, ca să înceapă şi să se desăvârşească dorinţa vieţii (v. Efes. 5,14)!

Simţurile şi trupul se curăţesc, înţelegerea şi gândurile se luminează atunci când voinţa noastră năzuieşte de la cele văzute spre cele nevăzute, când de la cele vremelnice se mută la cele veşnice, de la lume la Dumnezeu. Dorinţa înflăcărată de viaţă, stârnită de cuvântul lui Dumnezeu, întărită de făgăduinţele Lui, se înalţă fără contenire cu înălţarea ruginiii, trage după ea simţurile, încât să vadă şi să audă şi să guste numai roadele vieţii cereşti. Cu toate că întâmpină piedici din partea lumii, nu este oprită de către ele; slăbeşte din pricina slăbiciunii firii, dar nu se stinge până când Hristos nu va lua chip (v. Gal. 4,19) în gânduri, dăruindu-le îndreptare spre bine, în minte, umplând-o cu înţelegerea Sa şi în fapte, lucrându-le cu puterea Sa. Această râvnă a duhului desăvârşeşte trupul nostru întru jertfă vie, în aşa fel

încât nu mai trăim noi ci trăieşte în noi Hristos. Nu mai trăiesc eu, dă mărturie cel ce a trăit el însuşi această jertfă, ci trăieşte Hristos în mine (Gal. 2, 20).

Desăvârşit întru jertfă vie, trupul nostru trebuie să fie totodată jertfă sfântă. Cel Atotsfânt nu primeşte nici un fel de jertfe în afara celei sfinte şi curate. ***Fiţi sfinţi, spune El, pentru că Eu sunt Sfânt (Lev. 11, 44).***

Întorcându-ne privirea nepărtinitoare către noi înşine într-o clipă de linişte, vom vedea cât de puţine şi de sărăcăcioase sunt darurile pe care le aducem Adevăratului Dumnezeu şi dimpotrivă, cât de numeroase şi de bogate sunt jertfele închinate dumnezeilor străini, care şi după judecata noastră sunt vrednici a fi călcaţi în picioare, nu a primi jertfe. Patimile, de care la ceilalţi ne îngreţoşăm, dar pe care le încuviinţăm la noi înşine, cer şi primesc de la noi ceas de ceas, clipă de clipă, ca nişte dumnezei, dacă nu fapte, măcar cuvinte; dacă nu mintea, măcar comorile; dacă nu inima, măcar simţămintele; dacă nu slujba, măcar liniştea. Ele cer totul de la noi, ca Adevăratului Dumnezeu să nu-I rămână nimic în noi.

Patimile care pun stăpânire pe om alcătuiesc legea lui lăuntrică, îndatoririle şi ca să zicem aşa, duhul omului. De aceea, Prorocul, dorind să pună capăt acestei slujiri la idoli şi să cureţe întinăciunea de zi cu zi, în vremea curăţirii sale a strigat: jertfa lui Dumnezeu – duhul umilit (Ps. 50, 18). Când idolii patimilor cad şi se sfărâmă în noi, când nu rămâne piatră peste piatră din acea zidire lăuntrică pe care o zideşte neîncetat în noi pofta trupului, o împodobeşte pofta ochilor, o proslăveşte trufia vieţii, când este nimicită în noi însăşi temelia vrăjmăşiei împotriva lui Dumnezeu (v. Rom. 8, 7) şi inima mărturiseşte că tot ce ţine de noi e nimicnicie, atunci (nu prin strădania noastră, ci din dragostea Lui cea nemărginită), Făcătorul, Care a zidit toate din nimic, din nimicnicia noastră zideşte om nou, fără pată sau zbârcitură, înnoit întru dreptate şi adevăr (v. Efes. 2,10; 5,27).

Cel zidit întru jertfă sfântă lui Dumnezeu nu săvârşeşte curăţirea sa într-o clipă, ci o continuă de-a lungul fiinţării sale pământeşti. El se leapădă de lume, care îl atrage, se împotriveşte poftelor trupului, care cere să se odihnească de nevoinţele neîncetate, să se răcorească de arderea de tot lăuntrică; omoară gândurile, care ca nişte gângănii după ce sălaşul le-a fost stricat, urcă şi coboară în inima lui cu repeziciune, se înghesuie şi se străduie împreună să întunece lumina care se aprinde pe măsura curăţirii dumnezeiescului chip. Încredinţându-şi duhul Dumnezeiescului Duh şi voia sa voii Lui, se pogoară până la o asemenea treaptă a smereniei, încât nici privirile străine, nici privirile sale nu le întoarce spre sine însuşi şi ca să nu vadă în nimic ceva al său, Îl are neîncetat pe Dumnezeu înaintea ochilor.

Dumnezeul-Omul, Care ne-a arătat chipul smereniei prin pogorârea Sa pe pământ, Se pogoară din nou pentru o asemenea inimă smerită - Se pogoară la ea cu slava Sa, o sfinţeşte cu sfinţenia Sa şi acoperind lipsurile puterilor lui, ia asupra Sa îndatorirea de preot şi de jertfă adusă lui Dumnezeu-Tatăl. Printr-o singură jertfă adusă, i-a adus la desăvârşire veşnică pe cei care se sfinţesc (Evr. 10,14) şi îl desăvârşeşte pe fiecare în împăcarea cu Tatăl.

Înţelepciunea omenească va socoti cu neputinţă o atât de adâncă smerenie şi o atât de înaltă sfinţenie, ori va propune în vederea atingerii lor regulile şi mijloacele sale, care mai degrabă vor înspăimânta neputinţele noastre decât vor uşura necazurile inimii. În pofida filosofărilor pământeşti, Cerescul Învăţător nu pune asupra noastră o povară anevoie de purtat, nu cere din partea noastră iscusinţă şi înţelepciune, ci numai simplitate a inimii, credinţă şi blândeţe copilărească. ***De nu veţi fi ca pruncii, nu veţi intra întru Împărăţia lui Dumnezeu (Mt 18,3). Întru simplitatea inimii, intru blândeţe şi smerenie se aduce lui Dumnezeu jertfă sfântă şi în fine, bineplăcută.***

Să înfăţişaţi trupurile voastre ca pe o jertfă bineplăcută lui Dumnezeu. Dumnezeului nostru, întrucât este Dragostea Atotdesăvârşită (v. I În 4, 8), Îi placem prin dragoste: îl voi iubi pe cel care Mă iubeşte, spune El (Pilde 8,17).

Temeiul tuturor faptelor omeneşti, bune sau păcătoase, este dragostea – dar cele păcătoase se întemeiază pe dragostea omenească, vătămată în firea sa, pe când cele bune se întemeiază pe dragostea lui Dumnezeu, care se revarsă în inimile noastre prin Duhul Sfânt (v. Rom. 5, 5).

Când este pus începutul vieţii în sfinţenie, flacăra unei dragoste pe atât de tari pe cât e de sfântă, umplând inima, nu este mărginită la hotarele ei trupeşti, ci se descoperă în gândire, se arată în cuvinte, în privire, în auz şi în toate mişcările trupului.

- ✓ *Ea se descoperă în gândire: cugetarea hrănită cu contemplarea Dragostei Veşnice îmbogăţeşte înţelegerea cu mijloace de a împărţi cereasca agonisită cu cei care nu o au. Cugetarea mişcată de dragoste n-are nevoie de născociri, ci se descoperă pe măsura agonisirii luminii lăuntrice – se descoperă toată, spre binele aproapelui.*
- ✓ *Dragostea se arată în cuvinte: tăcerea dragostei este curmată doar de proslăvirea lui Dumnezeu şi de zidirea aproapelui. Atunci când vorbeşte dragostea, gura ei izvorăşte vorbe neprefăcute, revarsă balsam peste rănile*

sufleteşti şi trupeşti, rosteşte pace şi adevăr. Vorbirea ei, după cuvântul Scripturii, e prea frumoasă.

- ✓ *Dragostea se arată în priviri, atunci când acestea nu se opresc asupra făpturilor văzute decât ca să se înalţe la lucrurile nevăzute. Ele se întorc asupra săracilor ca să îi ajute, asupra suferinzilor ca să-i uşureze, asupra celor evlavioşi ca să le urmeze, asupra celor de-o seamă cu bunăvoinţă, asupra celor mai jos cu blândeţe, asupra tuturor cu inima curată.* ***Mi-ai robit inima cu o singură privire a ta, grăieşte Cerescul Mire al sufletului (Cânt. 4, 9).***
- ✓ *Dragostea se arată în auz, atunci când acesta nu ia aminte la jignirile care rănesc inima, însă aude din depărtare chiar şi un singur suspin al celui ce suferă fără vină, când se astupă în faţa zarvei lumeşti, care insuflă minciună, dar se descoperă pentru auzirea dreptăţii şi însuşi sufletul iese în cuvântul lui Dumnezeu.*
- ✓ *Dragostea se arată în toate mişcările trupeşti, atunci când, slujind lui Dumnezeu, face în trupul său roade duhovniceşti, când mâinile înălţate spre Dumnezeu le întinde spre binefacere şi împărtăşire, când se străduie să îndrepte spre casa tânguirii şi plângerii paşii ce urcă spre casa de rugăciune, când purtând totdeauna omorârea Domnului răstignit pe Cruce, împreună pătimeşte şi împreună se răstigneşte cu El. Astfel, ea săvârşeşte orice faptă bună ca pe o jertfă adusă lui Dumnezeu şi totodată ca pe o slujire adusă aproapelui.* ***Toată eşti frumoasă, draga mea şi fără nici o pată (Cânt. 4, 7).***

Focul ceresc se pogoară asupra jertfelor Vechiului Testament ca semn că Dumnezeu le-a primit. Lumina luminilor se pogoară asupra jertfei vie şi sfinte a dragostei.***Zis-a Fiul lui Dumnezeu: dacă cineva Mă va iubi şi va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi; de la tronul slavei şi al măririi vom veni sub săracul şi sărmanul lui acoperământ şi sălaş la el vom face (v. În 14, 23).***

Asemenea îndurări dumnezeieşti se revarsă asupra noastră atunci când se trezeşte duhul nostru cel adormit de trup, când ne slobozim de haina cea veche şi păcătoasă şi jertfim Dragostei Nemărginite dragostea noastră.

Mintea noastră, ascultătorilor, nu se împotriveşte cuvintelor lui Dumnezeu, recunoscându-le adevărul - dar nu li se împotriveşte, oare, inima noastră, prin răceala şi nerodirea sa?

O, Dragoste Veşnică, Ce ai biruit veşnica vrăjmăşie a lumii! Doar Ţie Ţi-a fost dat să birui împotrivirea inimilor noastre: cu puterea îndurărilor Tale va învia în

noi viaţa care moare, se vor sfinţi necurăţia şi nerodirea lăuntrică proprii neputinţelor noastre, se vor desăvârşi înaintea Ta spre atot rodire jertfelnică. Amin.

(din: Sfântul Inochentie al Penzei, Viaţa care duce la Cer. Învăţăturile unui sfânt tânăr, Editura Sophia, 2012)

Sfântul Neofit Zăvorâtul - Cuvânt despre intrarea Maicii Domnului în Sfânta Sfintelor

Al lui Neofit preotul monah și zăvorât, scurt cuvânt despre Maria, Prunca lui Dumnezeu, când a fost dată lui Dumnezeu de părinții ei la vârsta de trei ani în Sfânta Sfintelor, despre care și mărturii scripturistice.

****

Părinte, binecuvântează,

Atelierul slujitor al tainei dumnezeieștii obârșii săvârșite spre izbândă avea să fie plin de toată sfințenia, pentru ca Cel Preasfânt și Care întru sfinți se odihnește [Cf. Is. 57, 15, Dumnezeiasca Liturghie, cântarea Imnului trisaghion.], sălășluindu-Se în locașul Său cel Sfânt [Cf. Ioil 4, 17.], să împlinească ceea ce s-a spus mai înainte: Mila și adevărul s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat, adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit, că Domnul ca un Părinte va da

bunătate, pe Cuvântul Său adică, și pământul nostru își va da rodul său, sălașul lui Dumnezeu Cuvântul, Maria cea de Dumnezeu chemată. Dreptatea înaintea Lui va merge [Ps. 84, 11-14.] strigând: Gătiți calea Domnului! [Is. 40, 3; Mt. 3, 3.] și va pune pe cale pașii Lui [Ps. 84, 14.].

Dar fiindcă avuția aceea bună și de Dumnezeu plăsmuită, după chipul, zic, lui Dumnezeu și după asemănarea dăruită nouă [Fc. 1, 26.], am înnegrit-o din înșelarea șarpelui [Fc. 3, 1.] și am fost dați rudeniei noastre, pământul în chip nemitarnic, și de chipul acela am fost lipsiți și de nemurire, și în loc de sfințenie ne-am tăvălit în noroiul păcatului și ne-am supus păcatului fărădelegii spre fărădelege [Rom. 6, 19.] și toată lumea a acoperit-o tot chipul fărădelegii, și ca să-l cităm pe David: nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul, căci zice, Domnul din cer a privit peste fiii omului să vadă de este cel ce înțelege sau cel ce caută pe Dumnezeu, [Ps. 13, 1-3.] și în loc de acestea a văzut mai degrabă că toți s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut. Ce oare? Nu S-a nedumerit de mărimea răutății? Nu S-a întors de la ei? Nu a aflat un leac tămăduitor al rănii universale? Nu cumva marea îndurărilor și adâncul milei [Ps. 50, 3.] erau lipsite de revărsările râurilor și izvoarelor?

Nicidecum. Dar fiindcă propria Lui făptură era nevrednică, din adâncul milostivirii aceleia, să fie lăsată pășune vrăjmașului, iar păcatul avea nevoie de ceva care să-l înlăture pe drept, de dreptate și sfințenie [1 Cor. 1, 30.], este născută, la porunca lui Dumnezeu, din Ioachim și din Anna, această prea nevinovată și curată Fecioară Marie, pentru ca Unul din Sfânta Treime, Tatăl și Duhul binevoind, luând trup din ea, să nimicească păcatul în trupul Său [Evr. 2, 14.].

Cum trebuia să fie Fecioara aceea, decât numaidecât mai curată și decât înseși razele de soare, ca să dea Soarelui Dreptății [Mal. 3, 20.] trup fără de prihană și curat? Unde trebuia să fie hrănită și să petreacă Fecioara? Nu cumva într-o casă comună și obișnuită? Departe de noi gândul! Ci în însăși Sfânta Sfintelor aceea, ca una care era mai sfântă decât aceea, și ca una care a împrumutat trup Cuvântului Celui Preasfânt și Dumnezeu [Utrenia Cinzecimii, irmosul Cântării a 9-a.]. Pe care cei care au născut-o și au adus-o astăzi în Sfânta Sfintelor, în corul feciorelnic și al făcliilor luminoase, împlinindu-și făgăduințele, precum și strămoșul ei David a spus mai dinainte Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce Ție, aduce-se-vor întru veselie și bucurie, aduce-se-vor în palatul Împăratului [Ps. 44, 15-16.].

Și era a vedea acum unele lucruri petrecute mai presus de fire și vrednice de mirare, cum iudeii cei „care strecurau țânțarul și înghițeau cămila” [Mt. 23, 24.]

nu s-au opus faptului, nici nu au stat împotrivă. Căci era firesc, potrivit omeneștii rânduieli, să spună că în Sfânta Sfintelor intră odată pe an arhiereul însuși, după multă curățire și nu fără jertfă de sânge [Vezi Lev. 16, 29-34; Evr. 9, 25.].

Și voi, o, Ioachim și Anna, cum aduceți în Sfânta Sfintelor pe o pruncă de trei ani? Pentru ce și tu însuți, o, Zaharia, te învoiești cu aceasta? Pe cât pare, socotind mai preferabilă decât legea pe ruda Elisabetei, ai dat cele nepătrunse să fie sălaș unei prunce de trei ani. Nu au spus, nici nu au cugetat nimic asemănător. Căci cine poate împiedica ceea ce Dumnezeu Domnul voiește [Is. 14, 27.]?

Și iarăși se cuvine să ne minunăm cum a răbdat o fiică de trei ani să părăsească dragostea părinților și slujirea doicilor și casa părintească și simplu toate cele câte țin de casele bogate și să rămână la Templu, lucru care nu este ușor a fi îndeplinit nici la vârsta bătrâneții, fie de femei, fie de bărbați.

Dar ușoare sunt toate cele pe care le binevoiește Dumnezeu [Sfântul Ioan Gură de Aur, Tâlcuire la Psalmul 143, PG 55, 304C, 334C.]. Căci a zis mai dinainte despre aceasta David, strămoșul ei: Ascultă, zice, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău, că va pofti Împăratul frumusețea ta [Ps. 44, 11-12.], adică sfaturile cele părintești, cum după multe rugăciuni către Dumnezeu, te-ai născut din pântece sterp[Imnul Acatist, Icos 3.] și cum te-au rodit cu multe rugăciuni și lacrimi și cum au făgăduit să te dea Celui Care te-a dat. Și pleacă urechea ta și ascultă acestea: și uită poporul tău și casa părintelui tău și vezi frumusețea și bunăcuviința minunată a Templului, închipuire a cerului și a cortului fixat odinioară în Siloam [2 Rg. 6, 17.].

Și petrecând în acest templu ca o dumnezeiască și curată porumbiță [Cânt. 2, 13.] uită poporul tău și casa părintelui tău și va pofti Împăratul frumusețea ta și plecând cerurile [Ps. 143, 5.], ca ploaia pe lână [Jud. 6, 37-40; Ps. 71, 6.], liniștit și fără tulburare și uitând și puterile cele de sus și pogorându-Se, Se va sălășlui în mijlocul tău [Num. 35, 34.], că El este Domnul tău [Ps. 44, 12.] și tu ca maică și roabă te vei închina Lui și feței tale se vor închina mai marii poporului [Ps. 44, 13.] și, ca pe o împărătească prea slăvită și ca pe o maică fără prihană, Împăratul a toate te va pune pe tine de-a dreapta Lui prea înfrumusețată în haina aurită [Ps. 44, 10.] a virtuților, cinstită și celelalte.

Acestea de mai înainte le-a rânduit Dumnezeu Însuși prin David și, umplându-și vârsta pruncească și cugetul acela de Duhul Sfânt, a preferat să rămână în Sfânta Sfintelor și să uite poporul și rudele și casa părintelui său. Iar dacă cumva acestea sunt spuse și despre Biserica chemată de Dumnezeu, ele sunt spuse însă anagogic.

Dar în primul rând, Preasfântul Duh a arătat mai dinainte acestea despre Sfânta Fecioară.

Iar Preacurata Fecioară rămânând nouă ani în cele nepătrunse și în dumnezeiescul templu, a primit hrană cerească de la dumnezeiescul înger, ca una care a fost mai dinainte numită Maică a Dumnezeului îngerilor [Protoevanghelia lui Iacob, Tischendorf, 17-20 (Strycker, 17-20)]. Dar când a ajuns la neprihănită vârsta de doisprezece ani, s-au gândit preoții să o scoată din Sfânta Sfintelor pe Fecioara, presupunând, ca tânără, că ceva femeiesc i s-a întâmplat ei. Dar neștiind pe cine preferă Dumnezeu ca păzitor al Fecioarei, au căutat un semn în acest mod: la cererea preoților este îndemnat Zaharia să se roage pentru aceasta.

Iar el încingându-se cu doisprezece clopoței și întrebând, vine la el îngerul Domnului zicând către el: „Adună sfatul bătrânilor fiilor lui Israel, cei care sunt văduvi, și ia toiegele lor și roagă-te și iarăși împarte-le lor și asupra căruia vei vedea un semn, să știi că pe stăpânul acelui toiag a căzut sorțul să fie păzitorul Fecioarei.

Și a fost așa. Și a sunat din trâmbiță și s-a adunat tot sfatul celor văduvi împreună cu tâmplarul Iosif, ale căror toiege luându-le Zaharia și rugându-se și împărțindu-le nu s-a arătat semn pe nici unul. Dând la urmă și tâmplarului Iosif, iată a zburat un porumbel din capătul toiagului lui pe capul lui și a căzut sorțul pe el să fie logodnic Fecioarei, adică păzitor, poate și fără să vrea. Căci refuza logodna aceasta pentru multe pricini. Dar nu a putut și a luat-o pe ea la casa lui, ca pe o comoară dumnezeiască, minunatul acela teslar, până ce Arhitectul tuturor celor ce sunt va îndrepta prin ea propria noastră fire șubrezită cu toporul și ciocanul [Ps. 73, 6.] negrăitei Lui înțelepciuni și puteri.

Dar noi, salutând cu câteva închinăciuni, pe pricina înnoirii noastre, pe Maria cea fără de prihană, să aducem cuvântul nostru la capăt, fiindcă se cuvine să așteptăm bunele vestiri către ea ale dumnezeiescului Gavriil la vremea statornicită.

Dar acum tratând destul și pe scurt despre intrarea ei la Templu, ce nevoie este să întindem cuvântul mai mult decât trebuie și să aducem fraților slăbiciune și poate și picoteală? Dar să trezim spre auzire și pe cei care sunt mai leneși, prin faptul de o saluta cu bucurie:

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, comoara cea însuflețită a nedespărțitei Treimi, întru care S-a sălășluit „Împăratul slavei”[Ps. 23, 7.], Hristos Domnul, și care ne-a izbăvit pe noi din robia vrăjmașului[Ps. 105, 10.]. Bucură-te,

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, întărirea credincioșilor, lauda lumii și izbăvirea noastră, a tuturor celor robiți.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, floarea fecioriei, frumusețea curăției și slobozirea din necinste a neamului femeilor. Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, slava împăraților, faima mai marilor și zidul nesurpat al creștinilor. Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, acoperământul celor ce se încred întru tine [Utrenia Întâmpinării Domnului, irmosul Cântării a 3-a], mijlocitoarea păcătoșilor către Dumnezeu, ajutor grabnic celor ce se pocăiesc fierbinte.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, lauda strămoșilor, propovăduirea apostolilor și slava mucenicilor. Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, orbirea celor necredincioși, lumina celor credincioși și ocrotirea nezdrobită a tuturor credincioșilor și oglinda. Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară cu totul fără de prihană, începutul și sfârșitul [Apoc. 21, 6; 22, 13.] minunilor lui Hristos prin care de sus S-a pogorât Cel Preaînalt și, luând firea noastră cea căzută în cele mai de jos ale iadului, a înălțat-o și a așezat-o de-a dreapta părintească și a învrednicit-o să fie închinată de toată făptura.

O, taină nouă, o, cinste prea înaltă și mai presus de fire. Au dorit îngerii să privească la această cinste [1 Ptr. 1, 12.], fiindcă nu firea îngerilor, ci sămânța lui Avraam a luat [Evr. 2, 16.], precum a zis și Pavel. Și ce vom face dacă pentru păcat iarăși vom cădea în acele locașuri de sub pământ? Fiindcă Hristos nu Se va mai pogorî iarăși acolo, ca să-i ridice pe cei ce iarăși au căzut acolo. Căci S-a pogorât o dată și ne-a izbăvit pe noi și ne-a ridicat și a legiuit ca cei botezați să nu se mai supună păcatului [Rom. 6, 6.] și să coboare în iad, fiindcă El nu mai vine acolo și nu mai coboară iarăși, ci vine să judece viii și morții [1 Ptr, 4, 5; 2 Tim. 4, 1; Simbolul credinței.] și să răsplătească fiecăruia după faptele lui [Ps. 61, 13; Pilde 24, 12; Mt. 16, 27; Rom. 2, 6.]. Dar noi, nesuferind să vorbim multe despre acestea, să ne întoarcem la început și să o mai salutăm o dată și, împlinind numărul egal cu al soborului celor zece fecioare, [Mt. 25, 1-13.] să punem capăt cuvântului.

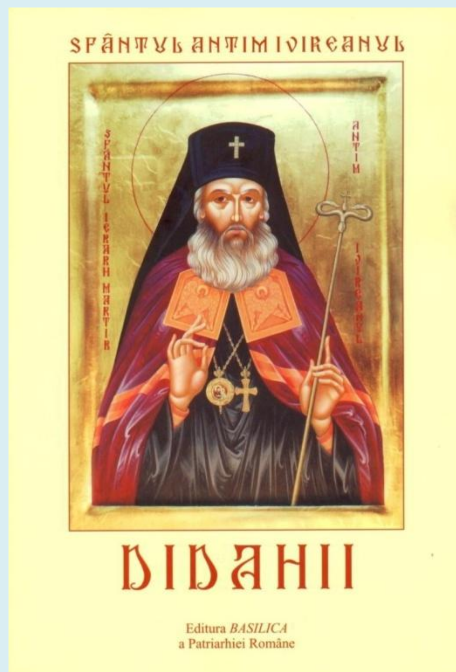
Bucură-te, Atotstăpână, de Dumnezeu dăruită Stăpână, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, și pază nezdrobită a peșterii mele acesteia, împreună cu prea cinstita Cruce a Fiului tău și zid nesurpat, respingerea și căderea uneltitorilor și a vrăjmașilor văzuți și nevăzuți.

Dar nu înceta, rogu-mă, o, Preacuvioasă și Preasfântă a mea pereche [Adică perechea protectorilor Peșterii, Maica Domnului și Sfânta Cruce.], ca, prin cercetarea ta nebiruită, până în sfârșit, să acoperi avuția aceasta și pe cei ce locuiesc în ea și pe

acest Nou Sion, pe care recent l-am construit [Se referă la noua peșteră pe care a construit-o deasupra celeilalte și pe care a numit-o Noul Sion, pentru a se bucura de mai multă liniște.] eu cu puterea lui Dumnezeu și să mă păzești pe mine teafăr și nevătămat de toată uneltirea potrivnică și să aduceți Stăpânului rugăciune bine primită pentru mine, slujitorul vostru netrebnic, și pentru mântuirea mea, pentru ca și de aici să fie slăvit numele slăvit și prea sfânt al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Panegiricul 23, extras din Sfântul Neofit Zăvorâtul din Cipru, Scrieri III. Panegirice, trad. din greaca veche de L. Enache, studii de N. Papatriandafillou - Theodoridis și T. Yiankou, ediție îngrijită de Pr. D. Bahrim, Editura Doxologia, Iași, 2016, pp. 416-423)

Sfântul Antim Ivireanul - Cazanie la Vovedenie bogorodiţe, noiembrie 21

Puţin ajutor va putea lua un bogat de la un sărac şi puţină laudă va auzi un cinstit de la un neînvăţat. Drept aceia dar şi eu, ştiindu-mi sărăcia bunătăţilor şi slăbiciunea învăţăturii, stau de mă mir ce voi face. Că de o parte uitându-mă măririlor PreaSfintei Fecioarei Mariei ar cărei intrare cea cu potfală în Biserică astăzi prăznuim; de altă parte, văzând atâtea cinstite obraze, împodobite cu florile bunătăţilor şi cu înţelepciune, mă spăimântez şi nu cutez a grăi. Că ce tărie are ticăloasa mea limbă, a lăuda şi a cinsti cu vrednicie pe una ca aceasta, care este aleasă şi întru tot îmbunătăţită mai înainte decât toată zidirea, după cum zice la Cântarea cântărilor? Sau ce putere are izvorul meu cel cu o picătură de apă, să adape o grădină sufletească ca aceasta?

Iar încă şi de vreme ce darul Duhului Sfânt, carele pururea tămăduieşte cele neputincioase şi cele care nu sunt desăvârşite le împlineşte, acelaşi să-mi dea şi mie putere şi ajutor, ca să pot zice puţine cuvinte în slava lui Dumnezeu şi întru cinstea şi lauda Născătoarei de Dumnezeu.

Vede-ţi în Sfânta Scriptură, la a treia carte a împăraţilor, la al 6-lea cap, cum că împăratul Solomon a făcut casa Domnului cu trei despărţituri; şi în despărţitura cea dintâi sta mulţimea norodului, întru a doua despărţitură sta arhiereii şi preoţii, iar întru a treia despărţitură era Sfânta Sfintelor, întru care nu putea să între nimenea, fără numai arhiereul, într-un an o dată, de tămâia locul acela şi se ruga lui

Dumnezeu pentru mântuirea lui şi a norodului, precum zice fericitul Pavel, la al 9-lea cap către Evrei: „La cortul cel dintâi pururea întrau preoţii, de făceau slujbele, iar la cel de al doilea, într-un an o dată, singur arhiereul, nu făr'de sânge carele aducea pentru dânsul şi pentru necunoştinţele norodului".

⇒ Care Biserică despărţitura cea dintâi, unde sta norodul se închipuia cerului carele stă deasupra noastră, unde este văzduhul şi sunt acolo toate păsările cele zburătoare;
⇒ iar a doua despărţitură, unde sta arhiereii şi preoţii se închipuia cerului al doilea, carele stă deasupra cerului dintâi, unde sunt puterile cele cereşti, adică îngerii şi sufletele drepţilor;
⇒ iar a treia despărţitură, unde era Sfânta Sfintelor şi întra într-un an o dată numai arhiereul, se închipuia al treilea cer, carele stă deasupra celui de al doilea, întru carele nu întră nimenea, făr'numai adevăratul arhiereu Hristos, Dumnezeul nostru.

Şi de poftiţi ca să vă încredinţaţi cum că Biserica aceia era închipuirea cerului, ascultaţi de vedeţi ce zice fericitul de Pavel, iar la al 9-lea cap către Evrei: „Pentru că nu în sfinte făcute de mâini ar întra Hristos, pildă celor adevărate, ci într-acesta cer să se arate acum feţii lui Dumnezeu pentru noi".

Şi pentru ce se numea Sfânta Sfintelor? Nu pentru alta, fără numai căci era într-însa cele două table ale legii ce a dat Dumnezeu lui Moise în muntele lui Horiv şi toiagul cel înflorit al lui Aaron şi năstrapa cea cu mană şi cădelniţa cea de aur şi lada legii. Iar eu pot zice că se numea mai vârtos Sfânta Sfintelor nu pentru căci era stătătoare într-însa numai cele lucruri trecătoare, carele închipuia multe taine ale Bisericii noastre, ce şi pentru căci s-a învrednicit a locui într-însa 12 ani sfânta sfintelor cea adevărată, adică Sfânta Fecioară, care a născut mai presus de fire pe Sfântul sfinţilor, pe Mesia cel făgăduit.

Şi cum că se închipuia Biserica aceia cerului este lucru dovedit, căci ea este cerul cel adevărat carele a răsărit pe Soarele dreptăţii şi în pântecele ei a locuit ca întru al treilea cer o faţă a Sfintei Troiţe, Fiul şi cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, adevăratul arhiereu, de a zidit a doua oară neamul omenesc şi se ruga lui Dumnezeu Tatăl pentru mântuirea lui Adam şi a necunoştinţei lui. Iar pricina pentru căci a întrat Sfânta Fecioară, de a locuit atâţi ani la acel loc sfânt, măcar că este ştiut la toţi iar încă şi cu cuviinţă este să o spunem şi noi.

În vremile cele de demult era obicei la jidovi şi care om nu făcea coconi era hulit şi urât de toţi măcar de ar fi fost de neam cât de mare şi bogat; şi când ducea darurile

lui la Biserică le primea preotul pe urma tuturor şi sta la Biserică mai jos decât toţi şi bucate nimeni nu mânca cu el, ci-l ţinea toţi ca pe un urgisit de Dumnezeu.

Deci Ioachim şi Ana, fiind sterpi, s-a întâmplat, într-o sărbătoare mare ce aveau jidovii, prin neştiinţă şi făr'de nici un vicleşug, ca nişte oameni bogaţi şi de neam împărătesc ce era, au dus darurile lor mai înainte decât alţii la Biserică. Şi, văzându-i preotul, atâta i-a înfruntat şi i-a dojenit, cât i-a scos din Biserică cu mare ruşine şi cu multă urgie i-a gonit, împreună cu darurile ce adusese. (Oare ce jale şi ce scârbă socotiţi că vor fi luat în inima lor nişte oameni mari ca aceia?) Iar ei, blagosloviţii, au primit înfruntarea şi urgia preotului cu multă cucerie şi plecându-şi capetele, se duceau plângând cu amar la casa lor, nezicând nimic, nimănui. Iar acum să nu care cumva să îndrăznească preotul, sau arhiereul, să înfrunte pe cineva, nu pentru căci nu are coconi, ci pentru căci face fărdelegi şi strâmbătăţi, că apoi este vinovat morţii.

Iar măcar că aveau Ioachim şi Ana multă jale în inima lor, pentru urâciunea şi hula ce avea de către toţi pentru stârpiciunea lor, iar de pururea se ruga, cu lacrimi, dintru adâncul inimii lor, Stăpânului firii, ca să facă milă cu ei, să le dezlege sterpiciunea şi să le dăruiască roadă pântecelui lor; nu doar pentru ca să le rămâie după moartea lor feciori să-i pomenească, după cum poftesc oamenii aceşti de acuma sau să le moştenească moşiile ce numai cu făgăduială ca aceia că de vor naşte vreun prunc, au parte bărbătească, au parte femeiască, să-l închine lui Dumnezeu.

Vedeţi dar, acum, poftă şi dragoste creştinească, vedeţi căldura de inimă, vedeţi râvnă. Cine se află acum, pe aceste vremi, au din cei bogaţi, au din cei săraci, măcar de ar avea 100 de feciori, să închine unul lui Dumnezeu? O ţin lucru necuvios şi lucru de nimica, zicând multe cuvinte deşarte, carele mă ruşinez a le grăi.

Însă Dumnezeu, după cum zice David: „Voia celora ce se tem de Dânsul va face şi rugăciunea lor va asculta". Împlinindu-se sorocul sfatului lui Dumnezeu, cel mai înainte de toţi vecii şi sosind vremea şi ceasul acela, aflându-se şi vase alese ca acelea, binevoi Dumnezeu de dezlegă sterpiciunea Annei şi născu prin făgăduinţă, după cum a născut Sara pe Isaac, Revecca pe Iacov, Rahila pe Iosif, femeia lui Manoe pe Sampson, Anna, femeia lui Elcana pe Samuil şi Elisaveta pe Ioan Botezătorul. Aşa şi fericita Anna femeia lui Ioachim, născu scaun sfânt lui Dumnezeu, pe Fecioara Maria, ca să se odihnească pe dânsa cela ce se odihneşte pe scaunele cele îngereşti şi-şi găti lui-şi cer însufleţit cela ce a întărit cerurile cu

înţelepciunea sa şi pământul l-a întemeiat pe ape, de carele se cutremură toate adâncurile şi beznele iadului.

Şi a avut mare dreptate Ioachim şi Anna ca să nască pe una ca aceasta din pântecele lor; una pentru că erau amândoi de neam împărătesc şi se trăgeau din semenţia lui David şi era foarte drepţi şi buni înaintea lui Dumnezeu şi alta că au câştigat această roadă blagoslovită cu multă durere de inimă, cu multe rugăciuni, cu multe milostenii şi cu multe lacrimi, după cum zice David: „Cei ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie vor secera". Şi au câştigat adevărat o bucurie ca aceia, cât nu o au putut câştiga alţi părinţi din veci, nici vor câştiga, nici numele ce au câştigat ei a se numi părinţi ai lui Dumnezeu.

Drept aceia, trecând 3 ani după naşterea Fecioarei, o duseră părinţii ei la Biserică cu multă potfală de fecioare, cu făclii aprinse, după prorocia lui David, să o închine lui Dumnezeu, după făgăduiala lor. Şi sosind la uşa Bisericii, fericita Anna zise către preot, cu credinţă şi cu multă cucerire: „Primeşte, preote a lui Dumnezeu, pe această cocoană, că este roada pântecelui meu, pe care o am câştigat cu multă durere de inimă, prin rugăciuni cu lacrimi amestecate şi o aşează în casa Domnului, că Lui i-o am făgăduit, pentru căci a făcut milă cu mine şi a ridicat deasupra mea hula norodului; primeşte-o fără de nici o îndoială şi sârguieşte de o du în Biserică fără de nici o zăbavă, că lui Dumnezeu o am închinat".

Care cuvinte auzindu-le preotul Zaharia şi văzând şi pe PreaSfânta Fecioară, se minună şi zise cu bucurie mare şi cu glas de prorocie către Fecioară: „Tu eşti cu adevărat uşa cea de gând a vieţii, care o a văzut-o prorocul Iezechiil închisă; ce-mi caută şi făr'de voia mea a-ţi deschide uşile Bisericii ca să intri într-însa să locuieşti, că cu adevărat mai vârtos pentru tine a făcut Solomon, cu înţelepciunea de i-a dat Dumnezeu, acest lăcaş şi ţie a închipuit-o cunoscându-i fecioria cu ochii cei de gând ai prorociei lui. Şi ţie ţi se cuvine ca să locuieşti într-însa, că acela câte sta într-însa ţie se închipuia. Drept aceia, dacă s-a arătat adevărul, trebuie să se ridice umbra.

Intră, fiica lui Dumnezeu, cu bucurie şi te veseleşte într-însa, că am cunoscut cu adevărat că s-a apropiat mântuirea lui Israil, care va să vie înfăţişat să se nască din tine.

Intră prea curată, voioasă şi veselă, de te fă lăcaş desfătat preaînălţatului Iisus care este Mântuitorul lumii.

Intră în locul cel ales, ceia ce eşti aleasă mai înainte de veci, ca să te hrăneşti cu hrană cerească, care va să-ţi fie trimisă de la Părintele vecilor, prin îngerii săi.

Intră în Sfânta Sfintelor, ca ceia ce ţi se cuvine să auzi tainele cele acunse şi prea slăvite ce s-a grăit în cămările cele cereşti, că tu vei să naşti pe Ziditorul a toată făptura. Intră de te fă mijlocitoare mântuirii omeneşti".

Şi întorcându-se preotul Zaharia zise şi către părinţi: „Bucuraţi-vă şi voi, soţie sfântă, pereche blagoslovită, Ioachime şi Anno, căci v-aţi învrednicit de v-aţi făcut părinţi a unei Prunce sfinte ca aceasta. Fericiţi sunteţi, cu toată fericirea, că de pe semnele darurilor ce văd că are această cocoană asupra ei, cunosc adevărat cu duhul prorociei că ea este acoperământul goliciunii strămoşilor, oglinda prorocilor şi izbăvirea lumii.“

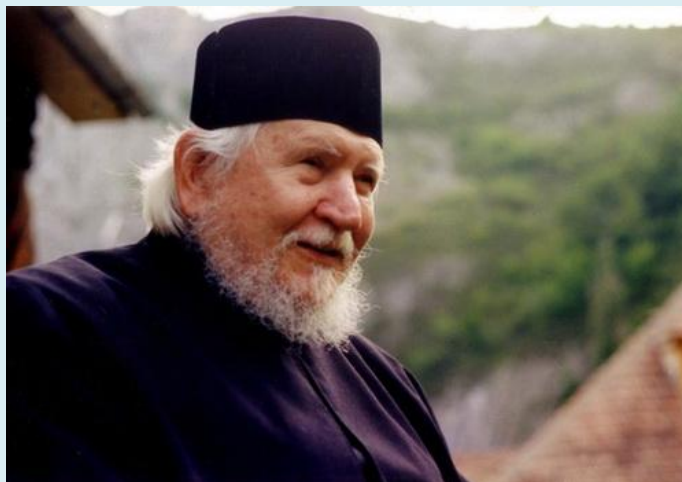
Deci, cu aceste puţine cuvinte ce am zis, înţelegerea noastră cea de pe urmă este cum că pentru 2 lucruri a întrat Sfânta Fecioară în Sfânta Sfintelor:

- ✓ *una pentru ca să se curăţească de păcatul cel strămoşesc prin mijlocul cuvântului celui de bucurie ce aştepta să-i vie cu arhanghelul Gavriil şi*
- ✓ *alta, ca un vas ales ce era prin venirea Sfântului Duh şi prin umbrirea puterii celui de sus să primească în pântecele ei pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu.*

Drept aceia dar trebuieşte şi noi, când vom întra în Sfânta Biserică, să ne curăţim întâi de păcatele noastre şi de cugetele cele viclene şi apoi cu cunoştinţă întreagă să ne facem vase alese, să primim, prin darul Duhului Sfânt, cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre şi aşa, cu acest mijloc, vom fi adevăraţi prăznuitori, măcar că pe PreaSfânta Fecioară, de vreme ce este şi se numeşte pricina tuturor bunătăţilor, nu este cu putinţă nici cu un mijloc să o cinstim şi să o prăznuim, precum se cade. Pentru că cinstea ei biruieşte toată limba şi covârşeşte tot cugetul omenesc, iar încă şi trebuie cu frică şi cu bucurie; cu frică pentru păcat şi cu bucurie pentru mântuire să-i zicem toţi cu un glas: „Lauda cea îngerească, bucură-te, ceia ce eşti plină de dar, Domnul e cu tine“. A cărui mila cea nespusă şi darul cel bogat să fie pururea cu noi cu toţi.

(Extras din cartea: Antim Ivireanul, Didahii)

Arhimandrit Teofil Părăian - Intrarea în biserica a Maicii Domnului

La slujba Sfântului Maslu este o alcătuire, o rugăciune către Maica Domnului, cu următorul cuprins: ***"Pe tine, prea curatul palat al Împăratului Ceresc, ceea ce eşti mult lăudată, te rog, curăţeşte-mi mintea mea cea întunecată cu tot felul de păcate şi o fă locaş înfrumuseţat al dumnezeieştii Treimi, ca să laud şi să măresc puterea ta şi mila ta cea nemăsurată, fiind mântuit eu, netrebnicul robul tău".***

Această rugăciune ne pune în atenţie măreţia Maicii Domnului. O numim pe Maica Domnului "palat prea curat al Împăratului Ceresc"; o numim pe Maica Domnului "mult lăudată". Dorim ca prin mijlocirea Maicii Domnului să fie curăţită mintea noastră "de tot felul de păcate", dorim să fie făcută mintea noastră "locaş înfrumuseţat al dumnezeieştii Treimi". Cerem aceasta "ca să laud şi să măresc puterea ta şi mila ta cea nemăsurată". Avem în vedere măreţiile Maicii Domnului pe care ni le pune în atenţie Sfânta noastră Biserică, dar pe care noi nu le putem înţelege şi nu le putem preţui la măsura lor, pentru că nu avem condiţiile ca să stăm cu admiraţie în faţa Maicii Domnului.

O ştim pe Maica Domnului "palat al Împăratului Ceresc", o ştim "mult lăudată", o ştim mijlocitoare, înfrumuseţătoare de suflet, ştim că are putere şi milă, ştim că are mărire, ştim că toate acestea trebuie luate în seamă. Pentru toate acestea trebuie să-i aducem laudă Maicii Domnului, dar nu putem face aceasta, pentru că lucrurile lui Dumnezeu nu pot fi înţelese numai din puterea omului.

Maica Domnului este Maica Dumnezeului nostru, este cea aleasă de Dumnezeu ca prin ea să vină în lumea aceasta Fiul Său. Este cea care L-a purtat în pântecele său pe Mântuitorul lumii, este cea care L-a născut pe Cel ce este om adevărat şi Dumnezeu adevărat. **Maica Domnului este mama Mântuitorului**

nostru şi atunci este mult lăudată; nu este nimeni în lumea aceasta ca Maica Domnului, nimeni nu are măsurile Maicii Domnului. Iar măsurile Maicii Domnului sunt mari, pentru că ea este în legătură cu Treimea cea dumnezeiască, cu puterea care a umbrit-o, cu Duhul Sfânt care S-a pogorât peste ea, cu Fiul ei şi Dumnezeul nostru pe care L-a născut.

Maica Domnului este locaş al Preasfintei Treimi. Este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Cuvântul L-a născut. Este "***mai înaltă decât cerurile şi mai curată decât strălucirile soarelui***". Este "***mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii***", fiindcă este Maica Dumnezeului nostru. Pe toate acestea noi le spunem cu cuvântul. Am vrea să le înţelegem cu gândul şi să le trăim cu simţirea, dar din puterea noastră nu putem face aceasta decât la măsurile noastre, şi atunci cerem de la Maica Domnului ajutor să înţelegem şi să lăudăm mărirea ei, puterea ei, mila ei.

Ar trebui să avem mereu astfel de gânduri măcar la sărbătorile Maicii Domnului, cinci fiind acestea:

- ***Naşterea Maicii Domnului în 8 septembrie,***
- ***Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, în 21 noiembrie,***
- ***Soborul Maicii Domnului, în 26 decembrie,***
- ***Bunavestire, în 25 martie, şi***
- ***Adormirea Maicii Domnului, în 15 august.***

Dar noi

- ne întâlnim cu Maica Domnului şi în alte zile la slujbele noastre, când zicem: "***Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta, că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, pe Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine***".
- Ne gândim la Maica Domnului în timpul Sfintelor slujbe, când auzim: "***Pe PreaSfânta, curata, prea binecuvântata, mărita, Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii să o pomenim***".
- Ne gândim la Maica Domnului când auzim la Sfintele slujbe: "***Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii, întru cântări cinstindu-o, să o mărim***".
- Ne gândim la Maica Domnului când ni se spune: "***Pe tine, preacuratul palat al Împăratului Ceresc, ceea ce eşti mult lăudată***".

- Ne gândim la Maica Domnului când se spun cuvintele: "***De tine se bucură, ceea ce eşti plină de dar, toată făptura, soborul îngeresc şi neamul omenesc; ceea ce eşti biserică sfinţită şi rai cuvântător, lauda fecioriei, din care Dumnezeu S-a întrupat şi prunc S-a făcut Cel ce este mai înainte de veci. Că braţul tău - scaun l-a făcut şi pântecele tău mai desfătat decât cerurile l-a lucrat. De tine se bucură, ceea ce eşti plină de har, toată făptura, mărire ţie!".***
- Ne gândim la Maica Domnului ca la ceea ce este mai presus de minte şi de cuvânt, căci ni se spune: ***"Pe tine, Maica lui Dumnezeu, cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii, te mărim***".

Astăzi, la sărbătoarea aceasta, ne gândim la legătura Maicii Domnului cu Templul din Ierusalim. Templul din Ierusalim era un locaş sfânt, ceea ce aveau evreii mai de căpetenie, mai înalt, mai deosebit, un fel de cer pe pământ, un fel de loc în care se uneşte cerul cu pământul. Dorinţa evreilor era ca fiecare să ajungă la Templul din Ierusalim. ***Acolo, după Tradiţia Bisericii, PreaSfânta Fecioară Maria a stat 12 ani şi fost educată împreună cu alte fecioare, până la vârsta de 15 ani.***

Templul din Ierusalim era ceva deosebit, dar în el era o încăpere mai presus decât orice în această lume. Acolo era Chivotul Legii, în care erau cele două Table ale Legii, pe care erau scrise cele 10 Porunci, era toiagul lui Aaron, care odrăslise, era un vas cu mană din cea care căzuse spre hrana evreilor în pustie, după ce trecuseră Marea Roşie, când au fost eliberaţi din robia Egiptului, erau doi heruvimi care aveau aripile întinse peste Chivotul Legii... Acolo nu intra decât o dată pe an, singur, arhiereul.

În credinţa Bisericii noastre este şi adevărul că Maica Domnului a stat în această încăpere, vreme îndelungată, deşi sunt unii care spun că lucrul acesta era cu neputinţă. Şi totuşi, Biserica noastră zice, în alcătuirile ei de slujbă: "***Ceea ce s-a hrănit în Sfânta Sfintelor, celei îmbrăcate cu credinţă şi cu înţelepciune şi cu neîntinată feciorie, mai marele Gavriil i-a adus din ceruri închinăciune***".

Nu trebuie să fim încurcaţi în gândurile noastre de astfel de nepotriviri, ci trebuie să ştim că dacă lucrul acesta n-a fost cu putinţă în chip obişnuit, a fost cu putinţă în chip mai presus de fire. ***În Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel este scris că Domnul nostru Iisus Hristos, Arhiereul cel veşnic, n-a intrat niciodată într-o Sfântă a Sfintelor făcută de mână omenească. Şi totuşi a intrat în Sfânta Sfintelor, în Sfânta Sfintelor pe care o închipuia Sfânta Sfintelor de aici, de pe pământ. Sigur, aşa a fost şi cu Maica Domnului.***

Maica Domnului, cea pregătită ca să-L nască pe Mântuitorul lumii, cea pregătită ca în pântecele ei să se unească firea omenească cu firea dumnezeiască în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a intrat şi ea în Sfânta Sfintelor - prin viaţa ei, prin gândurile ei, prin măreţiile ei, prin darurile ei. A intrat în Sfânta Sfintelor care este smerenia, pentru că la Bunavestire a zis către îngerul binevestitor ***"Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău!" (Luca 1, 38)***, iar Sfânta Elisabeta i-a zis: ***"Binecuvântat este rodul pântecelui tău!" (Luca 1, 42).***

Toate acestea s-au întâmplat având-o în vedere pe Maica Domnului, care este "mai înaltă decât cerurile" şi, dacă este mai înaltă decât cerurile Bisericii noastre, dacă este mai curată decât strălucirile soarelui, sigur că prin aceasta a intrat în Sfânta Sfintelor nefăcută de mână omenească - prin viaţa ei, prin ceea ce purta în suflet, prin ceea ce a avut în gândurile ei când se pregătea să nască pe Mântuitorul, prin ceea ce a gândit, prin ceea ce a simţit când L-a purtat în pântecele ei pe Mântuitorul lumii.

Maica Domnului, ea însăşi este Sfântă a sfinţilor, Sfântă mai înaltă decât toţi sfinţii. La măsurile Maicii Domnului nu există nici un sfânt. Noi aşa o cinstim pe Maica Domnului, ca pe cea mai înaltă dintre toţi sfinţii, ca pe cea mai aleasă, ca pe ceea ce este unică în lumea aceasta. Dacă ea a fost închipuită de Sfânta Sfintelor, de încăperea aceea din Templul din Ierusalim în care nu putea să intre decât o dată pe an singur arhiereul, dacă a fost închipuită de Sfânta Sfintelor, atunci este ea însăşi Sfântă a Sfintelor.

Biserica noastră ne-o prezintă ca fiind un "sicriu însufleţit", un chivot: "***Ca de un sicriu însufleţit, ca de un chivot însufleţit al lui Dumnezeu, nicicum să nu se atingă mâna necredincioşilor, iar buzele credincioşilor, fără tăcere glasul îngerului strigând, cu bucurie să zică: «Bucură-te, cea plină de dar, Domnul este cu tine!»***". Aşa a zis îngerul, aşa zicem şi noi, de aceea avem bucuria de a fi cinstitori ai Maicii Domnului.

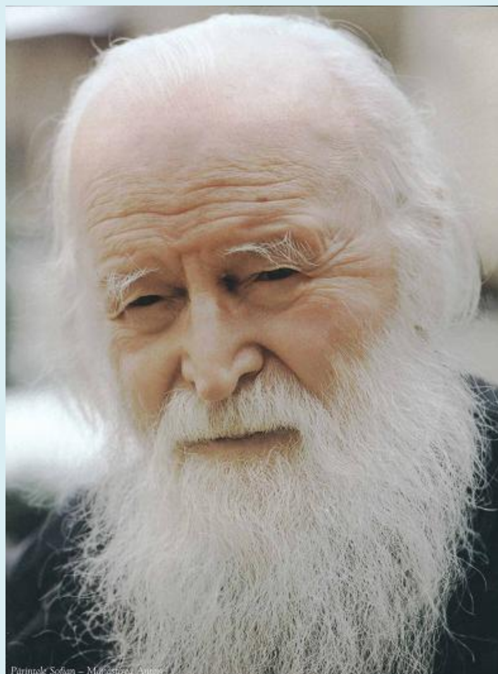
O primim pe Maica Domnului aşa cum ne-o prezintă Biserica, o ţinem în sufletul nostru cu evlavia câtă o avem şi ne silim să urmăm exemplul Maicii Domnului în supunerea faţă de Mântuitorul, în grija faţă de oameni, în tăcerea care se desprinde din faptul că avem atât de puţine cuvinte ale Maicii Domnului în *Sfânta Evanghelie*. ***O avem pe Maica Domnului ca exemplu de milostivire pentru cei ce au trebuinţă de ajutorul ei şi, ştiind că Maica Domnului nu este numai mama Mântuitorului, ci şi mama noastră, ne gândim şi la însuşirile de mamă pe care le are PreaSfânta Fecioară Maria faţă de credincioşii care fac ceea ce a zis ea să facă, adică ascultă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.***

- *Să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru aceste daruri ale Bisericii noastre,*
- *să mulţumim lui Dumnezeu pentru faptul că Maica Domnului este şi mama noastră.*
- *Să mulţumim lui Dumnezeu pentru faptul că avem pe Maica Domnului mijlocitoare pentru binele nostru,*
- *să mulţumim lui Dumnezeu că avem pe Maica Domnului ajutătoarea noastră.*

Să nu uităm că "ceea ce poate Dumnezeu cu puterea, poate Maica Domnului cu rugăciunea", şi să avem încredere în ajutorul ei. Să-i urmăm cât putem exemplul, ca să avem şi noi parte de binecuvântarea Domnul nostru Iisus Hristos acum şi pururea, Amin!

(Arhimandrit Teofil Părăian - Mânăstirea Brâncoveanu , Sâmbăta de Sus - 21 noiembrie 1997)

Părintele Sofian - Predică la Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

“Fraţi creştini, ne aflăm şi în seara aceasta în sărbătoarea frumoasă şi delicată a Intrării în Biserică a Maicii Domnului. Şi aş vrea să vă spun câteva lucruri în legătură cu această frumoasă sărbătoare.

Maica Domnului s-a născut în Ierusalim, asta o ştim de la Sfântul Ioan Damaschinul care era un mare şi învăţat sfânt Părinte, a trăit în veacul al VIII-lea şi a locuit mult în Palestina. El era sirian, din Damasc şi ştia foarte bine istoria tuturor părinţilor şi a sfinţilor din Ţara sfântă şi din toată creştinătatea. Şi el ne spune în cartea lui numită *Dogmatica*, că ***Sfânta Fecioară Maria s-a născut în Ierusalim şi anume pe calea unde era Poarta Oilor şi unde era acea Vitezda, un lac miraculos***, [pentru că] cei care se aruncau în apa aceasta se vindecau de orice boală erau cuprinşi, cum spune Sfântul Evanghelist Ioan. ***Acolo şi astăzi este o catedrală mare, ridicată de cruciaţi şi o mănăstire, şi acolo într-o chilie este un legănuş mic al Maicii Domnului. Şi acolo a fost naşterea Maicii Domnului.***

Părinţii ei, Sfinţii Ioachim şi Ana erau nişte oameni cunoscuţi. ***Sfântul Ioachim era coborâtor din David, deci din neam împărătesc. Sfânta Ana era coborâtoare din seminţia lui Aaron, marele preot, fratele lui Moise prorocul.*** Deci amândoi erau din neam nobil, însă mai sărăcuţi, cum se întâmplase în vremea aceea. Şi au trăit mulţi ani din viaţa lor şi nu aveau copii. Dumneavoastră ştiţi ce stare, ce situaţie aveau cei fără copii în poporul evreiesc, înainte de naşterea Mântuitorului

Hristos. Şi pentru starea aceasta de a nu avea copii şi ce-au păţit părinţii Sfintei Fecioare din aceasta pricină chiar de la prieteni, mai pe scurt şi mai concis, o să citesc puţin din ***fericitul Antim Ivireanul***. Spune aşa Antim Ivireanul:

„În vremurile cele de demult era obicei la jidovi şi care om nu făcea coconi era hulit şi urât de toţi, măcar de ar fi fost din neam cât de mare şi bogat; şi când ducea darurile lui la biserică" — la Templu – „le primea preotul pre urma tuturor şi sta la biserică mai jos decât toţi şi bucate nimeni nu mânca cu el, ci-l ţinea toţi ca pre un urgisit de Dumnezeu". Şi în continuare: „Ioachim şi Ana, fiind sterpi, s-au întâmplat, într-o sărbătoare mare ce aveau jidovii, prin neştiinţă şi făr' de nici un vicleşug, ca nişte oameni bogaţi şi de neam împărătesc ce erau, au dus darurile lor mai nainte decât alţii la biserică", la Templu. „Şi văzându-i preotul, atâta i-au înfruntat şi i-a dojenit, cât i-au scos din biserică cu mare ruşine şi cu multă urgie i-au gonit, împreună cu darurile ce adusese. *(Oare ce jale şi scârbă socotiţi că vor fi luat în inima lor nişte oameni mari ca aceia?)* ***Iară ei, binecuvântaţii de Dumnezeu, au primit înfruntarea şi urgia preotului cu multă smerenie şi, plecându-şi capetele, se duceau plângând cu amar la casa lor, fără să zică nimic nimănui".***

Şi face un comentariu, fericitul Antim:
„*Iară acum, să nu care cumva să îndrăznească preotul sau arhiereul să înfrunteze pre cineva, nu pentru că nu are coconi*" - nu are tineri copii — „*ci pentru că face fărădelegi şi strâmbătăţi, că apoi este vinovat de moarte.* ***Iară măcar că avea Ioachim şi Ana multă jale în inima lor, pentru urâciunea şi hula ce avea de către toţi pentru sterpiciunea lor, iară de-a pururea să ruga cu lacrimi dintru adâncul inimii lor Stăpânului firii ca să facă milă cu ei, să le dezlege sterpiciunea şi să le dăruiască roadă pântecelui lor;*** *nu doară pentru ca să le rămâie după moartea lor feciori să-i pomenească, după cum poftesc oamenii aceşti de acuma*" - din timpul

lui Antim – „*sau să le moştenească moşiile (...), ce numai* ***cu făgăduială ca aceia că, de vor naşte vreun prunc, au parte bărbătească, au femeiască, să-l închine lui Dumnezeu“.***

Aşa era gândul şi dorinţa acestor dumnezeieşti părinţi. ***Şi ştim din viaţa lor că fericiţii părinţi ai Maicii Domnului s-au rugat foarte stăruitor. Sfânta Ana se ruga în grădina sa, iar Ioachim a plecat undeva aproape de Iordan şi şi-a ales o peşteră. S-a rugat în peştera aceea tare cu osârdie, cu mult foc, cu multă durere,*** **cu multe lacrimi**. ***Şi a primit ştire de la Dumnezeu prin înger, să meargă acasă şi vor avea un copil dăruit de Dumnezeu.***

Peştera unde s-a rugat sfântul Ioachim este şi astăzi pe valea Iordanului, valea pârâului Cherit şi acolo în această peşteră mai înainte cu opt sute de ani trecuse profetul Ilie, coborât din nordul Ţării Sfinte. A stat un timp acolo, a fost hrănit de corbi, cu pâine şi ulcior de apă, după aceea a plecat Ilie mai în sud, până la Sinai. Deci în acea peşteră în care a fost sfântul Ilie, a venit şi acest Sfânt Ioachim şi s-a rugat pentru tristeţea, pentru durerea că nu aveau copii, ca să fie binecuvântaţi. Şi au avut un copil, pe Maica Sfântă. Şi a făgăduit lui Dumnezeu că această sfântă copilă va fi dăruită lui Dumnezeu, închinată lui Dumnezeu. Şi s-au ţinut de cuvânt.

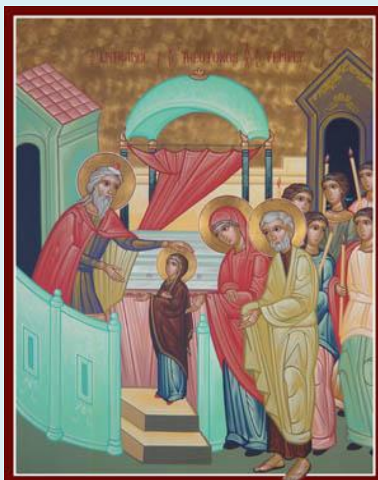

Sfinţii părinţi, cum v-am spus, aveau o casă la Ierusalim, unde s-a născut Maica Domnului, aveau însă şi o casă în Nazaret. În mijlocul Nazaretului de astăzi este o catedrală mare, a *Bunei Vestiri*, pentru că toate bisericile din această cetate, din Nazaret, sunt închinate Maicii Domnului, Bunei Vestiri. În centrul Nazaretului e o biserică mare, o catedrală catolică şi ea este făcută pe locul unde a fost casa sfintei Familii (bătrânul Iosif şi Sfânta Fecioară Maria) (…). ***O casă sărăcăcioasă, smerită. Însă după ce copilul s-a născut la Ierusalim, părinţii au trecut la Nazaret, pentru că Nazaretul era o cetate liniştită. Iisus însuşi a crescut la Nazaret.*** Ierusalimul era o cetate foarte bântuită, cu multe intrigi, cum erau capitalele în vechime, poate şi astăzi. Însă Nazaretul era o cetate liniştită şi acolo au luat părinţii pe Maica Domnului şi acolo a crescut ea, în acea casă smerită.

Şi când a împlinit copila trei ani, au plecat s-o închine Domnului la Ierusalim. De la Nazaret până la Ierusalim sunt aproape o sută de kilometri. Au făcut drumul acesta pe jos, timp de trei zile, însă nu singuri, ci cu vecini, cu prieteni, mai multă lume care mergea la Ierusalim să se închine, să aducă jertfe la singurul templu din vremea aceea, Templul din Ierusalim.

După trei zile au ajuns la Ierusalim. Şi a fost impresionantă această grupare: când au ajuns în Ierusalim, în faţa Templului, acolo a fost anunţat clerul şi a ieşit din Templu soborul de preoţi şi corul Templului, cor de copii. Erau unii copii care cântau în corul Templului — aceşti copii strigă în urma lui Iisus, când Iisus merge la Ierusalim în Duminica Floriilor. Îl întâmpină pe drumul Ierusalimului, Îi cântă osana poporul; şi în Templu încă Îi cântau lui Iisus osana, acest cor de copii de la Templu. Căpeteniile poporului erau supărate că lasă pe copii să cânte. Şi Iisus spune: „***dacă nu cântă ei, pietrele vor da glas***”. Şi aşa îi ies înainte Maicii Domnului şi acestui cortegiu, acestui grup destul de numeros din Nazaret, la intrarea în Templu, soborul preoţilor şi corul de copii.

Din faţa Templului până sus erau cincisprezece trepte şi când intrau preoţii şi leviţii la Templu, în săptămâna lor de serviciu, se opreau pe fiecare treaptă şi spuneau câte un psalm. Sunt în Psaltire cei cincisprezece psalmi „ai treptelor”, 119 şi până la 133. ***Stăteau pe fiecare treaptă şi spuneau câte un psalm, până când ajungeau sus — al cincisprezecelea psalm, a cincisprezecea treaptă – şi acolo intrau în Templu.***

Jos era grupul acesta şi Maica Sfântă. ***În faţa Maicii Domnului, în faţa copilului acesta, era un grup de fetiţe, poate mai mari sau chiar ca ea — Maica Domnului avea trei ani atunci — şi aceste copiliţe erau îmbrăcate în alb, cu nişte lumânări în mâini. Şi părinţii o ţineau de mână pe Măicuţa Domnului.*** În urmă stătea poporul din Nazaret şi mult popor din Ierusalim. Vine soborul acesta de preoţi şi cântăreţi şi cântă psalmi. ***Sus, în capul treptelor, era preotul Zaharia, aştepta să urce acest copil, după rânduială, să-l închine lui Dumnezeu. Copila a fost eliberată din mâinile părinţilor săi şi a păşit pe prima treaptă, după aceea a mers fuguţa până sus, fără să fie ajutată de nimeni, parcă o împingea Duhul Sfânt din urmă sau o chema cineva. Însuşi preotul Zaharia s-a mirat de această îndrăzneală, această vioiciune a copilei. Toţi erau plini de har, de Duh Sfânt.***

Şi preotul Zaharia văzând-o, a spus nişte cuvinte proroceşti foarte frumoase acestei tinere şi micuţe Fecioare, Sfintei Maria. Şi tot aici, la Antim Ivireanul, fericitul nostru ctitor, găsim **ce i-a spus Zaharia:**

„Tu eşti cu adevărat uşa cea de gând a vieţii care au văzut-o prorocul Iezechil închisă; ce-mi caută şi făr’ de voia mea a-ţi deschide uşile bisericii ca să intri Într-însa, să locuieşti, că cu adevărat mai vârtos pentru tine au făcut Solomon, cu înţelepciunea ce i-au dat Dumnezeu, acest lăcaş şi ţie au închipuit-o” şi a închinat-o, „cunoscându-i fecioria cu ochii săi (…) cei proroceşti. Şi ţie ţi se cuvine ca să locuieşti într-însa, că acelea câte sta într-însa, ţie se închipuiau. Drept aceea, dacă s-au arătat adevărul, trebuie să se ridice umbra“.

Testamentul vechi era socotit umbră, pentru că erau nişte prorociri, nişte preziceri — aşa cum ni se întâmplă şi nouă, când ne spune cineva un lucru numai cu vorba, parcă uşor se desprinde din minte şi zboară. Însă când e vorba de o faptă reală, atunci oamenii sunt atenţi şi primesc cu mai multă uşurinţă. Aşa s-a întâmplat şi în vremea aceea: prorocii toţi, de la începuturile lumii şi până aproape de naşterea acestei Sfinte Fecioare, au tot spus mereu cuvinte proroceşti despre Maica Domnului. Însă *în clipa intrării în biserică s-au cunoscut aceste prorociri. De aceea Zaharia, plin de Duhul Sfânt, îi spune că Templul pe care l-a făcut Solomon cu înţelepciunea lui „te închipuia pe tine“:* ***Biserica închipuia pe Maica Domnului şi însăşi biserica aceasta, orice biserică creştină, încă este locaş al Maicii Domnului, în care Hristos tronează.*** Aşa cum însuşi trupul ei, al Maicii Domnului, a fost biserică sau templu al Celui Preaînalt, Dumnezeul cerului.

Şi spune [Zaharia] în continuare aceste cuvinte:

„Intră, fiica lui Dumnezeu, cu bucurie şi te veseleşte într-însa, că am cunoscut cu adevărat că s-au apropiat mântuirea lui Israil, care va să vie înfăţişat să se nască din tine."

Mântuirea era Iisus Hristos; înfăţişat, adică în persoană. ***„Intră, preacurată, voioasă şi veselă, de te fă lăcaş desfătat (…) Mântuitorului Lumii. Intră în locul cel ales, ceea ce eşti aleasă mai înainte de veci (…). Intră în Sfânta Sfintelor, ca ceea ce ţi se cuvine să auzi tainele cele ascunse şi preaslăvite ce s-au grăit în cămările cele cereşti (…).***

Şi întorcându-se preotul Zaharia, zise şi către părinţi: «Bucuraţi-vă şi voi, soţie sfântă, pereche blagoslovită, Ioachime şi Ano, că v-aţi învrednicit de v-aţi făcut părinţi ai unei prunci sfinte ca aceasta. Fericiţi sunteţi cu toată fericirea, că de

pe semnele darurilor ce văd că are această tânără fecioară asupra ei, cunosc adevărat cu duhul prorociei că ea este acoperământul goliciunii strămoşilor noştri, oglinda prorocilor şi izbăvirea lumii»".

Cu asemenea cuvinte, ***profetul Zaharia, marele preot, o ia pe Fecioara de mână şi o introduce în Sfânta Sfintelor.*** ***Sfânta Sfintelor era cum e altarul nostru, însă acea încăpere era foarte tainică, nu intrau femeile şi norodul, nu intrau nici preoţii în Sfânta Sfintelor, intra numai arhiereul o singură dată în an — numai arhiereul.*** Şi preotul, marele preot, prin descoperire dumnezeiască, o introduce în această cămară a Sfintei Sfintelor şi îi arată locul unde se va ruga ea. Îi spune şi acum nişte cuvinte proroceşti şi după aceea o ia de mânuţă şi o scoate afară din acea Sfântă a Sfintelor şi o încredinţează unor fecioare mai în vârstă ca s-o ocrotească şi să o ajute.

(…) ***[Maica Domnului] stă la Templul din Ierusalim timp de doisprezece ani. De la trei ani încă doisprezece, până la cincisprezece ani.***

Ce-a făcut Sfânta Fecioară în Templu în acest timp? S-a rugat, a citit Sfânta Scriptură, a adâncit-o şi a meditat, a lucrat — ştia să ţească, ştia să coasă, ştia să toarcă. Torcea lână, torcea in, torcea mătase. Ştia să brodeze foarte frumos. A lucrat veşminte preoţeşti la Templu şi, mai târziu, ***Maica Domnului a lucrat cămaşa lui Iisus Hristos.*** Acea cămaşă — poate aţi întâlnit, e şi un roman vestit, *Cămaşa lui Hristos* — nu avea cusătură, era făcută din împletitura meşteşugită a Maicii Domnului. După răstignire, când era Iisus pe Golgota, pe Cruce, dezbrăcat de hainele Sale, această cămaşă trebuia să fie împărţită la cei patru ostaşi de acolo care păzeau pe Cel răstignit, crucea şi mormântul. Şi ostaşii, văzând-o că era foarte frumos lucrată, n-au îndrăznit s-o sfâşie, s-o rupă în patru ca să ia fiecare câte o bucată, ci au tras sorţi şi a luat-o cineva din cei patru ostaşi (…). Şi de asemenea, [Maica Domnului] ajuta şi la slujbele care erau necesare în Templu.

În tot acest timp, Maica Domnului a fost îndeosebi în stare de rugăciune. Rugăciunea şi paza simţurilor, a inimii şi a minţii au făcut-o cu adevărat lăcaş sfinţit, dumnezeiesc, al Celui Preaînalt, încât era un vas ales al Duhului Sfânt în care peste puţină vreme, la plecarea ei din Templu, a ajuns să întrupeze pe Iisus Hristos Mântuitorul.

După cincisprezece ani (…), fecioarele care erau acolo închinate, erau eliberate din Templu, mergeau la casele lor, familiile lor şi puteau să se căsătorească, pentru că era acest ideal, la poporul evreu, toate fecioarele trebuiau să fie căsătorite, ca din una din ele să se nască Mântuitorul Lumii. El a fost vestit încă primilor oameni în

Rai, după căderea lor. De aceea era această stricteţe şi dorinţă aprinsă ca toţi cetăţenii, fetele, fecioarele să se căsătorească şi să nască prunci. Din aceşti prunci, măcar unul va fi cândva Mântuitorul Lumii.

Şi Fecioara a ajuns în Nazaret. Părinţii ei muriseră de mult pe atunci, Ioachim şi Ana, acolo avea însă rude şi cunoscuţi. Şi o îndemnau să se căsătorească; ea a spus „nu, eu rămân singură cu Dumnezeul mântuirii mele, nu mă căsătoresc“.

Atunci vecinii şi prietenii ei, familia, au sfătuit-o *„să acopere gura lumii”*, cum se spune, şi i-au recomandat şi au încredinţat-o unui bătrân cu numele Iosif. ***Acest bătrân, spune undeva în Protoevanghelia lui Iacov — în care este copilăria Mântuitorului Hristos, nescrisă în Evanghelie — acest bătrân Iosif avea 84 de ani când a luat pe Fecioara Maria sub ocrotirea lui.*** Şi într-adevăr, lumea a tăcut. Fecioara însă avea libertatea să se roage, să citească sfintele Scripturi şi să lucreze, în mare libertate duhovnicească cu acest protector al ei — şi scăpase şi de vorbele lumii. ***Şi într-o bună zi, Fecioara Maria are bucuria de a-i veni Sfântul Arhanghel Gavriil şi a-i binevesti că ea va naşte pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii*** (…).

Aşa s-a întâmplat, fraţi creştini, Intrarea în Biserică a Maicii Domnului. Mai târziu, Maica Domnului (…), ştiind foarte bine Sfânta Scriptură — la Templul din Ierusalim era o şcoală biblică şi a studiat foarte mult Sfânta Scriptură, a învăţat foarte bine, acea minte luminată a Maicii Sfinte — a fost prima profesoară a copilului Iisus. Maica Domnului Îl învăţa Scriptura, Psalmii şi Profeţii, în vârsta de copilărie a Mântuitorului Hristos, pentru că ea însăşi ştia foarte bine aceste lucruri.

Şi în Evanghelia de astăzi în cinstea Maicii Domnului, când ea pleacă, după Buna Vestire, de la Nazaret la vara sa Elisabeta, în sudul Ierusalimului, spune

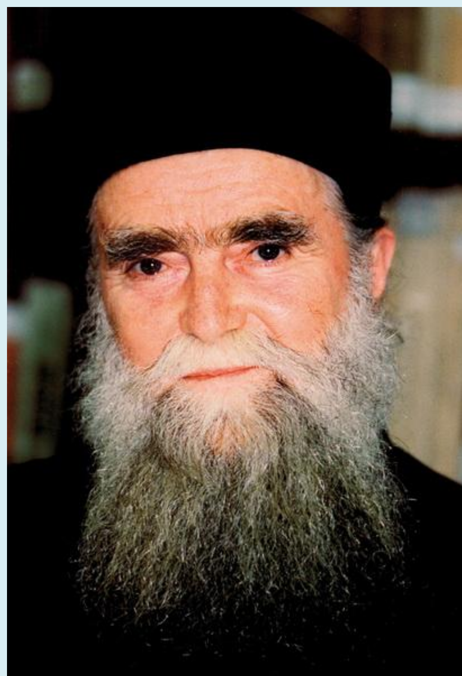
nişte cuvinte prorocești despre ea: „că iată de acum mă vor ferici toate neamurile, întrucât mi-a făcut mie slavă Cel puternic“. În tot acest imn al Maicii Domnului se vede cultura ei teologică şi biblică.

Atâta vreau să vă spun, fraţi creştini, şi am să închei aşa cum încheia fericitul Antim cuvântul lui la sărbătoarea de astăzi, Intrarea în Biserică a Maicii Domnului: ***„Drept aceea dară, trebuieşte şi noi, când vom intra în sfânta biserică, să ne curăţim întâi de păcatele noastre şi de cugetele cele viclene şi apoi cu cunoştinţă întreagă să ne facem vase alese, să primim, prin darul Duhului Sfânt, cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre şi aşa, cu acest mijloc, vom fi adevăraţi prăznuitori, măcar că pe Preasfânta Fecioară, de vreme ce este şi se numeşte pricina tuturor bunătăţilor, nu este cu putinţă nici cu un mijloc să o cinstim şi să o prăznuim precum se cade. Pentru că cinstea ei biruieşte toată limba şi covârşeşte tot cugetul omenesc; iară încă trebuie cu frică şi cu bucurie, cu frică pentru păcat şi cu bucurie pentru mântuire, să-i spunem toţi, cu un glas, lauda cea îngerească: «Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine». A căruia slavă, în veci“.***

Amin”.

(în: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Părintele Iachint al Putnei - Panegiric la Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

”Astăzi înainte însemnarea bunei voinţe a lui Dumnezeu propovăduirea oamenilor, în biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată…” (Troparul praznicului)

Iubiţi credincioşi, noi, oamenii de astăzi, cei iubitori de multe plăceri, cu greu ne putem închipui cât de mare era pe vremuri întristarea părinţilor care nu aveau copii. Mai ales la poporul evreiesc nerodirea soţilor era socotită ca o certare a lui Dumnezeu şi ocară înaintea tuturor oamenilor. Sfinţii şi dumnezeieştii Părinţi Ioachim şi Ana, multă vreme neavând copii, se rugau cu lacrimi să le dăruiască Dumnezeu măcar un copil, pe care au făgăduit că îl vor dărui Domnului. Iar după ani de stăruinţă în rugăciune, după multe cereri şi lacrimi, Atotmilostivul Dumnezeu le-a dăruit o pruncă cu totul sfântă şi aleasă, pe care au chemat-o Maria, acea care avea să fie nădejdea mântuirii întregului neam omenesc. Dar cine va putea spune ce negrăită bucurie i-a cuprins pe Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana şi pe toate rudele lor pentru această minunată naştere!

Şi împlinindu-se trei ani de la naşterea ei, şi-au adus aminte Sfinţii Ioachim şi Ana de făgăduinţa lor, ca să dăruiască pe Fecioara Maria Domnului. Deci făcând multă pregătire, au adunat în Nazaret pe toate rudeniile lor, căci Sfântul Ioachim era de neam împărătesc, iar Sfânta Ana de neam arhieresc. Au împodobit pe

dumnezeiasca pruncă cu podoabe Împărăteşti, au chemat şi alte fecioare tinere, pe care împodobindu-le le-au rânduit să meargă înainte şi în urmă cu făclii aprinse în mâini, cântând din gură psalmii lui David. Iar în mijloc mergeau Sfinţii Ioachim şi Ana cu dumnezeiasca Fecioară Maria. Ce minunată însoţire de fecioare se putea vedea atunci! Ce străină vedere se arăta la tot norodul! Ce negrăită bucurie cuprindea atunci toate inimile!

Iar după trei zile de călătorie au ajuns la Ierusalim. Văzând această neobişnuită adunare de copile, mulţime de popor s-a adunat în jurul Fecioarei şi mergeau cu toţii spre marele templu al lui Solomon. Atunci s-au împlinit cuvintele proorocului lui David, care zicea: ***“Fete de împăraţi întru cinstea Ta. Înainte a stătut împărăteasă, de-a dreapta Ta, în haină de aur îmbrăcată, împodobită. Ascultă, fiică, şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău, că a poftit împăratul frumuseţea ta”… “Aduce-se-vor împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce Ţie” (Ps. 44, 10-16).***

Apoi, ajungând înaintea templului, unde îi aşteptau preoţii, s-au oprit în faţa celor cincisprezece trepte. Iar dumnezeiasca Fecioară Maria, singură, s-a urcat tocmai pe treapta cea mai de sus, fără a se opri pe fiecare treaptă, după cum era rânduiala treptelor. Deci primind-o Sfântul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, a adus-o direct în Sfânta Sfintelor, acolo unde niciodată nu intra parte femeiască şi nici preoţii, ci numai arhiereul, o dată pe an, ***“şi nu fără de sânge, pe care îl aducea pentru greşalele sale şi ale norodului” (Evr. 9, 7).***

Acolo i-a dat ei loc de rugăciume, nu în biserică şi altar, unde le era rânduit să se roage celorlalte fecioare.

După ce au încredinţat Sfinţii Ioachim şi Ana pe Fecioară în mâinile preoţilor, ca să fie dăruită Domnului după făgăduinţă şi după ce au dat şi celelalte daruri aduse de ei ca ardere de tot, aceste cuvinte au rostit către neîntinata Fecioară: ***“Ascultă, fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău” (Ps. 44, 12).***

Ascultă glasul Domnului, pleacă-ţi urechea ta înaintea sfinţilor preoţi, uită de-acum de poporul tău. Uită pe rudele tale, uită Nazaretul, uită casa în care te-ai născut, uită pe părinţii tăi, căci iată, “a poftit împăratul frumuseţea ta”. Tu nu te-ai născut în lume ca să te veseleşti de cele pământeşti, nici ca să guşti din bucuriile cele copilăreşti şi omeneşti, ci te-ai născut din rugăciune ca să trăieşti numai în rugăciune. Te-ai născut ca să trăieşti bucuria întregii lumi, deşi tu multe dureri în inima ta vei purta. Tu casă şi avere pe pământ nu vei avea, dar

prin curăţirea ta te vei face locaş al veşnicului Dumnezeu. Străină va fi viaţa ta de bucurii, de râsuri şi de veselie, dar prin lacrimile tale vei şterge toată lacrima de pe toată faţa. Pe pământ vei trăi ca cea mai săracă "roabă a Domnului", dar după ducerea ta de aici "te vor ferici toate neamurile".

Deci ascultă, fiică iubită, sfatul nostru. Ascultă poruncile Domnului şi ale preoţilor. Intră în Sfânta Sfintelor. Roagă-te pentru Galileea, roagă-te pentru templu, pentru Nazaret şi pentru noi, părinţii tăi cei îmbătrâniţi de zile. Iată, noi ne întoarcem înapoi. Poate ne vei mai vedea în trup. Iar tu rămâi "în curţile casei Dumnezeului nostru", de nimic întristându-te. De-acum "tatăl tău şi maica ta te vor părăsi pe tine, dar Domnul te va lua" (Ps. 26, 16), "că a poftit împăratul frumuseţea ta". Nu te întrista, Marie, bucură-te, fiica Sionului ceresc, veseleşte-te, copilă sfântă, căci tu eşti aşteptarea tuturor neamurilor împăcarea lui Adam cu Dumnezeu…

După cuvintele acestea, mulţumind dumnezeieştii Părinţi lui Dumnezeu că şi-au putut împlini făgăduinţa lor, s-au întors cu pace la Nazaret, de unde mai veneau din vreme în vreme să-şi vadă rodul rugăciunii lor şi să o indemne spre o trăire cât mai îngerească. Apoi, nu după mulţi ani, Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana au trecut din viaţa aceasta. Iar Sfânta Fecioară Maria a rămas în grija sfinţilor preoţi, umbrindu-se în toate zilele vieţii ei de darul Duhului Sfânt.

Este bine să se ştie că în jurul marelui templu erau mai multe case în care locuiau cei ce slujeau Domnului. Chiar lângă zidul templului se afla o clădire cu trei rânduri, având câte 30 de încăperi fiecare rând. În aceste camere petreceau, ca un fel de călugări ai Legii Vechi, trei feluri de oameni care erau dăruiţi să slujească Domnului în marele templu: întâi erau fecioarele cele cu totul neîntinate, care îşi păzeau fecioria până la sfârşitul vieţii, apoi erau văduvele care se hotărau să-şi păzească văduvia lor până la moarte, precum era Ana proorociţa, fiica lui Fanuil; iar a treia ceată, a tinerilor care îşi închinau Domnului toată viaţa lor. Ei trăiau toată viaţa în feciorie şi se chemau "nazirei".

Fecioara Maria încredinţându-se unor fecioare mai în vârstă, era întru totul supusă preoţilor, petrecând cea mai mare parte din viaţa ei în rugăciune şi vorbire cu Dumnezeu. Ea nu trăia ca celelalte fecioare, ci pe toate întrecându-le, ducea o viaţă aproape îngerească. Dimineaţa se ruga în Sfânta Sfintelor până la ceasul trei din zi (ora 9). Apoi, până la ceasul nouă (ora 15) lucra cu celelalte fecioare la deprinderea lucrului de mână, precum toarcerea lânei şi a inului, ţesutul mătăsii pentru veşmintele preoţeşti şi altele. Se spune că însuşi hitonul (cămaşa cea de in) cel necusut de mână pe care l-a purtat Iisus Hristos a fost ţesut de Maica Domnului. În timpul mesei, Fecioara Maria nu voia să mănânce cu celelalte fecioare, ci,

împărţindu-şi hrana la săraci, ea se tăinuia iarăşi în cele mai dinlăuntru ale templului şi acolo se ruga lui Dumnezeu până târziu, când venea un Înger de-i aducea mâncare cerească.

Dar cine va putea povesti petrecerea Fecioarei înlăuntrul templului? Cine va putea spune rugăciunile ei cele ca de foc, vorbirile ei cele de îngeri, hrănirea ei de către Arhanghelul Gavriil, bucuriile ei cele negrăite, supunerea ei cea desăvârşită, smerenia ei cea dumnezeiască? Acolo în Sfânta Sfintelor a deprins ea să postească mult, să se înalţe cu mintea numai la Dumnezeu, să uite de casă şi părinţii ei din Nazaret. Acolo a învăţat să trăiască ca un înger, să se roage cu cea mai curată rugăciune rostită cândva de vreo fiinţă omenească, să vorbească mereu cu îngerii din cer. Acolo a văzut ea întâi trup de înger şi faţă de arhanghel. Acolo a vorbit întâi cu Gavriil. Acolo a gustat întâi hrană îngerească şi din izvorul celor mai negrăite bucurii ale Duhului Sfânt. Acolo a auzit suspinele Evei şi plânsul lui Adam. Acolo a ascultat durerile tuturor popoarelor celor robite de păcat. Acolo a înţeles Fecioara multe taine şi proorociri. Acolo a înţeles ea că are de împlinit pe pământ o negrăită taină a iconomiei cereşti.

După doisprezece ani de petrecere în templu, preoţii, îndemnaţi de Duhul Sfânt, au logodit-o cu dreptul Iosif, bărbat sfânt şi trecut în zilele sale, pentru a o păzi în casa sa din Nazaret până la vremea hotărâtă să nască lumii pe Iisus Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Iubiţi credincioşi, mare şi minunat este praznicul de astăzi. Cum o fecioară mică părăseşte casa părinţilor ei şi se închină Domnului?! Cum petrece ea numai în rugăciune doisprezece ani?! Cum se deprinde din pruncie să vieţuiască ca un înger pământesc?!

Deci, siliţi de podoaba praznicului şi îndemnaţi de sfinţenia Fecioarei, să lăudăm astăzi pe prunca cea dumnezeiască care a intrat în biserica Domnului.

- ✓ *Căci astăzi cea mai curată Fecioară intră să petreacă în cel mai curat loc de pe pământ.*
- ✓ *Astăzi, cel mai neprihănit rod al neamului omenesc se tăinuieşte în cel mai sfânt altar dumnezeiesc. Căci tot ce este sfânt în cele sfinte se păstrează, făclia în sfeşnic se aşază, crinul în vas se pune, iar comoara Duhului Sfânt în Sfânta Sfintelor se tăinuieşte.*
- ✓ *Astăzi Fecioara, petrecută de fecioare, în ceata fecioarelor se primeşte.*
- ✓ *Astăzi făclia Domnului, înconjurată de făclii, înaintea jertfelnicului se pune.*

- ✓ *Astăzi Maica Domnului, însoţită de mame omeneşti, la maica Sionului se duce.*
- ✓ *Astăzi, Fecioara cea purtătoare de Fiu de mama sa fără de fii la biserica cea cu mulţi fii se dăruieşte.*
- ✓ *Astăzi rugul cel de taină se caută, astăzi lâna cea rourată se află, astăzi muntele cel netăiat în muntele Sionului se ţine.*
- ✓ *Astăzi templul cel vechi pe Templul cel nou îl primeşte şi nimic nu pricepe.*
- ✓ *Astăzi biserica legii pe Biserica Darului o tăinuieşte şi nu înţelege taina.*
- ✓ *Astăzi jertfelnicul cel purtător de mană pe jertfelnicul cel purtător de Hristos îl păstrează şi nu cunoaşte sorocul făgăduinţei.*
- ✓ *Astăzi templul lui Solomon pe Templul cel viu al lui Hristos îl odihneşte. Templul pe Templu îl încape, biserica pe Biserică o primeşte, umbra legii pe sfârşitul legii îl umbreşte. Chivotul legii lângă Chivotul Duhului Sfânt se aşază, altarul cel umbrit de heruvimi lângă altarul de serafimi împreună se cinsteşte.*
- ✓ *Astăzi uşa cea încuiată de uşa sfintelor se păzeşte, pentru ca nimeni să nu treacă printr-insa, fără numai Hristos Dumnezeu.*
- ✓ *Astăzi cămara fecioarei de cheia Duhului Sfânt se păzeşte, de Gavriil se slujeşte, de îngeri cu mană se hrăneşte, de preoţi se cinsteşte, de fecioare se înconjoară.*
- ✓ *Astăzi palatul lui Hristos se împodobeşte, tronul se sfinţeşte, rugul cel sfinţit prin rugăciune se aprinde, lâna primeşte roua Duhului, uşa se pecetluieşte, comoara se tăinuieşte, taina mântuirii oamenilor se începe, jertfa se săvârşeşte, poarta templului se închide, fecioarele intră la rugăciune, Gavriil din cer se trimite, perdeaua altarului se trage, masa cu pâinile punerii înainte aşteaptă, preoţii nedumeriţi tămâiază, viţeii pentru jertfe se junghie, cărţiile proorocilor se citesc, noroadele se închină, Palestina aşteaptă, Adam încă suspină, iar taina se lucrează.*

Veniţi astăzi, bunilor creştini de pretutindeni, să lăudăm intrarea celei pline de Dar în Biserica Domnului. Mici şi mari, tineri şi bătrâni, copii şi mame, fecioare şi văduve, veniţi astăzi la Sfintele biserici, ca împreună să cinstim cu dragostea noastră, cu rugăciunile noastre, cu cântările noastre, cu inimile noastre şi cu tot ce avem mai de preţ pe Maica Domnului şi Fecioară, care a intrat să se roage pentru noi în Sfânta Sfintelor.

Să lăudăm astăzi, prin dragostea şi faptele noastre cele bune, pe Fecioara cea neprihănită, pe Maica lui Hristos Mântuitorul lumii, pe leagănul creştinătăţii, pe mijlocitoarea mântuirii noastre, care neîncetat se roagă pentru noi în cer. Căci atunci în templu cu îngerii vorbea, iar acum cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt,

neîncetat prin rugăciune vorbeşte. Atunci de preoţi în Sfânta Sfintelor se păzea, iar acum de heruvimi şi serafimi în veşnicul Sion se proslăveşte. Atunci de fecioare curate se îngrijea, iar acum pe toate fecioarele şi mamele pământului cele credincioase cu milă le îngrădeşte. Atunci cu zidurile marelui templu se acoperea, iar acum toate marginile lumii cu cinstitul ei omofor le acoperă. Atunci de arhierei cu grijă se învăţa, iar acum pe noi pe toţi frica Domnului ne învaţă. Atunci de îngeri cu mană cerească se hrănea, iar acum tot pământul de mila Maicii Domnului se îndestulează. Atunci templul cel neroditor pe Fecioară o ascundea, iar acum Biserica cea cu mulţi fii pe Maica mântuirii noastre în toată lumea o arată. Atunci câteva fecioare pe Fecioară o lăudau, iar acum toate popoarele lumii cu netăcute cântări pe Stăpâna lumii o cinstesc. Atunci câteva făclii pe Fecioară o împodobeau, iar acum şi soarele şi stelele şi luna pe Maica Domnului cu raze de lumină o împodobesc.

Bucură-te, o, Creştinătate, azi, mai mult decât Nazaretul Galileii! Bucură-te, Biserica lui Hristos Dumnezeu, mai mult decât templul muntelui Sion, căci astăzi Fecioara Maria de tot pământul se cinsteşte şi pentru noi toţi lui Dumnezeu se roagă!

Iubiţi credincioşi, multe şi minunate învăţături putem desprinde din istoria praznicului de astăzi. Vrednică de amintit este mai întâi osârdia cu care Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana şi-au împlinit făgăduinţa dată lui Dumnezeu. Oare noi tot aşa facem? De câte ori nu făgăduim lui Dumezeu că ne vom pocăi, că vom da cele de nevoie la săraci, că nu vom mai înjura, nu ne vom mai îmbăta, nu vom mai zăcea în păcate trupeşti! Dar îndată ce plecăm din biserică, îndată ce ieşim de sub epitrahilul preotului, uităm făgăduinţa, călcăm jurământul şi supărăm mai tare pe Dumnezeu. De câte ori, în primejdii fiind, nu făgăduim lui Dumnezeu daruri mari şi o viaţă curată! Dar vai, cum scăpăm de boală, de nevoie, uităm toate şi ne agonisim cea mai grea osândă.

Vrednică de amintit este şi râvna Sfinţilor Părinţi pentru a-şi închina rodul rugăciunii lor în biserica lui Dumnezeu. Cu câte lacrimi au cerut ei un copil şi câtă vreme au aşteptat cu răbdare împlinirea cererii lor! Iar noi facem orice să scăpăm de copii. Iar dacă totuşi îi avem, de cele mai multe ori îi lăsăm să crească la întâmplare, ca nişte flori neudate. Oare unde sunt părinţii aceia care îşi îmbracă cuviincios copiii în zile de sărbătoare şi îi duc cu dânşii la Sfânta biserică? Aproape că nu-i mai întâlnim. Sau dacă vin părinţii la biserică, uită să-i ia şi pe copii, zicând că sunt prea mici, că acum sunt tineri şi or veni mai încolo, la bătrâneţe.

Vrednică de amintit este de asemenea dragostea Maicii Domnului pentru biserică, râvna ei pentru neîncetata rugăciune, ascultarea ei de părinţi şi de preoţi, osteneala şi smerenia ei. Căci Maica Domnului, pentru a se învrednici să primească în trupul ei pe Iisus Hristos, doisprezece ani a zăbovit în templu, rugându-se şi postind; iar noi, când vrem să ne împărtăşim cu Preacuratele lui Hristos Taine, nu avem răbdare să stăm nici două ore măcar în biserică. Nu putem o zi să postim, nu voim nici măcar un ceas să ne rugăm şi cu aproapele să ne iertăm, ci din fugă ne spovedim, în grabă ne rugăm, cu puţină credinţă ne împărtăşim şi îndată ne întoarcem iar la interesele noastre, la plăcerile noastre, la păcatele noastre. Însă de vom continua aşa, în mare primejdie este mântuirea sufletelor noastre.

Ce vom face deci? Să ne pocăim de toate păcatele noastre. Să facem lucrul Domnului – spovedanie, rugăciune, Sfânta Împărtăşanie cu mare grijă şi atenţie, iar nu cu nepăsare, că zice Sfânta Scriptură: ***"Blestemat cel ce face lucrul Domnului cu nebăgare de seamă" (Ieremia 48, 10).***

Aşadar, fraţilor, veniţi regulat şi cu mare osârdie la biserică, stăruiţi mereu în sfânta rugăciune. Nu vă plictisiţi de vorbirea cu Dumnezeu; va veni vremea când vom tăcea, când nu ne vom mai putea ruga, când moartea ne va închide buzele, când nu vom mai putea afla cărarea bisericii. Atunci cu amar vom mai plânge. Totul va fi în zadar. Aduceţi împreună cu dvs şi pe copii, pe rude şi prieteni, şi cu toţii îngenunchind în faţa icoanei Maicii Domnului, aşa să ne rugăm: ***"În biserica slavei tale stând, în cer a sta ni se pare, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti uşă cerească, deschide nouă uşa milostivirii tale" (Ceaslov). Amin.***

(din: Părintele Iachint al Putnei, Editura Bizantină, 2000)

Părintele Rafail Noica – Predică la Intrarea în Biserică a Maicii lui Dumnezeu

Cu prilejul Sărbătorii Intrării în Biserică a Maicii lui Dumnezeu vă oferim o scurtă predică rostită de către părintele Rafail Noica în 2002, în această zi, într-una din bisericile din Bucureşti.

"… [Ne spune Evanghelia care s-a citit astăzi că] *Maria* - parafrazez puţin – *dacă a ales partea cea bună, aceasta nu se va lua de la ea*.

Epoca în care trăim este tocmai o epocă în care partea cea bună se tot smulge de la noi. Am învăţat de la "înţelepţii" acestei lumi că Dumnezeu nu există. Am fost sub un regim care a interzis pe Dumnezeu şi sub o formă sau alta, Dumnezeu şi ***adevărata cinstire a lui Dumnezeu, este prigonită, este interzisă în lumea întreagă.***

Dar iată că Domnul zice Martei ca sora sa Maria *a ales partea cea bună care nu se va lua de la ea*. ***Nu este om, nu este sol, nu este înger cel care ne vorbeşte, este Însuşi Dumnezeu Cuvântul. Şi dacă Dumnezeu Cuvântul zice, atunci putem crede că aşa şi este! Rămâne să ne străduim să aflăm şi noi partea cea bună.***

Celălalt cuvânt, mângâietor, care întăreşte pe acesta, este cuvântul cel din sfârşitul Apocalipsei, unde, socotesc eu că Hristos vorbeşte pentru ***epoca cea de sfârşit a istoriei, epoca noastră***, socotesc:
"Cel ce nedreptăţeşte, mai nedreptăţească. Cel ce se spurcă, mai spurce. Cel ce lucrează dreptatea, mai lucreze dreptatea. Cel ce se sfinţeşte mai sfinţească-se" (Apoc. 22, 11).

Şi socotesc că e perioada asta, pentru că ***astăzi, ca niciodată, într-o măsură neîntâlnită altcândva în istoria omenirii, răul se dezlănţuie făţiş şi în toate aspectele lui şi poate îşi arată feţe pe care noi nu le cunoşteam că putea să le aibă.*** Şi socotesc că se poate acest lucru numai fiindcă Dumnezeu Cuvântul a zis: "***Cel ce nedreptăţeşte, mai nedreptăţească. Cel ce se spurcă, mai spurce***".

Socotesc că Hristos a putut fi prins în grădina Ghetsimani numai fiindcă a spus cuvântul: "***Dar acesta este ceasul vostru şi puterea întunericului***". Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu ar fi zis asta, ar fi fost total cu neputinţă să Îl prindă. Ştim cel puţin un moment în viaţa lui Hristos când au fost trimişi ofiţeri să Îl aresteze şi n-au putut, fiindcă, au zis după aia cărturarilor şi arhiereilor, că *niciodată om nu a grăit ca Acest Om*. Şi pentru puterea cuvântului Lui, n-au putut să-L aresteze. Ba şi în Ghetsimani, când a întrebat Domnul: "***Pe cine căutaţi?***" şi au zis "***Pe Iisus Nazarineanul***" şi le-a răspuns Domnul: "***Eu sunt***" au căzut "de-andărătelea" şi… căzuţi puteau să rămână până astăzi. Aşa că ***dacă Cuvântul lui Dumnezeu dă voie şi se pronunţă, se va putea face acel lucru.***

Şi dacă vedem răutatea dezlănţuindu-se în lume este pentru că Dumnezeu are o Pronie pe care nu o înţelegem, o Pronie paradoxală (ba într-o măsură şi înţelegem ceva) prin care, cinstind libertatea omului – libertate care este poate semnul de căpătâi al asemănării omului cu Dumnezeu şi Dumnezeu Însuşi cinsteşte această libertate - ***găseşte un moment în istorie când dă şi răului libertate să meargă; şi să meargă până la capăt!*** Dar ***asta nu înseamnă că răul poate birui.***

Fiindcă avem şi cuvântul celălalt din Apocalipsa ca şi ***"Cel ce lucrează dreptatea, mai lucreze dreptatea. Cel ce se sfinţeşte mai sfinţească-se"*** şi celălalt cuvânt spus pentru Maria că ***partea cea bună pe care a ales-o, aceea nu se va lua de la dânsa.***

Fraţi şi surori, dacă Cuvântul lui Dumnezeu a zis ceva, aşa cum a fost intru început: ***"Să fie lumină!", şi a fost, deci ce a zis Cuvântul lui Dumnezeu, fi-va! Şi ce nu a zis nu va putea fi.*** Aş vrea să înţelegem că toate se ţin în zidirea asta prin cuvântul tainic al lui Dumnezeu, şi asta să fie pentru noi mângâiere.

Zile cumplite – vădit – vin şi vor veni, multe prorociri care erau de neînţeles, astăzi sunt tehnologic realizabile, şi deci nu e cazul să nădăjduim spre zile mai bune. Zilele mai bune vor veni pentru cei care alegem *partea cea bună*, alegem pe Dumnezeu. Şi *acea parte bună nu se va lua de la noi,* ***nu pentru că noi putem să facem ceva bun.*** Cred că toţi avem conştiinţa păcatului nostru şi frica: *"**cum noi, în slăbiciunea noastră vom întâmpina zile rele?**". **Dar să avem [odată] cu frica aceasta şi acest lucru: pe baza cuvântului "ţine-ţi mintea în iad", adică: fii***

realist, acestea trebuie să fie, “dar nu deznădăjdui!“. Şi “nu deznădăjdui” înseamnă nădejde numai şi numai în mila lui Dumnezeu şi în puterea lui Dumnezeu.

Omul numai păcate poate face de la sine. Dar Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu este milă şi ne-a dat multe cuvinte de mângâiere. Şi cu aceste cuvinte aş vrea să vă îndemn: ***cereţi Domnului să vă deschidă ochii când citiţi Scripturile sau când le ascultaţi în Biserică*;** de asemenea şi textele care se cântă mai ales la marile praznice, ca acest praznic al Maicii Domnului.

Pe Maica Domnului femeia din popor a fericit-o ca fiind trupeşte Maica Acestui Om care vorbea aşa. Dar El a zis: “*da, drept este ce zici tu, că fericit pântecele care M-a purtat şi sânii la care am supt.* Dar **nu asta este pricina fericirii.** Pricina fericirii ei este că… ***fericit cel care aude cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzeşte pe el***“.

Şi despre Maica Domnului se zice într-un loc că nu a înţeles cuvântul Lui, dar *l-a păzit în inima ei*. Şi de mai multe ori se spune că ***păzea cuvântul în inimă***.

Cuvântul acesta este cuvânt de mângâiere fiecăruia dintre noi. Fiindcă *un singur pântece* a putut purta pe Acel prunc şi *numai* sânii Aceleia au putut hrăni pe Acel Prunc dumnezeiesc. Dar *partea cea bună*, dacă o alegem, aceeaşi mângâiere şi aceeaşi fericire poate fi tuturor. Şi aşa, ***să căutăm în Scripturi şi în slujbele Bisericii ce înseamnă această “parte cea bună“, care este a fiecăruia şi a tuturor, fără nici o excepţie şi fără nici o limită.***

Pentru rugăciunile Stăpânei noastre, Dumnezeu să ne dea să înţelegem cele ce vrea să ne spună!“

Amin.

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula - Priveghere la Intrarea Maicii Domnului în Biserică

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin.

Sărbătoarea aceasta a Intrării Maicii Domnului în Biserică este Sărbătoarea intrării Catedralei în Biserică. Aţi văzut de câte ori se cântă Maicii Domnului că este „***Biserică sfinţită, în care Duhul cel Sfânt Şi-a găsit sălaş***”, că este „***Chivotul cel de taină***”, sau, după cum spune o cântare grecească, „***Catapeteasma în care s-a pictat mai întâi icoana lui Hristos***”. Şi pe mine, ţin minte, m-a impresionat profund când Părintele Moldovan ne-a adus în faţă cântarea aceea: „***Bucură-te, Catedrală, că astăzi în pântecele tău se hiroteneşte preot Iisus Hristos***”. Iată, aşadar, importanţa nemăsurată a Maicii Domnului.

Ştiţi că de astăzi, conform rânduielii canonice, se pot cânta colinde fără nici un fel de împotriviri din partea nimănui. Şi m-am gândit ce răsturnare de logică face Biserica înaintea ochilor noştri! Ştiţi că, de obicei, băieţii când fac curte fetelor, mirii, când curtează miresele, le colindă. Mirele merge şi colindă mireasa. Dar ia uitaţi-vă voi atent că de astăzi începând, mireasa colindă Mirele. ***Biserica, mireasa lui Hristos, Îl colindă pe Mirele Hristos.*** Şi bucurie mare se va face, nu neapărat pentru că avem fond dogmatic în colinde sau pentru că este liturgic sau canonic să fie aşa, ci pentru că ***orice cântare adusă spre slava lui Dumnezeu, care poate ţine inima blândă şi curată şi sufletul înălţat, este bineprimită înaintea lui***

Dumnezeu. De ce vă spun toate acestea? Pentru că, din păcate, am început şi noi să cădem în ispita de a vedea în Biserică numai o instituţie. Adică e ca şi cum, dacă stau cu capul în uşa Bisericii, m-aş mântui. Sau, dacă nu ţin „sfintele parăstase” cu sute de „sfinte colive” şi binecuvântatele celelalte lucruri despre care noi zicem că aparţin tradiţiei Bisericii, toată lumea s-ar înfuria şi ar sări pe capul nostru. Cum îşi pune, în schimb, o fată batic pe cap, toată lumea o acuză de sinuzită! Cum poartă preotul reverenda, cum este socotit mult prea rigorist! Cum citeşte preotul rugăciunile de la Liturghie, cum auzi: Ăsta e eretic! Cum se întâmplă ceva, care ţine, de fapt, de canonul adevărat al Bisericii, imediat eşti situat în partea cealaltă a ei.

Ştiu că nu v-a picat prea bine ce v-am zis şi, de obicei, în predici nu se prea bagă astfel de elemente. Dar aş vrea totuşi să vă spun şi ce am văzut într-un film despre un spital.La un moment dat este adusă înjunghiată o prostituată şi pusă acolo, pe masa de operaţie. Şi când se apucă medicul tânăr să-i opereze tăietura din abdomen, ea îi spune: „Află că sunt bolnavă de SIDA”. Ăsta se înfioară, se tulbură, se îndepărtează şi începe să lucreze lângă medicul celălalt, unde mai era, într-adevăr, o victimă, dar care mai putea să reziste mult şi bine. Fata trăgea să moară. Apare un medic mai bătrân - întotdeauna bătrânii ar trebui să fie mai înţelepţi, şi-n cazul acesta a fost - şi se apucă foarte rapid s-o coasă, să lucreze la ea. Apoi îl întreabă pe tânăr ce s-a întâmplat şi, răspunzându-i-se că fata are SIDA, îi zice: „Va trebui să-mi aduci un argument foarte important şi foarte puternic ca să-ţi iert ceea ce ai făcut tu acum”. Şi continuă: „De azi începând, nu mai operezi niciodată. Ieşi afară din spital!”

S-a blocat săracul tânăr. Era cum suntem noi toţi, ăştia care dăm din coate să ne ajungem un pic. Tânăr şi orgolios. Normal. Rănit profund, i-a zis: „N-am nici un argument. Nu-mi închipui ce argument aş putea să aduc”. Fetei trebuia să i se facă operaţie în continuare. Este pregătită pentru operaţia respectivă şi apare tânărul medic, şi-şi cere iertare dinaintea ei: „Erai şi prostituată şi bolnavă de SIDA şi m-am temut să risc. Am stat în faţa a zeci de bolnavi de SIDA şi niciodată nu m-am gândit că s-ar putea să-mi facă rău. Dar pe tine te-am văzut prostituată şi m-am scârbit, m-am stricat. Te rog să mă ierţi… Am greşit profund”. Şi pleacă. Bătrânul vine în întâmpinarea lui şi-l întreabă: „Am auzit c-ai vorbit cu bolnava şi că ţi-ai cerut iertare. Aşa e?” „Da.” „Păi tu nu-ţi dai seama în ce poziţie ne pui pe noi, cei din spital, când se va vedea ce tâmpit de medic avem?!” La care tânărul răspunde: „Îmi dau seama, dar nu mă interesează”. „Cum adică? Nu te interesează în ce poziţie e pus spitalul?!” „Nu.” „Păi cum aşa? E o prostituată mai importantă decât instituţia noastră?” „Da.” „O femeie a trotuarului e mai importantă decât spitalul

nostru, decât instituţia noastră?!" „Da." „Bine, îmbracă-te şi hai să mergem la operaţie!…"

Să nu uitaţi, fraţilor, că aveţi de mântuit oameni. OAMENI! N-aveţi de mântuit nici speculaţii filosofice, nici speculaţii teologice, nici rigorisme, n-aş putea spune nici canoane, că poate mă întind prea mult, dar nici canoane! Voi veţi avea de mântuit cu canonul, cu rigorismul, cu ritualul - dar dat pe măsura fiecăruia în parte - oameni, chipul slavei lui Dumnezeu, măcar deşi rănit de păcate.

Dacă vreţi, astăzi, Maica Domnului intrând în Biserică, încălcând rigorismul, ne dovedeşte că există mântuire şi în afara îngustimilor noastre. Nu vă spun toate acestea ca, devenind preoţi, să împărtăşiţi pe toată lumea sau să spovediţi cum vă taie capul, ori să vă purtaţi cum vreţi. Ci ca să vă fac să pricepeţi că pastoraţia are şi partea aceasta de iconomie, de dragoste. Şi dacă nu veţi merge să vestiţi oamenilor un Dumnezeu al dragostei şi al iubirii, zadarnică este misiunea voastră! Nu vă minţiţi! Pe nimeni n-o să mântuiască sumedenia noastră de denumiri teologice, de psiho-teologie sau pseudo-teologie sau mai ştiu eu cum. Ci ne va întreba Hristos ce am făcut pentru ceilalţi. Şi Maica Domnului este - zic eu - astăzi, un îndemn ca să pricepem ce avem de făcut.

Aş vrea să mă mai opresc la un singur aspect al sărbătorii de astăzi. Vă vor ataca probabil sectarii, dacă veţi ieşi mâine pe stradă, şi vă vor întreba care este legătura dintre Intrarea Maicii Domnului în Biserică şi Sfânta Scriptură. Şi va trebui să găsiţi argumente scripturistice, din Biblie, ca să-i mulţumiţi.

Dar va trebui să priceapă, o dată pentru totdeauna, că noi nu facem din Sfânta Scriptură carte de filosofie, ca să vedem dacă Maica Domnului mai are sau nu mai are feciorie după naştere, precum nu facem din Sfânta Scriptură nici material de meditaţii transcendente sau de ezoterisme. Ci noi o iubim pe Maica Domnului! Şi când o iubeşti pe Maica Domnului nu-ţi mai trebuie nici un argument. Şi m-am gândit cum a ştiut Maica Domnului ce inimă a avut fiecare dintre noi, venind încoace, şi cât de mult ne-a ajutat în cântare şi în slujire, pentru că a văzut că n-am venit să ne dăm rotunzi, ci să-I cântăm lui Dumnezeu prin ea. Şi ea a mijlocit pentru noi.

Ţineţi minte că la Litie tot timpul ne rugăm să ni se înmulţească pâinile. Să ştiţi că la prima Litie pe care am slujit-o noi la Facultate, am avut numai jumătate de pâine. Astăzi deja avem patru. S-au înmulţit. Eram numai zece oameni atunci, iar acum suntem jumătate de capelă, semn că Maica Domnului este lesne mijlocitoare înaintea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Mi-am mai adus aminte de ceva. Eram pe tren şi un sectar îmi reproşează: „Ce tot o cinstiţi atâta şi o mai măriţi pe femeia aceea?!” I-am spus: „Frate, lasă! Lasă!” Săracul… Să vă rugaţi pentru cei care nu cred în puterea Maicii Domnului şi în dragostea ei. Sunt nişte handicapaţi. Nu ştiu ce înseamnă. Dacă ei n-au avut bucuria de a o întâlni pe Maica Domnului, de unde să ştie?! Arătaţi-le că ea este cea care vine de fiecare dată în întâmpinarea noastră. Ea este cea care ne poartă sub Acoperământ. Poate v-a zis Părintele Bria că termenul corect nu este acoperământ, ci umbră, umbra Maicii Domnului.

Cei care aţi fost la Mănăstirea Bistriţa aţi văzut acolo, exact la intrare, o icoană deosebit de interesantă, unde Maica Domnului are sub Acoperământul ei într-o parte pe boierii şi voievozii neamului - în frunte cu „preşedintele ales al României” -, iar în partea cealaltă pe preoţi, în frunte cu arhiereii, semn că sub Acoperământul Maicii Domnului domneşte egalitatea. Pentru că ea ne iubeşte pe toţi la fel. Falsă este impresia celor care spun că în faţa lui Dumnezeu unii au prioritate. Nu este adevărat! Dumnezeu ne iubeşte pe toţi în mod egal. Noi nu suntem egali în iubirea noastră faţă de Dumnezeu.

Dumnezeu să ne dăruiască putere să facem din Intrarea Maicii Domnului în Biserică o primă etapă de intrare a Maicii Domnului în templul slavei lui Dumnezeu, care este fiecare dintre noi.

Cei care vă mai îndoiţi că Maica Domnului vă poate da ajutor oricând, oriunde şi oricum, încercaţi s-o rugaţi, întrebând-o ce să faceţi ca să vă mântuiţi. Dacă vă uitaţi bine de tot la viaţa ei, veţi vedea că o să vă mântuiască ascultarea, smerenia, fecioria, rugăciunea, postul şi, mai cu seamă, intrarea în Biserică.

Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă aibă în pază! Amin.

(Capela Facultăţii de Teologie - Sibiu, 1999)

Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Praznicul Întrării Maicii Domnului în Biserică

Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău, că a poftit Împăratul frumuseţea ta, că El este Domnul tău (Ps. XLIV, 12-13).

*Fraţi creştini, t*oate faptele sfintei Fecioare Maria sunt vrednice de mirat şi pline de învăţături pentru noi. Pentru aceasta Sfânta Biserică, n-a lăsat nici una din aceste fapte strălucite fără să nu le pună înainte ca o pildă, după care să ne cârmuim viaţa şi să ştim pentru ce ne închinăm ei şi pentru o cinstim cu atâta evlavie.

Dintre toate jertfele aduse lui Dumnezeu, în afară de jertfa ce i-a fost adusă de Fiul Său Iisus Hristos pe crucea de pe Golgota, cea mai plăcută a fost aceasta a Preacurate Fecioare Maria, pe care o sărbătorim astăzi, adică aducerea ei ca jertfă la etatea de trei ani, în biserica lui Solomon din Ierusalim. Ea vine condusă de părinţii săi ca să se afierosească în chip solemn lui Dumnezeu.

Erau doi soţi bătrâni Ioachim şi Ana. Aceştia nu aveau copii, însă făceau multe milostenii, post şi rugăciuni cu lacrimi, ca să le dăruiască şi lor Dumnezeu un copil, făgăduind ei că pe acel copil îl vor dărui lui Dumnezeu. După ani de stăruinţă şi rugăciuni, Milostivul Dumnezeu le-a dat o copilă cu totul sfântă şi aleasă, pe care o numiră Maria. Mare bucurie a cuprins inimile acestor bătrâni, când s-a născut Fecioara Maria.

Trecând trei ani de la naşterea ei, părinţii Ioachim şi Ana s-au ţinut de făgăduinţă şi au venit să aducă în biserică ca un dar sfânt, pe Fecioara Maria, închinată lui Dumnezeu. Făcând ei multă pregătire, au adunat în Nazareth toate rudeniile lor, căci Sfântul Ioachim era de neam împărătesc, iar Sfânta Ana, de neam arhieresc. Au îmbrăcat atunci pe Fecioara copilă cu podoabe împărăteşti şi au chemat şi pe

alte fecioare tinere pe care le-au împodobit şi le-au rânduit să meargă înainte cu făclii aprinse în mână cântând din gură psalmii lui David. În mijlocul acestui alai se găseau Ioachim şi Ana cu Sfânta Fecioară.

Ajungând la Ierusalim, i-au înconjurat mulţime de popor, care privea mirată de această adunare neobişnuită de copii împodobiţi. Aşa cu toţii au mers la Templul lui Solomon, sau la Biserica cea Mare din Ierusalim. S-au împlinit atunci cuvintele scrise de David proorocul care zice: "***Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău, că a poftit Împăratul frumuseţea ta, că El este Domnul tău. Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce Ţie***".

Când au ajuns sfinţii părinţi cu copila Maria în faţa bisericii unde îi aşteptau preoţii, s-au oprit înaintea celor 15 trepte. Atunci prunca Fecioară a început să urce singură treptele, până la treapta cea mai de sus, fără a se opri pe fiecare treaptă după cum era rânduiala. Deci primind-o Zaharia preotul, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, pentru că dânsul era preotul cel mare de rând atunci, a luat-o de mână şi a dus-o direct în sfânta sfintelor, acolo unde niciodată nu intra parte femeiască şi nici preoţii, ci numai arhiereul o dată pe an, atunci când aducea jertfă de sânge pentru neştiinţele poporului. Acolo i-au dat ei loc de rugăciune.

După ce au încredinţat-o sfinţii părinţi pe Fecioara Maria în mâinile preoţilor şi după ce au dat-o în grija celorlalte fecioare, lăsând darurile aduse de ei ca ardere de tot, au zis aceste cuvinte din Psalmul XLIV, 12 pe care le-aţi ascultat în timpul slujbei de la utrenie: "***Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită pe poporul tău şi casa părinţilor tăi***".

Ascultă, adică, glasul Domnului, pleacă-ţi urechea ta înaintea sfinţilor preoţi, uită casa în care te-ai născut, uită pe părinţii tăi, căci iată a poftit Împăratul frumuseţea ta. Tu nu te-ai născut pe lume ca să te veseleşti de cele pământeşti, nici să guşti din bucuriile cele copilăreşti şi omeneşti, ci te-ai născut din rugăciune ca să trăieşti în rugăciune. Te-ai născut ca să trăieşti spre bucuria lumii întregi; deci tu multe dureri vei purta în inima ta copilă!

Tu casă şi averi pe pământ nu vei avea, dar prin curăţia ta te vei face biserică veşnicului Dumnezeu. Străină va fi viaţa ta de bucurii, de râsete şi veselie, dar prin lacrimile tale vei şterge toată lacrima de pe faţa pământului. Pe pământ vei trăi ca cea mai săracă roabă a Domnului, dar după plecarea ta de aici, te vor ferici toate neamurile pământului! Intră copilă în Sfânta Sfintelor şi roagă-te acolo pentru toate neamurile pământului! Roagă-te pentru templu! Roagă-te

pentru Galileia şi pentru Nazareth! Roagă-te pentru noi părinţii tăi cei îmbătrâniţi de zile! Noi ne vom întoarce acasă şi poate nu ne vei mai vedea în trup, dar tu rămâi în casa Domnului Dumnezeului nostru. Să nu te întristezi că te părăsim pe tine, căci Domnul te va lua, fiindcă a poftit Împăratul frumuseţea ta. Nu te întrista Marie, ci bucură-te fiica noastră şi a Sionului ceresc! Veseleşte-te copilă sfântă, căci tu eşti aşteptarea tuturor neamurilor şi împăcarea lui Adam cu Dumnezeu.

După aceste cuvinte, mulţumind sfinţii părinţi, Ioachim şi Ana, lui Dumnezeu că şi-au putut împlini făgăduinţa lor, s-au întors cu pace la Nazareth. ***Mai veneau din când în când ca să-şi vadă fiica şi s-o îndemne spre trăire îngerească, dar nu după mult timp, fiind bătrâni, au adormit trecând din viaţa aceasta.***

Sfânta Fecioară Maria a rămas în casa Domnului, fiind umbrită în toate zilele vieţii ei de Prea Sfântul Duh. Din zi în zi şi-a înfrumuseţat sufletul, sfinţindu-se, şi aşa a devenit Mireasa în care s-a coborât Dumnezeu, întrupându-se în chip tainic într-însa.

Este bine să se ştie, că împrejurul bisericii aceleia, erau mai multe case în care locuiau cei ce slujeau Domnului. Chiar lângă zidul bisericii se afla o clădire cu trei rânduri, fiecare rând având câte 30 de încăperi. În aceste camere locuiau un fel de călugări ai Legii Vechi, trei feluri de oameni care erau dăruiţi să slujească Domnului în biserică.

- *În primul rând erau fecioarele cele cu totul curate care-şi păzeau fecioria până la sfârşitul vieţii.*
- *În al doilea rând erau văduvele care se hotărau să-şi păzească văduvia până la moarte.*
- *În al treilea rând era aşa numita ceată a nazareilor, care de asemenea erau închinaţi Domnului pentru toată viaţa lor.*

Fecioara Maria, încredinţându-se unor fecioare mai în vârstă, petrecea cea mai mare parte din viaţa ei în rugăciune şi vorbire cu Dumnezeu, prin citirea Sfintelor Scripturi. Ducea o viaţă îngerească. Dimineaţa se ruga în Sfânta Sfintelor, până la ora nouă. Apoi până la ora trei, lucra cu celelalte fecioare lucru de mână torcea lână şi in, ţesea mătase pentru veşmintele preoţeşti şi altele.

Se spune că, însăşi cămaşa de in cea necusută de mână, pe care a purtat-o Domnul Hristos, Fiul ei cel scump, a fost ţesută şi împletită chiar de Maica Domnului.

În timpul mesei Fecioara Maria nu mânca cu celelalte fecioare, ci se ducea înăuntrul bisericii, unde se ruga până târziu. Acolo venea Sfântul Arhanghel Gavriil şi îi aducea pâine îngerească. Această mâncare fiind îngerească tot trupul şi sufletul ei se îndumnezeise, iar rugăciunile ei erau ca focul. Ea vorbea acum cu îngerii, iar bucuriile ei erau negrăite, supunerea desăvârşită şi smerenia dumnezeiască. Acolo în Sfânta Sfintelor, uitase cu totul de casa părintească din Nazareth şi acolo a învăţat să trăiască ca un înger, căci acolo a gustat din hrana cerească, hrana îngerilor şi din bucuriile Duhului Sfânt.

Acolo a auzit şi suspinele Evei şi plânsul lui Adam în iad. Acolo asculta durerile tuturor popoarelor cele robite de păcate. Acolo a înţeles Fecioara din scrierile sfinţilor prooroci ce taină negrăită face Dumnezeu prin ea.

De aceea, iubiţi creştini, mare şi minunat este praznicul de astăzi, cum o fecioară mică de trei ani părăseşte casa părinţilor ei şi se duce, în casa lui Dumnezeu, în biserică, unde petrece numai în rugăciuni 12 ani. Se deprinde acolo să vieţuiască din pruncie cu îngerii.

- *Veniţi dar astăzi, iubiţilor creştini, de pretutindeni, să lăudăm intrarea celei pline de Dar în biserica Domnului.*
- *Veniţi tineri şi tinere, bătrâni şi copii, mame şi fecioare!*
- *Veniţi astăzi la sfintele biserici, să cinstim cu dragostea noastră, cu rugăciunile şi cântările noastre, cu făcliile şi cu inimile noastre, pe Maica lui Dumnezeu care a intrat să se roage pentru noi în Sfântul Altar.*
- *Veniţi să cinstim pe Fecioara cea neprihănită, care a născut pe Mântuitorul lumii!*
- *Veniţi să cinstim pe Maica Mântuirii noastre, pe Maica vieţii, pe Biserica Dumnezeului celui viu!*

Bucură-te Nazaretul Galileii! Bucuraţi-vă creştinilor că zi de mare bucurie este astăzi! Astăzi este începutul mântuirii noastre.

Fraţi creştini, nu este nici un nume mai scump pe lume, nici în cer nici pe pământ, decât numele Domnului nostru Iisus Hristos. La rostirea acestui nume se înfioară cerurile, se umplu de bucurie şi nădejde sfântă sufletele pământenilor creştini şi se cutremură de spaimă şi de frică adâncurile iadului şi demonii. Prin puterea acestui nume cad biruiţi vrăjmaşii, se sfărâmă încheieturile iadului şi se dezleagă păcatele. Prin puterea acestui nume se vindecă rănile şi durerile sufleteşti şi trupeşti, deschizându-se porţile raiului pentru cei ce cred în acest nume sfânt şi scump, Iisus Hristos.

Afară de acest nume dumnezeiesc, mai este încă un nume a unei fiinţe omeneşti scumpe, care s-a preamărit cu sfinţenia în cer şi pe pământ. Acest nume s-a îmbrăcat cu mărire şi strălucire divină, tot prin Iisus Hristos. Acest nume Maria este numele Maicii Domnului.

Maria înseamnă Doamnă, Sfântă, Împărăteasă, Regină. Maria mai înseamnă Mare Amară şi Steaua Mării. Aceste cuvinte, cu însemnătatea lor, se potrivesc de minune la viaţa Sfintei Marii. Să le cercetăm mai de aproape aceste înţelesuri, ale numelui Maria, sau Miriam pe evreieşte. Din ele putem învăţa multe. Ne vom opri câte puţin asupra fiecăruia în parte.

Am spus că acest nume mai înseamnă Mare Amară, şi dacă privim mai îndeaproape, viaţa Preacuratei Fecioare, ne încredinţăm că această viaţă a fost într-adevăr, o mare plină de amărăciuni.

- *În etate de trei ani, este adusă de părinţii ei în biserică astăzi închinată Domnului.*
- *La puţin timp este părăsită de bătrânii ei părinţi, care au murit, lăsând-o în grija lui Dumnezeu şi a preoţilor bisericii.*
- *În frigul iernii într-o peşteră, a născut Sfânta Maria pe Mântuitorul lumii.*
- *La 40 de zile după naştere, îi vesteşte bătrânul Simeon jalnice cuvinte, spunându-i că sabia va trece prin inima sa.*
- *După puţin timp, a trebuit să fugă Sfânta Fecioară cu pruncul în Egipt, departe de ameninţările răului şi a înfricoşatului Irod.*
- *Apoi cine nu ştie câte a trebuit să sufere la Patima Fiului său? Ce durere mare, ce lipsă de milă din partea omenirii, pentru Fiul ei cel iubit! Ea priveşte la rănile adânci de la mâini şi picioare. Ea priveşte la coasta împunsă şi la faţa Lui acoperită de sânge şi sudorile morţii. În faţa ei de martiră se oglindeşte cu adevărat o mare de dureri, o mare amară.*

Iată acum însemnătatea numelui "Steaua Mării”. Pentru noi cei care călătorim pe această mare înviforată a vieţii, în această vale a plângerii de pe pământ, ea, Maria ne ajută să trecem în chip minunat printre norii cei grei, printre vijelii şi furtună. ***Ca o stea luminoasă apare pe cerul vieţii noastre numele Prea Sfintei Maria şi ne luminează calea întărindu-ne nădejdea izbăvirii.***

Cuvântul Maria am spus că mai înseamnă Stăpână, Doamnă şi Împărăteasă şi chiar aşa a fost numită Preacurata Fecioară de la începutul creştinismului. Aşa o numesc şi astăzi toate popoarele creştine. Noi îi zicem în rugăciunile ce se fac în

biserică şi acasă, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioara Maria.

Stăpână îi zic şi celelalte popoare în limbile lor, Împărătească sau Doamnă. Italienii o numesc Madona, iar spaniolii Seniora. Pe lângă aceste nume Maica Domnului mai are o mulţime de alte nume care mai de care mai frumoase, mai drepte şi mai adevărate. Când citim în acatistele închinate ei găsim minunate numiri ca: Maica Vieţii, Maica Mielului şi a Păstorului, Maica Luminii şi aşa mai departe. Luaţi seama cât de drepte şi potrivite sunt toate aceste numiri ale Maicii Domnului.

Din şirul nesfârşit de femei care în decursul veacurilor, au trăit pe acest pământ, nici una nu se poate asemăna cu Preacurata Fecioară Maria. ***Virtuţile ei sfinte vor rămâne de-a pururi pilde vii pentru întreaga lume. Atâta credinţă, nevinovăţie, bunătate, blândeţe, sfinţenie, supunere faţă de hotărârile lui Dumnezeu şi atâta smerenie sfântă nu întâlnim la nici una din femeile acestei lumi.***

Istoria popoarelor vechi ne înşiră puţine pilde de femei vrednice de admiraţie. De ce? Din cauza robiei şi a înjosirii în care au trăit femeile tuturor popoarelor până la venirea Domnului Iisus Hristos atât la noi cât şi pretutindeni. Chiar şi astăzi femeile popoarelor care nu s-au încreştinat trăiesc într-o mare păgânătate şi robie. La toate popoarele vechi din Asia Centrală şi din partea sud-vestică a Asiei domnea şi mai domneşte şi astăzi poligamia.

Aceasta înseamnă că fiecare bărbat are dreptul să ţină mai multe femei, iar acestea trebuie să servească lui ca nişte roabe. Tot aşa de tristă era starea femeilor la popoarele din Africa Centrală. La Babiloneni, fetele de măritat erau scoase în piaţă la vânzare, ca vitele. Cele mai frumoase erau date celui care da preţul cel mai bun.

În Persia veche, bărbatul îşi ţinea femeile închise în casă, în aşa-numitele haremuri, ca şi turcii mai pe urmă. La locuitorii din vechime ai Indiei, femeile nu erau altceva decât nişte fiinţe nenorocite, sortite să trăiască viaţa întreagă în cea mai amară robie. Asupra tuturor femeilor, chiar şi la cele din treapta cea mai înaltă, apăsa mizeria, ocara şi dispreţul.
A tăia un copac verde şi a ucide o femeie, pentru locuitorii Indiei vechi erau greşeli egale. În legea lor se spunea că bărbaţii trebuie să ţină femeile zi şi noapte într-o stare de teroare. În alt capitol al legii lor se spunea că trei feluri de persoane nu au voie să aibă avere proprie şi anume: femeia, copilul şi robul. Tot ce câştigă ei, câştigă pentru bărbatul căruia îi aparţin.

În Persia veche, dacă murea bărbatul era înjunghiată lângă mormânt şi îngropată cu el una din femeile acestuia şi anume aceea care l-a iubit mai mult. Chiar şi la vechii germani, soarta femeii era tot atât de tristă. Ea muncea din greu, nu avea voie să aibă avere, iar dacă murea bărbatul era incinerată împreună cu el.

La greci, bărbaţii, chiar şi cei mai bogaţi, îşi ţineau femeile închise în odaia cea mai din fund şi se spune că ele nu aveau voie să iasă din casă nici ziua, decât în cazuri excepţionale, iar noaptea, numai într-o trăsură şi cu o făclie aprinsă. La romani, căsătoria se făcea printr-un fel de vânzare.

La evrei, femeile se cumpărau. Evreul ţinea patru femei, dintre care două erau sclave. Bărbatul putea să alunge una din ele, oricând vroia, fără nici o pricină. Era de ajuns să nu-i convină ceva şi-i dădea o scrisoare de despărţire, prin care ea nu mai era soţia lui.

La mahomedani era tot aşa. În scriptura lor numită Coran, care are 114 capitole, scria aşa: "Bărbaţilor, aveţi dreptul să vă luaţi femei după măsura averilor voastre, iar cine nu are destulă avere ca să-şi ia în căsătorie femei libere de credinţă mahomedană, poate să-şi ia şi sclave mahomedane. Mahomed porunceşte credincioşilor săi, ca femeile neascultătoare să fie bătute cu biciul.

La chinezi, fetele de măritat se vindeau. Mirele făcea negoţul cu tatăl miresei. Pe fată nu o întreba nimeni dacă vrea sau nu să se mărite. Mirele nu-şi vedea mireasa, decât după ce a plătit pentru ea preţul conform învoielii. Mireasa, închisă într-o trăsură, era dusă până înaintea uşii lui, iar părinţii îi predau acestuia cheia trăsurii. Mirele descuia uşa şi se uita dacă îi plăcea mireasa, o lua în casă, iar dacă nu, o trimitea înapoi. În acest din urmă caz el pierdea însă banii pe care-i plătise pentru dânsa. Bărbatul putea divorţa foarte uşor de femeie, trimiţând-o înapoi la părinţi sau vânzându-o altuia, ca să scoată cel puţin o parte din banii pe care i-a dat când a cumpărat-o”

Amară ar fi soarta şi a femeilor creştine din ţara noastră, dacă nu ne-am fi născut creştini, din părinţi creştini, dacă nu am fi cunoscut pe Mântuitorul Hristos care prin învăţătura Sa dumnezeiască a îmbunătăţit soarta femeilor în lume şi dacă n-ar fi fost Preacurata Fecioara Maria pe care o prăznuim noi astăzi. De aceea fiecare femeie creştină, trebuie să aibă recunoştinţă mare către Domnul şi Maica Sa şi să se păzească cu sfinţenie legile şi învăţăturile, să iubească biserica, să păstreze obiceiurile sfinte şi să-şi crească copiii în frica lui Dumnezeu.

Dar ce vedem noi astăzi? Femeile urmează, am putea spune două căi: unele urmează Evei, care s-a învoit cu diavolul şi a făcut păcatul strămoşesc care apasă asupra întregului neam omenesc, iar altele urmează Maicii Domnului, prin care s-au ridicat păcatele omenirii.

Acele femei care urmează Evei, nu ţin seama de voile şi poruncile lui Dumnezeu aşa cum nici Eva nu a ţinut seamă de porunca Domnului Dumnezeu, ci a ascultat sfaturile şarpelui, îndemnurile balaurului celui viclean şi a lepădat porunca lui Dumnezeu şi legea Lui. Astfel femeile se ţin de amăgirile necuratului, iubind luxul, linguşelile şi plăcerile cele trecătoare ale lumii acesteia, uitând de îndatoririle lor faţă de soţi şi copii, ameţite fiind de dorul de mărire, de stăpânire şi strălucire lumească, călcând poruncile Domnului.

Au luat o mare îndrăzneală în cele rele, femeile, şi cu multă neruşinare îşi necinstesc trupurile şi sufletele lor. Ba unele au ajuns aşa cum spunea un sfânt părinte - Sfântul Efrem Sirul - un fel de prăvălie a demonilor, de vânzare a sufletelor oamenilor. Aceste femei nu mai văd nimic altceva în lumea aceasta, decât bani, bărbaţi, lux şi petreceri, fiind stăpânite tot timpul de păcat.

Dar, cele ce urmează Sfintei Fecioare Maria, au caldă recunoştinţă şi se străduiesc din toate puterile să calce pe urmele acestei curate Fecioare, să calce treptele sfintei biserici, venind aici în casa Domnul Domnului unde a venit şi Sfânta Fecioară. Vin aici să se închine lui Dumnezeu, să-i aducă jertfa laudei şi daruri binecuvântate şi curate la Altar.

Vin aici cu înflăcărare să cânte Fiului Fecioarei, aşa cum au cântat atâtea sfinte fecioare în decursul vremurilor. Urmaşele Sfintei Fecioare Maria, se străduiesc să fie blânde, smerite, cât mai modeste şi cât mai ascultătoare de părinţii lor duhovniceşti.

Ele nu se pot niciodată împăca cu păcatul, cu minciuna şi cu necurăţia. Ele iubesc sfinţenia, se hrănesc din Preacuratele Taine, se spovedesc, se împărtăşesc şi îşi cresc sufletele lor în sfinţenie, iar trupurile lor în curăţenie, ca Sfânta Fecioară.

Femeile care urmează Evei sunt femei rele, lipsite de frica Domnului, ele vor să se facă numai voia şi dorinţele lor proprii mai presus de toate. De aceea sunt o nenorocire pentru soţii şi copiii lor şi chiar pentru societate, căci sunt lipsite de orice simţ al datoriei şi îşi petrec viaţa numai în dorinţe şi desfătări, în nemulţumiri, gâlcevuri şi lupte pentru lucruri de nimic.

Neavând frica lui Dumnezeu, multe au ajuns groaza familiei, căci cu drept cuvânt zice înţeleptul Solomon: "***Mai bine este a trăi în pământ pustiu, decât cu o femeie rea***”. Acelaşi lucru îl subliniază şi înţeleptul Iisus Sirah, când zice: "***Nimic nu este mai rău ca femeia rea; mai bine este a trăi cu leul şi cu balaurul în pustie, decât cu femeia rea***”.

Desigur, aceasta numai când femeia se ceartă cu bărbatul zi şi noapte, de dragul de a se certa. Dar când femeia e plină de frica lui Dumnezeu şi îşi îndeamnă bărbatul să vină la biserică, să se lase de beţie, tutun şi de păcatele desfrâului, aceasta nu se mai cheamă femeie rea. Aceasta este o femeie bună, plină de grijă pentru binele casei şi a copiilor. ***De aceea mai zice înţeleptul Solomon că femeia plină de virtuţi este comoara bărbatului sau, o mare podoabă pentru familie şi îngerul casei.*** Pentru aceasta mamelor şi surorilor, nu urmaţi Evei!

Urmaţi PreaSfintei şi curatei Fecioare Maria! Iubiţi credinţa, iubiţi virtuţile alese! Luptaţi-vă să faceţi voia lui Dumnezeu întru toate! Fiţi pline de evlavie, de blândeţe şi de bunătate! Purtaţi grijă de binele sufletesc al membrilor familiei!

Fiţi îngerul lor păzitor şi atrăgător spre calea adevărului şi a credinţei! Păziţi obiceiurile sfinte creştineşti! Îndemnaţi pe soţi şi pe copii, prin pilde şi cuvânt, să se roage lui Dumnezeu, să vină la biserică, să fie buni, blânzi, iertători şi omenoşi faţă de oricine.

Faceţi din casele voastre un colţ de biserică, împodobindu-le cu sfinte icoane şi rugaţi-vă cât mai mult cu credinţă şi cu dragoste. Aprindeţi înaintea sfintelor icoane, candela, tămâie şi lumânări şi se va aprinde şi candela sufletelor copiilor şi bărbaţilor voştri. Nu lăsaţi copiii să trăiască necununaţi, că sunt în ghearele necuratului şi a păcatului de moarte ce se cheamă desfrânare.

Toţi cei ce sunt necununaţi sunt pe calea celui rău, pe calea iadului. Nimic nu le e primit până nu se cunună. Casa unde trăiesc cei necununaţi este blestemată. Casa unde trăieşte un desfrânat arde în foc şi toate relele se adună acolo. Vai de aceia şi aici în lumea aceasta că o să le plătească din plin, dar mai ales dincolo, unde îi aşteaptă muncile iadului, dacă nu se întorc.
Să ne gândim la Maica Domnului cu câtă dragoste se ruga pentru neamul omenesc în Sfânta Biserică şi cum s-a adus pe sine jertfă vie pentru Dumnezeu, iar noi din fugă ne spovedim şi cu puţină credinţă ne împărtăşim pentru ca după aceea să ne întoarcem iarăşi la plăcerile şi păcatele noastre.

Pentru aceasta iubiţi creştini, cu ochii aţintiţi la Sfântul chip al Maicii Domnului din sfânta icoană când ne rugăm, să ne aprindem de dragoste sfântă şi să-i urmăm cu multă râvnă pe cât putem vieţii Prea Sfintei Fecioare Maria, a cărei sfântă Intrare în Biserica Domnului prăznuim astăzi şi aşa cu toţii să zicem:

În Biserica Slavei tale stând, în cer a sta ni se pare nouă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti uşă cerească. Deschide nouă uşa milostivirii tale!

Amin.

Pr. Ion Cârciuleanu - Predică la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului

În planul mântuirii neamului omenesc din robia păcatului strămoşesc, Sfânta Fecioară Maria a avut un rol covârşitor. Ea a fost hotărâtă de Dumnezeu din veşnicie spre a naşte pe Dumnezeu Omul, pe Iisus Hristos.

Îndată după săvârşirea păcatului strămoşesc, Dumnezeu a dat primului om nădejdea mângâietoare a venirii în lume a unui Răscumpărător ce se va naşte dintr-o Fecioară. Această nădejde se cuprinde în cuvintele adresate şarpelui: „Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; acesta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul" (Fac. 3, 15). Nădejdea sau făgăduinţa aceasta poartă numele de Protoevanghelie.

Ideia naşterii Mântuitorului dintr-o fecioară din neamul lui David, este deseori întâlnită de-a lungul Vechiului Testament. „Juratu-s-a Domnul lui David şi nu-l va lepăda; din rodul pântecelui voi pune pe scaunul tău" (Psal. 131, 11). „Odată m-am jurat pe sfinţenia Mea: Oare voi minţi pe David? Seminţia lui în veac va rămâne şi scaunul lui ca soarele înaintea Mea. Şi ca luna întocmită în veac şi martor credincios în cer" (Psalm. 88, 34-36).

Proorocul Isaia arată precis că o fecioară va naşte pe Mântuitorul lumii: „Pentru aceasta Domnul Meu va da un semn: iată Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel” (Isaia 7, 14), „care se tâlcuieşte: cu noi este Dumnezeu” (Mat. 1, 23).
Sfântul Evanghelist Matei stabileşte firul genealogic al Mântuitorului din neamul lui David, când spune, la începutul Evanghelie sale: „Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam...” (Mat.1, 1), deci deplină concordanţă între plan şi realizare, adică împlinirea întocmai a profeţiilor Vechiului Testament.

Sfânta Fecioară Maria este fiica „sfinţilor şi dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana”, cum îi numeşte Biserica. Ei erau doi bătrâni credincioşi din Nazaretul Galileei, care au fost învredniciţi la adânci bătrâneţi de a avea o fiică, cum n-a cunoscut lumea până atunci şi nici de atunci încoace. I-au dat numele „Maria”, cea care va fi „Maica vieţii, Maica Noului Adam”, Maica Mântuitorului nostru Iisus Hristos, aşa cum mărturisim în articolul 3 din Simbolul credinţei: „Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire s-a pogorât din ceruri şi s-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria şi s-a făcut om”.

Credincioşi făgăduinţei făcute lui Dumnezeu, că vor închina odrasla ce va înmuguri din trupul lor uscat de om, părinţii Ioachim şi Ana, când copila a împlinit vârsta de trei ani, au dus-o în templul din Ierusalim.

În vremea aceea, arhiereul la templu era Zaharia. Acesta primind darul viu şi omenesc în braţele sale, a intrat „între cele mai dinăuntru ale templului”, adică în Sfânta Sfintelor. Ieşind arhiereul cu ea din templu, a dat-o în grija bătrânilor templului, care locuiau în chilii separate, alături de ale fecioarelor şi ale preoţilor.

Aici a petrecut Sfânta Fecioară vreme de 12 ani, ocupându-se cu rugăciunea, cu munca şi deprinderea Sfintelor Scripturi. Viaţa ei a fost fără pată. Smerită şi ascultătoare, ea s-a devotat cu totul slujirii lui Dumnezeu, împodobindu-se cu cele mai alese virtuţi pentru chemarea sfântă ce i-a fost hotărâtă de a fi umbrită de Duhul Sfânt şi a naşte în chip minunat pe Iisus Mântuitorul.

Afost rânduială dumnezeiască ca Sfânta Fecioară Maria să fie dusă la Biserică, spre a-şi însuşi aici cea mai frumoasă zestre religioasă şi morală, adică „cu sfinţenie să se hrănească, spre sălăşluirea Împăratului tuturor” (Stihira la Vecernia sărbătorii).

Nu era loc mai potrivit ca sufletul Fecioarei Maria să poată fi păzit curat şi întărit de ispite, decât locul unde Dumnezeu locuieşte de-a pururi, adică Biserica Sa. Deşi

în templul Legii vechi nu se coborâse încă curgerea harului, el aducea celor ce-i călcau pragul liniştea mângâietoare, fiind preînchipuirea „templului celui adevărat al Legii noi”, de aceea inspirat se exprimă psalmistul: „Mai bună este o zi în curţile Tale decât mii între străini; ales-am a fi lepădat în casa lui Dumnezeu, mai vârtos decât a locui în locaşurile păcătoşilor” (Ps. 83, 11).

Biserica este locul cel mai potrivit unde ne putem curăţi de păcate şi mântui sufletul. „Umplea-ne-vom de bunătăţile casei Tale; Sfântă este Biserica Ta, minunată întru dreptate” (Psalmi 64, 5). Biserica este rânduită de Dumnezeu. „Şi-a zidit Dumnezeu locaşul Său cel sfânt, ca înălţimea cerului; pe pământ l-a întemeiat pe el în veci” (Psalmi 77, 75).

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise: „Să-mi faci un locaş Sfânt voi în mijlocul lor” (Ieşirea 25, 8). Şi a zidit Moise Cortul Sfânt (Ieşirea 25, 9-40). Solomon a zidit un templu închinat lui Dumnezeu şi destinat rugăciunii obşteşti (III Regi 6,8). Zorobabel şi Ezdra au restaurat templul distrus de Nabucodonosor (II Paralipomena 36, 19).

Mântuitorul şi Sfinţii Apostoli au cinstit templul - ca locaş sfânt - destinat rugăciunii obşteşti. La templu a fost dus pruncul Iisus la 40 de zile după naştere, ca să fie închinat lui Dumnezeu (Luca 2, 21-24); aici îl întâlnim la vârsta de 12 ani, când a spus părinţilor care îl căutaseră timp de trei zile: „Oare nu ştiaţi că în cele ale Tatălui meu trebuie să fiu?” (Lc, 2, 49).

Din templu a alungat pe zarafi, numindu-l „casă a Tatălui”, care nu se cuvine să fie pângărită (Mat. 23, 17; Marcu 11, 17; Ioan 2,14-16).

În Sfânta Scriptură, locaşul de rugăciune se numeşte Biserica lui Dumnezeu (Levitic. 26 şi Irimia 4, 5; Psalmi 133, 1), casă de rugăciune (Marcu 11, 17; Luca 18, 10-14), locaş sfânt (Ieşire 25, 8), biserică sfântă (Psal. 5, 7) şi sfinţitoare (Mat. 23, 17).

Biserica va exista până la sfârşitul veacurilor când antihrist se va îndrepta cu toată furia împotriva ei (Apoc. 13, 6).

Pentru noi creştinii, Biserica este un „cer pământesc”, cum se spune într-o cântare din cultul nostru „în biserică stând, în cer mi se pare că stau”. Aici este de faţă Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, care se jertfeşte în chip nesângeros şi Duhul Sfânt, care sfinţeşte darurile şi inimile noastre. Este de faţă Maica

Domnului şi toată ceata sfinţilor care se roagă cu noi şi prea măresc pe Dumnezeu.

Este adevărat că Dumnezeu se găseşte pretutindeni şi oriunde ne găsim înaintea Lui. El nu este într-un loc sau altul aşa cum se exprimă psalmistul: „Unde mă voi duce de la Duhul Tău, şi de la faţa Ta unde voi fugi? De mă voi duce la cer, Tu acolo eşti. De voi lua aripile mele de dimineaţă şi mă voi aşeza la marginile mării şi acolo mâna Ta mă va povăţui şi mă va ţine în dreapta Ta" (Ps. 138, 7-10).

Cu Dumnezeu te poţi întâlni oriunde, în natură, în conştiinţă, în lume, aşa că rugăciunea este bine primită în orice loc s-ar face, mai ales că şi Mântuitorul spune: „Unde sunt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor" (Mat. 18, 20). Dar înţelesul cuvintelor Mântuitorului este cu totul altul şi anume: „Adunaţi în numele Meu" înseamnă „adunaţi după rânduiala statornicită de Mine". Ori, rânduiala statornicită de Mântuitorul este tocmai aceea de a avea locaşuri de închinare.

În locaşul de închinare al sinagogii, Mântuitorul a tălmăcit cuvintele profetului Isaia: „Astăzi s-a împlinit cuvântul acesta pe care l-aţi auzit citindu-se" (Luca 4, 21), declarând împlinirea profeţiilor în persoana sa.

În Biserica creştină avem altarul crucii, precum şi prilejul de a ne întâlni cu Hristos, în Sfânta Euharistie. Aici se aduce jertfa Golgotei în chip nesângeros, apoi „Jertfa buzelor" şi jertfa bine plăcută lui Dumnezeu, care este „duh umilit, inimă înfrântă şi smerită" (Ps. 50, 18).

Mântuitorul nu este împotriva locaşurilor de închinare nici atunci când spune: „Iar când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii cărora le place prin sinagogi şi prin colţurile uliţelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: îşi iau plata lor. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta, şi închizând uşa roagă-te Tatălui care este în ascuns şi Tatăl tău, care Vede în ascuns, îţi va răsplăti" (Mat. 6, 5-6).

Aici, Mântuitorul nu înlătură cultul public, nici bisericile, ci osândeşte şi înlătură rugăciunea făţarnică, făcută de formă, de ochii lumii. Rugăciunea obştească, la templu, deci şi necesitatea bisericilor ca locaşuri de închinăciune obştească sunt recunoscute de Mântuitorul în Parabola Vameşului şi Fariseului (Luca 18 10-14), Banul Văduvei (Marcu 12, 41-44).

Sfinţii Apostoli, după înălţarea la cer a Mântuitorului, „erau în vremea aceea în biserică, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu” (Luca 24, 53).

Noi creştinii, avem motive puternice în privinţa îndatoririi rugăciunii obşteşti în biserică. Aici, „Dumnezeu este în locul cel sfânt al Lui” (Ps. 6, 76). ***Biserica nu este numai casă de adunare în scopul propovăduirii cuvântului lui Dumnezeu, deci a evanghelizării, ci locaş sfinţit şi sfinţitor, în care este Hristos prezent în taina euharistică.***

Aici, tot ce ne înconjoară ne îndeamnă la rugăciune şi evlavie. Sufletul credinciosului este îndemnat la rugăciune, alături având pe alţi confraţi de credinţă, aşa cum cărbunii împrăştiaţi pe vatră, adunaţi la un loc, ard cu putere şi răspândesc căldură în jurul lor.

Biserica este locaşul unde s-au rugat părinţii fiecăruia din noi, iar acest simţământ de preţuire şi pietate ne întăreşte credinţa în cultivarea rugăciunii obşteşti. Aici se adună duhurile Sfinţilor trecuţi din viaţa aceasta, precum şi ale acelor ce sunt încă în viaţă! Ţinând seama de sfinţenia locaşului de rugăciune, bătrânii Ioachim şi Ana au făcut bine ducând pe Maria, singura lor copilă, la biserică, pentru ca acolo să se hrănească din înţelepciunea lui Dumnezeu.

Timpul petrecut în Biserică, în rugăciune, în curăţie morală şi sfinţenie, a fost pentru Sfânta Fecioară Maria de neapărată trebuinţă spre a deveni „Biserică sfântă şi rai cuvântător” în care avea să coboare din cer „pâinea vieţii” (Ioan, 6, 25).

Sfânta Fecioară Maria s-a făcut pildă pentru creştini, că nu-i destul să intri în biserică din obişnuinţă, formal, fără a culege ce este de folos pentru zidirea noastră morală. Ea a plecat de la templu neprihănită, a fost învrednicită de a fi „plină de dar” de a nu mai săvârşi păcate personale.

Urmând pilda ei, fiecărui creştin îi revine datoria de a spori, de fiecare dată când „stă în Casa Domnului, în cele ale vieţii virtuoase, adică să aibă roadele Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credinţă” (Galat. 5, 22-25).

Şi în felul acesta va putea gusta bucuria fericirii primite în biserică, spunând cu psalmistul: „Fericiţi cei ce locuiesc în casa Ta, în vecii vecilor te vor lăuda” (Ps. 84, 5). Amin.

Pr. Dorin Picioruş - Predică la Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, la intrarea în post…***praznicul de astăzi ne vorbeşte despre intrarea/ dăruirea cu totul în slujire, despre asumarea deplină a voii lui Dumnezeu de către Prunca Maria, Născătoarea de Dumnezeu.*** Pentru că Prea Fericirea sa nu a intrat doar fizic în Templul iudaic de la Ierusalim, în forma eclesială premergătoare Bisericii creştine, ci a intrat dorind cu totul împlinirea făgăduinţei părinţilor ei.

Intrare, Biserică şi Maica lui Dumnezeu: sunt trei termeni cruciali/ definitorii pentru un creştin ortodox.

Pentru că adevărata intrare în Biserică se face prin Botez. Dar întreaga viaţă e un timp continuu de conştientizare şi asumare cât mai deplină a consecinţelor sfinţitoare, îndumnezeitoare ale Botezului în viaţa noastră.

Şi ca să intri la Dumnezeu…trebuie să te simţi chemat de El, să simţi dorul de El. Şi credinţa noastră e plină de dorul de Dumnezeu, de nevoia presantă de a fi cu El…de a nu putea trăi fără El…

Intrare…Unde? În Biserică. Şi Biserica e privită aici ca ultima dorinţă, ca dorinţă prin excelenţă a omului…ca locul de întâlnire cu Cel iubit.

Îmbisericirea de fiecare clipă e totuna cu dorul nostru de Dumnezeu.

Prunca Maria, „roada făgăduinţei" părinţilor ei şi „jertfă bine primită" de Dumnezeu [Mineiul pe noiembrie, ed. BOR 1927, p. 319], vine cu dor spre Dumnezeu, pentru a locui în Templu, în Biserica Sa, în intimitate cu El.

Şi cine intră…şi rămâne…în Biserică, cine e statornic în bucuria lui, în descoperirea lui Dumnezeu faţă de el…nu mai vrea să plece, să se despartă de El niciodată.

Şi astăzi prăznuim bucuria Prea Curatei Stăpâne, Născătoarea de Dumnezeu, împlinirea dorului ei de Dumnezeu, deşi evenimentul acesta capital pentru întreaga umanitate s-a petrecut pe când Maica lui Dumnezeu avea…3 ani [Idem, p. 334]!

Da, 3 ani…şi nu 30 de ani, ca să delibereze îndelung, să împartă firul în patru! Pentru că copilul ştie să decidă…pentru că se decide cu toată fiinţa lui pentru bine…şi nu doar cu mintea…Pentru că omul nu e doar minte, ci omul e om când cu totul doreşte binele, frumosul, curăţia!

A fost adusă de Sfinţii ei Părinţi, Ioachim şi Ana/ Anna, la Templu pentru ca astfel să-şi împlinească făgăduinţa pe care o făcuseră lui Dumnezeu înainte de naşterea ei.

Şi Sfântul Zaharia arhiereul, spune acelaşi Sinaxar, care era tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, „o a băgat în cele mai dinlăuntru ale Bisericii, unde numai singur arhiereul, odată în an, intra" [Ibidem], adică în Sfânta Sfintelor, sinonimă cu altarul de astăzi al Bisericii.

Şi Sfântul Zaharia face acest lucru în mod profetic, fiind luminat de Dumnezeu, pentru a arăta că adevăratul chivot al lui Dumnezeu este tocmai ea, cea care Îl va naşte cu trup, pe Fiul lui Dumnezeu.

În secolul al 5-lea după Hr., Nestorie, patriarh al Constantinopolului, alături de alţi teologi ai vremii, au îndrăznit să spună hula că Prea Curată Fecioară nu e Născătoare de Dumnezeu ci născătoare de Hristos, de om.

Al 4-lea Sinod Ecumenic l-a anatematizat pe Nestorie şi a reafirmat adevărul Bisericii, cum că Pururea Fecioară Maria e Născătoare de Dumnezeu, pentru că din ea S-a născut Fiul lui Dumnezeu întrupat, Care este Dumnezeu adevărat şi om adevărat, cele două firi ale Sale fiind unite în singura Sa persoană preexistentă.

De aceea adevăratul credincios, ortodoxul, nu poate nega niciodată această dogmă mariologică, adică adevărul că Fecioara Maria e Maica lui Dumnezeu, e Născătoarea de Dumnezeu.

Şi ***cel care intră în Biserică, intră şi se închină Icoanei Domnului şi celei a Maicii Sale, pentru că ea este reală Mamă a lui Hristos Dumnezeu.***

Însă, după cum vedeţi, pentru a fi Maică a Stăpânului, Prea Curată Maică a lui Dumnezeu s-a pregătit din zorii vieţii ei, de foarte devreme…

De foarte devreme începe pregătirea pentru vocaţia vieţii noastre. Dacă vrem preoţie, dacă vrem monahism, dacă vrem căsătorie, dacă vrem performanţe muzicale, atletice, ştiinţifice…trebuie să ne ajutăm copiii să meargă, de foarte devreme, pe calea lor, spre acolo unde sunt conduşi de Dumnezeu.

Prea Curata Fecioară va locui în Sfânta Sfintelor de la 3 ani şi până la 12 ani, „cu străină cuviinţă, hrănindu-se cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil" [Ibidem], da, acelaşi care îi va vesti bucuria întregii creaţii.

Şi numai pentru un om fără înţelegere duhovnicească…praznicul de astăzi e unul lipsit de importanţă. Pentru că astăzi, de fapt, ne sărbătorim calea credinţei, dorul nostru de Dumnezeu, tânjirea după El…tânjire care înseamnă dezlipire de tot ce ne desparte de El.

Pentru că avem aceeaşi cale cu Maica lui Dumnezeu: calea curăţiei, a umplerii de vederea şi de simţirea lui Dumnezeu.

Şi astăzi îi cerem ajutorul pentru ca şi noi să intrăm la Dumnezeu…sau pentru ca şi noi să devenim locaşuri ale Lui…sau să ne bucurăm cu El întru cele dinlăuntru ale noastre.

Bucuria reală e o stare totală. E o stare care ne umple toată fiinţa. E tresăltare duhovnicească.

Şi când suntem bucuroşi ne bucurăm cu toate simţurile noastre sufleteşti şi trupeşti de Dumnezeu, de bogăţia slavei Sale.

Că asta înseamnă praznic: bucurie fără margini! Să te bucuri în înţelegere, în curăţie, în rugăciune, în aşteptarea lui Dumnezeu, în bucuria de El.

Astăzi ne bucurăm de şi împreună cu „Biserica Împăratului tuturor” [Idem, p. 320], cu Biserica Lui însufleţită, cu Maica lui Dumnezeu, de la care învăţăm ce e aceea o mamă şi cum ar trebui să se comporte o mamă faţă de fiii ei.

Căci de la cine altcineva am putea învăţa ce e maternitatea şi filiaţia? De la cine am putea învăţa ce e ascultarea şi curăţia? De la cine am putea învăţa cu ce sfinţenie trebuie să iubeşti şi să doreşti pe Dumnezeu?

Şi e normal ca acolo unde nu e reală dragoste de Dumnezeu să nu fie şi reală dragoste faţă de Maică lui Dumnezeu şi fată de Sfinţii şi Îngerii Lui.

Dacă ne imaginăm un Rai „doar” pentru noi…sau că noi suntem „cei mai sfinţi din istorie”…e normal că nu avem nimic de-a face cu aceste milioane şi milioane de Sfinţi şi de Îngeri ai lui Dumnezeu şi în primul rând, cu Maica lui Dumnezeu.

Însă noi ne pregătim pentru conlocuirea veşnică cu toţi aceştia şi nu pentru un Rai în singurătatea noastră. Ne pregătim pentru vederea continuă a celor iubiţi de noi, pentru că aici, pe pământ, ne-am intimizat cu ei, cu Sfinţii lui Dumnezeu.

Pe cine vedem cu foc aici…pe aceiaşi îi vedem şi în cer, pentru că stau în slava Lui, a Celui care e Foc mistuitor.

Astăzi vine cea profeţită de Profeţi şi intră în Templu. Intră în Templu ca să contemple pe Dumnezeul slavei…pe Dumnezeul Părinţilor noştri, pe Cel care face minuni mari şi neînchipuite, pentru că „Lumina cea întreit strălucitoare”, Prea Curata Treime, a aprins-o pe ea, ca pe o făclie, în „Biserica slavei” Sale [Ibidem].

Vine în Biserică şi Îl prevesteşte pe Hristos [Ibidem]. Tocmai de aceea „astăzi, [noi], credincioşii, [trebuie] să dănţuim în psalmi şi în cântări, Domnului cântând şi cinstind sfinţit cortul Lui”, [Idem, p. 321] cortul cel sfinţit fiind Maica lui Dumnezeu.

Şi nu dansăm ca la discotecă în Biserică…ci ne dansează sufletul de bucurie la slujbă.

O, da, auzind teologia slujbei, ce se spune la slujbă, înţelegem ce distanţă este între răceala noastră sufletească, între picoteala noastră…şi bucuria plină de entuziasm a Sfinţilor scriitori care au scris slujba!

Adică se poate şi altfel! Se poate şi altfel prăznui..nu uitându-ne mereu la ce fac alţii…ci la ce face Dumnezeu cu noi, în inima şi mintea noastră.

Pentru că ceea ce contează din mersul la Biserică e ce face Dumnezeu cu noi, cum ne schimbă, cu ce rămânem în noi.

Şi pe nimeni nu interesează de câte ori am fost noi la Biserică, de câte ori ne-am spovedit, câte milostenii am dat…dacă atunci când trebuie să spunem sau să facem ceva suntem oligofreni în cele ale sensibilităţii, ne fâstâcim, ne panicăm sau pur şi simplu dăm din umeri.

Ce suntem şi ce-am făcut cu noi se vede când vorbim, când facem ceva, când ne angajăm într-o lucrare.

Şi noi am intrat de o săptămână în lucrarea postului…pe care o lucrăm zi de zi, în fiinţa noastră.

Postire pentru luminare.

Postire pentru curăţie.

Postire pentru împrietenire cu toţi.

Postire ca revedere/ reevaluare de sine.

Postire ca citire, ca ascultare de ceva frumos, ca bucurie de colind.

Postire şi iar doinire. Pentru că trebuie să ne doinim/ să ne spunem cu durere păcatele în faţa lui Dumnezeu.

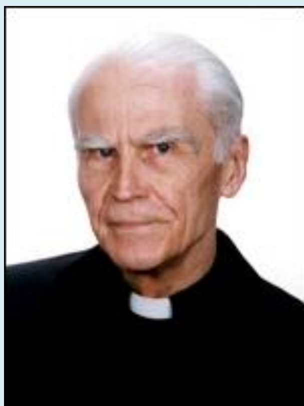
Pentru că o să cădem, de nu ştiu câte ori şi în postul ăsta…dar nădăjduim!

Nădăjduim la tine, Prea Curată Stăpână, să ne ajuţi nouă, împreună cu toţi Sfinţii şi cu toate Puterile cereşti, ca să ne pocăim frumos şi să ne bucurăm întru iertarea Domnului nostru!

Postim, nădăjduim, ne privim, ne doinim, ne iubim…

Da, fie ca să ne iubim, Doamne, pentru ca să intrăm la Tine, în Biserica Ta, mereu cu suflet de sărbătoare. Amin!

Pr. Gheorghe Neamţiu - Intrarea în Biserică a prea curatei Fecioare Maria

"***Preacurata Biserică a Mântuitorului (…), vistieria cea sfinţită a măririi lui Dumnezeu, astăzi se aduce în casa Domnului, împreună aducând harul Dumnezeiescului Spirit*** (…)" (Condacul Sărbătorii)

Convingerea pe care poporul evreu o avea despre unica sa alegere şi menire de a fi poporul din care se va naşte, după trup, Mesia, Răscumpărătorul său şi al întregului neam omenesc, a aprins în sânul său dorul după urmaşi; deoarece fiecare fiu al acestui popor avea dreptul să spere că, poate, din familia sa va răsări aşteptatul Soare al Dreptăţii, Hristos. ***Iată de ce, dacă toate bunurile de care se poate bucura un muritor erau socotite un dar al Creatorului, apoi cel mai preţios dar la evrei era socotit copilul, al cărui suflet, ce purta în el chipul Ziditorului, venea direct de la Acesta.***

Şi, deoarece era un dar deosebit, evreii nu uitau acest lucru nici după ce copilul se năştea. ***Acesta aparţinea şi pe mai departe lui Dumnezeu, părinţii înţelegând că menirea lor era de a-l creşte, sădindu-i şi cultivându-i în suflet iubirea de Dumnezeu, şi de a se strădui să descopere gândul lui Dumnezeu referitor la tânărul vlăstar.*** Ei ştiau că omul, încă din cea mai fragedă vârstă, trebuie să se apropie de Dumnezeu, de la care şi-a primit fiinţa şi căruia , drept consecinţă, îi datorează supunere necondiţionată.

Ioachim şi Ana, din seminţia lui David, după rugăciuni stăruitoare, au primit, ajunşi la bătrâneţe, cel mai ales dar ceresc, pe Maria, pe care arhanghelul Gavriil o va numi "***cea plină de dar***", ***adică împodobită de Dumnezeu cu cele mai alese virtuţi şi privilegii divine, de care nu a fost învrednicită nici o altă fiinţă omenească, deoarece singură ea, Maria, a fost aleasă, din veşnicie, ca să zămislească în sânul ei feciorelnic pe Mântuitorul lumii***. Iată de ce, această

gingaşă floare a Cerului se cădea să crească într-un climat aparte, în preajma lui Dumnezeu, în atmosfera de reculegere a templului din Ierusalim, ea care era menită să devină templu viu, "***Biserica Preacurată a Mântuitorului***", cum am văzut că o numeşte Condacul Sărbătorii. Întrucât cei doi părinţi făcură vot că pruncul ce li se va naşte îl vor consfinţi lui Dumnezeu, când Maria avea de abia trei ani, ei îşi iau odorul de mână şi, împotriva legăturilor fireşti atât de legitime ce îi lega strâns de unica lor odraslă, se îndreaptă, cu lacrimile strivite sub gene, spre Templu, unde restituie lui Dumnezeu darul primit, încredinţând-o pe Maria bătrânului arhiereu Zaharia.

Iată cum zugrăveşte psalmul 44 acest act: "***Ascultă fiică şi vezi şi pleacă-ţi urechea şi uită poporul tău şi casa părintelui tău: Şi Regele va îndrăgi frumuseţea ta şi, fiindcă El este Stăpânul tău, închină-te Lui.***" Iar mai departe: "***În podoabă strălucită va intra fiica Regelui înăuntrul palatului; veşmântul ei este din aur împletit. În talar de broderie este adusă înaintea Regelui, în vreme ce fecioare, prietenele ei, îi sunt înfăţişate. Pomenirea numelui tău păstra-se-va din neam în neam, iar noroadele te vor lăuda în veac de veac!***"

Astfel, Maria, mica Mireasă a Spiritului Sfânt, părăsind lumea, intră în palatul Regelui ceresc, unde petrece în reculegere şi în îndeletnicirile cerute de curăţenia şi împodobirea Templului, rămânând acolo până la vârsta de 15 ani.

Oferta făcută de părinţi a fost, desigur, acceptată şi reînnoită şi de Maria, al cărei suflet neprihănit petrecea într-o neîntreruptă comuniune cu Dumnezeu pe care Îl adora ca fiind Părintele ei preabun şi supremul ei Stăpân.

"***Ascultă Israile, Dumnezeul nostru este unicul Domn.***" Aşa îşi începe Maria toate rugăciunile, fiindcă acesta este începutul obişnuit al tuturor rugăciunilor evreieşti.

Şi, după acest adevăr, al unicităţii lui Dumnezeu, Preacurata intuieşte al doilea adevăr de temelie, care se reazemă pe primul: "***Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău şi din toată puterea ta.***"

La aceste cuvinte inspirate, în sufletul ei preacurat se luminează deodată tot sensul vieţii ei: ***Dacă Dumnezeu este Unul singur; dacă El este Creatorul tău şi deci Stăpânul tău absolut, tu nu mai eşti a ta, nu eşti nici a părinţilor tăi; tu nu aparţii nimănui decât singur lui Dumnezeu. A Lui e inima ta, iubirea ta cea mare şi curată, a Lui e mintea ta cu toate gândurile şi planurile ei măreţe, a Lui***

este trupul tău cu toate simţurile, a Lui este puterea ta, viaţa ta întreagă; Lui trebuie să I le consacri pe toate, Lui trebuie să I te dăruieşti cu tot ce ai.

Şi, astfel, înţelegând ca nimeni altul acest adevăr, Preacurata se consacră total şi definitiv lui Dumnezeu, prin votul fecioriei perpetue: "Dumnezeule al lui Avraam, Isaac şi Iacob, iată juruinţa ce o fac azi în faţa Ta; inima mea numai pe Tine te va iubi pururi, mai întâi şi mai presus de toate; gândurilor mele, de azi înainte numai Tu le eşti Stăpân; puterile mele numai Ţie Îţi vor sluji. Nimic din ceea ce sunt şi din ceea ce am, nu voi împărţi cu nimeni; a Ta voi fi, Doamne, servitoarea şi Logodnica Ta… Da, ştiu, am şi părinţi în lumea din afară; am şi rudenii şi cunoscuţi… În Tine, cu Tine şi prin Tine îi voi iubi şi pe ei, sincer, curat şi mult. Dar această iubire nu va putea niciodată să mă facă să doresc altceva, să mă bucur de altceva sau să lucrez altfel de cum vrei Tu…" (I. Miclea, op. cit., vol. II, p. 55-56).

În spiritul acestei totale şi definitive dăruiri de sine, făcută lui Dumnezeu, gingaşa fecioară "plină de har" creşte tot mai mult în desăvârşire în faţa lui Dumnezeu, pregătindu-se, în taină, şi fără să-şi dea seama, la demnitatea unică şi mai presus de fire de Mamă a lui Dumnezeu Răscumpărătorul. Pentru că ea s-a dăruit lui Dumnezeu total şi definitiv, Dumnezeu i se dăruieşte de asemenea total şi definitiv învrednicind-o să fie Biserica vie, chivotul preasfânt în care Se va coborî şi va sălăşlui Mântuitorul ei şi al lumii.

Există, dragii mei, un moment solemn şi unic în viaţa noastră, a fiecăruia, când şi noi ne-am dăruit şi consfinţit lui Dumnezeu, când şi noi ne-am unit cu El în mod intim. E momentul botezului nostru. Atunci ne-am lepădat de diavol, de poftele şi slujirea lui, şi am făgăduit fidelitate şi supunere totală lui Hristos cu care ne-am unit. "Mă lepăd de Satana". "Mă unesc cu Hristos" şi "Cred Lui ca unui Împărat şi Dumnezeu", am declarat prin gura naşului. Iar, mai târziu, ajunşi la pricepere, după ce ne-am spălat şi reînnoit sufleteşte în Sfânta Pocăinţă, ne-am împărtăşit pentru prima oară cu Hristos Euharisticul, cu care prilej am reînnoit noi înşine, în mod conştient, fidelitatea faţă de Hristos.

Dar, durere, câtă deosebire între consfinţirea şi dăruirea de sine făcută lui Dumnezeu de Preacurata şi consfinţirea şi dăruirea de sine făcută de noi lui Dumnezeu! Maria nu şi-a retras niciodată ofranda. Ea s-a dăruit fără rezerve şi definitiv. Noi ne-am oferit viaţa mai mult cu vorba sau, dacă am făcut-o cu toată hotărârea, n-a trecut mult şi ne-am retras ofranda, ne-am călcat făgăduinţa, şi, în loc să-L slujim pe Dumnezeu cu întreagă fiinţa, ne-am împărţit între lume şi El, dând ascultare mai mult egoismului din noi decât Stăpânului nostru.

Dacă mintea noastră ar aparţine în întregime lui Dumnezeu, am fi mai reculeşi , nu numai în rugăciune, ci şi în ocupaţiile de fiecare zi, şi în relaţiile cu semenii. În ocupaţii am vedea manifestarea voinţei lui Dumnezeu, iar în semeni prezenţa lui Iisus şi am trata cu ei ca şi cu Iisus, ferindu-ne de a impune altora, cu încăpăţânare, judecata şi voinţa noastră; dacă inima n-ar bate decât pentru Iisus, nu ne-am tulbura şi întrista când lucrurile nu merg după dorinţele noastre, deseori egoiste, ci ne-am împăca, în toate, cu rânduiala Providenţei, care conduce totul spre slava Sa şi binele suprem al nostru: sfinţirea şi mântuirea.

Când, bunăoară, suntem nemulţumiţi şi murmurăm contra întâmplărilor neplăcute ce ne ating sănătatea, starea materială, profesiunea ori prestigiul, nu înseamnă oare că nu avem deplină încredere în Dumnezeu căruia I-am încredinţat fiinţa şi soarta noastră, şi astfel ne retragem actul de dăruire totală făcut la Botez şi reînnoit de atâtea ori, prin care ne-am angajat să renunţăm la voinţa proprie şi să acceptăm necondiţionat dispoziţiile voinţei Sale?

Sărbătoarea de azi să ne fie prilej şi îndemn de a ne revizui viaţa de până acum în lumina Modelului de consfinţire al Preacuratei, iar actul de consfinţire pe care îl vom reînnoi să ne transforme fiinţa într-o continuă jertfă vie străbătută de văpaia iubirii faţă de Dumnezeu, Stăpânul şi Părintele nostru. ***Dată fiind însă repetata experienţă a slăbiciunii şi nestatorniciei firii noastre, să facem această consfinţire prin Inima Neprihănită a Mariei, Mama noastră, rugând-o să ne dobândească de la Fiul ei harul fidelităţii şi statorniciei în slujirea lui Dumnezeu.***

“***Mijlocitoare şi acoperemânt vieţii mele te pun, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, tu mă îndreaptă la ocrotirea ta, ceea ce eşti pricina bunătăţilor şi credincioşilor întărire, singura întru totul lăudată.***” (2 Paraclis, cântarea a III-a).

Amin.

Pr. Mihai Tegzeş - Intrarea în Biserică a prea curatei Fecioare Maria - Maria, "Templul" Domnului

Iubiţii mei! În înţelepciunea ei, sfânta maică Biserică alege pentru toate sărbătorile dedicate Sfintei Fecioare Maria o singură pericopă evanghelică, cea pe care astăzi am ascultat-o. Chiar dacă sărbătoarea de astăzi nu este documentată în Evangheliile canonice, bogăţia spirituală infinită a textului de astăzi ne oferă, încă o dată, prilejul de-a pătrunde cu minţile şi cu inimile noastre în tainele raportului dintre Dumnezeu şi oameni. Apostolul Luca, în toată Evanghelia sa îl descrie pe Iisus în drum către Ierusalim. Evanghelia de astăzi este un ajutor important pentru a înţelege cine este ucenicul care îl însoţeşte pe Mântuitorul până pe Calvar, sau mai bine spus, până la Înviere.

"A merge" al lui Iisus şi al ucenicilor nu este echivalentul unei călătorii înspre o direcţie necunoscută. Ei converg către un punct bine determinat: se îndreaptă către oameni. Din întâlnirea lor cu oamenii se naşte un raport, o relaţie de ospitalitate care dă naştere iubirii. În linie cu Evangheliile din duminicile precedente, putem spune că pentru Maria şi pentru Marta "aproapele" este Iisus pe care îl primesc în casa lor. Mai mult, observăm că Iisus nu a poruncit doar ucenicilor să meargă şi să predice, ci El însuşi, personal, împlineşte datoria predicării.

Celor două surori şi altor locuitori din satele şi din oraşele pe unde El a trecut nu le-a cerut să-l urmeze către Ierusalim. Aceştia vor rămâne în casele lor, dar cu o inimă nouă, adică cu conştiinţa că s-a apropiat Împărăţia lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că vor trebui să se iubească mai mult, să fie primitori cu drumeţii şi să fie purtători de pace. ***Cu alte cuvinte, nouă, creştinilor de astăzi, Iisus ne cere să fim ucenicii Săi acolo unde trăim: să descoperim şi să practicăm iubirea lui Dumnezeu în relaţiile noastre cu cei pe care îi întâlnim, dar mai cu seamă în relaţiile cu cei dragi.*** Toţi avem o familie, şi chiar dacă cei mici petrec mai mult

timp la şcoală, iar cei mari, la locul de muncă… vizita lui Iisus, nu poate să ne lase indiferenţi: nu putem fi orice fel de familie, trebuie să fim o familie creştină. La fel, nu putem munci oricum, trebuie să muncim şi să ne comportăm cu o iubire creştină.

Sărbătoarea de astăzi, inspirându-se din capitolul al VI-lea al Evangheliei apocrife a lui Iacob, care narează cum Maria, la vârsta de un an, a fost prezentată de către părinţii săi Ioachim şi Ana la Templu, este cinstită şi de Biserica Siro-occidentală. ***Părinţii Mariei, când aceasta avea doar un an, au vizitat Templul în semn de mulţumire adusă lui Dumnezeu pentru darul unui copil la o vârstă aşa de înaintată, ca apoi când Fecioara a împlinit vârsta de trei ani să fie adusă din nou la Templu, unde avea să locuiască până la logodna sa cu Iosif.***

Întâia celebrare a sărbătorii datează din secolul al XI-lea şi este atestată de calendarul Împăratului Vasile al II-lea al Bizanţului. La început, sărbătoarea s-a celebrat la Ierusalim, unde între anii 530 şi 560 Episcopul oraşului şi împăratul Iustinian I au ridicat o biserică dedicată Mariei. De la Ierusalim sărbătoarea s-a răspândit la Constantinopol, iar de aici, în tot Orientul şi Occidentul. Pentru Părinţii Bisericii, locuirea în Templu a Mariei nu este zadarnică, deoarece ea însăşi a devenit “Templu” a lui Dumnezeu, loc în care s-a sălăşluit Domnul Iisus până la naştere. În tot Orientul şi în Occident, chiar dacă abia Papa Sixt al V-lea în 1585 a adoptat în mod definitiv această sărbătoare, data ei este 21 noiembrie, amintind ziua în care a fost sfinţită biserica Sf. Maria Nouă din Ierusalim, pe care împăratul a donat-o Episcopului Ilie.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Intrarea în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Copilăria lui Iisus Hristos – Dumnezeu şi om adevărat, participarea la viaţa în Dumnezeu, încrederea totală în Sfânta Treime, harul în sufletul creştinului, sunt mistere ale credinţei care le-a trăit deplin şi Preasfânta Fecioară Maria.

Dacă fiecare suflet cuprins de har reprezintă un copil al lui Dumnezeu şi un templu al Spiritului Sfânt, atunci Mama lui Dumnezeu este în acest caz cea mai bună fiinţă umană creată. Maria este înzestrată cu cel mai mare dar şi cu cea mai înaltă demnitate, pentru că este Născătoarea Fiului lui Dumnezeu, iar prin aceasta cea mai iubită Fiică a Tatălui şi locaş sfânt al Spiritului Sfânt. Datorită darurilor sale aparte întrece în ierarhie toate celelalte creaturi, atât cele pământeşti, cât şi cele cereşti. Maria a fost dorită şi iubită de către Dumnezeu din veşnicie. Ca Mamă a Fiului Său, ocupă primul loc printre cei pe care Tatăl i-a ales în Hristos, încă înainte de întemeierea lumii, pentru a fi sfinţi şi neprihăniţi, în faţa Feţei Sale. Ocupă primul loc, datorită deplinătăţii graţiei aparte şi sfinţeniei, cu care Dumnezeu a înzestrat-o încă din momentul Conceperii sale Neprihănite. Primul loc între fiinţele umane, Cel Preaînalt, l-a destinat ei din clipa în care Fiul Său avea să primească corpul omenesc din Maria.

Când Adam, privat de statutul sfinţeniei originare, a fost alungat din grădina Edenului, o singură strălucire a speranţei divine a luminat întunericul omului căzut – Maria, femeia care va mântui lumea prin Fiul: «***Duşmănie voi pune între neamul ei şi neamul tău; ea îţi va sfărâma capul***» (Facere 3, 1-15). Iată, Maria se arată oamenilor, Imaculată, cea care niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu se va afla sub domnia satanei ci va rămâne de-a pururi o fiinţă neprihănită, aparţinând cu totul lui Dumnezeu, Fiica preaiubită a Celui Preaînalt, la care El va putea privi întotdeauna cu cea mai mare plăcere.

Maria şi-a trăit copilăria în umilinţă deplină şi cu o iubire perfectă faţă de voinţa lui Dumnezeu. Dovada în acest sens, îl reprezintă răspunsul oferit la mesajul Arhanghelului Gabriel: ***Iată sevitoarea Domnului*** (cf. Luca 1, 38).

Maria este conştientă de starea sa de fiinţă supusă faţă de Creatorul ei şi cu toate că a ridicat-o la o demnitate aşa de mare, ea devine servitoarea cea mai devotată lui Dumnezeu. Acest cuvânt de supunere exprimă starea ei interioară, stare care nu este trecătoare, ci însoţeşte fiecare clipă a vieţii sale. Este modul de viaţă care se identifică cu cel al Fiului lui Dumnezeu, aflat în Sfânta Scriptură: ***Iată vin să fac voia Ta, Doamne*** (Evrei 10, 7). Tot aşa şi Maria, care avea să fie cel mai fidel chip al lui Hristos, se oferă voinţei Tatălui Ceresc spunând: ***Iată servitoarea Domnului, fie mie după cuvântul Tău*** (Luca 1, 38). Fidelă încredinţării sale, primeşte fără şovăire nu numai fiecare exprimare a voinţei lui Dumnezeu, ci şi orice împrejurare pe care Domnul o permite.

Primeşte lungul şi greul drum care o va conduce departe de casă: în zilele când avea să nască pe Fiul lui Dumnezeu, fuga pe timp de noapte în Egipt, neajunsurile vieţii în sărăcie şi umilinţă, dificultăţile vieţii într-o lume îndepăratată de Dumnezeu, despărţirea de Fiul ei iubit care pleacă de la ea pentru a sluji Tatălui şi mai ales Patimile lui Iisus care aveau să producă o durere inexprimabilă în inima sa de Mamă.

Putem vedea că în fiecare împrejurare a vieţii, manifestarea sa interioară rămâne la fel ca în ziua Buneivestiri: Iată servitoarea Domnului.

Nu în zadar Preacurata Fecioară Maria este numită Model de viaţă al tuturor creştinilor. În Ea se regăsesc toate virtuţile pe care creştinul trebuie să le cultive. Iar ca Mamă a Bisericii, reprezintă un ajutor sigur în momentele de grea încercare, pe care în anumite împrejurări trebuie să le depăşim în virtutea credinţei şi fidelităţii faţă de Dumnezeu.

Suferim, avem o mamă care este alături de noi, avem greutăţi, ea mijloceşte pentru noi în Cer ca să primim ajutorul binecuvântat de care avem nevoie, suntem pe o mare a vieţii răscolită de furtună, Maria ne conduce spre farul călăuzitor al luminii Mântuirii şi ne scoate la liman. Prin tot ceea ce trecem să fim gata a rosti în faţa Domnului: ***Iată servitorul Tău, Doamne, fie mie după Voinţa Ta Preasfântă.***

Rugăciune după Sfânta Brigita a Suediei

O, Marie, Fecioară Preacurată şi Mamă aducătoare de fruct bogat… Tu te-ai aflat de secole în ochii lui Dumnezeu… Tu ai devenit cu adevărat necreată faţă de Dumnezeu, înaintea tuturor creaturilor, pentru ca apoi să-L serveşti fiind creată.

Pentru aceea la început, când toate lucrurile aveau să fie făcute, te-ai deosebit între toţi şi între toate înaintea lui Dumnezeu, oferindu-I cea mai mare bucurie. Dumnezeu s-a bucurat de fructele lucrării tale, pe care le-ai înfăptuit cu ajutorul Lui; Fiul din motivaţia statorniciei Tale în virtuţi; iar Spiritul Sfânt din ascultarea ta plină de umilinţă. Dar bucuria Fiului şi a Spiritului Sfânt a fost de asemenea şi bucuria Tatălui. Şi aşa cum S-au bucurat Ei de aceasta prin tine, singura bucurie, aşa cu toţii avem faţă de Tine, Presfântă Marie, o singură iubire. Amin.

P.S. Ciprian Câmpineanul - Cuvânt de învăţătură la sărbătoarea Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

"Astăzi în Biserică minunat Fecioara se aduce şi pe Hristos Domnul mai înainte îl vesteşte".

Prea cuvioşi părinţi, iubiţi credincioşi şi credincioase, cu aceste cuvinte prăznuim noi, astăzi, prin cântarea troparului, pe Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, cea care s-a învrednicit să răsară din neamul omenesc şi să se pregătească pentru primirea în pântecele ei pe Cel Neîncăput, pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

Aţi observat dumneavoastră că la fiecare praznic împărătesc, din cele patru îndeosebi, pe care le cunoaşteţi, la Sfânta Liturghie se citeşte acelaşi fragment, din Evanghelia după Luca, ***vizita pe care Mântuitorul Hristos a făcut-o lui Lazăr şi celor două surori, Marta şi Maria, prilej cu care Mântuitorul Iisus Hristos a arătat pe ce anume trebuie să punem noi accent în viaţa noastră, şi anume, pe partea de rugăciune, pe partea duhovnicească, contemplativă, pe închinarea adusă lui Dumnezeu, pe rugăciune şi apoi pe celelalte materiale care sunt necesare pentru viaţa noastră pământească.*** Şi încheie Evanghelia cu acel cuvânt pe care Mântuitorul Iisus Hristos l-a rostit şi prin care a adeverit, a confirmat cinstirea ce trebuie să i se aducă Maicii Domnului, când acea femeie din popor ridicându-şi glasul a spus: "***Fericit este pântecele care te-a purtat şi sânii la care ai supt***" şi Mântuitorul spune: "***Aşa este. Dar mai fericit este cel care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlineşte pe el.***"

Iată iubiţi credincioşi, Biserica noastră ortodoxă de pretutindeni prăznuieşte astăzi, 21 noiembrie, pe Sfânta Fecioară Maria, praznic numit "Intrarea în Biserică a Maicii Domnului". Numim biserică, pentru că templul de altădată, Templul de la Ierusalim, este înţeles în conotaţie creştină cu acela de Biserică şi de aceea spunem noi "Intrarea în Biserică a Maicii Domnului".

Pentru a înţelege semnificaţia acestui praznic este bine să ne întoarcem cu mintea la vremurile de atunci când, în Nazaretul din Galileea, o familie deosebită formată din bătrânii Ioachim şi Ana îşi petrecea viaţa în rugăciune, în curăţenie şi-n ascultare faţă de Dumnezeu. Dumnezeu îi binecuvântase cu multe roade şi aveau motive să fie liniştiţi, să ducă o viaţă cuminte şi liniştită. Dar această viaţă liniştită a lor totuşi era umbrită de o tristeţe. Care era aceea? Nu dobândiseră până la bătrâneţile lor adânci un prunc. Şi potrivit legii iudaice cel care nu era binecuvântat de Dumnezeu cu un prunc era considerat blestemat înaintea lui Dumnezeu şi totodată era considerată o familie de ocară în mijlocul comunităţii.

De aceea bătrânii Ioachim şi Ana, drepţii Ioachim şi Ana, cum îi numim noi de fiecare dată, se duceau şi se rugau cu stăruinţă lui Dumnezeu ca să spele această ruşine de la faţa lor. Şi Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea. ***Şi iată, în pofida legilor biologice, Dumnezeu a făcut această minune şi le-a dăruit o pruncă, căreia i-au pus numele de Miriam sau Maria, ceea ce se tâlcuieşte în româneşte cu cuvântul "Doamnă" sau "Stăpână" sau "Cea plină de dar".*** Ei bine, această pruncă a fost dobândită de părinţii Ioachim şi Ana ca un rod al rugăciunilor stăruitoare şi a promisiunilor, a făgăduinţelor pe care ei le-au făcut lui Dumnezeu, că dacă vor dobândi un prunc la bătrâneţile lor, îl vor închina lui Dumnezeu, îl vor închina la Templu. Şi aşa se face, iubiţi credincioşi, că Maica Domnului după ce a fost născută şi a crescut trei ani în sânul acestei familii sfinte, Ioachim şi Ana şi-au adus aminte de făgăduinţa făcută lui Dumnezeu şi s-au dus la Templul din Ierusalim şi au închinat-o pe prunca Maria lui Dumnezeu, oferind-o în braţele arhiereului din vremea aceea, Zaharia, care avea să devină şi el tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, în aceleaşi circumstanţe dobândit, tot la adânci bătrâneţi, de către Zaharia şi de către Elisabeta. ***Ei bine, aici la Templul din Ierusalim, prunca Maria avea să petreacă doisprezece ani acolo, aşa cum ne mărturiseşte un istoric contemporan Iosif Flavius în lucrarea sa "Antichităţi iudaice".*** Ni se descrie acolo cum se desfăşura viaţa la Templu.

Templul din Ierusalim era înconjurat de anumite clădiri cu trei etaje în care erau găzduiţi toţi slujitorii de la Templu: arhiereii, preoţii, leviţii, văduvele care-şi

închinau viaţa lui Dumnezeu şi acele fecioare închinate de anumite familii lui Dumnezeu între care avea să strălucească Fecioara Maria, pururea Fecioara Maria.

Aici a găsit-o îngerul Gavriil când avea să-i aducă vestea cea bună a naşterii Mântuitorului Iisus Hristos, adică a întrupării pe pământ a fiului lui Dumnezeu. În acest Templu, iubiţi credincioşi, unde Maica Domnului şi-a petrecut viaţa în rugăciune, în ascultare, în smerenie, în viaţă curată şi în asceză, în post, aici ea s-a pregătit să devină "vas ales" pentru primirea în pântecele ei pe Cel Neîncăput.

Sfântul Grigorie Palama spune că pururea Fecioară Maria a trăit la Templul din Ierusalim ca în Rai. Ea acolo s-a umplut de harul Duhului Sfânt, a ajuns la îndumnezeire căci numai aşa putea să primească în pântece pe Fiul lui Dumnezeu. De altfel în chip inspirat şi cu descoperire de sus arhiereul Zaharia când a primit-o în braţe a dus-o în Sfânta Sfintelor, nu în mod întâmplător (în Sfânta Sfintelor nu intra decât arhiereul o singură dată pe an după ce aducea jertfe de ispăşire pentru popor, aşa era Legea Vechiului Testament).

Arhiereul Zaharia şi-a dat seama că în braţele lui stă cu totul cineva special şi de aceea, în mod inspirat, a dus-o în Sfânta Sfintelor şi a închinat-o lui Dumnezeu, prin aceasta sugerând cine avea să fie acea prunca Maria, că ea avea să devină Maica lui Dumnezeu şi Maica întregului neam omenesc. ***De aceea scopul pentru care Maica Domnului a fost prezentată la Templu a fost acela de a se pregăti duhovniceşte, de a se îndumnezei prin pogorârea Harului Duhului Sfânt asupra ei astfel încât să poată spune, la vremea cuvenită: "Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău".***

Pentru că prin acest devotament al ei, prin această viaţă curată, de asceză, de rugăciune, de ascultare, în Templul unde şi-a petrecut viaţa, mintea ei s-a luminat ca să poată primi acea chemare de sus transmisă de Dumnezeu prin îngerul Gavriil când i-a vestit că va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuil care se tâlcuieşte: "Cu noi este Dumnezeu". Iată că ea, prin această pregătire specială, în cei doisprezece ani cât a trăit la Templul din Ierusalim s-a dovedit a fi capabilă să primească această poruncă, să răspundă prezent, prin acel "să fie", să primească în pântecele ei pe Fiul lui Dumnezeu care avea să se întrupeze în persoana Mântuitorului Iisus Hristos.

Aşadar aceasta este originea praznicului de astăzi, a "Intrării în Biserică a Maicii Domnului", în chip văzut intrarea în biserică, în Sfânta Sfintelor, a Maicii lui Dumnezeu, a pururea Fecioarei Maria, a celei fără de prihană şi în chip nevăzut, oarecum ca o prevestire, ca o pregustare a intrării Maicii Domnului în Biserica

Triumfătoare, lucru care avea să se petreacă prin adormirea ei în Domnul, căci, spre deosebire de toţi ceilalţi, la acest praznic al Adormirii Maicii Domnului nu cântăm că ea a murit ci: "***Intru naştere fecioria ai păzit, intru adormire lumea nu ai părăsit***", căci Dumnezeu Mântuitorul Hristos a luat-o la Ceruri cu trup cu tot, a înviat-o înainte de vreme pe Maica Domnului ca să şadă de-a dreapta Lui, aşa cum foarte inspirat spunea proorocul: "***Statut-a Împărateasa de-a dreapta Ta, în haină aurită îmbrăcată şi preaînfrumuseţată***". "***Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită pe poporul tău şi casa părintelui tău***", spunea psalmistul, iată, cu multe sute de ani în urmă, arătând oarecum cine avea să fie această pruncă Miriam, Maica Domnului, că avea să fie Împărateasa tuturor, Împărătească şi Doamnă.

De altfel, citind Paraclisul sau Acatistul Maicii Domnului ca de altfel toate cântările de Vecernie şi Utrenie, de la Praznicele închinate Maicii Domnului, veţi vedea acolo câte epitete, câte cuvinte frumoase i-au fost adresate Maicii Domnului care a fost asemănată cu "Scara lui Iacob" pe care se urcau şi coborau îngerii lui Dumnezeu, puntea care face trecerea omului de la pământ la cer, "năstrapă de aur", "cădelniţă aurită", "cea mai înfrumuseţată decât toate Puterile cele de sus", "Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai marită fără de asemănare decât Serafimii" şi multe, multe alte epitete prin care noi o cântăm, o preamărim pe Maica Domnului. De ce facem aceasta iubiţi credincioşi? Pentru că ea s-a învrednicit în numele întregului neam omenesc dintotdeauna să primească pe Fiul lui Dumnezeu, pe Mântuitorul Hristos în pântecele ei, ca prin El noi să ne izbăvim din împărăţia întunericului şi a păcatului. ***Pentru toate acestea se cuvine să o lăudăm în permanenţă pe Maica Domnului şi să ne adresăm ei prin rugăciune cu încredinţarea, cu certitudinea că ea ne ascultă, că ne crede atunci când, neputincioşi fiind, cădem adeseori. Să avem nădejde că ea este întotdeauna pururea mijlocitoare şi acolo la Tronul ceresc se află întotdeauna de-a dreapta lui Dumnezeu, de-a dreapta Mântuitorului Iisus Hristos, intervenind la Fiul ei pentru noi, ca să ne dăruiască sănătate, să ne ocrotească, să ne dăruiască pace şi izbăvirea sufletelor noastre.*** De aceea, pe de altă parte, praznicul de astăzi mai poate semnifica şi intrarea în biserica noastră de acasă a Maicii Domnului.

Cum intră Maica Domnului în casele noastre? Prin sfintele icoane, iubiţi credincioşi. De aceea cred că nu este familie de creştini, de creştini autentici, care să nu aibă în casele lor icoana Maicii Domnului cu Pruncul, cea care ne ocroteşte, cea care este pururea fiitoare şi solitoare pentru noi. Şi-n acest spirit de cinstire a Maicii Domnului, prin cinstirea sfintelor icoane şi a sfintelor moaşte, de asemenea, ale sfinţilor, se cuvine să-i educăm pe copiii noştri. Căci, iată, suntem martorii unei persecuţii oarecum dezlănţuite ca oarecând în secolul al VII-lea împotriva icoanelor. Aţi auzit la televiziune, la radio, în presă aţi citit şi ne crucim şi nu

putem înţelege cum este posibil, cum este posibil din acest popor dreptcredincios, cum ne place să spunem, fiii Sfântului Apostol Andrei cel Întâi chemat la apostolie, cum este posibil să răsară astfel de oameni care să se manifeste cu atâta înverşunare şi ură împotriva Bisericii şi a Sfintelor icoane? Şi ştiţi la cine mă refer, la acei tineri diletanţi şi atei care au declarat război văzut Bisericii şi care urmăresc îndepărtarea simbolurilor creştine, îndeosebi a Sfintei Cruci şi a Sfintelor Icoane, din şcoli. Iubiţi credincioşi, ne punem întrebarea ce s-a întâmplat, unde s-a întâmplat acea fisură în drumul, în urcuşul acestui neam ca să apară astfel de oameni care nu se mulţumesc numai cu faptul că ei nu cred ci vor să îi determine şi pe alţii să se îndepărteze de credinţă. Şi ajung, că în numele libertăţii de exprimare şi a drepturilor omului, că aşa a apărut acum o "altă Biblie" - "Declaraţia drepturilor omului", în numele acestor drepturi să lezeze, să jignească pe atâţia şi atâţia creştini.

Noi cunoaştem acum, nu numai din experienţa noastră dar şi din sondajele pe care le fac oamenii, că poporul acesta este un popor prin excelenţă creştin şi-n majoritate ortodox. Ei bine, nu este firesc să-i creştem pe copiii noştri în spiritul dragostei creştine, al valorilor creştine? Dacă acasă părinţii le-au dat o educaţie frumoasă, în spirit creştin, nu este firesc ca această educaţie să continue şi în şcoală? Cum oare vor evolua, cum oare vor creşte copiii care sunt viitorul neamului, viitorul Bisericii de mâine? Cum vor creşte dacă nu vor fi iniţiaţi în tainele învăţăturii de credinţă care reprezintă identitatea noastră? Şi totuşi iată că apar astfel de oameni şi se luptă şi ameninţă. Nădăjduim însă că Dumnezeu îi va lumina pe cei care sunt îndrituiţi să analizeze şi să ia măsuri să nu se întâmple un rău ca acesta. Iar pe ei de asemenea să-i miluiască Dumnezeu şi să-i ajute să ajungă şi ei la cunoştinţa adevărului.

Dar credinţa noastră, iubiţi credincioşi, cum vă spuneam şi altă dată, este caracterizată prin libertate. Biserica niciodată nu a silit pe cineva să facă ceva împotriva voii lui. Că de aceea ne-a înzestrat Dumnezeu cu raţiune şi libertate şi încă înainte de întruparea Fiului lui Dumnezeu care presupune o smerenie.

Dumnezeu Tatăl, toate persoanele Sfintei Treimi s-au smerit. Când? Atunci când l-a creat pe om şi pe îngeri înainte, cu libertate. Dumnezeu atunci s-a smerit, îngăduind să nu aibă stăpânire asupra îngerilor şi a oamenilor în virtutea respectării voii sale libere. Iată că Dumnezeu nu ne sileşte să facem ceva sau altceva. Dar ***ne învaţă cum este bine să trăim şi ne îndeamnă să apucăm calea cea bună ca să ne unim cu El în lumină, să fim fericiţi, să devenim casnici şi prieteni ai lui Dumnezeu.*** Şi totodată ne arată că, dacă apucăm pe altă cale, avem de întâmpinat multe greutăţi şi bineînţeles soarta noastră va fi cumplită.

Iubiţi credincioşi, praznicul de astăzi trebuie să reprezinte pentru noi toţi un popas duhovnicesc, un prilej de meditaţie asupra a ceea ce se întâmplă în zilele noastre, să conştientizăm o dată mai mult că trebuie să credem cu tărie în Dumnezeu şi să-i cinstim aşa cum se cuvine pe Maica Domnului, pe Sfinţii în care El s-a preamărit, aşa cum spunem: "***Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul părinţilor noştri***". Şi să ne străduim că oricâte greutăţi am întâmpina în cale, să nu abdicăm de la misiunea noastră, să nu ne pierdem identitatea noastră de creştini, de fii ai lui Dumnezeu. Că de aceea am fost unşi la botez cu Sfântul şi Marele Mir şi am fost pecetluiţi cu numele lui Hristos. Şi valorile autentice, valorile cele adevărate ale vieţii noastre care izvorăsc din Evanghelia Mântuitorului Hristos să le transmitem cu responsabilitate copiilor noştri, să-i creştem în acest spirit al dragostei faţă de Dumnezeu şi faţă de Biserică pentru că numai astfel putem să fim siguri de faptul că ei vor fi fericiţi, vor avea parte de pace sufletească, de linişte, de frăţietate, de înţelegere cu cei din jur şi mai ales de ocrotire din partea lui Dumnezeu, prin Sfinţii Săi.

Dumnezeu să ne ajute tuturor, prin rugăciunile Maicii Domnului care astăzi a intrat în Templu, în Biserică, să ne ajute tuturor să rămânem statornici în credinţa părinţilor şi strămoşilor noştri şi să ne dăruiască putere de a fi mai iubitori unii faţă de alţii.

Amin.

Părintele Teofan de la Putna – Predică la Intrarea Maicii Domnului în Biserică - Frumuseţea şi sensibilitatea Sfintei Sfintelor

"Iubiţi credincioşi, astăzi sărbătorim cu toţii Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, o sărbătoare foarte frumoasă în cinstea Împărătesei Cerului. Aţi auzit cântările de la strană care ne arată cum întreg universul, toate puterile cereşti o laudă pe Maica Domnului.

În Sfânta Evanghelie pe care am auzit-o cu toţii astăzi ni se spune cum o femeie, văzându-L pe Domnul Iisus Hristos, a lăudat-o pe Maica Domnului Iisus Hristos. Ştim, de asemenea, de la Bunavestire cum îngerul, iarăşi, a fericit-o, a lăudat-o pe Maica Domnului. Deci iată, Maica Domnului, atât din timpul vieţii ei, cât şi după moartea trupească este lăudată de oameni, de puterile cereşti.

Iubiţi credincioşi, ***sărbătoarea de astăzi ne aminteşte un moment foarte frumos din viaţa Maicii Domnului, un moment de la vârsta de trei ani.*** Iată că pe 8 septembrie am sărbătorit Naşterea Maicii Domnului, sub al cărui acoperământ trăim cu toţii, creştini ortodocşi, Acoperământ pe care îl sărbătorim pe 1 octombrie, şi iată că acum, pe 21 noiembrie, sărbătorim Intrarea în Biserică a Maicii Domnului la vârsta de trei ani.

Ce este cu această Intrare în Biserică? Iubiţi credincioşi, ştim cu toţii că Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana nu puteau să aibă copii şi atunci au promis lui Dumnezeu că acel copil pe care-l vor avea îl vor dărui lui Dumnezeu. Şi să ştiţi că sunt foarte interesante aceste cazuri în care părinţii vor dărui un copil lui Dumnezeu. În cele mai multe cazuri ies fie preoţi, fie călugări sau călugăriţe. Noi cunoaştem un caz celebru al Părintelui Cleopa când era bolnav şi era foarte mic, mama lui s-a dus şi l-a închinat Maicii Domnului, şi iată ce a ajuns Părintele Cleopa, ce obşti monahale a format şi însăşi obştea Mănăstirii Putna este în legătură cu acest curent creat de Părintele Cleopa.

Revenind la acest moment când părinţii Maicii Domnului îşi ţin promisiunea şi se duc să o închine pe copiliţă la Templu, la vârsta de trei ani. Între Nazaret şi Ierusalim, unde era templul, sunt aproape 100 Km. Ştim din tradiţie că acest drum a fost parcurs în mai multe zile de un alai numeros, format din rude, din cunoscuţi, care se duceau conform tradiţiei existente atunci, să închine acest copil lui Dumnezeu.

Desigur, copiii au o frumuseţe anume, pentru cine are ochi de văzut, şi frumuseţea aceasta a copiilor provine din frumuseţea lui Dumnezeu, fiindcă ştim cu toţii că sufletul oricărui om vine de la Dumnezeu, şi în copii se vede foarte bine această frumuseţe de la Dumnezeu, care ar fi bine să nu dispară de-a lungul întregii vieţi. Asta depinde şi de ei, dar când sunt mici depinde şi de cei din jurul lor, în mod special, ca să păstreze această frumuseţe cu care intră în lume. Să ne gândim că pe lângă frumuseţea aceasta pe care o are orice copil, Maica Domnului mai avea o frumuseţe aparte, duhovnicească, care făcea ca întreg acest eveniment să capete o lumină. Ni se spune că atunci când au ajuns la templu au fost întâmpinaţi de preoţii templului şi de un alt grup de copii.

Maica Domnului, acel copil de trei ani, în momentul în care s-a făcut o rugăciune, au lăsat-o părinţii singură şi ea a urcat repede pe treptele templului. Erau cele 15 trepte ale templului pe care preoţii şi leviţii, atunci când îşi făceau slujbele, stăteau pe fiecare treaptă şi rosteau câte un psalm, aşa era o tradiţie acolo. Se rosteau psalmii aceştia între 119 şi 133; pe fiecare treaptă stăteau preoţii leviţii şi urcau tot aşa până terminau. Maica Domnului, acest copil de trei ani, urcă aceste trepte şi atuncea, ştim tot din tradiţia bisericească, că proorocul Zaharia, care era atunci la templu, a prorocit despre Maica Domnului.

Iubiţi credincioşi, despre Maica Domnului şi Domnul Iisus Hristos au proorocit cu sute şi sute de ani înainte profeţii Vechiului Testament. Iată că Zaharia chiar s-a

întâlnit cu Maica Domnului, şi are câteva cuvinte adresate Maicii Domnului la acest moment. Iată câteva fragmente, din vechea tradiţie, care s-au păstrat:

Intră, fiica lui Dumnezeu, cu bucurie şi te veseleşte într-însa, căci am cunoscut cu adevărat că s-a apropiat mântuirea lui Israel care va să se nască din tine. Intră, Preacurată, voioasă şi veselă, şi te fă lăcaş preaminunat Mântuitorului lumii. Intră în locul cel Ales, ceea ce eşti Aleasă mai înainte de veci. Intră în Sfânta Sfintelor ca ceea ce ţi se cuvine, să auzi tainele cele ascunse şi preaslăvite ce s-au grăit în cămările cereşti.

Iată că aici se spune că o invită pe Maica Domnului să intre în Sfânta Sfintelor. Tot din Tradiţia Bisericii ştim că i s-a rezervat un loc special, de rugăciune, în această perioadă, de la 3 la 15 ani, fiindcă Maica Domnului a rămas 12 ani în templu, şi i s-a dat voie, ca o excepţie, sub harul dumnezeiesc, să stea în Sfânta Sfintelor.

Aţi auzit în Apostolul care s-a citit că se vorbea despre Sfânta Sfintelor, despre a doua catapeteasmă. Ce era acesta? Preinchipuia, desigur, Sfântul Altar, pe care îl avem astăzi în Biserică, şi atunci la Sfânta Sfintelor nu avea voie să intre nici o femeie, nici preoţii nu aveau voie să intre, ci doar arhiereul avea voie să între o singură dată pe an. Deci în acest loc cu totul deosebit, sfânt, i s-a dat voie Maicii Domnului să stea la rugăciune timp de 12 ani. Ştim că proorocul Zaharia şi alţii de la templu, inspiraţi de Duhul Sfânt, simţeau că este lucrare dumnezeiască.

Tot proorocul Zaharia spune că templul pe care Solomon l-a construit, acest templu unde stătea Maica Domnului, de fapt o preinchipuia pe Maica Domnului. Şi într-un fel orice biserică se spune că o preinchipuie pe Maica Domnului. De ce? Trupul Maicii Domnului se spune că a fost ca o Biserică care L-a purtat pe Hristos. Vedeţi la fel cum în orice biserică, de fapt, stă Hristos, tot aşa în trupul Maicii Domnului, ca într-un locaş sfinţit a trăit Domnul Iisus Hristos. Vă daţi seama ce hulă spun acei rătăciţi de la dreapta credinţă, acei lupi îmbrăcaţi în piele de oaie care pot să gândească o asemenea blestemăţie că Maica Domnului a putut să aibe şi alţi copii, să trăiască ca într-o familie obişnuită. Păi din moment ce ea era aleasă de Dumnezeu, ea era conştientă că L-a născut pe Dumnezeu, prin ea lucra Dumnezeu cu atâta putere, se mai putea ea comporta ca un om obişnuit?

Iubiţi credincioşi, după această perioadă de 12 ani cât a stat Maica Domnului la templu ştim, de asemenea, că a fost lăsată să plece, aşa cum se întâmplă cu toate fecioarele care stăteau la templu, pentru a se mărita şi aşa a fost rânduit ca Maica Domnului să intre sub protecţia Dreptului Iosif – care ştim din Tradiţie că avea o vârstă foarte înaintată, peste 80 de ani – pentru că ea nu voia să fie măritată, nu

voia să se căsătorească, voia în continuare să trăiască precum o călugăriţă, cum am spune noi astăzi, şi atuncea s-a găsit această soluţie, pentru a o proteja şi de gura lumii şi de ispitele drăceşti, ca acest om în vârstă, acest Drept Iosif să o ia sub protecţie. Şi ştim foarte bine ce s-a întâmplat în continuare, cum de la Duhul Sfânt, Maica Domnului L-a născut pe Mântuitorul Hristos.

Iubiţi credincioşi, o sărbătoare foarte frumoasă închinată sfinţeniei Maicii Domnului, închinată chiar, putem spune, sfinţeniei copilăriei, fiindcă în sine copilăria are o sfinţenie, dacă ştim să o protejăm şi să o facem să rodească de-a lungul întregii vieţi, nu să rămânem doar la o simplă perioadă a vieţii, ci această frumuseţe, care v-am spus că vine de la Dumnezeu, depinde de cei din jur, până la o anumită vârstă, ca această frumuseţe să ţină cât mai mult timp.

În perioada aceasta de 12 ani cât Maica Domnului a stat la templu, ni se spune că ea se ocupă foarte mult cu rugăciunea. Bineînţeles că erau mai mulţi la templu, erau mai mulţi închinaţi, era o tradiţie întreagă, erau mai mulţi copii aduşi ca daruri lui Dumnezeu, şi ***ne spune Sfântul Grigorie Palama că atât de mult a sporit în rugăciune Maica Domnului în această perioadă, că "în inima sa a pus suişuri atât de înalte, încât a ajuns la Cer, prin rugăciune, şi L-a atras pe Stăpânul Cerului".***

Desigur, iubiţi credincioşi, nu putea Domnul Iisus Hristos să se întrupeze într-un om oarecare. Apariţia Maicii Domnului a fost pregătită cu mult timp înainte. Maica Domnului a fost un vas ales în care s-a sălăşluit dumnezeirea; şi să ştiţi că în orice faptă bună a creştinului, harul lui Dumnezeu este cel care începe fapta bună a

oricărui creştin, dar depinde după aceea şi de voinţa omului. Este şi harul, este şi voinţa omului, ca să ducă după aceea la un bun sfârşit o faptă ziditoare. Tot aşa şi la Maica Domnului, harul dumnezeiesc a inspirat-o să se roage cât mai mult, dar şi râvna ei a fost pe măsură, şi a făcut, după cum aţi auzit că zice Sfântul Grigorie Palama, că "în inima ei, prin rugăciune să ajungă la Cer şi să-L atragă pe Stăpânul Cerului pe pământ".

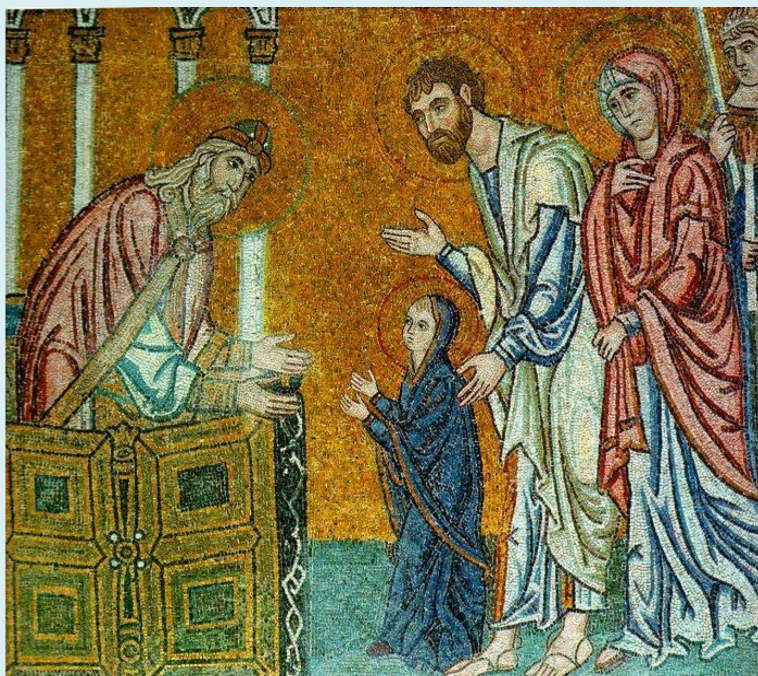
Maica Domnului, ca o culme a sfinţeniei, este o prezenţă foarte sensibilă, şi de aceea cu cât ne îngroşăm mai mult sufleteşte şi ne împietrim mai mult, nu o putem simţi, nu îi putem simţi ajutorul şi nu o putem înţelege. După cum ni se spune în Vieţile Sfinţilor, sunt sfinţi, iubiţi credincioşi, care călătoreau cu Maica Domnului pe întreg pământul ca să-i ajute pe oameni, şi care povesteau cum Maica Domnului voia pe fiecare om să-l aducă la lumină, însă nu voiau toţi să ajungă la lumină.

Iată, deci, pe cine avem ocrotitoare şi mijlocitoare a noastră, pe Maica Domnului care se îngrijeşte pentru fiecare suflet să ajungă la mântuire.

Dumnezeu să ne ajute pe toţi, ca prin rugăciunile ei să dobândim viaţa veşnică.

Amin".

Aducerea la Templu a Maicii Domnului. Smeritele şi tăcutele lecţii duhovniceşti ale Preasfintei Fecioare

Sfântul Nicon de la Optina: Cuvântare rostită la prăznuirea Icoanei Maicii Domnului din Tihvin

Trebuie să fii un creştin bun şi cu viaţa ta şi cu cuvântul şi cu rugăciunea ta.

"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Cine a ascultat ieri cu atenţie canonul şi acatistul, acela a putut observa cât de multe sentimente şi gânduri înalte şi minunate există acolo, mai ales în canon.

Mai întâi de toate scriitorul bisericesc care a alcătuit aceste cântări bisericeşti îl roagă pe Domnul Dumnezeu ca El să-i dea cuvânt şi să-l înveţe cum trebuie să cânte, cum trebuie să se roage.

De aici reiese clar că noi singuri, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu suntem în stare nici să ne rugăm. Nu putem să ne rugăm cum trebuie şi nici nu ştim cum şi pentru ce să ne rugăm. Se poate întâmpla cum a zis proorocul într-unul din psalmi: „rugăciunea lui să se prefacă în păcat" (Ps. 108, 6). Prin urmare, nu orice rugăciune este sfântă, există şi rugăciune păcătoasă. Şi când se preface rugăciunea în păcat? Atunci când obiectul rugăciunii este păcătos, când simţămintele şi dorinţele cu care omul se apropie de rugăciune sunt păcătoase.

Înţelegându-şi nevrednicia sa, care se putea oglindi în rugăciunile alcătuite, scriitorul cântărilor bisericeşti mai sus pomenite Îl roagă pe Domnul Dumnezeu să nu Se dezguste nici El, nici Maica Domnului de rugăciunile alcătuite şi aduse şi să primească râvna noastră, deoarece dorinţele cu care este adusă rugăciunea sunt sincere şi sfinte, obiectul rugăciunii este sfânt.

Este bine că aduceţi laude Maicii lui Dumnezeu. Dar acest lucru nu este de ajuns. Maicii Domnului îi place mai mult săvârşirea cu fapta a virtuţilor, nu numai laudele buzelor. Dacă vorbiţi despre virtuţi şi vă rugaţi pentru ele, trebuie ca acest lucru să rămână nu numai pe buze, ci cuvintele şi rugăciunile pentru virtuţi să le transpuneţi în faptă, în însăşi viaţa voastră. De vorbit, puteţi vorbi mult, dar fără folos.

Stareţul Ambrozie i-a spus odată unui om, care îi ceruse multe cuvinte de învăţătură: „Cuvintele de folos sunt foarte puţine", căci Împărăţia lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci în putere.
Uneori datorită unui singur cuvânt sufletul intră în extaz duhovnicesc şi se umple de cele mai sfinte sentimente, dorinţe şi intenţii. De aceea şi cerem ca nu numai cuvintele să rămână în noi ci, dacă vorbim şi cântăm despre virtuţi, atunci trebuie să şi săvârşim aceste virtuţi, altfel cuvintele nu vor fi spre zidirea, ci spre împovărarea şi a celor ce ne ascultă şi a noastră. Căci, într-adevăr, cum va putea

omul neînfrânat să-i înveţe pe alţii înfrânarea? Nu va avea curaj să facă acest lucru. Sau cum va putea cel cu lăcomia pântecelui să vorbească despre post? Nu va avea această îndrăzneală. Cuvântul lui va fi deşert, neputincios.

Aşa şi noi toţi, în general, dacă dorim să fim creştini adevăraţi, trebuie să fim nu numai cu vorba, ci şi cu fapta, adică cu viaţa noastră. Atunci nu se vor sminti de noi ceilalţi oameni şi nu vor huli învăţătura lui Hristos şi viaţa creştinilor şi nu vor zice că viaţa noastră este rea, nevrednică de numele de creştin. Altfel, şi turcii-mahomedani şi toţi cei de alte credinţe şi sectarii, şi oamenii necredincioşi de rând, văzând viaţa noastră necuviincioasă, vor spune că ei au o viaţă mai bună, mai duhovnicească decât a celor care se laudă că sunt creştini ortodocşi, că ei îl cunosc pe adevăratul Dumnezeu şi îi slujesc Lui. E dureros să auzi acest lucru. Dar se întâmplă să-l auzi. Mi s-a întâmplat şi mie şi mi s-a întâmplat chiar de mai multe ori. De aceea, ca să nu fie hulit numele lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, să ne sârguim întru virtuţi cu fapta, nu numai cu vorba. Să ne străduim să ne îndreptăm viaţa.

Să slujim acum un moleben (*Molebenul este o slujbă necunoscută în cultul ortodox de dincoace de Prut; în Basarabia se cunoaşte din influenţa rusească. Este un fel de Paraclis, care se poate adapta oricărui sfânt şi cu toate că ruşii numesc Moleben şi Te Deum-ul cunoscut de noi, totuşi această slujbă nu are nimic asemănător cu Te Deum-ul. În limba slavă moleben = rugăciune, de unde a derivat în rusa modernă cuvântul molitva.)*

Să ne rugăm Maicii lui Dumnezeu, Împărătesei Cereşti, ca ea să aducă rugăciunea ei către Domnul întru apărarea şi povăţuirea şi ocrotirea noastră. Şi să ne rugăm întotdeauna Împărătesei Cereşti, ca Maicii noastre celei iubitoare de fii, care ne-a înfiat la Crucea Fiului său. Ea ne iubeşte. Ne iubeşte foarte mult, ca pe fiii Bisericii Ortodoxe, întemeiate de Fiul ei, Domnul nostru Iisus Hristos. Ea are grijă de fiecare creştin şi se roagă pentru el.

Ca să nu ne arătăm nevrednici de mila ei şi să nu depărtăm de la noi ajutorul ei dumnezeiesc, să ne străduim să nu facem nimic care să alunge de la noi harul lui Dumnezeu.

Să ne ajute Domnul Dumnezeu! Amin.

(Din: Stareţul Nicon de la Optina, Sfaturi în vremuri de prigoană, Editura Egumeniţa 2009)

Scurt cuvânt al Pr. Ciprian Negreanu (Cluj-Napoca) la aducerea la Templu a Maicii Domnului (2012):

“Cred că ceva ne învaţă Maica Domnului prin Aducerea la Templu. Şi, sigur, îndreaptă ceva din mintea noastră, cumva obişnuită să-şi creioneze, să-şi facă ea [calcule, planuri, n.n.]: cum ar fi să fie ["bine"], cum ar trebui să fie „bine” – dacă fiecare dintre noi avem ideea aceasta: cum ar trebui să fie viaţa noastră sau a celorlalţi ca să fie “bine”. Şi, în general, „binele” acesta este văzut de noi după plăcerea pe care o simţim, după confortul pe care îl avem – confort nu sufletesc, ci trupesc.

Aşa cum bogatul căruia i-a rodit ţarina zicea [parafraza]: Stai, suflete al meu, bea, mănâncă şi te veseleşte de-acuma, dormi! Şi confundă confortul trupului cu al sufletului şi în general şi noi toţi facem această confuzie şi în general, dacă cineva ne întreabă sau noi ne întrebăm pe noi înşine ce am vrea, ce am dori, primul gând – chiar dacă al doilea sau al treilea ar fi mai apropiate de adevăr, de bine – primul gând ar fi: Să nu suferim nimic, să ne fie „bine”, să avem „de toate”... Deci, nu-i lucru rău, numai că, în general, acest „bine” trupesc este confundat cu binele sufletesc absolut.

Şi când vedem viaţa Maicii Domnului… La prima vedere această fetiţă – să mă ierte Maica Domnului că îi spun aşa dar, ca să ne închipuim – era o fetiţă din triburile lui Israel, o pruncuţă născută la bătrâneţea părinţilor ei şi care era de plâns

pentru oameni, era … cum zicem noi când vedem un copil la care părinţii sunt foarte în vârstă, ne gândim: cum o vor creşte până va fi mare? şi rămâne singură …, şi la propriu, ea este dusă la Templu şi acolo este ţinută într-un regim strict, cum era obiceiul la Templu, încă de micuţă, deci, am zice: Iată, nu şi-a trăit copilăria!, iată …!, din perspectivele noastre, din perspectivele obişnuite omeneşti ar părea că Dumnezeu a uitat-o pe această fetiţă, pe această pruncuţă a lui Dumnezeu. Că s-a născut într-o familie cu părinţi foarte în vârstă, până atunci de multe ori batjocoriţi de cei din jur şi luaţi peste picior că nu aveau copii şi socotiţi blestemaţi, şi cu siguranţă urmele acelor cuvinte încă rămăseseră - nu era numai mirare în popor că: Iată, a născut la vârsta aceasta! ci probabil că, pe chipul vecinilor, apropiaţilor, încă rămăseseră urmele cuvintelor pe chipurile lor, urmele cu care ei îi apostrofaseră sau îi vorbiseră în taină, în ascuns, de rău, pe cei doi care nu aveau copii.

Se naşte, deci, într-o asemenea familie, nu trăieşte decât trei ani acasă cu părinţii – şi ei în vârstă – şi este dusă la Templu, este dată în grija preoţilor care trebuia să ţină acolo, la Templu, un regim foarte strict: toţi copii de acolo trebuia să studieze Scripturile, trebuia să facă tot felul de … muncă, să lucreze, deci ea într-un fel, am putea zice că Maica Domnului n-a avut o copilărie aşa cum ne-o închipuim noi, cum am zice noi: Uite ce copil necăjit! am zice noi: Părinţii aşa, acasă n-a stat decât trei ani, dusă la Templu şi ţinută acolo într-un regim foarte strict, copilărie n-a avut, între timp părinţii ei mor – Iată, alt necaz mare! am zice noi. – şi, am zice: unde e Dumnezeu în tot timpul acesta? O aduce acasă, vine înapoi acasă, aici, am zice, trebuia dată în grija cuiva, nu putea să rămână singură, nu avea cum să se întreţină singură, era în pericol mare să rămână singură şi atunci este .. se trage la sorţi şi se dă în grija unui bătrân, am zice noi: iată, o fetiţă… e logodită cu un bătrân!, că aşa au căzut sorţii şi am zice la toate: Unde este Dumnezeu? şi am socoti: De ce nu lucrează Dumnezeu în viaţa noastră? – pentru că noi, lucrarea lui Dumnezeu în viaţa noastră o vedem în felul cum gândim noi, după plăcerile pe care ni le dăruim, după confortul pe care ni-l dorim, după dorinţe, aşteptări, după ce avem noi; după acestea judecăm noi cât intervine Dumnezeu în viaţa noastră.

Şi la această fetiţă, mai târziu Maica lui Dumnezeu şi Maica noastră a tuturor, Dumnezeu aşa a lucrat; din perspectiva aproape a tuturor ar părea o viaţă grea pe care nimeni nu ar vrea să o aibă, o viaţă în care am zice: dar unde este Dumnezeu aici în toate? Şi de fapt, se dovedește că, în toate aceste întâmplări care par că sunt .. haotice, că ar fi întâmplătoare, că nu ar fi lucrarea lui Dumnezeu … că au murit părinţii repede, că a fost dată după aia prin tragere la sorţi cuiva, … toate aceste lucruri care ar părea că îi sunt stavilă în faţă, în viaţa ei şi că o opresc şi o blochează undeva pe Maica lui Dumnezeu, de fapt s-au dovedit lucrări ale lui

Dumnezeu şi că Dumnezeu mai degrabă lucrează şi cu asta aş vrea să închei, că Dumnezeu mai degrabă lucrează cum nici nu putem noi înţelege şi prin ceea ce noi de obicei ne ferim şi zicem: Vai, să ne ferească Dumnezeu! mai degrabă poate lucra prin acestea decât prin voinţa omului.

Că, de multe ori, voinţa omului chiar dacă pare bună, e pervertită, e obosită de gânduri întinate, e obosită de gânduri sucite şi învârtite în mintea noastră poate ani de zile. Deci, mai degrabă Dumnezeu lucrează prin ceea ce pare că e întâmplător şi care se întâmplă dintr-o dată şi peste noapte şi care de fapt sunt lucrările Lui, decât prin voinţa îndelungă şi aşteptarea îndelungă a omului sau dorinţa omului sau voinţa lui exprimată într-un fel sau altul, care de multe ori, chiar dacă este stăruitoare şi îndelungă, poate fi bolnavă.

Dumnezeu să ne înveţe şi să ne întărească!"

Arhim. Andrei Coroian - Maica Domnului, învăţătoarea noastră

Minune şi taină necuprinsă de gând şi de cuvânt, Sfânta Fecioară Maria, Născătoarea Fiului lui Dumnezeu, nu ne-a lăsat scrise învăţături şi sfaturi. Ele ar fi fost folositoare nouă, având în vedere înălţimea vieţii ei duhovniceşti, smerenia şi înţelepciunea ei duhovnicească. A rămas în Scriptură doar acel cuvânt memorabil şi atotcuprinzător „Faceţi tot ce vă va spune [Hristos]" (Ioan 2, 5) rostit la Nunta din Cana Galileii. Un îndemn la ascultare totală faţă de Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, luminaţi fiind de simţirea prezenţei Duhului Sfânt.

Prima icoană a Maicii Domnului zugrăvită de Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca se numeşte „Povăţuitoare", iar alte icoane ale ei poartă nume precum „Îndrumătoarea", „Arătătoarea căii". Maica Domnului este prin excelenţă învăţătoare, însă nu atât prin cuvinte, cât prin faptele ei minunate, săvârşite în tăcere, smerenie, iubire şi ascultare faţă de Părintele nostru Cel ceresc. Întreaga ei viaţă pământească este pentru noi o povaţă, o icoană şi un îndemn. Toate principalele evenimente din viaţa ei, devenite mari praznice în Biserică: Naşterea, Intrarea în Biserică, Buna-Vestire, Adormirea, învaţă şi îndeamnă cu putere, întreaga noastră fiinţă, la îndumnezeire prin credinţă, rugăciune, iubire, ascultare de Fiul ei, Mântuitorul Iisus Hristos.

Naşterea ei, care „aduce bucurie la toată lumea" (Troparul praznicului Naşterii Domnului) trezeşte în suflet bucuria, mulţumirea, recunoştinţa şi responsabilitatea pentru darul sfânt al vieţii.

Naşterea de prunci nu este doar rodul biologic al unirii conjugale, ci după modelul Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana, este şi rodul rugăciunii, postirii, iubirii şi supunerii faţă de porunca lui Dumnezeu. Bucuria Naşterii Maicii Domnului, ne mai arată că orice om se naşte spre bucurie altora, spre a fi purtător de Hristos – bucuria tuturor.

Intrarea în Biserică este cea mai vie icoană a desprinderii noastre de cele pământeşti, trecătoare, pe care o săvârşim de câte ori ne apropiem de Dumnezeu, de Biserică, de mânăstiri, de cele Sfinte, când ne rugăm. Spre Dumnezeu mergem şi atunci când greşim, cerând iertare păcatelor noastre, dar mai ales în vreme de bucurie. Atunci cu cântări de psalmi mergem spre El, precum Preacurata Fecioară cu alai de nevinovate fecioare, oameni şi îngeri, a pornit spre Templu.

Urcarea celor cincisprezece trepte de către Prunca de trei ani, pe care în mod natural nu le-ar fi putut urca, primirea ei de către arhiereul Zaharia, ducerea în Sfânta Sfintelor unde va fi învăţată, hrănită şi povăţuită de către Arhanghelul Gavriil, nu este altceva decât icoana îmbisericirii noastre, care se face cu puterea Duhului Sfânt.

Sufletul nostru în momentul Botezului urcă toate treptele sfinţeniei îmbrăcându-se în Hristos, intră cu El nu numai în Sfânta Sfintelor pământească ci şi cerească primind îngerul ca povăţuitor şi păzitor.

Cei doisprezece ani petrecuţi de Sfânta Fecioară în Templu, unde prin muncă, rugăciune, contemplaţie, priveghere, studiu, meditaţie, ascultare, s-a desăvârşit, s-a sfinţit, depăşind pe Serafimi în iubirea de Dumnezeu, pe Heruvimi în înţelepciune,

pe toate cetele îngereşti în curăţie, iubire şi apropiere de oameni. Prin aceasta ne învaţă ca şi noi în Biserică să ne curăţim de patimi şi păcate să creştem în virtute până la sfinţenie.

La Buna-Vestire, prin adumbrirea Duhului Sfânt şi zămislirea Celui Necuprins, Sfânta Fecioară, „pierde grija păcatului”, viaţa ei de acum este viaţa lui Hristos-Cuvântul cel întrupat în ea. Acest fapt ne învaţă că dacă Sfinţenia Sacramentală primită prin Botez, Mirungere şi celelalte Sfinte Taine, se poate pierde destul de uşor, sfinţenia dobândită prin multă osteneală, prin stăruinţa şi străduinţa virtuţii nu se mai pierde, este păstrată ca rod pentru viaţa veşnică.

Crescându-L cu o iubire şi dăruire unice, însoţindu-L în toată activitatea Lui, a suportat dureri de neînchipuit în sufletul Ei, atunci când Mântuitorul a fost trădat, vândut, prins, biciuit, batjocorit, lovit, răstignit, omorât. În frumuseţea şi nobleţea ei dumnezeiască, Maica lui Dumnezeu şi Împărăteasa întregii zidiri, ne învaţă că la micile noastre măsuri omeneşti, să-L păstrăm pe Hristos în noi şi darul Său primit la Sfântul Botez, jertfindu-I cu dragoste după putere inima, mintea, trupul şi voinţa noastră, dând din viaţa noastră spre a primi din viaţa Lui.

La Învierea Mântuitorului, Maica Domnului, care murise lumii şi păcatului, fiind veşnic vie, a fost nu numai singura fiinţă care nu s-a îndoit de Înviere, ci şi aceea care a primit vestea bucuriei Învierii, cu o credinţă desăvârşită, neîmpuţinată şi neştirbită de vreo umbră a gândului raţiunii omeneşti. Alipindu-ne de ea, cea dintâi Mironosiţă şi întăritoare a credinţei apostolilor în Înviere, vom putea totdeauna să biruim ispitele neputinţei, necredinţei sau îndoielii în minunea Învierii şi a celorlalte minuni ale credinţei noastre în Hristos.

Pentru toate virtuţile ei, Mântuitorul Hristos a dăruit-o Bisericii ca ocrotitoare şi apărătoare nebiruită, scăpare, mângâietoare şi alinare a noastră, dulceaţa sufletelor şi tăria trupurilor noastre.

Ei ne rugăm zicându-i:

O, Prea sfântă Stăpână Împărătească, prea sfânt lăcaş al dumnezeirii, cămară şi icoană însufleţită a lui Dumnezeu, înaintemergătoare a venirii Soarelui Dreptăţii pe pământ şi înaintemergătoare a noastră în Împărăţia Lui, Sfântă Maică a lui Hristos şi a tuturor creştinilor luminează întunericul minţii noastre, aprinde focul Duhului Sfânt în inimile noastre, cea dintâi fiică a Tatălui fiind, întăreşte voinţa noastră, în lucrarea poruncilor Lui… O miime din focul iubirii şi dorul din sufletul tău, după Înălţarea Fiului Tău la cer şi din bunătatea şi iubirea ta faţă de oameni pe care ai

avut-o către Biserica nou întemeiată, dăruieşte şi nouă robilor tăi, pentru a nu fi pământ sterp, neroditor, plin de spinii acestui veac sau netrebnice şi blestemate slugi. Ceea ce la Adormirea ta, ai primit de la Arhanghel, ramura cea de măslin din netrecătorul Rai, ca una care niciodată nu ne laşi pe noi, arată-te mângâietoare, lumină dulce şi clară vieţii noastre, mântuind-o şi unind-o cu viaţa cea de-a pururi fiitoare în care tu, Stăpână şi Maică, locuieşti.

”Noi să o cinstim pe Maica Domnului!” Intrarea în Biserică a Maicii Domnului: predici, îndemnuri şi tâlcuiri iconografice - “Prunca Maria a postit. Copiii de azi de ce nu ar putea?”

Doxologia: IPS Pimen: „În biserica slavei Tale stând, în Cer a sta ni se pare…”

Aflaţi la răscruce de drumuri, de noi orientări şi principii de viaţă, de gândire şi de lucrare, unele cu totul diferite de cele de până mai ieri, avem nevoie de o îndrumare, de o întărire sufletească în viaţa şi activitatea noastră. Pentru noi, românii, timp de două mii de ani, Biserica, maica spirituală a poporului nostru, cum a numit-o Mihai Eminescu, ne-a fost călăuză în toate cele bune.

În vâltoarea trăirii libertăţii, a unei libertăţi anarhice, mai ales de către o bună parte a tinerilor noştri, suntem încredinţaţi că Biserica, instituţie sfântă - Trupul lui Hristos - va rămâne mai departe limanul nostru sufletesc. Această încredinţare ne

este dată de însuşi Mântuitorul nostru Iisus Hristos în cuvintele: ***„Nici porţile iadului nu vor birui Biserica Mea” (Matei 16, 18).*** Într-adevăr cuvintele Mântuitorului s-au adeverit, dacă luăm aminte la persecuţiile din primele veacuri creştine, când Biserica a rămas neclintită, iar numărul trăitorilor şi mărturisitorilor credinţei creştine a sporit.

- *Prin cuvântul „biserică” înţelegem Trupul tainic al lui Hristos, adică obştea tuturor celor care cred în Hristos şi se împărtăşesc cu cele şapte Sfinte Taine;*
- *al doilea înţeles al cuvântului „biserică” este cel de lăcaş de închinare în care - pe Sfânta Masă sau Prestol - se află permanent Sfânta Împărtăşanie, Dumnezeiescul Trup şi Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos.*

- ✓ *În biserică, lăcaşul de închinare, suntem botezaţi şi duşi spre închinare la patruzeci de zile după naştere;*
- ✓ *în biserică mergem în fiecare zi de sărbătoare;*
- ✓ *în biserică ne rugăm mai bine ca în oricare alt loc;*
- ✓ *în biserică ne împărtăşim cu Sfintele Taine;*
- ✓ *în biserică ascultăm cuvânt de învăţătură;*
- ✓ *în biserică ne sfinţim viaţa.*

Privind biserica atât din afară, cât şi dinăuntrul ei simţim că ne aflăm într-un loc cu totul sfânt; aceasta o mărturisim prin cuvintele din Ceaslov: ***„În biserica slavei Tale stând, în cer a sta ni se pare”***, este o convingere a fiecăruia dintre noi atunci când ne aflăm cu inima curată în Casa Domnului. Biserica este Casă a Domnului, pentru că locuieşte în ea euharistic Dumnezeu, adică în ea se află Trupul şi Sângele Mântuitorului – Sfânta Împărtăşanie.

În biserică participăm activ - fiecare după pregătire şi pricepere - cântând la strană sau citind Apostolul sau Cazania, Canoanele sau Psaltirea. Cântările Bisericii noastre, prin melodile lor, ne înalţă sufleteşte, iar cuvintele lor ne luminează mintea întru cunoaşterea învăţăturii de credinţă.

În biserică vom găsi şi mai multă linişte sufletească, bucurie mântuitoare şi tot în biserică ne pregătim sufleteşte pentru a primi cu vrednicie, pe cât este cu putinţă, Sfânta Împărtăşanie.

În biserică s-a pregătit şi Maica Domnului începând de la vârsta de trei ani pentru a naşte cu trupul pe Cel fără de început, pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Părintele Selafiil - Noi să o cinstim pe Maica Domnului!

Cel ce o huleşte pe Maica Domnului nu-i om bun. Cine o huleşte pe Maica Domnului? Că mai tare se scârbeşte Mântuitorul când o huleşte cineva pe Maica Domnului, decât când Îl huleşte pe Dânsul. Aşa de mult ţine El la Dânsa, vasăzică. Când Îl duceau să-L răstignească cu crucea-n spinare, apoi Ea de multe ori o căzut jos de jale şi plângea singură, că pe Dânsul Îl duc să-L răstignească. Dacă era femeie… Femeile celelalte o judecau pe dânsa. Aşa că, El îşi aduce aminte, Mântuitorul, cât o plâns Ea pentru Dânsul.

Pe Maica Domnului Mântuitorul întotdeauna o ascultă. Noi, dac-om ferici-o pe Dânsa şi ne-om ruga la Dânsa, apoi Ea are grijă să se roage pentru noi la Fiul său, că Fiul său o ascultă pe dânsa. Şi aşa că, noi să o cinstim pe Maica Domnului: Bucură-Te, Ceea ce eşti plină de har; Marie, Domnul este cu Tine. Blagoslovită eşti Tu între femei şi blagoslovit este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre! Aceste cuvinte întotdeauna să le avem în gând, când lucrăm ceva, să ne amintim de Maica Domnului.

Că acolo spune, că la sfârşitul vieţii omului ea s-a arăta şi l-a ajuta pe omul acela când a şti că el o zis cuvintele aste şi s-o rugat la dânsa. Că Ea e ajutătoare mare a creştinilor.

Şi Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătosul, astea să le zicem întotdeauna în mintea noastră când lucrăm ceva. Şi Dumnezeu o să ne-ajute şi la cele bune, spre iertarea păcatelor.

(Părintele Selafiil, Dragostea care nu cade niciodată, Editura Mărineasa, Timişoara, p. 82)

Arhim. Mihail Daniliuc: Prunca Maria a postit. Copiii de azi de ce nu ar putea?

Şirul frumoaselor sărbători din Postul Crăciunului debutează pe 21 noiembrie cu Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, numită popular Vovidenie. Preacurata Pruncă trebuia adusă ca să stea în Casa lui Dumnezeu, deoarece atât Templul din Vechiul Testament, cât şi Preasfânta Maria înfăţişează taina întrupării Mântuitorului Hristos. Templul din Ierusalim oferea imaginea zidită a venirii Izbăvitorului în lume, fapt învederat de cuvintele Domnului, rostite înainte de moartea Sa pe Cruce: „dărâmaţi acest templu şi eu în trei zile îl voi rezidi”, prin care nu făcea referire la templu ca zidire, ci la trupul Său. Aşadar, relaţia tainică

dintre templu, ca spaţiu al locuirii lui Dumnezeu pe pământ şi trupul lui Hristos, luat din umanitate, este mijlocită de Maica Domnului. De aceea, înainte de Crăciun, nu vorbim de întrupare fără a aminti întâi de templul Vechiului Legământ, căci el prefigurează înomenirea lui Hristos. Iniţierea Mariei în taina templului se dovedea, astfel, indispensabilă, deoarece, nu peste multă vreme, ea însăşi va deveni locaş sfânt al prezenţei lui Dumnezeu în lume.

Postirea foloseşte sau dăunează celor mici?

Vă închipuiţi ce greu le-a venit drepţilor părinţi Ioachim şi Ana să-şi închine copilul templului? Cum să nu sufere despărţindu-se de unica şi dorita lor fiică? Frumuseţea, candoarea, năzdrăvăniile pruncului se vădesc în chip deosebit după doi ani, dar tocmai atunci ei au trebuit să renunţe la satisfacţia de a-şi vedea copila crescând în căminul lor. Au pus însă împlinirea făgăduinţei mai presus de propria lor fericire. Omeneşte gândind, tind să cred că îndeosebi Ana, ca orice mamă, a suferit. Dar suferinţa i s-a transformat în bucurie, căci Duhul Sfânt le-a luminat rosturile şederii în Casa Domnului a binecuvântatei lor plămade.

Potrivit tradiţiei, Maria a dus în Templu o viaţă aparte, presărată cu bucuria rugăciunilor, a citirilor sfinte, a postirii, a ascultării. Astăzi, am observat la unele familii aceeaşi sete de a-şi aduce copiii la biserică, de a-i hrăni cât de des cu merindele cereşti. Din păcate însă, altele, invocând motive puerile ori vrăjmaşe, îşi privează odraslele de bucuria întâlnirii cu Dumnezeu. Ba mai mult, copiilor nu li se inoculează dragostea pentru Biserică, post, rugăciune. Unii părinţi amână postul copiilor, pe motiv că le-ar periclita creşterea ori dezvoltarea psihosomatică.

De aceea se pune întrebarea: postirea foloseşte sau dăunează celor mici? Înseşi rânduielile bisericeşti îi scutesc de ajunare, dar nu interzic ca ei să încerce să ţină măcar două trei zile dintr-un post întreg. Nutriţioniştii susţin că părinţii trebuie să acorde o atenţie deosebită calităţii şi cantităţii de alimente pe care o consumă copiii. Lucru just, altminteri. Dar dacă pe un copil nu-l vom învăţa de mic cu postul, la maturitate nu-i va înţelege rostul şi rolul în viaţa lui. Neavând păcate, copiilor nu li se poate cere să se pocăiască: ei nu au de ce plânge.

Nevinovăţia, inocenţa, frumuseţea copilăriei îi fac privilegiaţii lui Hristos, Care îi cheamă într-un mod emoţionant: ***„lăsaţi copiii să vină la Mine!” (Matei 9, 14)*** Dacă Domnul a spus lăsaţi, înseamnă că în mod firesc copilul se orientează către Dumnezeu. Celor ajunşi la vârsta maturităţii Mântuitorul li s-a adresat într-un alt fel: ***„căutaţi Împărăţia lui Dumnezeu!”*** A căuta presupune caznă, efort, uneori durere, poticnire, lacrimi, iar abia la urmă bucurie. Astfel, fiindcă în cazul

pruncilor nu se poate vorbi de lacrimi de pocăinţă, de ispăşire, este greu să le prezinţi înfrânarea de la mâncare ca pe o modalitate de eliberare din starea de păcat. Dar când părinţii vor preţui postul ca pe un mijloc de revenire în sine, acasă, în „Sionul bucuriei”, al comuniunii cu Dumnezeu, nepunând accent doar pe latura lui exterioară, ci acordând importanţa cuvenită interiorului - schimbării în bine a modului de a fi şi de a gândi - atunci vlăstarele lor nu-l vor percepe ca pe o povară, nici ca pe o înfometare, ci îl vor privi ca pe o modalitate de a se apropia de Tatăl Ceresc.

Postul, o sărbătoare a sufletului

Ţinând cont de cele spuse anterior, cum se cuvine să le arătăm copiilor postul, cum să „traducem” pentru mintea lor curată noţiunea acestuia? Un posibil răspuns ar fi următorul: copiii trebuie să vadă că în familie s-a schimbat nu doar dieta, ci şi comportamentul, atitudinea, că adulţii au renunţat la tot ce îi înstrăinează ori îi îndepărtează de Dumnezeu.

Îndeosebi acum se cade să-i învăţăm pe copii beneficiile generozităţii: o jucărie oferită unui copil sărac îi va aduce dăruitorului o nebănuită bucurie. Părinţii pot încerca să-i determine pe cei mici să stea mai puţin la calculator, acordându-I, în schimb, lui Hristos mai mult timp: fie citind o rugăciune scurtă, dar expresivă, fie ascultând o istorioară religioasă. Micii şcolari şi-ar putea spori atenţia faţă de colegii de clasă mai trişti, singuratici, lipsiţi de mijloace materiale sau faţă de bătrânii din jurul lor.

Tot post reprezintă şi încercarea de a deveni mai ordonaţi, mai binevoitori cu natura: cu vietăţile sau plantele. O asemenea abordare le va facilita o înţelegere profundă a lumii înconjurătoare ca dar al lui Dumnezeu pentru om, motivându-i temeinic să adopte o atitudine responsabilă faţă de darul sfânt al vieţii, al biodiversităţii.
Postul şcolarilor va viza, în egală măsură, educarea meticuloasă a vocabularului, gesturilor, intenţiilor, a dorinţelor, eliberându-le de carapacea teluricului şi orientându-le către Cer. Sigur, toate trebuie făcute cu dreaptă socoteală. Esenţial este că părinţii să nu le impună copiilor postirea, ci să caute să le-o prezinte ca pe-o bucurie, o sărbătoare a sufletului, o binecuvântare a casei şi o pregătire pentru întâlnirea cu Dumnezeul copilul.

Diac. asist. Ioan Rămureanu - Predică la Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

„Astăzi… în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai-nainte îl vesteşte” (Din Troparul Intrării în Biserică a Maicii Domnului).

Străluceşte astăzi în inimile noastre zi de bucurie şi praznic sfânt. Prin hotărârea Atotputernicului Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria a fost rânduită să fie Maica cea după trup a Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

În Biserica noastră Ortodoxă, nimbul de sfinţenie al Sfintei Fecioare Maria străluceşte mai presus decât nimbul tuturor Sfinţilor, căci ea este mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii.

Pentru această înaltă şi negrăită vrednicie arătată de Dumnezeu Sfintei Fecioare Maria, Biserica Ortodoxă a rânduit în cinstea ei patru mari sărbători peste an. Sărbătoarea de astăzi o cunoaştem sub numele de „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”. Se numeşte aşa pentru faptul că aceea care este mai înainte de naştere Fecioară şi după naştere Fecioară, în Biserica cea Sfântă se aduce.

Este bine de aceea să cunoaştem şi noi creştinii de azi rostul şi semnificaţia acestei sărbători, pentru ca viaţa noastră să crească şi să sporească în sfinţenie, să devină mai curată, mai îmbunătăţită, mai apropiată de Dumnezeu.

Să ne mutăm acum firul gândurilor noastre de la cele prezente la cele petrecute în zilele apropiate de întruparea Domnului Hristos. Vedem parcă în cetatea Nazaretului, din Galileea, chipurile a doi bătrâni, Ioachim şi Ana, care-şi petrec zilele într-o atmosferă de pace, de linişte cucernică şi rugăciune. Cunoscuseră multe lucruri frumoase din viaţă, se bucurau de o sănătate deplină şi aveau îndestulare din roadele pământului pentru ca să fie mulţumiţi. Dar viaţa lor liniştită şi luminoasă era tulburată de umbra unei tristeţi: n-aveau copii. Deşi bătrâni, ei stăruiau totuşi în rugăciuni ca Domnul să ridice ocara numelui lor între rudeniile şi semenii lor. Căci la iudei însemna mare necinste pentru familia care nu avea copii, căreia i se stingea spiţa neamului. Rugăciunea lor către Dumnezeu era caldă şi puternică, şi-i vedem deseori rămânând într-o atitudine de contemplaţie, încrezători în bunătatea negrăită a lui Dumnezeu.

Era un obicei vechi la iudei ca pruncul cel întâi născut să se închine la Casa Domnului, la templul din Ierusalim. Bătrânii Ioachim şi Ana făgăduiră în taină

înaintea Domnului că, de li se va dărui o odraslă, băiat sau fată, să fie încredinţată Domnului la templul din Ierusalim.

Dumnezeu a ascultat rugăciunile celor doi bătrâni, iar Ana a născut o pruncă pe care au numit-o Maria sau Miriam. Acest nume mai fusese purtat în trecut la evrei de sora lui Moise şi Aaron, care se numise Miriam (Ieşire XV, 20). Fruct al unui pântece neroditor, Maria a odrăslit ca un trandafir în zăpezile vârstei îngheţate a părinţilor ei.

Semnificaţiile numelui Maria sau Miriam sunt multe. Cea mai cunoscută însemnare este aceea de „Stăpână" sau „Doamnă"; Maria mai înseamnă şi „cea plină de dar", pentru că ea avea să fie Maica vieţii, mama cea după trup a Domnului Hristos, prin care ni s-a dăruit nouă oamenilor harul şi adevărul; Maria sau Miriam mai înseamnă şi „luceafărul dimineţii" aşa precum i se cântă la slujba Acatistului: ***„Bucură-Te luceafărul dimineţii cel prea luminos, care singură ai purtat pe soarele Hristos"(Acatistul Bunei-vestiri, Slava odei a treia).*** După alţii, numele de Maria sau Miriam mai înseamnă şi „steaua sau luceafărul mării", numire devenită populară din timpul Fericitului Ieronim (De nominibus hebraicis. De Exodo, Migne, P.L. XXIII, col. 833, şi De Matthaeo, ibidem, col. 886). Această numire a devenit cunoscută şi la noi românii datorită îndeosebi marelui poet Eminescu, care începe una din poeziile sale prin versurile: „Rugămu-ne-ndurărilor, Luceafărului mărilor…".

După naştere, prunca Maria a petrecut trei ani în liniştea casei părinteşti. În viaţa monotonă şi tristă a bătrânilor Ioachim şi Ana, Maria, răsărită ca un „crin între vâlcele" (Cântarea Cântărilor II, 1), aduse veselie şi speranţă. Nespusă era bucuria părinţilor - cine dintre noi nu se bucură de seninătatea şi nevinovăţia ochilor unui copil - încât şi ei puteau spune ca înţeleptul Solomon: ***„Flori pe câmp s-au arătat şi a sosit vremea cântării, în ţarină glas de turturea se aude… " (Cântarea Cântărilor II, 12).***

După trei ani, prunca Maria urma să părăsească liniştea netulburată de griji a căminului părintesc. La această vârstă fragedă, când copilul este mai drăgălaş, iar prin gingăşia şi voioşia lui firească poate să descreţească fruntea îngrijorată a părinţilor, alungându-le supărarea şi apăsarea de pe inimă, bătrânii părinţi s-au lipsit de această bucurie omenească şi au dus pe prunca Maria, potrivit făgăduinţei făcute, spre a fi închinată templului din Ierusalim. În mintea lor, ca părinţi, se mângâiau poate de pe acum cu speranţa că într-o zi va fi şi ea mamă, ridicând cinstea neamului lor printre celelalte familii ale lui Israel. Dar nu ştiau că în vatra părintească, la umbra finicilor şi sicomorilor, va alerga într-o zi

Însuşi Fiul lui Dumnezeu, copilul Iisus, înzestrat cu un farmec deosebit şi îmbrăcat într-o lumină care venea de dincolo de zările acestei vieţi. La templul din Ierusalim, Maria fu încredinţată arhiereului Zaharia, ca prunca să vieţuiască în legea cea sfântă. Acest moment îl sărbătoreşte azi îndeosebi Biserica lui Hristos, intrarea în Biserică a Sfintei Fecioare şi pregătirea ei din timp pentru a putea deveni tabernacolul Dumnezeului celui viu, a Domnului Hristos.

Pe unii ne-ar împinge poate curiozitatea să mai aflăm cum a petrecut Sfânta Fecioară anii copilăriei sale la templul din Ierusalim, învăţatul iudeu Iosif Flaviu ne spune că pe lângă templul din Ierusalim se construiseră imobile cu trei caturi, în care se aflau locuinţe pentru personalul slujitor al templului, leviţi, preoţi şi arhierei. Tot aici se mai aflau locuinţe separate pentru văduvele consacrate Serviciului religios şi pentru fecioarele închinate templului (Antiquitates Iudaicae, lib. VIII, cap. 33). În mijlocul acestor persoane consacrate templului a vieţuit şi Sfânta Fecioară sub supravegherea preoţilor, rugându-se neîncetat, citind Sfânta Scriptură şi lucrând cu mâinile în orele sale libere.

Către vârsta de 14-15 ani, după legea iudaică, fecioarele consacrate puteau să părăsească templul şi să meargă în familiile cărora aparţineau, spre a se căsători, ca şi celelalte fecioare.

Sfânta Fecioară Maria însă, făcu cunoscut arhiereilor şi preoţilor că părinţii ei de la naştere au închinat-o lui Dumnezeu, iar acum, devenită mare, ea însăşi a făcut făgăduinţă lui Dumnezeu de a trăi toată viaţa în sfântă şi curată feciorie. Pentru păstrarea nevătămată a făgăduinţei sale, ea a fost logodită cu rudenia sa, bătrânul şi dreptul Iosif, trecut de optzeci de ani, cunoscut pentru viaţa lui sfântă.

Dumnezeu a plăsmuit pe Sfânta Fecioară nu numai cu frumuseţe trupească, ci mai ales a împodobit-o cu frumuseţea nepieritoare a sufletului, curăţind-o de păcate şi pregătind-o din pruncie să fie vas primitor al darurilor Sfântului Duh. I-a luminat mintea, pentru a o face capabilă să primească cunoştinţa adevărului; i-a încălzit simţirea cu focul dragostei dumnezeieşti; i-a aprins voinţa de dorirea şi săvârşirea binelui. Prin revărsarea harului şi puterii Sfântului Duh, Dumnezeu a pregătit-o treptat şi sufleteşte pentru a o face cel mai curat templu al Dumnezeului celui întrupat. De aceea şi pictorii se întrec în a zugrăvi chipul Sfintei Fecioare în trăsăturile cele mai frumoase, cele mai distinse, vrednice de Maică a lui Dumnezeu.

Taina cea din veac ascunsă începe de astăzi să se descopere. În această alegere a Sfintei Fecioare de a fi mama cea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos s-a arătat bunăvoinţa şi iubirea lui Dumnezeu pentru oameni.

Patriarhii, drepţii şi profeţii Vechiului Testament se rugau neîncetat ca din templul cerului să coboare în templul pământului Fiul lui Dumnezeu, ca să izbăvească omenirea din stăpânirea diavolului şi a păcatului, păstorul lui Israel… ***arată-Te, se ruga proorocul David. Cel ce şezi pe Heruvimi, deşteaptă puterea Ta… şi vino ca să ne mântuieşti pe noi. Ridică-ne iar, Dumnezeule; arată-ne faţa Ta şi ne vom mântui… Până când Te vei mânia pe rugăciunea poporului Tău? (Psalmul LXXX, 1-4).***

Sfânta Fecioară Maria s-a făcut pod care ne trece de la cele pământeşti la cele cereşti, scara lui Iacob pe care se suiau şi coborau îngerii. Nespus şi neîntrecut de frumoase sunt laudele care se aduc Sfintei Fecioare Maria în fiinţările Bisericii noastre. Ea este numită grădina desfătării, locaşul bucuriei, luceafărul zorilor, raza zilei, veselia tuturor neamurilor, învăţătoarea credincioşilor, cunoştinţa harului, bucuria celor pământeşti şi a celor cereşti, îndrăznirea muritorilor către Dumnezeu, tămâia rugăciunii, călcarea rătăcirii şi amăgirii diavoleşti, căderea demonilor, limanul sufletelor, curăţirea a toată lumea, acoperământul lumii cel mai înalt decât cerul, începătoarea renaşterii, deschiderea uşilor paradisului, cheia împărăţiei lui Hristos, tronul Atotţiitorului, palatul împăratului tuturor, uşa mântuirii, comoara curăţiei, chipul şi lauda fecioriei, bună educatoare a fecioarelor, nădejdea cea neclintită a mamelor, ocrotitoarea celor în strâmtoare, podoaba aleasă a sufletelor credincioşilor, lauda preoţilor şi a tuturor slujitorilor lui Hristos, Rai însufleţit care a rodit pe pomul vieţii, pe Hristos, crinul cel cu bun miros, care umple de mireasmă pe cei credincioşi. Stăpâna lumii, Prea Curată şi pururea Fecioară Maria, Maica Dumnezeului nostru.

Pe aceasta, văzând-o în descoperirea dumnezeiască înţeleptul Solomon, o salută prin cuvintele: ***„Cine este aceasta care se iveşte cu zorile?” (Cântarea Cântărilor I, 14). „Cine-i aceasta… ce străluceşte ca zărea şi ca luna-i de frumoasă, ca soarele-i de luminoasă?… ” (Cântarea Cântărilor VI, 10).***

Intrarea în Biserică a dumnezeieştii Fecioare cea plină de har este îndoită:

- *una văzută, cea de pe pământ, care s-a făcut în templul din Ierusalim;*
- *alta nevăzută, aceea din Biserica triumfătoare, unde Sfânta Fecioară se află în fruntea cetelor Sfinţilor, a îngerilor şi Arhanghelilor, a Heruvimilor şi Serafimilor.*

Cea dintâi a umplut de slavă templul lui Solomon; cea de-a doua umple de slavă cerul, templul cel nefăcut de mână al lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a arătat o dragoste deosebită copiilor şi ne-a spus că mare grijă trebuie să avem de ei: ***„Luaţi seama, zice El, să nu dispreţuiţi pe vreunul din aceştia mici; căci zic vouă că îngerii lor în ceruri văd pururea faţa Tatălui Meu, care este în ceruri” (Matei XVIII, 10).***

Cartea sfântă îndeamnă cu blândeţe pe copii: ***“ascultă, fiule, învăţătura tatălui tău şi nu lepăda îndrumările maicii tale ”(Pilde I, 8),*** Pe lângă aceasta, le recomandă ca învăţăturile cele bune, care aduc bunătatea şi credincioşia, să le scrie fiecare ***„pe tăbliţa inimii sale” (Pilde III, 3).*** Să nu dispreţuiască învăţătura cea bună a părinţilor, căci ***„sfatul este o candelă, învăţătura o lumină” (Pilde VI. 23).*** Dumnezeu doreşte ca noi toţi, părinţi şi copii, să devenim aleşii Săi prea iubiţi, îmbrăcându-ne cu ***„milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungată răbdare, îngăduindu-ne unul pe altul şi iertând unul altuia…; după cum Hristos v-a iertat vouă, spune Sfântul Pavel, asemenea iertaţi şi voi. Iar peste acestea toate, îmbrăcaţi-vă cu iubire, care este legătura desăvârşirii. Şi pacea lui Hristos, întru care aţi fost chemaţi ca să fiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre” (Coloseni III, 12-15).***

Să avem încredere în puterea şi bunătatea Iui Dumnezeu. Pe cei ce împlinesc legea Domnului, aşa cum au împlinit-o bătrânii şi drepţii Ioachim şi Ana cu prunca lor Maria, Dumnezeu nu-i părăseşte, nici pe ei, nici pe copiii lor. ***„Tânăr am fost şi am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmaşii lui cerşind pâine” ni se spune în Sfânta Scriptură (Psalmul XXXIV, 25).***

Sfântă şi Prea Curată Fecioară Maria, care ai intrat astăzi în Biserica cea sfântă a Domnului, pregătindu-ţi trupul şi sufletul spre a fi vas curat al Dumnezeului celui întrupat, Tu singura din toate femeile lumii care Te-ai învrednicit de cinstea cea negrăită de a fi Maica Domnului nostru, fii solitoarea cea bună şi du rugăciunile noastre la Fiul Tău şi Dumnezeul nostru. Roagă-L să reverse cu îndurare asupra noastră şi asupra copiilor noştri milele sale cele bogate, ca noi toţi să petrecem această viaţă trecătoare în iubire unii faţă de alţii, în curăţie, în linişte şi pace, în sfinţenie. Iar după împlinirea datoriei noastre în această viaţă, să ne bucurăm şi de bunurile sale cele cereşti, în Împărăţia Sa cea veşnică. Amin.

Sursa: Diac. Asist. Ioan Rămureanu (Glasul Bisericii nr. 11, 1956, pp. 599-603)

Ziarul Lumina/ Monahia Anastasia Vaetisi: Arheologia şi conţinutul reprezentării iconografice. Intrarea în Templu a Născătoarei de Dumnezeu

Arhitectura templului este cea care structurează şi articulează icoana Prezentării la Templu a Fecioarei, fiind deopotrivă fundal al acţiunii şi cadru al relaţiei dintre personajele prezente acolo, la taina „celei care a sfinţit toate cu intrarea ei".

Naşterea şi copilăria Maicii Domnului nu sunt descrise în cărţile Noului Testament, date despre viaţa Fecioarei dinaintea momentului Bunei Vestiri găsim în scrierea, datând din secolul al II-lea, numită „Protoevanghelia lui Iacob". Naraţiunea plină de detalii a acestui text apocrif a fost asimilată în Tradiţia Bisericii; texte patristice şi scrieri omiletice, care au contribuit treptat la conturarea unei mariologii, s-au folosit de aceste relatări timpurii, oferind suport literar şi pentru iconografia Intrării în Templu a Fecioarei. Din aceste prime surse literare aflăm că Ioachim şi Ana, primind la bătrâneţe darul naşterii de prunci, hotărăsc că atunci când fiica lor va avea trei ani să o aducă la Templu, închinând-o lui Dumnezeu în semn de mulţumire. Fecioara va rămâne acolo până la vârsta de 12 ani, pregătindu-se pentru ziua în care planul lui Dumnezeu se va împlini şi ea va deveni templu al Duhului Sfânt.

Praznicul

Deşi textele care vorbesc despre aducerea la Templu a copilei de trei ani sunt timpurii, praznicul apare târziu în cult, nu înainte de secolul al VI-lea. Pentru această datare avem o mărturie potrivit căreia la 20 noiembrie 543 se sfinţea la Ierusalim biserica cea nouă a Născătoarei de Dumnezeu, o bazilică impunătoare ridicată de împăratul Justinian şi tot atunci se săvârşea acolo slujba de Priveghere pentru un nou praznic al Maicii Domnului: Intrarea în Templu.

Aşadar, sărbătoarea îşi are originea în Ierusalim, oficializarea ei se petrece însă mai târziu: o întâlnim în secolul al X-lea amintită în Tipiconul Marii Biserici şi în Menologiul Împăratului Vasile al II-lea. Mai ştim că Andrei Criteanul lua parte la această sărbătoare la Ierusalim (sec. VII) şi ni s-au păstrat omilii din secolele VIII-IX, pe care patriarhii Gherman şi Tarasie ai Constantinopolului le închină praznicului. Celebrarea sa în întreg Răsăritul creştin se răspândeşte abia după încetarea crizei iconoclaste, când cinstirea Născătoarei de Dumnezeu capătă o nouă amploare. În Apus nu a avut niciodată importanţa pe care o are în viaţa liturgică a Bisericii Răsăritului, unde face parte din praznicele mari închinate Maicii Domnului, praznic premergător Naşterii Mântuitorului.

Reprezentarea

Un grup de artefacte ajunse până la noi ne dau posibilitatea să datăm primele reprezentări figurative ale Intrării în Templu a Născătoarei de Dumnezeu în jurul secolului al V-lea; este vorba de o serie de fildeşuri, originare din zona Rinului, cunoscute ca Warden Casket, repectiv „Book-cover of Milan Cathedral“, fiecare dintre acestea, caseta şi ferecătura, includ în decorul lor mai multe scene din viaţa Mântuitorului şi a Maicii Sale, între care şi Intrarea în Templu a Fecioarei.

Acest fapt dovedeşte anterioritatea imaginii (sec. V) în raport cu instaurarea sărbătorii şi comemorarea sa liturgică (sigur, potrivit surselor, sec. VII-IX), ceea ce arată că suportul literar a avut un rol important şi a pătruns în evlavia creştinilor încă înainte de a se oficializa în Biserică praznicul. De altfel, din secolul al VII-lea (c. 615 după unii autori, 656 după alţii) datează şi un important text, deopotrivă devoţional şi dogmatic, „Viaţa Maicii Domnului“, scriere atribuită Sfântului Maxim, mărturisitorul în care numeroase pagini sunt dedicate copilăriei şi vieţii Fecioarei la Templu. Desigur, inversarea raportului cult-imagine poate fi explicată şi prin aceea că scena aducerii la templu este un detaliu din iconografia mai amplă dedicată Fecioarei. Dincolo de aceste precizări, care ţin de arheologia imaginii şi a praznicului, cert este că în Răsărit reprezentarea Intrării în Templu a Născătoarei de Dumnezeu se răspândeşte post-iconoclasm; din secolele X-XI întâlnim tema în frescă şi icoane, ciclurile închinate Maicii Domnului devenind din ce în ce mai dezvoltate.

Structura şi semnificaţia imaginii

Icoana o înfăţişează pe Fecioara Maria, urmată de părinţii săi şi însoţită de un cortegiu de fecioare cu făclii aprinse, îndreptându-se spre intrarea în Templu, unde o aşteaptă Profetul Zaharia, aşezat pe prima treaptă a scării ce duce către Sfânta Sfintelor. Maria, cu mâinile întinse către Zaharia, semn al deplinei sale dăruiri, se pregăteşte să urce treptele. Pe copilă o vedem din nou sus, aşezată pe cea mai înaltă treaptă, sub un baldachin şi un înger vine să îi slujească.

Amănuntul este menţionat în Evanghelia lui Pseudo-Matei, unde apar şi detalii despre şederea ei acolo: *„De la ceasul al nouălea începea din nou să se roage şi nu înceta până când nu «îi apărea îngerul Domnului, din mâna căruia primea mâncarea»“.*

Sfântul Maxim, mărturisitorul dând semnificaţii teologice relatării apocrife spune că *„sporirea cu cugetul îi era mai adâncă, pentru că hrana sa venea din cer şi o*

primea din mâna arhanghelului. Şi odată cu creşterea trupului, sporea şi rânduiala în cunoaşterea minţii“. Aşadar, Fecioara apare de două ori în icoană, şi de fiecare dată este reprezentată ca o copilă, de statură mică (pentru a sugera faptul că are trei ani), fără a avea însă ceva copilăresc în atitudinea hotărâtă şi matură, fapt întărit şi de îmbrăcămintea ei, aceeaşi ca în toată iconografia Născătoarei. Nu are nici o teamă în faţa preotului şi se îndreaptă cu fermitate spre Zaharia, care fie o cuprinde cu braţele, fie o binecuvântează, fie are mâinile deschise, întâmpinând-o. Gestul lui trebuie să traducă în imagini bucuria pe care o simte când rosteşte, potrivit imnografiei, *„că am cunoscut şi am crezut, că iată mântuirea lui Israil va veni arătat şi se va naşte din tine Dumnezeu Cuvântul“.*

Compoziţia, în afara detaliilor narative specifice pe care le întâlnim în text, reia schema icoanei Întâmpinării Domnului, cu preotul care primeşte în braţele sale Pruncul adus la Templu de către părinţi. Templul iudeilor e pictat asemenea unei bazilici bizantine, uneori cu cruci şi cupole, iconarul gândind şi pictând scena în cadrele artei creştine. Interiorul şi exteriorul clădirii sunt văzute simultan; o tehnică compoziţională întâlnită în icoana bizantină, folosită deopotrivă la Întâmpinarea Domnului sau la Naşterea Maicii Domnului.

Gaetano Pasarelli („Icônes des grandes fêtes byzantines“, Paris, 2005) identifică două modalităţi de reprezentare a temei. Una, pe care o numeşte grecească, permite vederea completă a Sfintei Sfintelor, locul de unde iese Zaharia şi spre care se îndreaptă Fecioara fiind inclus în cadrul icoanei. Se poate vedea chiar altarul, locul unde intră doar arhiereul, pentru că perdeaua, atunci când e pictată, e uşor ridicată, lăsând vizibil spaţiul sacru. A doua modalitate, pe care o numeşte slavă, nu ne permite să vedem interiorul sanctuarului, doar porţile sau o perdea aflate în spatele profetului Zaharia sugerează privitorului că acolo este intrarea. Sfânta Sfintelor rămâne un spaţiu inaccesibil, o situaţie similară celei din bisericile Răsăritului, mai cu seamă după secolele XVI-XVII, când dezvoltarea iconostasului a oprit accesul privirii către altar, spaţiu rezervat exclusiv clericilor. În acest tip de reprezentare, scena cu Fecioara hrănită de înger lipseşte sau dacă e prezentă, Maria nu stă pe tron.

Tinerele cu făclii aprinse sunt, potrivit scrierilor omiletice, simbol al virtuţilor pe care Fecioara le întrupează în mod desăvârşit. Sunt singurele reprezentate fără aureole, au capul descoperit, iar veşmintele lor sunt diferite de cele ale Născătoarei de Dumnezeu sau ale Sfintei şi dreptei Ana.

Templul este tema centrală a icoanei, după cum este motivul central al imnografiei praznicului şi al tâlcuirilor omiletice: Fecioara şi templul se identifică. Maria

trăieşte în interiorul Templului pregătindu-se pentru a deveni ea însăşi templu fără prihană al Fiului lui Dumnezeu. Şi de aceea arhitectura templului este cea care structurează şi articulează icoana, fiind deopotrivă fundal al acţiunii şi cadru al relaţiei dintre personajele prezente acolo la taina „celei care a sfinţit toate cu intrarea ei“.

Părintele Hrisostom de la Putna: Maica Domnului este cea care ne deschide uşile pocăinţei către inima lui Dumnezeu. "Să avem grijă să nu mai înmulţim lacrimile pe obrazul Maicii Domnului!"

(icoana de Ioan Popa)

Predica Protos. Hrisostom (Mănăstirea Putna) la Intrarea Maicii Domnului în Biserica (21 nov. 2015)

Transcrierea unui fragment:

[…]

Maica Domnului, aşadar, ne pune astăzi înainte pe Dumnezeu. La începutul Postului Naşterii Domnului este aşezată această sărbătoare pentru a ne arăta că Dumnezeu vine să Se nască în inimile noastre, dar asta este posibil doar datorită Maicii Domnului. Maica Domnului este cea care deschide astăzi uşile pocăinţei. Când vine perioada postului, credincioşii se bucură, pentru că vine timpul potrivit pentru pocăinţă, vine timpul în care ei reuşesc să-L simtă mai bine pe Dumnezeu,

ei reuşesc să se apropie puţin mai mult de El, ei reuşesc să se vadă pe sine aşa cum ar trebui şi nu cum îi văd cei care resping credinţa noastră ortodoxă.

Pocăinţa nu înseamnă o corvoadă, nu înseamnă autoflagelare, nu înseamnă chin; pocăinţa înseamnă bucurie. Sfântul Ioan Gură de Aur a dat acea definiţie extraordinară pocăinţei zicând că ea este întoarcerea în inima lui Dumnezeu. Poate fi intrarea în inima cuiva, fie el şi om, poate fi un chin?! Dar tot Sfântul Ioan Gură de Aur a spus că Dumnezeu ne-a dăruit pocăinţa şi nu numai că ne-a dăruit pocăința, ci o şi face pentru noi. Dumnezeu face pentru noi pocăinţă.

Şi acum, cum ar trebui noi să înţelegem acest cuvânt? Nu altfel decât gândindu-ne la definiţia dată de Sfântul Ioan, şi anume că pocăinţa este întoarcerea în inima lui Dumnezeu. Efortul acesta de a intra în inima cuiva, de a ajunge în inima cuiva, de a te întoarce în inima cuiva nu este centrat pe cel care se întoarce. Esenţial acolo este deschiderea inimii celui care primeşte. Dacă cineva nu-şi deschide inima, nimeni nu poate intra în ea. Dacă Dumnezeu nu Şi-ar deschide inima larg, special pentru a ne primi, zadarnic ar fi efortul nostru.

Înseamnă că pocăinţa este centrată - şi nu a fost altfel niciodată - pe iubirea lui Dumnezeu, nu pe efortul nostru, pe deschiderea inimii Lui, pe lărgirea inimii Lui, şi nu pe chinul nostru. Este adevărat, întoarcerea în inima cuiva este un semn de iubire şi iubirea presupune întotdeauna, strict necesar, cel puţin două persoane. Două persoane libere. Şi atunci contează şi efortul nostru. Însă pocăinţa înseamnă, în primul rând, iubirea lui Dumnezeu.

Drept pentru care l-am auzit pe arhimandritul Sofronie zicând că lacrimile trebuie să preceadă rugăciunea şi lacrimile adevărate sunt cele care vin din recunoştinţă. Acelea care vin din aducerea aminte de cât bine ne-a făcut nouă Dumnezeu. Când te gândeşti cât bine ţi-a făcut ţie Dumnezeu, atunci imediat te gândeşti la cum I-ai răsplătit, la cum I-ai întors tu iubirea. Şi din tensiunea aceasta, lacrimile vin singure şi aceste lacrimi curăţesc. Aceste lacrimi îţi spală ochii ca să vadă inima lui Dumnezeu că este aşa cum a fost întotdeauna, lărgită pentru tine. Lărgită şi în continuare se va lărgi şi în continuare te va aştepta, pentru că El mai întâi te-a iubit şi în iubirea aceasta se cade să intrăm.

Astăzi sărbătoarea aceasta a Maicii Domnului acest lucru ni-l arată, la acest lucru ne îndeamnă: să ne pocăim, dar să ne pocăim având ochii aţintiţi către Dumnezeu. Să-I mulțumim lui Dumnezeu şi, în primul rând, să-I mulțumim că ne-a dat-o pe Maica Domnului şi că prin ea putem să ajungem la El, prin ea putem să înţelegem şi noi iubirea asta a Lui. Dacă ne este mai aproape de înţelegerea noastră iubirea

unei mame, care este necondiţionată, atunci înseamnă că această iubire a unei mame este treapta care ne poate înălţa la înţelegerea adevăratei iubiri a lui Dumnezeu.

Cum spunea un părinte, citând cuvântul psalmistului, Oare cel care a sădit urechea nu aude, oare cel care a făcut ochii nu vede?, el continuă: Oare cel care a făcut-o pe mamă nu ştie ce-i aceea iubirea unei mame? Ştie! Şi El mai întâi ne-a iubit, cum spune Sfântul evanghelist Ioan: Desăvârşirea, iubiţii mei, în aceasta constă, că El ne-a iubit mai întâi pe noi.

Să avem grijă să nu răsplătim iubirea cu indiferenţă. Să avem grijă să nu mai înmulţim lacrimile pe obrazul Maicii Domnului. Să avem grijă să cerem nimic mai puţin decât iubirea lui Dumnezeu. Să avem grijă să ne purtăm că adevăraţi fii ai lui Dumnezeu, având ochii aţintiţi spre Maica Sa. Amin.

Intrarea în biserică a Maicii Domnului: Sfaturi pentru părinţi de la Presb. Florica Bațu-Ichim/ Predica Părintelui Dosoftei de la Putna despre paza curăției, căile de pierdere și cele de redobândire a ei: "Trebuie să avem încredere în puterea Maicii Domnului de a ne curăţi şi de a mijloci pentru noi, indiferent cât de departe ni se pare că am fi de ea"

Presb. Florica Bațu-Ichim - Intrarea în biserică a Maicii Domnului - 21 noiembrie
(fragment)

Sfaturi pentru părinţi

1. Sfinţii Ioachim şi Ana au dus-o pe Sfânta Fecioara Maria la templu. Ei au lăsat-o acolo. Ne-am gândit noi vreodată că Dumnezeu nu ne cere un sacrificiu atât de mare, ci ceva mult mai uşor: să ne ducem copiii la biserica noastră obişnuită, de

unde, după sfânta slujbă, ne întoarcem cu toţii acasă. Facem noi aceasta? Vara e prea frumos „să pierdem Duminica mergând la biserică”, iarna „e prea frig, mai bine punem copiii în faţa televizorului”.

Aţi observat că cele mai bune filme pentru copii sunt duminica dimineaţa, exact când familiile trebuie să meargă la biserică? Şi aţi observat cât de adictive sunt aceste seriale? Dacă a văzut copilul un episod este o adevărată luptă pentru a-l face să meargă la biserică, în loc să stea în faţa televizorului şi să se uite la următorul episod.

Familiilor din ziua de azi li se cere un mare sacrificiu: renunţarea la televizor sau, cel puţin, limitarea timpului petrecut în faţa micului ecran. Este dovedit că televizorul strică celulele nervoase la copii, duce la scăderea puterii de concentrare; din cauză că trupul nu se mişcă atât cât ar trebui să se mişte se ajunge la obezitate, diabet, boli de inimă. Televizorul duce la distrugerea vieţii de familie pentru că membrii familiei, în loc să discute unii cu alţii, să-şi spună necazurile şi să se ajute, se trântesc în faţa televizorului şi lasă să li se toarne în cap toate gunoaiele şi încet-încet ajung să creadă că în viaţă e normal să te porţi ca toate personajele fără nici un Dumnezeu care apar pe micul ecran. Să stăm un pic să ne gândim: oare acest străin numit Televizor nu are prea multă putere în familia noastră? Dacă răspunsul este da, atunci să facem tot ce putem să recâştigăm controlul asupra familiei noastre.

2. E greu să renunţi la o adicţie la băutură, e greu să renunţi la o adicţie la ţigări, e greu să renunţi la o adicţie la televizor. E greu, dar nu imposibil. Începem cu noi înşine. Dacă noi ne oprim să vedem serialul nostru, şi copiii se vor opri de la serialul lor. Într-o zi ne vor mulţumi.

Maica Domnului la trei ani se bucura să meargă în biserică şi ştia să se roage. Ştiu copiii noştri să se roage? Citeam în ziar despre şcoala aceea din Rusia, unde peste o mie de copii şi adulţi au fost luaţi ostateci în prima zi de şcoală. Întâi ziarele au arătat o mână de copil strângând o cruciuliţă în mână. Apoi, când copila a fost găsită, s-a scris toată povestea ei. Printre copiii ostateci se afla şi o fată de 14 ani împreună cu fratele ei de 9 ani. Fata purta la gât o cruciuliţă şi când au fost luaţi ostateci, de frică să nu se rupă lănţişorul şi să piardă cruciuliţa, a scos cruciuliţa de la gât. Ei, timp de trei zile a ţinut-o strâns în mână, rugându-se pentru ea şi frăţiorul ei să scape cu viaţă. În afara şcolii, mama se ruga şi ea împreună cu alte mame. A treia zi, când ostatecii au început să fugă în timp ce teroriştii trăgeau în ei, fata s-a prăbuşit la pământ, strângând cruciuliţa în mână, sub privirile disperate ale frăţiorului ei care o ruga să nu moară. Ajunsă ulterior la spital, fata a fost salvată; o

schijă a pătruns în creierul ei, dar nu a atins puncte importante. Doctorii au hotărât, deocamdată, să lase schija acolo. Această întâmplare m-a impresionat enorm. Această fată de 14 ani în prima zi de şcoală purta la gât o cruce. Cum s-au îmbrăcat copiii noştri în prima zi de şcoală? Ne amintim bine: am cheltuit o mulţime de bani şi le-am cumpărat o mulţime de lucruri, dar cine din noi s-a gândit să cumpere o cruciuliţă pe care copilul său să o poarte la gât în prima zi de şcoală? Şi chiar dacă le-am fi cumpărat copiilor noştri o cruciuliţă, ar fi purtat-o ei la şcoală sau ne-ar fi refuzat sub motiv că „nu e cool"?

3. Şi acum cea mai tulburătoare întrebare pe care suntem forţaţi să ne-o punem: dacă ceea ce s-a întâmplat în Rusia s-ar fi întâmplat la şcoala copilului nostru, ar fi avut copilul nostru armele spirituale necesare pentru a supravieţui? Ar fi avut el crucea pe care să o strângă în mână? Ar fi avut el credinţa în Dumnezeu care să-i dea liniştea şi puterea de a rezista? S-ar fi gândit el să se roage la Dumnezeu şi ar fi ştiut el să se roage?

Să ne ajutăm copiii până nu este prea târziu. Şi singurul drum este cel ce duce la Dumnezeu, trecând prin Biserică.

Maica preoteasă

(Florica Bațu-Ichim, Grădina cu Îngeri şi Sfinţi, Editura Vremi, 2015)

Predica Protos. Dosoftei (Mănăstirea Putna) la Intrarea în biserică a Maicii Domnului - 2013:

"…În Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i cântăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Ziditorului".

Iubiţi credincioşi, aceste cuvinte fac parte din troparul sărbătorii de astăzi, Intrarea Maicii Domnului în Biserică. La fiecare 21 a lunii noiembrie ne întâlnim cu acest mare praznic, când prunca de 3 ani este dusă la Templu, potrivit făgăduinţei dumnezeieştilor săi părinţi, Ioachim şi Ana, şi potrivit obiceiului care era ca o fecioară închinată Templului să vieţuiască aici. Ea era însoţită de un alai de fecioare şi de copilandre şi de prunce. Dumnezeieştii părinţi au dus-o. Sfântul prooroc Zaharia a luat-o şi a dus-o - un lucru minunat! - în Sfânta Sfintelor. Apoi a rămas pentru 12 ani şi-şi făcea rugăciunile în Sfânta Sfintelor.

Ne aducem aminte, în fiecare an vorbim despre această mare minune a aducerii sale în Sfânta Sfintelor, acolo unde numai arhiereul şi numai o dată în an şi numai cu jertfe intra. Şi ştim că aceasta s-a făcut în chip profetic şi real totodată; real nu numai pentru că Sfânta Sfintelor o sfinţea pe ea, ci, mai ales, ea sfinţea Sfânta Sfintelor şi acest templu prin marele ei dar, pe care-l avea de la Dumnezeu.

Despre această măreţie a Maicii Domnului Sfântul Grigorie Palama spune că toată lumea văzută şi cea nevăzută, deci întreaga creaţie, au fost făcute de Dumnezeu pentru ea. De aceea această sărbătoare nu o priveşte numai pe Maica Domnului, ci ea-L priveşte şi pe Fiul ei, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Căci, pentru a se pregăti pentru purtarea Lui în pântece, a vieţuit ea în Templu.

Vieţuind acolo, în curăţie, sporind în această curăţie, ea a fost pregătită de Dumnezeu pentru această unică şi mare misiune, chemare şi slujire pe care ea a avut-o, de a-L naşte pe Mântuitorul şi de a-I veghea copilăria. Aşadar, acest vas ales, Fecioara aceasta, a avut şi ea nevoie de această vieţuire curată în Templu pentru a-I fi mamă lui Hristos. Se afla, deci, pe un drum al formării. La această vârstă de 3 ani avea curăţia. Pe această curăţie, păstrată şi sporită, s-a dezvoltat marea ei iubire şi smerenie. I s-a purtat de grijă pruncei prin aducerea ei la Templu, si a fost vorba de o întreită purtare de grijă: a lui Dumnezeu, a sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana şi a societăţii prin marele preot care a primit-o. O purtare de grijă spre a o primi cum se cuvine pe acest chivot însufleţit al Legii celei noi - Iisus Hristos e Legea cea nouă.

Astăzi, plecând de la această caracteristică a copilăriei pe care o întâlnim în cel mai înalt nivel la Maica Domnului, curăţia, vom vorbi despre necesitatea păstrării şi cultivării curăţiei şi vom spune şi câteva cuvinte despre lipsa acesteia.

Este o temă care nu are o importanţă mică, dacă ne amintim că Sfântul Pavel a spus: Nu vă amăgiţi, fraţilor, că nimic necurat nu va intra în Împărăţia Cerurilor. Este un cuvânt care cu siguranţă pe fiecare dintre noi ne înfricoşează dacă ne uităm înlăuntrul nostru sau în spaţiul din jurul nostru. Tot despre lipsa curăţiei: ne amintim că adesea, când Mântuitorul vorbeşte despre demoni, îi numeşte duhuri necurate, arătând prin acest cuvânt, necurate, întreaga lor cădere şi răutate şi toată lucrarea potrivnică lui Dumnezeu şi omului.

Hristos ştim că este Cel curat prin excelenţă, aşa cum ne spune Sfântul apostol Ioan. În Biserică suntem învăţaţi şi ni se dau puterea şi instrumentele pentru a păzi trei curăţii: cea a trupului, cea a minţii şi cea a inimii. Despre ele auzim adesea cuvinte de la sfinţi.

⇒ *Curăţia trupului se referă, de multe ori, la păzirea de patima desfrânării; a fost văzută în păzirea fecioriei până la căsătorie şi în fidelitate şi cumpătare în căsătorie.*

Astăzi ea este văzută ca fiind prea puţin importantă sau chiar demodată. Nu poate fi, însă, neimportantă, câtă vreme trupul este templu al Duhului Sfânt, cum spune Sfântul apostol Pavel, al Duhului Sfânt care trăieşte în noi şi pe care L-am primit de la Dumnezeu. Trupul nu este un lucru care este numai al nostru, ci este o creaţie a lui Dumnezeu răscumpărată de Dumnezeu şi ocrotită de El. Aşadar, nu putem să ne comportăm oricum cu el.

⇒ *Curăţia minţii şi a inimii sunt una în continuarea alteia, dacă ne gândim că orice gând creează o impresiune în inima noastră duhovnicească şi că Mântuitorul a spus că din inimă ies gândurile cele rele.*

În viaţa noastră de zi cu zi dobândim, sporim aceste curăţii sau le pierdem. Orice cuvânt are un duh, orice fapt de viaţă poartă și transmite un duh. În primul rând, acel duh este dat de starea celui care-l rosteşte, de scopul lui, de starea şi de scopul participanţilor la un eveniment. Duhul cuvântului intră în inima noastră în acelaşi moment în care cuvântul intră în mintea noastră şi depozitează în sufletul nostru ceea ce poartă.

Dintre toate lucrurile care pot aduce în inima noastră lucruri nepotrivite cu cinstea ei, aş vrea să menţionez acum doar un lucru trecut cu vederea ca neînsemnat şi anume glumele care depăşesc măsura şi care sunt, de fapt, obrăznicii mai mari sau mai mici, ba uneori chiar foarte mari. Aceste glume sunt, de multe ori, privite ca un semn de deşteptăciune, de putere, pe când ele sunt de fapt, doar un semn de prostie şi de slăbiciune în faţa atacurilor demonilor, de uşurătate a minţii. Căci demonii sunt cei care stârnesc omul, ne stârnesc să vorbim necugetat pentru a atrage atenţia asupra noastră ori pentru a ne impune. Dar aceste glume nepotrivite rănesc sufletul nostru şi sufletele celor din jur.

Pe lângă evenimentele la care suntem părtaşi, curăţia minţii este sporită de rugăciune şi de răbdare şi de nădejdea în Dumnezeu. Ea este mereu atacată de diavol, care aruncă gânduri rele în mintea noastră şi, de multe ori, cu cât ne străduim să trăim mai curat, cu atât aruncă mai multe gânduri şi mai rele pentru a ne deznădăjdui. În general, însă, trebuie să fim atenţi, pentru că ştim prea bine de la Sfinţi, de la Părinţii noştri care au trăit cu adevărat drumul acesta duhovnicesc al curăţirii, al iluminării, că orice gând rău, de judecată, de viclenie, de poftă, de închipuire, pe acre mintea noastră îl primeşte, aceste gânduri îl aşază în văzduhului

lumii nevăzute şi-l întunecă. Se pun între noi şi Dumnezeu şi ne împiedică să-L vedem, între noi şi ceilalţi oameni şi ne împiedică dragostea faţă de ei şi între ceilalţi oameni şi Dumnezeu. Deci și pe ceilalţi îi afectează, asemenea unui nor care întunecă văzduhul şi pământul.

Sfântul Siluan Athonitul ne spune că, dintre toate aceste gânduri, cele mai rele, pe care nu trebuie să le primim niciodată şi cu nici un chip, sunt cele care ne spun că suntem sfinţi şi cele care ne spun că suntem pierduţi şi să nu ne mai ocupăm de mântuirea noastră.

Toţi sfinții ne-au învăţat că deplinătatea curăţiei inimii este un dar de la Dumnezeu pe care-l primesc cei ce lucrează taina ascultării. Până la această deplinătate, orice nivel al curăţiei inimii se dobândeşte printr-un efort asiduu al nostru şi prin darul lui Dumnezeu. Şi trebuie să mai spunem că această stare a curăţiei inimii este accesibilă doar în Ortodoxie, celor care se nevoiesc înăuntrul Bisericii şi potrivit cugetului drept care s-a păstrat în Biserica ortodoxă.

În spaţiul apusean, de exemplu, atunci când se vede o înclinare păcătoasă a omului, s-a spus că este suficient dacă acea înclinare nu este pusă în lucrare. Dar cum poate să fie suficient aceasta? Va putea oare să vieţuiască cu Hristos cel a cărui minte este ocupată de o patimă, chiar dacă nu o lucrează? Desigur, este un stadiu să nu o lucreze, dar ţinta este izgonirea ei, curăţirea ei şi din minte. Să nu ne întinăm cu nici un gând, aceasta este ţinta curăţiei.

De exemplu, nu numai să nu mă răzbun, dar nici să nu mă învoiesc cu nici un gând de ură faţă de cel ce mi-a făcut rău, ci să ajung la acel stadiu în care avem dragoste şi faţă de duşmani. Dar, aceasta, repet, se poate doar prin harul Duhului Sfânt dobândi.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a avut toate aceste curăţii. Ea este pururea Fecioară.

Sfântul Ioan Damaschin ne spune că sufletul ei era condus numai de Dumnezeu, era liber de patimi şi de dorinţe, părăsindu-se de tot gândul rău, iar legat de curăţia inimii ei trebuie să spunem că atunci când Dumnezeu Se întristează de orice păcat al nostru, al oricui, atunci, uitându-Se la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, la Maica Sa, Se odihneşte. Şi, dacă Dumnezeu poate să Se odihnească de orice răutate a noastră în ea, ne dăm seama că, într-adevăr, este mai curată decât cerurile.

Ce se întâmplă în lipsa curăţiei, în lipsa acestor lucrări ale curăţiei? Mai întâi trebuie spus clar că nu este posibil ca un om să se lase în voia patimilor trupeşti şi să aibă curăţia minţii sau a sufletului. Prima treaptă a curăţiei este strict necesară pentru celelalte. Şi, pentru că de multe ori această curăţie se trece cu vederea pentru un motiv ireal, cum că ar fi o piedică în calea dragostei, trebuie să spunem că acest motiv este fals. Ba, din contră, nepăzirea curăţiei trupeşti îngroaşă inima şi împietreşte inima şi rezultatul este tocmai scăderea dragostei şi a puterilor în general ale omului.

De exemplu, când doi tineri se hotărăsc să trăiască împreună şi nu sunt căsătoriţi, ei deja acceptă că din capacitatea lor de a fi un soţ bun a fost luat ceva. Şi din capacitatea lor de a fi părinţi buni ei au acceptat deja să piardă ceva. Pentru ce? Pentru o plăcere care se va termina.

Trupul nostru poate fi batjocorit, însă, şi de alte patimi trupeşti: de fumat, de beţie, de lăcomie, de droguri. În cazul acestor patimi este şi mai evident că cineva, dacă le trăieşte, îşi consumă din puteri, îşi închide viaţa, îşi limitează darurile pe care i le-a dat Dumnezeu. Una dintre cele mai mari pângăriri pe care omul poate s-o aducă trupului său este avortul. Luarea vieţii în chiar locul unde ea ar trebui să fie ocrotită şi aceasta este o consecinţă a închiderii omului în plăcere, în comoditate, în loc să lase dragostea de aproapele, inclusiv de copiii săi, să-i lărgească viaţa, să-i lărgească inima în iubire.

Lipsa curăţiei inimii şi a minţii lasă loc patimilor sufleteşti. Aduc şi acestea a închidere a omului, o înghesuire a lui în el însuşi, în loc să îmbrățișeze senin pe aproapele său. Aşa sunt ura, viclenia, invidia, care în mod vizibil taie legătura cu aproapele. Dar sunt şi altele care acţionează mai subtil, mai în adâncul inimii. Astfel, prin patima mândriei şi a iubirii de stăpânire, cel din faţa noastră ni se pare un inamic: ori el, ori noi; unul trebuie să-l stăpânească pe celălalt. Or închipuirea de sine nu suportă slăvirea unei alte persoane care să fie un for de autoritate, de înţelepciune, lângă noi. Dorinţa de a profita de celălalt ne face să nu-i mai simţim chemarea spre iubire pe care o emană fiecare om, pentru că aşa ne-a făcut Dumnezeu, ca fiecare să izvorâm o continuă chemare spre iubire, o chemare care se cere împlinită, pentru ca oamenii să intre iubindu-se împreună în iubirea lui Dumnezeu. Dar atunci când vrei să-l stăpâneşti pe celălalt, nu simţi că trebuie să-i păzeşti sufletul şi trupul curate, pentru a-i sluji la mântuire.

Lipsa curăţiei inimii duce şi la închiderea faţă de Dumnezeu: fie la desconsiderare şi necredinţă, fie la luptă împotriva Lui. De ce desconsiderare? Grosimea minţii face ca omul să nu mai simtă, să nu mai vadă cu ochii sufletului său pe cel de lângă

el ca pe un suflet, ci ca pe un obiect, ca pe ceva mai puţin decât el dpdv calitativ. Şi această atitudine de desconsiderare nu o are numai faţă de om, ci şi faţă de Dumnezeu, pentru că efectiv nu-L vede sau nu-L vede aşa cum este. De ce lipsa curăţiei inimii duce şi la luptă împotriva lui Dumnezeu? Pentru că cel care se închide faţă de Acesta nu-I vede smerenia şi dragostea. Şi, crezând în El, ştiind că există, Îl consideră ca pe ceva care-l limitează. Nu înţelege că Hristos este Cel care Se jertfeşte cu smerenie şi cu dragoste pentru a-l înălţa pe om, pentru a-i dărui veşnicia cea bună. Şi de aceea se luptă împotriva Lui.

Adam a vorbit cu Dumnezeu faţă către faţă pentru că avea mintea curată. Când mintea lui a primit îndoiala, apoi neascultarea, ea s-a îngroşat. A plâns Adam mult. Dar nu s-a putut întoarce la acea străvezime pe care o avusese. Abia după venirea Mântuitorului şi după pogorârea Sfântului Duh a ajuns omul să-l poată cunoaşte iar pe Dumnezeu aşa cum este.

Ca un rezultat al faptului că faptele şi gândurile noastre se topesc, până la urmă, în capacitatea noastră de a iubi, putem spune că putem iubi exact în măsura curăţiei inimii. Dar şi reciproca este adevărată: avem putere să ne curăţăm pe măsura iubirii pentru Dumnezeu şi pentru aproapele. Şi astfel curăţia este mediul cel mai prielnic pentru dezvoltarea noastră. Cu cât mai multe patimi cultivăm, cu atât ne dezvoltăm mai puţin. Şi aceasta este valabilă şi în relaţia cu aproapele, în dezvoltarea legăturii noastre cu el. În timp ce curăţia uneşte, murdăria separă; împiedică vederea limpede, simţirea celuilalt aşa cum este el. De aceea este atât de necesară curăţia faptelor şi a atitudinilor şi a relaţiilor noastre. Căci doar un om curat poate să fie un soţ bun, un bunic bun, un frate bun, un coleg bun ori un prieten bun. În afara acesteia, dorinţa rămâne doar dorinţă de a fi bun, ea nu se poate pune în practică pentru că nu avem puterea s-o punem în practică.

În mod firesc, în cele văzute ne îngrijim de curăţenie. Toată lumea îşi doreşte haine curate, de exemplu. O astfel de preocupare ar trebui să avem şi pentru curăţia minţii şi a sufletului nostru şi, bineînțeles, doar dacă ne vom preocupa de aceasta o vom putea face. Căci, dacă nu avem ca ideal aceste curăţii, în nici un caz nu le vom putea ajunge.

Este curăţia accesibilă sub aceste forme, oricui, astăzi? Sunt întrebări ce apar firesc în mintea noastră. Dar nu suntem primii care ni le-am pus! Sfântul Grigore de Nyssa s-a întrebat şi el: Nu cumva curăţia inimii este din cele cu neputinţă şi care întrec firea noastră?” Răspunsul pe care l-a aflat este că, dacă mântuirea este cu putinţă, atunci şi ajungerea la curăţia inimii, care este condiţie a vieţii veşnice, aşa cum ştim din Fericiri, este cu putinţă.

Mântuitorul şi sfinţii ne-au învăţat şi ce unelte să folosim pentru a ne curăţa. Căci, dacă păcatele ne murdăresc, virtuţile ne curăţă.

⇒ *Să folosim postul, care ne curăţă de uşurătate, de risipire lăuntrică, de duhul de stăpânire.*
⇒ *Să folosim suferinţa, care ne curăţă de trufie şi de închipuirea de sine.*
⇒ *Mila şi dragostea ne curăţă de egoism, de judecarea aproapelui, de înălţarea cu mintea deasupra lui.*
⇒ *Ascultarea curăţă mintea, iar smerita cugetare o curăţă şi ea.*
⇒ *Cuvântul Scripturii, cuvintele sfinţilor, cuvintele sfintelor slujbe curăţă şi sfinţesc mintea şi inima noastră.*
⇒ *Desigur, nu am mai menţionat, dar ştim cu toţii despre baia curăţitoare a botezului, a pocăinţei, a spovedaniei şi de faptul că însăşi Sfânta Împărtăşanie curăţă şi face strălucitor sufletul omului.*

Gândindu-ne că în abaterile noastre de la curăţie de multe ori ne vedem stingheri, departe de Dumnezeu şi plini de murdărie, ne este parcă greu să ne întoarcem către unul dintre aceste mijloace de la care ne-am abătut şi ne gândim dacă nu ne-ar putea ajuta cineva. Primul gând al unui creştin este către Maica Domnului. Dar atunci, în cele mai josnice ale noastre, ni se pare că Maica Domnului este tocmai cea la care nu ar trebui să alergăm, pentru marea ei curăţie. Ei bine, este iarăşi exact potrivnic, pentru că Maica Domnului, pe lângă marea ei curăţie, este continuu însufleţită de smerenie şi de dragoste. Şi tocmai la ea aşteaptă să alergăm pentru a ne ajuta şi poate să ne ajute, oricât de adâncă ar fi căderea noastră, pentru că marea ei curăţie covârşeşte orice adânc al păcatului.

A intrat Maica Domnului în Biserică şi a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a ne trage pe noi spre Dumnezeu. Ea ne poartă mereu în dragostea ei şi ne curăţă în curăţia ei. Aşadar, dacă suntem convinşi în credinţă că principalul punct de sprijin al lucrării lui Dumnezeu în lume este Maica Domnului, că ea este motivul, rugăciunile şi mijlocirile ei sunt motivul cel mai consistent pentru care Dumnezeu ţine încă lumea, trebuie să avem încredere în puterea ei de a ne curăţi şi de a mijloci pentru noi, indiferent cât de departe ni se pare că am fi de ea.

Despre păzirea aproapelui aş vrea să adăugăm ultimele cuvinte. Dumnezeu s-a îngrijit ca, atunci când i-a dat o lucrare omului, să-l şi ocrotească de ceea ce l-ar fi putut împiedica. Când omul trebuia să crească în Eden, pentru a-l păzi de diavol i-a dat regula: Din acest pom să nu mănânci. Părinţii noştri, Adam şi Eva, nu au respectat-o, dar ea a existat. Când l-a ales pe Avraam pentru a sădi in om adevărul

despre mântuire, l-a ocrotit, dându-i regula să nu-şi amestece fiinţa şi credinţa cu alte neamuri.

Pe Maica Domnului a pus-o mai întâi sub ocrotirea unor părinţi sfinţi, apoi sub a rânduielii din Templu, apoi sub a dreptului Iosif, i-a purtat Mântuitorul de grijă, iar pe cruce a încredinţat-o ocrotirii lumeşti a Sfântului Ioan evanghelistul.

Aşadar, prin modul în care a lucrat Dumnezeu în cele mai importante momente faţă de omenire putem învăţa că este firesc să purtăm de grijă celor de lângă noi faţă de ceea ce i-ar putea răni. Desigur, să purtăm de grijă în primul rând ca noi să nu-i rănim pe ei. Dar, totodată, trebuie să avem grijă şi ca altceva să nu-i rănească. Adesea, purtarea noastră de grijă se împiedică de o noţiune care a apărut de curând în jurul nostru, şi anume de toleranţă, care este aproape ca un idol, ca o zeitate modernă. Ea se opune iubirii şi ocrotirii celuilalt în mod direct. Toleranţa, acest principiu spunând că nu-l judecă pe aproapele, de fapt este o nepăsare faţă de el. Nu toleranţă este ceea ce avem de dobândit, ci dragostea faţă de aproapele. Căci dragostea faţă de aproapele ştie cum să cumpănească şi relaţia cu omul care face bine, şi pe cea cu cel care face rău.

Astfel, deşi trebuie să avem iubire faţă de ambii, faţă de cel care face binele avem o iubire împreună lucrătoare, iar faţă de cel ce face răul avem o iubire compătimitoare, îndurerată, cu care nu lucrăm răul. Căci iubirea adevărată nu ignoră eroarea, iubirea adevărată nu îmbrăţişează şi adevărul şi minciuna la fel, ca şi cum am fi acelaşi lucru, căci ar însemna să încuviinţăm autodistrugerea celui care greşeşte şi să acceptăm să ne distrugem şi pe noi, aşa cum am accepta să mâncăm şi mâncare sănătoasă, și otravă.

Dumnezeu îl iubeşte şi pe cel care se străduieşte spre bine şi caută cu iubire şi spre cel care se străduieşte spre rău. Dar nu iubeşte şi binele şi răul, ci numai binele. Aşadar, dacă suntem doritori de a dobândi curăţia, ne sporim iubirea faţă de toţi oamenii, dar ne ferim de eroare, fie că ea vine de la un apropiat, de la un om foarte important sau că ni se propune ca o întâmplare.

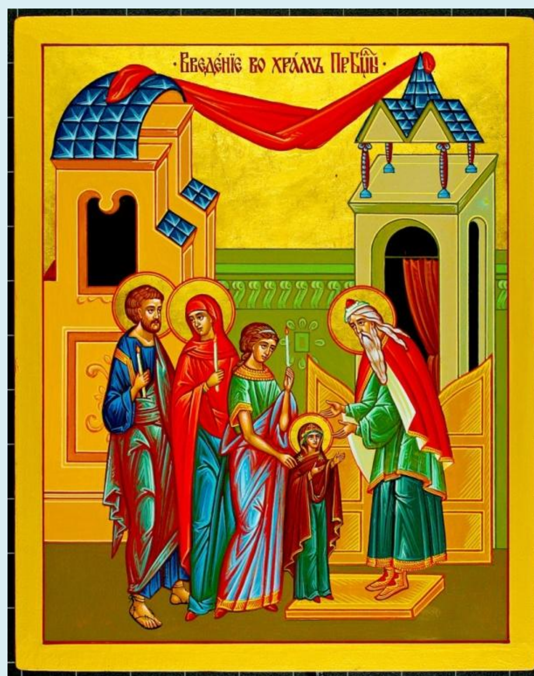
Iar dintre cei cărora trebuie să le apărăm curăţia, cei mai fragili şi vulnerabili sunt copiii, pentru că în ascultarea lor faţă de adulţi nu au discernământ. Şi, de multe ori, dacă noi nu vom apăra această curăţie a copiilor, ei vor fi învăţaţi lucruri care nu sunt deloc potrivite cu acest ideal al curăţiei. De asemenea, în chip special bărbaţii sunt datori să păzească pe cele pe care le consideră mai slabe decât ei şi să nu contribuie la pângărirea lor şi să le sprijine întru curăţie.

Desăvârşirea este darul lui Dumnezeu în Împărăţia Cerurilor. Acolo se astâmpără dorul omului după curăţie, dor care ne-a pregătit, însă, pentru ea: Fericiţi cei curaţi cu inima, că a acelora este Împărăţia Cerurilor.

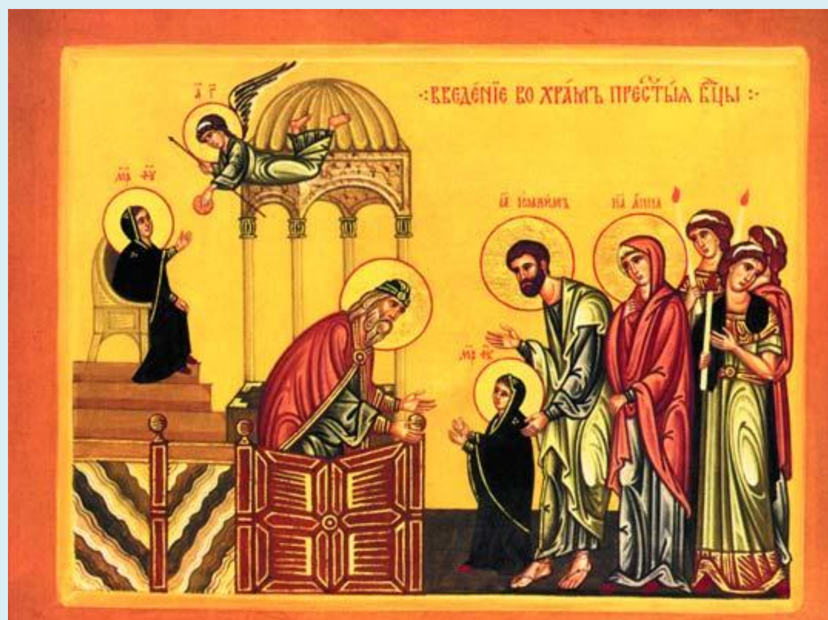
Am ascultat Evanghelia despre Marta şi Maria, despre partea cea bună care nu se va lua de la Maria. Curăţia nu se poate lua de la om, ci ne lipsim de ea doar dacă noi înşine ne prihănim. Curăţia revine în sufletul omului doar când lucrăm cele care o aduc: virtuţile, rugăciunea, spovedania, Împărtăşania. ***Curăţia mijlocește legătura cu Hristos şi o păstrează, o ocroteşte pentru a se înveşnici în Împărăţia Cerurilor.***

Aşadar, să strigăm în această zi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi către Fiul ei şi Dumnezeul nostru: Doamne Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, mântuieşte-ne pe noi. Amin.

Praznicul Vovideniei: De la Intrarea Maicii Domnului în Biserică la intrarea copiilor în familiaritate cu Dumnezeu şi prin ora de religie / Copilul lui Dumnezeu, Dimitrie cel cu darul înainte vederii/ Cum ne îmbrăcăm în biserică? Sunt de alungat femeile îmbrăcate în pantaloni?

Doxologia: Arhim. Mihail Daniliuc: Prunca Maria a părăsit casa tatălui ei, schimbând-o cu cea a Tatălui Ceresc

Praznicul Vovideniei: lumină, bucurie, aleasă trăire! Primul popas duhovnicesc al perioadei de ajunare pe care o traversăm îl reprezintă sărbătoarea de pe 21 noiembrie, dedicată Fecioarei Maria, o călăuză luminoasă în Postul Crăciunului, dar, în acelaşi timp, un stăruitor îndemn la creşterea, la educarea pruncilor în credinţă sfântă a Bisericii noastre dreptmăritoare, la normalitatea şi necesitatea familiarizării copiilor cu Dumnezeu.

Totuşi, pe lângă lumina sărbătorii, praznicul de la sfârşitul toamnei închinat Născătoarei de Dumnezeu conţine destule aspecte mai puţin cunoscute.

V-aţi întrebat vreodată dacă Sfinţilor Ioachim şi Ana le-a venit uşor să se despartă de unică şi dorita lor fiică? Frumuseţea, nevinovăţia, năzbâtiile pruncului se vădesc mai clar după doi ani, dar tocmai în această perioadă ei au trebuit să renunţe la satisfacţia de a-şi vedea copila crescând în căminul lor pentru a o duce la Templu. Au pus însă împlinirea făgăduinţei faţă de Dumnezeu mai presus de propria fericire. Tind să cred, omeneşte gândind, că îndeosebi Ana, ca orice mamă, a suferit. Nu târziu, suferinţa i s-a transformat în bucurie, căci Duhul Sfânt le-a luminat rosturile şederii în locaşul dumnezeiesc a binecuvântatei lor plămade, Maria.

Chiar aşa: ce căuta o copilă de doar trei ani la Templu? Ştim din viaţa Preasfintei Fecioare că părinţii ei au ajuns la o vârstă înaintată fără a dobândi urmaşi. După multe lacrimi însoţite de rugăciuni stăruitoare, Dumnezeu S-a milostivit asupra încercatei familii, iar Ana a zămislit-o pe Maria. Înainte de a se petrece minunea, cei doi au făgăduit că, de le va fi auzită şi împlinită dorinţa, vor închina Domnului copilul, ducându-l, după tradiţie, la Templul din Ierusalim.

Potrivit istoricilor, locaşul de cult avea alături un fel de anexe cu vreo nouăzeci de camere, dispuse pe trei nivele. O latură a clădirii o ocupau copilele aduse spre slujba lui Dumnezeu, până la vârsta când deveneau capabile să-şi întemeieze o familie. În palierul următor locuiau văduvele şi fecioarele vârstnice care îngrijeau de Casa Domnului, făgăduind a-şi păzi curăţia până la sfârşitul vieţii, iar în altă parte a dependinţelor trăiau sacerdoţii şi erau cazaţi pelerinii. Fecioarelor vârstnice li se încredinţase instruirea celor tinere: le învăţau să se roage, să citească dumnezeieştile Scripturi, deprinzându-le, de asemenea, cu rucodelii, adică lucrul mâinilor: confecţionarea ori împodobirea veşmintelor.

Dar oare doar pentru aceste pricini Maria a părăsit casa tatălui ei, schimbând-o cu cea a Tatălui Ceresc? Preabuna sa mamă ar fi educat-o mai bine ca nimeni altcineva, căci a dorit-o nespus, a purtat-o în pântece, a alăptat-o, i-a vegheat

somnul şi fiecare suflare. Prezenţa micuţei în Templu ascundea, în realitate, o altă menire, nespus de înaltă, înţeleasă duhovniceşte de bătrânii ei părinţi, prin inspiraţie divină.

Altfel nu putem pătrunde cu mintea adâncă taina: de ce şi-au încredinţat odorul unor străini? Care dintre mame s-ar hazarda să-şi lase odrasla prea iubită, la doar trei anişori, într-o mănăstire, să fie crescută de nişte maici? Nu încape vorbă că monahiile nu ar izbuti să îndeplinească o astfel de slujire (unele chiar lucrează în orfelinate ori azile, cu deplină dragoste), ci ne referim aici la destoinicia mamei capabile de o atare jertfă.

Totuşi Ana a avut tăria s-o facă. De ce? Duhul Sfânt a lămurit-o pe ea, dar şi pe noi: Fecioara Maria trebuia adusă ca să stea în Casa Domnului, deoarece atât Templul din Vechiul Testament, cât şi Maica Domnului înfăţişează taina întrupării Mântuitorului Hristos. Templul din Ierusalim reprezenta imaginea zidită a venirii Izbăvitorului în lumea pământeană, fapt învederat de cuvintele Domnului, rostite înainte de moartea Sa pe Cruce: „dărâmaţi acest templu şi eu în trei zile îl voi rezidi", prin care nu se referea la templu ca zidire, ci la trupul Său.

Aşadar, relaţia tainică dintre templu, ca spaţiu al şederii lui Dumnezeu pe pământ şi trupul lui Hristos luat din umanitate este mijlocită de Maica Domnului. De aceea, la Crăciun, nu vom vorbi de întruparea Mântuitorului fără a aminti întâi de templul Vechiului Legământ ca de o prefigurare a înomenirii lui Hristos.

De ce Fecioara Maria a trebuit să intre în Templu? Se cerea ca ea să fie iniţiată în taina Sfintei Sfintelor, deoarece, nu peste mult timp, ea însăşi va deveni „biserică vie" a prezenţei lui Dumnezeu în lume. Din ea Hristos, Cel veşnic de zile, a împrumutat trup omenesc. Aceasta este cea mai evidentă legătură dintre Templu şi Naşterea lui Hristos, pe care o vom prăznui la sfârşitul postului.

Cu toţii aşteptăm Crăciunul cu emoţie, cu nerăbdare, cu bucurie. Din păcate, sărbătoarea tinde să se transforme într-o „jubilare" a consumismului, a plăcerii, într-o celebrare dezbrăcată de sacru.***Tocmai de aceea praznicul Vovideniei ne atrage atenţia că nu ne vom putea bucura cu adevărat, că nu vom simţi prezenţa Sfântului Prunc Dumnezeiesc în peştera sufletelor noastre, dacă nu ne vom pregăti stăruitor pentru minunata şi emoţionanta întâlnire prin post, rugăciune, printr-o cercetare mai atentă a Bisericii.***

Aşa cum spuneam la început, praznicul Vovideniei ne arată încă un lucru: normalitatea şi necesitatea familiarizării copiilor cu Dumnezeu. Numeroşi duşmani

ai Ortodoxiei îşi ridică ameninţător vocile împotriva prezenţei orei de religie în şcoală, invocând pretexte dintre cele mai bezmetice, ba uneori chiar amuzante. Avem însă în viaţa pruncei Maria modelul unei creşteri frumoase, al unei educaţii alese în şi prin Biserică. Raportat la zilele noastre, sunt de părere că prin fiecare oră de religie copiii îi urmează Mariei: se apropie de Biserică, intră în ea, devin familiari cu noţiunile elementare de credinţă, realizându-se astfel o întâlnire, o împrietenire a lor cu Dumnezeu, care va avea urmări pentru întreaga existenţă: deprinderile bune, formate în copilărie, rămân adeseori valabile în tot restul vieţii. Religia în şcoli nu reprezintă un simplu obiect de studiu, ea nu doar informează, ci îndeosebi formează. Da!, îi educă pe copii să trăiască frumos şi curat aici, în această lume, pregătindu-i totodată să devină cetăţeni ai Împărăţiei Cerurilor.

Copilul lui Dumnezeu, Dimitrie cel cu darul înainte vederii

În luna septembrie a anului trecut, în secţia de Oncologie a Spitalului Universitar din Rio, a fost o mare tulburare. Micul Dimitrie îl cerea urgent pe preotul spitalului. Dorea să primească Sfânta Împărtăşanie.

Băiatul avea 13 de ani. Era în această clinică de aproximativ un an şi jumătate. O mică durere de cap l-a dus acolo. Medicii l-au diagnosticat cu cancer la creier. Era originar din Fier, Albania. Părinţii săi nu erau botezaţi. Timp de mulţi ani au trăit în Patras. La scurt timp înainte de intrarea în spital, el a vrut să fie botezat. Auzise de Hristos şi a vrut să fie „copilul” Lui. A fost botezat „în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh”, desigur după catehizare.

Toată lumea din clinică ajunsese să-l iubească foarte mult. Cancerul a avansat şi el a rămas fără vedere. Nu putea să vadă deloc, pe nimeni şi nimic. Dar asculta cu o mare şi admirabilă răbdare. Nu se plângea. Spunea că Dumnezeu îl iubeşte foarte mult. Se ruga ca părinţii lui să facă la fel.

Cei care l-au vizitat au înţeles că era ceva diferit cu acest copil. Vorbea mereu despre Dumnezeu. Era mereu politicos şi vesel. Faţa lui era luminoasă. Dorea să se împărtăşească des cu Sfintele Daruri.

Când mama lui mergea uneori într-o altă secţie a spitalului, el o striga: „Mamă, vino repede. Părintele aproape că este aici cu Hristos. Urcă pe scări. Vino şi pregăteşte-mă!”. Şi aşa era. Preotul venea şi îl găsea pe Dimitrie aşezat pe patul lui, cu gura deschisă şi făcându-şi cruce cu respect. Chiar dacă el nu ştia exact timpul când urma să vină preotul cu Sfânta Împărtăşanie, cu darul înainte-vederii îl vedea venind, chiar dacă existau două uşi care separau camera sa de holul pe care mergea părintele pentru a ajunge acolo.

Acest lucru este confirmat de către doamna Maria Galiatsatou, care a avut grijă în mod voluntar de acest copil.

„Doamna Maria, vreau să-ţi spun ceva”, i-a zis Dimitrie într-o zi. „Când preotul vine cu Hristos, îl văd venind pe scări cu doi bărbaţi înalţi lângă el, bărbaţi în îmbrăcăminte în întregime albă, care se înclină spre Sfântul Potir protejându-l cu mâinile deschise”.

Odată, medicul l-a întrebat: „Ce mai faci, Dimitrie, cum este totul?”

El a răspuns: „Domnule doctor, pot să vă spun ceva? Eu sunt bine. Dumneavoastră nu trebuie să vă faceţi griji pentru că soţia v-a părăsit. Dumnezeu va fi cu dumneavoastră, pentru că sunteţi un om bun”.

Medicul s-a speriat puţin. Nimeni nu ştia despre întâmplarea tristă care avusese loc cu o zi înainte în casa lui, atunci când soţia sa îl părăsise şi plecase cu un alt bărbat.

Cei care l-au cunoscut spuneau: „Acesta este un copil al lui Dumnezeu”.

Ultima dată când s-a împărtăşit, nu putea rămâne în şezut pe pat, dar L-a salutat pe Hristos cu bucurie şi dor, pe măsură ce se întindea înapoi pe pat.

„Vă mulţumesc foarte mult”, a murmurat, şi apoi a adormit în Domnul.

Când a mers a doua zi la morgă pentru a citi Trisaghion pentru Dimitrie, părintele a mărturisit: „Este prima dată în viaţa mea când văd un astfel de trup adormit în Domnul. Faţa lui este zâmbitoare, strălucitoare şi are culoarea chihlimbarului”.

Părinţii au ajuns să-L iubească pe Hristos foarte mult şi doresc să fie botezaţi.

traducere şi adaptare: Pr. Andrei Atudori
sursa: http://www.johnsanidopoulos.com

Fustă vs. pantaloni la Biserică

Era luna octombrie. Era noapte şi bătea vântul. Cu sufletele în palme şi rugăciunea pe buze, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, aduceau prinos de cinstire Cuvioasei mult iubite. Stare de Liturghie… mai încolo se auzeau tineri cântând cântări duhovniceşti. O altă tânără citea un acatist la lumina telefonului… Era o linişte şi o bucurie cerească pe pământ, în miez de noapte. Mai avem un pic şi ne întâlnim cu Sfânta Parascheva, a meritat aşteptarea, „nu regret nici o clipă”, spunea Paula, o tânără de 17 ani, înfofolită până la ochi!

La doar câţiva metri de a se ajunge la raclă, o doamnă a rupt tăcerea Liturghiei tainice. Cât o ţinea gura, blestema şi afurisea toate femeile şi tinerele îmbrăcate în pantaloni: „Urâciune înaintea Domnului să mergi la Cuvioasa în pantaloni! Mai bine nu mai stăteaţi la rând. Cel mai mare păcat ca femeia să poarte pantaloni la biserică! Rugăciunea voastră nu este primită şi devine păcat înaintea Domnului!”… Vocalitatea doamnei a descumpănit pe multe dintre tinerele care au înfruntat noaptea şi frigul, de dragostea Sfintei Parascheva. Acum nici nu mai ştiau dacă să rămână sau să iasă din rând!

Aceasta a fost o situaţie care deschide o disputată temă: femeia poate merge doar în fustă la biserică? Pantalonii sunt, oare, „urâciune şi păcat”? În cele ce urmează, vom încerca un răspuns echilibrat, dincolo de disputele tradiţionaliste şi de cele înnoitoare care se manifestă astăzi în viaţa creştinilor ortodocşi. Un punct de vedere al unui soţ, al unui tată de fată şi al unui fiu de mamă creştină.

Statutul şi demnitatea femeii creştine contemporane s-au modificat foarte mult în ultima jumătate de secol. Astăzi, contextul social a făcut ca femeia să treacă dincolo de responsabilităţile casei şi ale educaţiei creştine. Soţie, mamă, angajată cu normă întreagă, cot la cot cu bărbatul în câmpul muncii, ajunge acasă şi le ia pe toate de la capăt: „Sunt manager de familie, ceas deşteptător, bucătăreasă, profesor şi educator la un loc, infirmieră, spălătoreasă şi călcătoreasă, bodyguard, secretară,

psiholog, bancomat şi sunt de gardă 24 din 24 de ore, 365 de zile pe an!”. Aşa se poate prezenta aproape orice femeie.

În acest context, în anumite momente, ea îşi caută liniştea în Dumnezeu. Vine să se odihnească duhovniceşte la dumnezeiasca Liturghie. Şi vine cum poate, dar vine cu toată inima, deşi acasă o aşteaptă treburile cotidiene. Poate nu a mai avut timp să-şi mai calce o fustă sau pur şi simplu, s-a rupt de la serviciu şi a păşit în Biserică, în pantaloni. Iar noi deschidem porţile iadului pentru că ea, cu atâtea pe cap, a „îndrăznit” să fie „urâciune Domnului”. Problema care se ridică implică relaţia noastră personală cu Dumnezeu. Până la urmă, cum venim îmbrăcaţi la biserică? Ce este mai important: ţinuta exterioară sau candela sufletului?

Cum ne îmbrăcăm la Biserică? Dintru început, trebuie să spunem că ne pregătim pentru a veni la Biserică. Fizic, dar mai ales sufleteşte, pentru că urmează să ne întâlnim cu Însuşi Creatorul nostru, Dumnezeu. Dacă este să discutăm despre partea fizică, majoritatea recomandărilor au o singură limită: „Prin îmbrăcămintea ta să nu deranjezi pe aproapele care, ca şi tine, caută pe Dumnezeu şi nu fashion style-ul tău”, ne spune un teolog contemporan.

Fiecare se îmbracă după cum îi este sufletul şi cum simte, pentru că la Biserică nu avem uniforme. Ar fi greşit ca unui creştin care nu are nici după ce bea apă, să-i pretindem să vină în costum la Liturghie. Nici exagerările luxului nu sunt o soluţie. ***Simplu şi curat, aşa ar fi ideal! Dar, dacă nu se poate, trebuie să avem conştiinţa că Dumnezeu priveşte la sufletul nostru. În biserică trebuie să ne aducem aminte de faptul că suntem egali înaintea lui Dumnezeu şi că la El diferenţa nu o face haina trupului, ci aceea a sufletului. În biserică, naturaleţea trebuie să fie liantul care uneşte şi desăvârşeşte.*** Strălucirea hainelor, a cremelor, a rujului nu îşi găseşte spaţiul, nu se integrează în peisaj. Decenţă este cuvântul cel mai potrivit.

Aceasta ne recomandă şi Sfântul Apostol Pavel: ***„Bărbaţii să se roage în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără de mânie şi fără de şovăire. Asemenea şi femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, făcându-şi lor podoaba din sfială şi din cuminţenie, nu din păr împletit cu aur sau din mărgăritare sau din veşminte de mult preţ, ci din fapte bune, precum se cuvine unor femei temătoare de Dumnezeu” (I Timotei, 2, 8-10).***

Decenţă, deci şi bun-simţ, singurul criteriu fiind să nu deranjezi pe aproapele. Nimic despre pantaloni sau fustă în legătură cu ţinuta femeilor.

Totuşi, de unde a apărut obligativitatea fustei la participarea la biserică? Majoritatea argumentărilor aduc în discuţie un text vechi testamentar şi un canon din secolul al IV-lea:

- *Deuteronom 22, 5 – „Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească şi bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeieşti. Căci, oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeu”;*
- *Canonul 13 Gangra – „Dacă vreo femeie, din asceză părută, şi-ar schimba îmbrăcămintea şi în locul hainei femeieşti obişnuite, ar lua îmbrăcăminte bărbătească, să fie anatema”.*

Sunt două mărturii importante pentru noi. Prima face referire la portul femeilor în Vechiul Testament când, cu argumente arheologice, se afirmă faptul că îmbrăcămintea bărbaţilor nu se deosebea de cea a femeii. „Kippah” era o robă purtată de ambele sexe. Bărbaţii purtau în plus „Tallit” – un şal special, cu noduri sau ciucuri, nimic altceva decât o eşarfă pentru rugăciune. Pantaloni aveau doar preoţii şi leviţii în perioada slujirii la Cortul Sfânt şi mai apoi, la Templu. „Urâciune înaintea Domnului” era purtarea acelor pantaloni sacri ai slujitorilor, iar nu nişte haine cotidiene!

Canonul de la Gangra are şi el o altă trimitere. În secolul al IV-lea exista practica unor femei care, din prea multă râvnă monahală, se îmbrăcau bărbăteşte şi se integrau în comunităţile monahale bărbăteşti, motivând că sunt fameni şi nu le creşte barbă. Ca să elimine aceste neajunsuri, care tulburau de multe ori mănăstirile Egiptului şi ale Siriei, canonul interzicea îmbrăcarea în haine bărbăteşti şi recomanda ca acele femei să meargă în comunităţile de fecioare.

Însă, dincolo de argumentele istorice, purtarea fustei la biserică a devenit o practică respectată, un obicei. Să ne gândim la cât de frumos este costumul popular românesc! Câtă decenţă şi cât bun gust găsim în portul bunicilor noastre! Catrinţa, apoi fusta şi rochia au fost asociate în conştiinţa creştină cu eleganţa, dar şi cu decenţa necesară participării la dumnezeiasca Liturghie. Femeii îi stă bine în fustă şi mai bine îi stă în fustă – la biserică!

Dar, ce te faci atunci când sufletul te înghesuie să vorbeşti cu Dumnezeu, în ceas de Liturghie şi nu eşti îmbrăcată corespunzător? Amâni sau pur şi simplu laşi lacrimile să curgă în faţa dumnezeiescului Altar, în pantaloni fiind? După o viaţă de păcat, tocmai atunci când Dumnezeu te cheamă, simţi că îţi tremură sufletul în tine, dar nu poţi intra în biserică pentru că nu eşti în fustă. Ce alegere faci?

Alfabetul Bisericii

Oare este mai importantă fusta, decât un suflet care tânjeşte după Dumnezeu? Poate o dată în viaţă o femeie trăieşte acel sentiment al nevoii de Dumnezeu. Noi ce facem? O alungăm pentru că este în pantaloni – „urâciune Domnului”!? Oare nu este „bucurie Domnului”?

Bucuria întâlnirii cu Dumnezeu nu ţine de nici un element pământesc. Sunteţi tu şi El. Nimic nu ar trebui să conteze în momentul în care El îţi picură în inimă bucurie. Oricum ai fi îmbrăcată, cu fustă sau în pantaloni, cu batic sau fără, să ai conştiinţa că Dumnezeu nu Se uită la aşa ceva. Pe El nu-L impresionează baticul sau fusta, ci un singur lucru vrea de la tine: să înţelegi că menirea ta este să fii femeie şi mamă creştină, să transformi lacrima în zâmbet, să mângâi şi să aduci bucurie, aşa cum doar tu o poţi face.

Acest îndemn îl găsim la mulţi dintre duhovnicii noştri: în Biserică, totul este alfabet. Astăzi l-am învăţat pe „A”, iar mâine ne pregătim să îl deprindem pe „B”.

Rezumând, tânără sau femeie creştină, intră astăzi în Biserică, aşa cum poţi, numai intră! Găseşte-ţi pacea în liniştea rugăciunii şi a Liturghiei şi poate, din rânduiala lui Dumnezeu, mâine sau poate poimâine vei descoperi şi cuviinţa fustei! Numai intră în Biserică!

Pr. Vasile Gordon - Panegiric la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Cea mai mare sărbătoare creştină a lunii noiembrie este Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Spunem „Biserică" şi nu „Templu", pentru că acum, în creştinism, folosim acest cuvânt pentru Lăcaşul Domnului.

De altfel, Templul Vechiului Testament a fost prototipul, prefigurarea, Bisericii creştine.

Evenimentul sfânt al intrării pruncei Maria în Templul din Ierusalim a fost fructul unei făgăduinţe. Căci Tradiţia ne spune că părinţii Ioachim şi Ana, în vârstă fiind şi neavând copii, în rugăciunile lor fierbinţi de a-i binecuvânta Cel de Sus cu un prunc, au făcut legământ în faţa lui Dumnezeu că de-l vor dobândi, îl vor afierosi Domnului, adică îl vor duce la Templu.

Fiindu-le ascultată rugăciunea şi-au respectat întocmai şi făgăduinţa, împlinind cu demnitate, astfel, cuvântul psalmistului: „Faceţi juruinţe şi le împliniţi Domnului Dumnezeului vostru" (Psalm 75, 11).

Nu le va fi fost uşor părinţilor vârstnici să se despartă de prunca lor, Maria, care abia împlinise trei ani. Parcă-i vedem îmbrăţişând-o înlăcrimaţi pe treptele

Templului din Ierusalim. Şi-au înfrânt, însă, durerea omenească prin credinţa şi nădejdea în Dumnezeu, dublate de conştiinţa demnităţii respectării cuvântului dat. Părinţii jertfelnici au înţeles că dobândirea unui copil la bătrâneţe a fost un dar al Domnului şi că încredinţarea Mariei Templului este răspunsul unei chemări de sus, deodată cu împlinirea făgăduinţei făcute.

Nu excludem posibilitatea ca Ioachim şi Ana, ataşaţi cu multă evlavie de Casa Domnului şi se înţelege, cunoscători ai scrierilor Vechiului Testament, să-şi fi amintit de cuvintele psalmistului care profeţise tocmai despre fiica lor: „Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău. Că a poftit Împăratul frumuseţea ta, că El este Domnul tău" (Psalm 44, 12-13).

Şi astfel, copila Maria a fost încredinţată arhiereului Zaharia, care, potrivit unei porunci primite tainic de sus, a dus-o în partea cea mai însemnată a Templului, în Sfânta Sfintelor, unde intra, după Lege, numai arhiereul şi numai o dată pe an, cu prilejul jertfei împăcării, după porunca Domnului: „Şi a zis Domnul către Moise: Spune lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în locaşul sfânt de după perdea, înaintea curăţitorului celui de pe chivotul Legii, ca să nu moară" (Lev. 16, 2), totodată precum se rânduise mai înainte: „Aaron va săvârşi jertfa de curăţire peste coarnele lui (ale jertfelnicului, n. n.) odată pe an" (Ieş. 30, 10).

Iată că Maria a fost dusă tocmai în această Sfântă a Sfintelor, ca semn al chemării ei spre o consacrare unică în istoria omenirii: aceea de a fi mamă a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

La Templu, ne spune tot Tradiţia, Maria a stat ca la 12 ani, alături de alte fecioare care vieţuiau acolo. Căci Templul avea trei rânduri de chilii, în care locuiau fecioare şi văduve închinate Domnului, precum şi preoţii şi slujitorii, trăind din averea Templului, după rânduieli asemănătoare oarecum cu cele din mânăstirile noastre de astăzi.

Apropiindu-se vremea Buneivestiri, în urma unei porunci tainice de sus, Maria a fost încredinţată cu logodnă bătrânului Iosif, rudenia sa, spre ocrotire şi garanţie a fecioriei.

Din această scurtă dar sfântă istorie a Intrării Maicii Domnului în Biserică desprindem acum câteva învăţături.

Exemplul făgăduinţei făcute de evlavioşii Ioachim şi Ana: ceea ce au promis înaintea lui Dumnezeu au împlinit întocmai, dovedind credincioşie şi demnitate, chiar cu preţul lacrimilor şi al acceptării singurătăţii.

Învăţăm din acest act jertfelnic că şi noi putem face făgăduinţe lui Dumnezeu, dar numai cele plăcute Lui, iar odată făcute să ne ţinem de cuvânt. Minunat se exprimă în acest sens înţeleptul Sirah: „Fii statornic în cugetul tău şi unul să-ţi fie cuvântul!” (5, 12).

Există la unii semeni ai noştri, ispita de a făgădui cu uşurătate fel de fel de lucruri şi chiar de a jura fără rost, după care făgăduinţa şi jurământul sunt uitate în scurtă vreme. În aceste cazuri se calcă, de fapt, porunca Mântuitorului „Să nu vă juraţi nici pe cer, nici pe pământ, ci cuvântul vostru ceea ce este da să fie da, iar ceea ce este nu, nu!” (Matei 5, 34-35).

Dar făgăduinţele care folosesc mântuirii sunt chiar obligatorii. De exemplu, atunci când ne spovedim nu facem doar o înşirare de păcate, ca un fel de „inventar”, ci, implicit, făgăduim că ne vom strădui, cu ajutorul Domnului, să nu mai repetăm ceea ce am mărturisit. În acest mod trebuie să înţelegem sfatul psalmistului „faceţi juruinţe şi le împliniţi Domnului”.

Intrarea în Biserică reprezintă, apoi, o chemare pentru noi toţi de a intra şi cerceta cu râvnă Casa Domnului în decursul vieţii noastre, cu timp şi fără timp, în duminici şi sărbători şi nu numai.

Iată, în această privinţă, un îndemn deosebit de cald al Sfântului Ioan Gură de Aur: „Nu te îndepărta de Biserică! Nimic nu e mai puternic decât ea! Speranţa ta e Biserica; mântuirea ta e Biserica; Scriptura ta e Biserica. Ea este mai înaltă decât cerul; mai întinsă decât pământul. Nu îmbătrâneşte niciodată, ci este pururi înfloritoare. Pentru aceasta Scriptura, arătând tăria şi statornicia ei, o numeşte „munte”; arătând curăţia ei o numeşte „fecioară”; arătând măreţia ei o numeşte „regină”; arătând înrudirea cu ea o numeşte „fiică”.

Aşa cum prunca Maria a fost dusă la Templu, să ne ducem şi noi pruncii la Biserică, spre a fi împărtăşiţi cu Sfintele Taine, spre a fi mai apoi spovediţi (de la 7 ani), spre a prinde dragoste de sfintele slujbe şi a creşte în atmosfera curată a Sfântului Lăcaş.

Este o diferenţă covârşitoare între un copil care la ora Liturghiei se găseşte în Biserică şi altul care stă la televizor, sau aiurea. Într-un fel va creşte unul, în alt fel celălalt!

Acest praznic al Intrării este, de asemenea, un îndemn pentru noi, ca familii, s-o chemăm pe Maica Domnului să intre şi în casele noastre.

S-a spus, cu bună dreptate, că familia este o mică biserică. Ei bine, în „mica noastră biserică" să-i dăm un loc de cinste: icoana Maicii Domnului cu pruncul Iisus să nu lipsească din nici o casă, iar în programul de rugăciune, după ce vom aduce Slavă Preasfintei Treimi, ne vom adresa şi ei, ca uneia ce este atât de apropiată sufletului nostru.

Iar dacă familia este ca o mică biserică, inima noastră, a fiecăruia, poate fi socotită la fel. Chiar aşa glăsuieşte, de pildă, un tropar din Rânduiala Sfintei Împărtăşanii: „Fărădelegile mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară şi curăţeşte inima mea, făcând-o biserică a Preacuratului Tău Trup şi Sânge".

Aşadar, inima este o „biserică" în care primim Sfânta Împărtăşanie, adică pe Dumnezeu, dar primim şi pe cei aleşi ai Săi: Maica Domnului, sfinţii etc. După cum, bunăoară, în zilele senine, cerul fizic se reflectă întreg în bobul de rouă al dimineţii, aşa se poate cuprinde întreg cerul spiritual în sufletul nostru, dacă este deschis şi senin. Mare taină şi mare dar de la Dumnezeu!

De încheiere, evocăm troparul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, minunată sinteză a istoriei şi semnificaţiei acestei sărbători: „Astăzi, înainte-însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu, în chip luminat, Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Ziditorului!"Amin.

Arhimandritul Mihail Daniliuc - Vovidenia azi, Vovidenia de odinioară

Îmi amintesc că în anii cei nevinovați ai pruncieі, prezent adeseori în biserica din sat la hramul Vovideniei și privind frumoasa icoană praznicală din catapeteasmă, care o înfățișa pe Fecioara Maria intrând în Templu, mă bucuram la gândul că și Maica Domnului, în copilărie, a mers la biserică.

La ceas de sărbătoare, revăd cu ochii minții toamnele târzii ale copilăriei mele, când vârtejuri de vânt aduceau ploi neistovite ce îndestulau brazdele lacomului pământ al arăturilor. Uneori spectacolul bacovian se întindea pe mai multe zile, încât apa năzuia chiar spre curțile gospodarilor ori ulițele satului. În alți ani, la sfârșitul melancolicului anotimp, în dimineţi friguroase şi aspre, brume reci se întindeau ca o spumă de argint ce acoperea plaiurile golașe, iar vântul adesea ofta şi se tânguia, prevestind nemilostivele viscole ce aveau să vină. Pitite pe sub un gard sau în ungherele unei grădinițe de flori, crizantemele sau dumitrițele, cum le numesc bătrânii, rezistau eroic asalturilor nemiloase ale înaintemergătorilor iernii. Dintre cele mai frumoase, mama culegea câte un generos mănunchi, ca să le ducă de Vovidenie la biserica din sat, care purta hramul Intrării în biserică a Maicii Domnului. Ținând-o pe mama de mână, mergeam și eu la praznic. O vedeam așe-

zând buchetul zgribulit la icoana ce înfăţişa o fetiță însoțită de un impresionant alai: deşi foarte mică, urca niște trepte înalte către o biserică, iar la capătul lor o aștepta un bătrân nins de vreme.

M-am închinat, la rândul meu, am sărutat icoana, dar am rămas nelămurit. Nu ştiam cine era şi nu înțelegeam de ce părinţii ei o lăsaseră singură. Ca orice țânc nedumirit, am întrebat-o pe buna mea însoțitoare: „Mamă, cine-i copilașul?" Ocupată să împlinească obișnuitele rânduieli, mi-a șoptit: „Prunca Maria, Maica lui Iisus, când era copil ca tine. A plecat de la părinții ei ca să se întâlnească cu Dumnezeu".

Încercând să îngân o nouă întrebare, mama mi-a făcut un semn discret să tac, fiindcă se supără copila din icoană. „Grăim acasă!", a spus hotărâtor.

Așa s-a petrecut prima mea întâlnire cu sărbătoarea Vovideniei, învăluită în oarece taină. Îmi amintesc că în anii cei nevinovați ai pruncieі, prezent adeseori în biserica din sat, privind frumoasa icoană praznicală din catapeteasmă, mă bucuram la gândul că și Maica Domnului, în copilărie, a mers la biserică.

Peste ani, ajutat de învățăturile Sfinților părinți, aveam să înțeleg mai multe legate de sărbătoarea Vovideniei, căci nu-i ușor de priceput cum o copilă de doar trei ani a părăsit casa tatălui ei, schimbând-o cu cea a Tatălui Ceresc. Prea buna sa mamă ar fi educat-o mai bine ca nimeni altcineva, căci a dorit-o nespus, a purtat-o în pântece, a alăptat-o, i-a vegheat somnul și fiecare suflare.

Prezența micuței în Templu ascundea, în realitate, o altă menire, nespus de înaltă, înțeleasă duhovnicește de bătrânii ei părinți, prin inspirație divină. Altfel nu putem pătrunde cu mintea adânca taină: de ce și-au încredinţat odorul unor străini? Care dintre mame s-ar hazarda să-și lase odrasla prea iubită, la doar trei anișori, într-un loc străin? Duhul Sfânt a lămurit-o pe ea, dar și pe noi: Fecioara Maria trebuia adusă ca să stea în Casa Domnului, deoarece atât Templul din Vechiul Testament, cât şi Maica Domnului înfăţişează Taina întrupării Mântuitorului Hristos. Templul din Ierusalim reprezenta imaginea zidită a venirii Izbăvitorului în lumea pământeană, fapt învederat de cuvintele Domnului rostite înainte de moartea Sa pe Cruce: „Dărâmaţi acest templu şi eu în trei zile îl voi rezidi", prin care nu se referea la templu ca zidire, ci la Trupul Său.

Schitul Vovidenia - Neamț

Aşadar, relaţia tainică dintre templu, ca spaţiu al șederii lui Dumnezeu pe pământ, şi trupul lui Hristos luat din umanitate este mijlocită de Maica Domnului. De aceea, la Crăciun, nu vom vorbi de Întruparea Mântuitorului fără a aminti întâi de templul Vechiului Legământ, ca de o prefigurare a înomenirii lui Hristos.

De ce Fecioara Maria a trebuit să intre în Templu? Se cerea ca ea să fie iniţiată în taina Sfintei Sfintelor deoarece, nu peste mult timp, ea însăşi va deveni „biserică vie" a prezenţei lui Dumnezeu în lume. Din ea Hristos Cel veșnic de zile a împrumutat trup omenesc. Aceasta este cea mai evidentă legătură dintre Templu şi Naşterea lui Hristos, pe care o vom prăznui la sfârşitul postului.

Cu toții așteptăm Crăciunul cu emoție, cu nerăbdare, cu bucurie. Din păcate, sărbătoarea tinde să se transforme într-o „jubilare" a consumismului, a plăcerii, într-o celebrare dezbrăcată de sacru. Tocmai de aceea praznicul Vovideniei ne atrage atenția că nu ne vom putea bucura cu adevărat, că nu vom simți prezența Sfântului Prunc dumnezeiesc în peștera sufletelor noastre, dacă nu ne vom pregăti stăruitor pentru minunata și emoționanta întâlnire prin post, rugăciune și fapte bune.

Prin urmare, Fecioara Maria a învățat în Templu să devină ea însăși locaş sfinţit. Nu va izbuti nimeni să trăiască profund un eveniment, dacă nu-l întâmpină cum se cuvine. Fecioara Maria se pregăteşte în Templu tocmai în vederea acestui unic eveniment din istoria umanităţii: întâlnirea cu Mântuitorul Hristos. Ea iese din obişnuitul cotidian oferindu-și, cu toată disponibilitatea, fiinţa plenară pentru a-L naște pe Cel mai presus de fiinţă.

Nu există nici o mărturie că ducerea la Templu a firavei fecioare s-a făcut chiar în ziua de 21 noiembrie - la șapte zile, deci, de la începerea postului Crăciunului. Se pare că Sfinții părinți au ales această dată ca să ne învețe un lucru foarte important: pregătirea sufletelor noastre spre a deveni peşteră sfinţită, în care să Se nască duhovniceşte Hristos, Pruncul Dumnezeiesc.

Așadar, să o însoțim duhovnicește pe prunca Maria, care pășește sfios spre Sfânta Sfintelor, iar noi, cu inimă smerită, să călătorim către Betleemul cel tainic al sufletelor noastre, unde-L vom întâlni pe Dumnezeu copilul.

Arhimandritul Mihail Daniliuc - Schitul Vovidenia, file de istorie (I)

O veche istorie locală glăsuiește că Maica Domnului a încredințat spre pază și ocrotire câtorva pustnici un izvor cu apă vindecătoare, aflat nu departe de Schitul Vovidenia, spre a-și obloji neputințele trupești. Ca semn de recunoștință, călugării au zidit în preajma izvorului tămăduitor o mică așezare monahală pusă sub proteguirea Născătoarei de Dumnezeu.

Ca orice ctitorie, Schitul Vovidenia al Mănăstirii Neamț are pagini de istorie ce așteaptă a fi repuse în lumină: una dintre ele se leagă de familia Gosan, care a ridicat, în Poiana liniștii, primul locaș de cult atestat documentar, pe la începutul secolului al XVII-lea. Pisania veche a bisericii de astăzi a schitului menționează că la Vovidenia, până la biserica actuală, au mai existat cel puțin trei: pe una, aflată sub ocrotirea Sfântului Spiridon, a construit-o banul Atanasie Gosan; continuând tradiția înaintașilor săi, el a arătat dragoste pentru smeritul schit numit cândva Spirea, de la hramul așezării, sau Slătiorul, de la pârâul cu apă sărată și sulfuroasă „născut" din izvorul cunoscut în zonă drept Puturosul sau Izvorul tămăduirii, grație proprietăților curative ale apei sale.

Deși primele dovezi scrise despre Schitul Vovidenia datează de la începutul secolului al XVIII-lea, totuși, tradiția vorbește despre viața monahală de aici încă din

veacul al XVI-lea; informaţia, preluată de scriitorul Mihail Sadoveanu, o regăsim în paginile cunoscutului roman Frații Jderi.

O veche istorie locală glăsuiește că Maica Domnului a încredințat spre pază și ocrotire câtorva pustnici un izvor cu apă vindecătoare, aflat nu departe de Schitul Vovidenia, spre a-și obloji neputințele trupești. Ca semn de recunoștință, călugării au zidit în preajma izvorului tămăduitor o mică așezare monahală pusă sub proteguirea Născătoarei de Dumnezeu. Acolo ar fi mers însuși bine credinciosul voievod Ștefan cel mare și sfânt să folosească apa binefăcătoare pentru a-și obloji rana de la picior, dobândită în anul 1462, în lupta de la Chilia, pe când încerca să readucă cetatea de la gurile Dunării în stăpânirea Țării Moldovei.

Păzitorii neprețuitului dar primit de la Împărăteasa cerului au ridicat în tihnita poiană din preajmă un mic așezământ monahal ce se cuvenea să aibă și o biserică; cel hotărnicit a o ctitori a fost banul de vistierie Ursu Gosan, frate cu Nicolae Postelnicul și cu preotul zugrav Ursu, care a pictat icoanele din catapeteasma bisericii din Oprișeni, județul Iași. Ursu Gosan se căsătorise cu Anastasia, fata lui Panaite Pârcălabul, având împreună cu ea patru copii: Hurmuzaghi, Maria, Atanasie și Ilinca. Om înstărit, pe lângă slujba la vistierie, se ocupa cu diverse tranzacții funciare ori imobiliare, activitate în urma căreia și-a sporit averea în chip cinstit, din moment ce domnitorul de atunci al Moldovei, Grigore Ghica, îi dădea „uric de întăritură, neclătit”.

De altfel, opisurile vremii arată generozitatea lui Ursu Gosan Vornicul față de copiii săi, prin rânduirea, la căsătoria acestora, a unor dote (zestre) considerabile. De aceeași dărnicie s-au bucurat și monahii din mica obște închegată în proximitatea Mănăstirii Neamț: însemnările rămase vorbesc despre construirea unei biserici din lemn, cu hramul Sfântului Spiridon, având drept ctitori familia Gosăneștilor. Vlădicul Narcis Crețulescu, bun cunoscător al istoriei lavrei nemțene și a schiturilor sale, în cartea Inscripțiile de la Mănăstirea Neamț, adaugă următorul amănunt: „vechii Gosănești au înzestrat schitul Slătiorul cu moșia Mărăței din Piatra Neamț”.

Din respect pentru dania părintelui său, Atanasie Gosan, pe la 1758, a continuat să poarte de grijă smeritului schit, devenit între timp Vovidenia, prin grija și rectitoria lui de către episcopul Ioanichie Hasan al Romanului, cel care își începuse viața călugărească, în primii ani ai secolului al XVIII-lea, la Schitul Slătiorul sau Spirea. Ajuns după ceva vreme egumen al schitului, stareț al Mănăstirii Neamț, apoi, din 1747, episcop la Roman, Ioanichie nu putea să uite locul devenirii sale călugărești. De aceea l-a reînnoit prin zidirea unei biserici, a câtorva chilii și dependințe,

schimbându-i chiar denumirea, după noul hram. Este interesant de reținut că noul ctitor acceptă ca, nu mult după sfințirea locașului închinat „Intrării în biserică a Maicii Domnului”, popular Vovidenie sau Ovidenie, banul Atanasie Gosan, fiul lui Ursu Gosan, să ridice, la rându-i, o altă biserică la schit, probabil în amintirea ctitoriei vechi a Gosăneștilor, clădită de banul Ursu sau poate chiar de vreunii strămoși ai vestitei familii boierești, locaș ce va păstra hramul Sfântului Spiridon.

Atanasie Gosan a urmat tatălui, Ursu, nu doar în dregătorie, ci și în modalitatea de a agonisi, de a-și spori averea. Născut pe la 1728, la scurt timp după ce a împlinit 22 de ani, s-a căsătorit cu Ana, fiica lui Toader Nacul - logofăt de vistierie, primind ca zestre din partea socrului o casă cu grădină în spatele Bisericii Banu din Iași, pe atunci Ulița Sârbească, acum strada Lăpușneanu. Din această căsătorie, banul Gosan a avut patru fete și doi băieți: Catrina, Smaranda, Parascheva, Elena, Ștefan și mezinul, Atanasie sau Tanasă, după numele tatălui. Opisurile vremii dau mărturie că Atanasie-tatăl prin muncă cinstită a cumpărat moșii la Mădârjac, în ținutul Iașilor, la Todirești, din partea Sucevei, la Cucuteni, în plasa Romanului, dar s-a arătat la fel de generos și cu bisericile ctitorite de predecesorii săi, între care Schitul Slătiorul, viitor Vovidenia, din proximitatea Mănăstirii Neamț.

Pe când s-a născut mezinul familiei, Atanasie, Moldova trecea prin vremuri tulburi: interminabilul război ruso-turc afecta viața moldovenilor. Mai mult, pe la 1771, țara Mușatinilor a fost lovită de ciumă, situație care a determinat familia Gosan să caute scăpare prin nordul Bucovinei, pe moșia Todirești. La câțiva ani, pe 20 decembrie 1776, nu știm dacă răpus de temuta maladie sau de vreo altă boală, Atanasie, la doar 48 de ani, trece la cele veșnice.

Văduva lui, numită de cei apropiați „paharniceasa Anița”, și-a crescut fiul cel mic, de doar șapte ani, în credință și cu dragoste pentru valorile familiei. Se pare că ciuma l-a răpit și pe Ștefan, fiul mai mare al lui Atanasie cel bătrân, încât mezinul familiei a rămas singurul descendent de parte bărbătească din neamul Gosan: el avea să ducă mai departe bunul nume al cunoscutei familii de boieri.

Însemnările vremii ne dau mărturie că Atanasie cel tânăr s-a instruit la o școală grecească din Iași, pregătindu-se să devină slujitor al vistieriei domnești, ca și tatăl său.

Apropiindu-se de ceasul plecării din această lume, bătrâna paharnicească Ana îi dă ultimele sfaturi copilului ei: „Biserica să o păzești, pe Dumnezeu să-L iubești, poruncilor Lui să urmezi, de nimeni rău să nu vorbești, milostenie, pe cât e cu putință, să faci, că în viața viitoare unde avem a merge, veșnic a viețui fericiți,

acolo ne vom lua lauda și plata de la Cel de Sus”. Pe la 1803, Ana a trecut la cele veșnice, fiind înmormântată în pridvorul Bisericii Talpalari, lângă soțul ei, Atanasie cel bătrân.

Tânărul logofăt, apoi ban, Atanasie a urmat întru toate sfaturile mamei sale, încât din averea familiei a ajutat mai multe biserici din ținutul Iașilor, ca Banu sau Talpalari dar, în mod deosebit, a continuat să poarte de grijă vechii ctitorii a înaintașilor săi de la Vovidenia - Neamț.

Grija specială a purtat-o Schitului Vovidenia, unde, între timp, vlădica Ioanichie a rectitorit așezarea, dar a îngăduit ca familia Gosăneştilor să-și îngrijească vechea biserică purtând hramul „Sfântul Spiridon”. Pe la 1790, banul Atanasie, menționează vechea pisanie a schitului, a ctitorit o nouă biserică, tot din lemn, închinată aceluiași sfânt proteguitor ales cu peste o sută de ani în urmă de bunicul său, Ursu Gosan.

La 31 mai 1800, Atanasie s-a căsătorit cu Ruxanda, fiica pitarului Iordachi Iurașcu, frate cu Vasile Iurașcu din Joldești, Botoșani, bunicul după mamă al poetului Mihai Eminescu. Opisurile vremii menționează că, la doar 15 zile de la nuntă, tânărul ban a mers la Schitul Vovidenia pentru a aduce cinstire Maicii Domnului și Sfântului Ierarh Spiridon pentru binefacerile revărsate asupra lui și a familiei sale.

Ca mulțumire „pe toate milele ce am primit cu ajutorul Maicii Domnului și a Sfântului și marelui făcător de minuni Spiridon, afierosesc sfântului Schit Vovidenie două cârciume în Târgu Frumos, cu case, cu pivniță, cu grajduri, pentru pomenirea mea și a soției mele și a părinților mei”.

În luna octombrie, ziua 10, prin hrisov domnesc își întărea daniile, cu hotărârea ca nimeni din neamul lui să nu poată schimba sau vinde aceste donații făcute schitului, care „să fie stătătoare în veci la acest sfânt schit”.

Arhimandritul Mihail Daniliuc - Schitul Vovidenia, file de istorie (II)

Rucsandra, soția lui Atanasie Gosan, unul din ctitorii principali ai Vovideniei, era fiica lui Iorgu Iurașcu, fratele lui Vasile Iurașcu, bunicul după mamă a lui Eminescu. După moartea soțului, Rucsandra intră în cinul monahal la Mănăstirea Văratic, cu numele de călugărie, Epracsia.

La început de secol XIX, banul Atanasie Gosan continua să poarte aceeași dragoste Schitului Vovidenia ca și predecesorii săi, care au făcut danii și au durat biserică la smerita așezare monahală.

Din însemnările vremii aflăm că Atanasie Gosan, fidel slujitor la curtea domnească, a urcat din slujire în slujire, fiind numit judecător, diac de vistierie, apoi stolnic, timp în care Mitropolia Moldovei avea în frunte un luminat ierarh, Veniamin Costachi, cel care înființase în 1803 primul seminar teologic la Mănăstirea Socola de lângă Iași.

După doar trei ani de existență, școala cunoștea deja neajunsuri, din pricina lipsei unei finanțări adecvate. De aceea, ctitorul ceru ajutorul boierilor țării pentru

salvarea seminarului. Sfatul boierilor, în prezența domnitorului, a hotărnicit să sprijine ctitoria lui Veniamin, considerând-o „spre podoaba și folosul patriei". Milostiv, Atanasie Gosan se învoiește să ofere câte 4 lei pentru fiecare pogon de vie aflat în proprietatea sa în ținuturile învecinate Mănăstirii Socola.

Cum moșia Gosăneștilor din această parte a Iașilor se întindea pe câteva zeci de hectare, îl putem considera pe Atanasie unul dintre marii binefăcători ai Seminarului Veniamin. Ba mai mult, după ce biserica chinoviei de la Socola - ctitorită de Sultana, fiica lui Alexandru Lăpușneanu Vodă - a devenit capelă destinată elevilor seminariști, sătenii din podgoria Socolei au rămas fără locaș de închinare. De aceea se impunea construirea unei „biserici de mir" lângă cea a mănăstirii, lucru realizat tocmai de Atanasie Gosan, ridicat la rangul de paharnic din 1813.

La 16 martie 1819, biserica era gata de sfințire, de vreme ce boierul rânduiește pomelnic spre știință în viitor: „Acest pomelnic s-au dat spre în veci pomenire la sfânta biserică de mir de pe moșia Socolii, undi se prăznuiește hramul Nașterii Maicii prea curate Fecioare, care biserică cu agiutoriu milostivului Dumnezeu s-au zidit din temelie de mine păcătosul Atanasie Gosan, biv vel căminar și dieac de vistierie".

Dragostea deosebită față de sfintele locașuri se dovedește o constantă în viața boierului Atanasie, care-și făcuse un obicei din a ajuta bisericile de pe moșiile sale, și nu numai, ca semn de recunoștință adusă lui Dumnezeu pentru cele ce primise și sporise în decursul vieții. De milostivirea lui s-a bucurat și biserica de pe moșia Mădărjești, din ținutul Iașilor, ctitorită de unul dintre nepoții săi, Paharnicul Nicolae Dramă. Atanasie înzestrează acest sfânt locaș cu diferite odoare: o Sfântă Evanghelie, având coperțile argintate, o cădelniță de argint, un potir, un policandru și alte bunuri necesare slujirii.

La Mănăstirea Văratec, banul Atanasie avea o nepoată, monahia Epracsia Gosan; purtându-i o dragoste filială, se îngrijea de toate cele trebuincioase acesteia: i-a construit chiar o casă cu chilii încăpătoare, ce-l costase 3.000 de lei.

În 1820, mult iubitorul de locașuri sfinte Atanasie a ctitorit o nouă biserică în satul Soloneț, comuna Bivolari din județul Iași. Pisania bisericii glăsuiește: „acest sfânt locașu, unde se cinstește și se prăznuiește hramul Sfântului prooroc Ilie, din temelie s-au zidit de Căminarul Tănasie Gosan, împreună cu soția dumisale Rucsandra, cu toată cheltuiala și osârdia dumilor sale, spre vecinica pomenire".

Se pare că Ruxandra, soția căminarului, nu i-a putut dărui nici un urmaș. De aceea, Atanasie a hotărât să crească mai mulți „copii de suflet” (Maria, Ilincuța, Toma Polcovnicul, Rarița, Epracsia, Enachi, Ileana), cărora le-a asigurat un viitor bun, dăruindu-le dotă îmbelșugată la vremea căsătoriei.

În iunie 1831, Atanasie, ridicat de ceva vreme la rangul de „ban”, a trecut la cele veșnice - răpus de holeră la doar 59 de ani - pe moșia sa de la Mădărjești, ținutul Iașilor, acolo fiind și îngropat.

În testamentul său, o fidelă oglindă unei vieți puse în slujba țării, a Bisericii, dar și a semenilor, amintește de toate locașurile de cult ctitorite sau ajutate de el, între care și Schitul Vovidenia, rânduindu-i 550 de lei, iar anual câte 50 de lei, ce se vor da la ziua pomenirii Sfântului Spiridon.

La scurt timp după moartea soțului, jupâneasa Rucsandra s-a călugărit la Mănă-stirea Văratec, cu numele de Epracsia, mutându-se în lumea de dincolo la 19 ianuarie 1843. Neavând urmași, familia Gosan s-a risipit, dar a rămas înscrisă în cartea vieții prin dragostea arătată Bisericii lui Hristos din binecuvântata Moldovă.

Predica Înaltpreasfințitului părinte Calinic - Intrarea în biserică a Maicii Domnului

Înaltpreasfințitul Calinic,
arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

Prea cuvioşi şi prea cucernici părinţi, iubiţi credincioşi şi credincioase, cititori şi cititoare, sărbătoarea de astăzi aminteşte de momentul intrării Maicii Domnului în templul din Ierusalim. Este o sărbătoare care, asemenea celorlate sărbători dedicate Maicii Domnului, cu excepţia Bunei Vestiri, nu are temei scripturistic, ci doar patristic. Şi, totuşi, Sfântul Maxim mărturisitorul consideră versetul 11: „Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta" şi versetul 16: „Aduce-se-vor Împăratului fecioare, în urma ei, prietenele ei se vor aduce Ţie" din Psalmul 44 drept temeiurile scripturistice ale acestei sărbători.

Versetul 11, spune Sfântul Maxim mărturisitorul, învaţă despre aşezarea Maicii Domnului de-a dreapta lui Dumnezeu, în Sfânta Sfintelor; versetul 16 anticipează atât momentul intrării, cât şi fastul şi bucuria primirii Maicii Domnului în templul din Ierusalim.

Sfântul Grigorie de Nyssa, fratele Sfântului Vasile cel mare, spune că Intrarea Maicii Domnului în biserică se sărbătorea chiar înainte de secolul al IV-lea; Sfântul Andrei Criteanul (secolul al VII-lea) vorbeşte despre felul în care se ţinea sărbătoarea la Ierusalim, iar Sfinţii Gherman şi Tarasie (secolul al VIII-lea) au rostit

cuvântări cu prilejul acestei sărbători. În Apus, acest praznic închinat Maicii Domnului s-a serbat pentru prima dată la Avignon, în 1374, în timpul papei Grigorie al XI-lea, răspândindu-se în timpul papilor Sixt al IV-lea şi Sixt al V-lea (sec. XV-XVI).

Cât priveşte ziua de 21 noiembrie, ea reprezintă sfinţirea bisericii cu hramul Intrarea Maicii Domnului în biserică, construită nu departe de ruinele templului de către împăratul bizantin Iustinian cel mare.

Aşadar, împlinindu-se trei ani de la naşterea Mariei, Sfinţii părinţi Ioachim şi Ana, voind a împlini cu fapta ceea ce au făgăduit cu cuvântul, au plecat, cale de trei zile, din Nazaretul Galileii la Ierusalim, pentru a o încredinţa pe Maria templului.

Sigur, nu este vorba de templul înălţat de Solomon, care a fost distrus de Nabucodonosor pe la 587 î.d.Hr., ci de templul construit de Zorobabel abia după 70 de ani de la distrugerea primului, în 517 î.d.Hr.

Răsfoind paginile Arheologiei biblice, aflăm că, până la construirea templului în Ierusalim, oamenii L-au adorat pe Dumnezeu numai în locurile în care Dumnezeu li S-a revelat. Aşa au fost ridicate jertfelnice de către Cain şi Abel, de către Noe şi de către patriarhi, fie la Sichem ori Betel, fie la Mamvri, Beer-Şeba, Ghilgal, Şilo, Miţpa, Ofra, Dan sau Ierusalim. Aşa a fost Cortul mărturiei, ridicat după planul lui Dumnezeu de către Beţaleel şi Oholiab, care a însoţit poporul ales până la intrarea acestuia în Canaanul Făgăduinţei; aşa au fost ridicate apoi sinagogile, temple în miniatură, întemeiate în jurul profeţilor, în timpul exilului, dar şi după întoarcerea din exil.

Templul a fost construit de Solomon, la recomandarea profetului Natan, după un plan al lui Dumnezeu, în decurs de şapte ani; avea 11 m lungime, 16 m lăţime şi 33 m înălţime, la care se adăugau anexele din curtea exterioară. El cuprindea un vestibul, aula, Sfânta şi Sfânta Sfintelor, separate de doi pereţi din lemn de cedru primit de la Hiram, regele Feniciei, încrustaţi cu heruvimi şi motive florale, placate cu aur.

Până la intrarea în templu trebuiau urcate 15 trepte. Ritualul cerea ca iudeii să se oprească pe fiecare treaptă, pentru a rosti câte un psalm din „Psalmii treptelor (119-133)".

În curtea interioară a Tempului, care se mai numea şi curtea preoţilor, se afla altarul arderii de tot, un vas destul de mare cu apă pentru spălările rituale - numit

Marea de aramă - şi alte zece vase mai mici, care serveau la spălarea animalelor pentru jertfă; în faţa Templului se aflau două coloane cu capiteluri florale din lotus sculptat.

În Sfânta se afla altarul tămâierii, o masă din cedru, placată cu aur, pe care se aflau pâinile punerii înainte şi zece candelabre din aur. Iar în Sfânta Sfintelor se afla Chivotul Legii, un chivot în care se păstrau Tablele Legii, mărturie despre revelaţia lui Dumnezeu şi a voii Lui pe Muntele Sinai. Chivotul era considerat tronul lui Dumnezeu, fiind o dovadă a propriei Sale prezenţe, revelaţii şi existenţe.

Însă templul lui Solomon a fost de nenumărate ori profanat şi jefuit, până când Nabucodonosor l-a dărâmat din temelii (587 î.d.Hr.). Abia după şaptezeci de ani (517 î.d.Hr), Zorobabel, la îndemnul profeţilor Agheu şi Zaharia, a refăcut atât templul, cât şi anexele, arhiereu fiind Iosua. Acesta este templul în care a intrat Maica Domnului la vârsta de trei ani.

Templul avea nouăzeci de camere, dispuse pe trei paliere, spune istoricul Iosif Flavius, încăperi în care, într-o parte, locuiau fecioarele care erau date spre slujba lui Dumnezeu, până la o vreme; în cealaltă parte, locuiau văduvele, cele care se făgăduiau să-şi păzească curăţenia până la sfîrşitul vieţii, precum proorociţa Ana, fiica lui Fanuel; într-o altă parte, locuiau bărbaţii şi, în sfârşit, într-o latură separată, locuiau pelerinii săraci, care veneau de departe pentru închinare.

În locaşul fecioarelor a fost rânduită şi Maria; aceste fecioare care au fost rânduite pe lîngă dânsa erau fecioare iscusite în ale Scripturii şi în lucrul mâinilor, pentru ca - după obiceiul evreilor - încă din copilărie să se deprindă atât cu învăţăturile sfinte, cât şi cu lucrul mâinilor (rucodelii).

Ajunsă la Templu - spune Fericitul Ieronim - Maria singură, fără oprire, a urcat cele 15 trepte care duceau spre uşa de intrare. Şi ajungând la treapta cea de sus, Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, i-a dat Mariei, fiind desăvârşită în ceea ce priveşte darul lui Dumnezeu, loc de rugăciune, spre deosebire de celelalte fecioare, în Sfânta Sfintelor, consemnează scrierile apocrife.

Astfel a fost dusă la templul Domnului Fecioara Maria, în care a rămas până la vârsta de cincisprezece ani, ocrotită fiind de Arhanghelul Gavriil, care îi descifra tainele Scripturilor, pregătind-o pentru înalta chemare rânduită de Dumnezeu de a-L naşte pe Fiul Său.

Intrarea Maicii Domnului în biserică anticipează intrarea noastră în Biserică prin Sfintele Taine şi, de ce nu, definirea noastră ca persoane, chemate să fim în permanentă comuniune cu Dumnezeu.

Înaltpreasfințitul Ioachim, arhiepiscop al Romanului și Bacăului - Alături de Maica Domnului, ne pregătim pentru întâlnirea cu Hristos

La doar câteva zile după începerea postului Crăciunului, care este o perioadă de pregătire duhovnicească pentru întâlnirea cu Hristos în sălașul pregătit înlăuntrul nostru, Biserica prăznuiește Prezentarea Maicii Domnului la Templul din Ierusalim.

Sărbătoarea de astăzi ne amintește de momentul din viața Fecioarei Maria în care sfinții săi părinți, Ioachim și Ana, au dus-o la Templul din Ierusalim, unde a trebuit să rămână pentru a se pregăti, spunem noi, pentru momentul unic al Buneivestiri, episod relatat în lucrarea apocrifă numită Protoevanghelia lui Iacov. Așadar, Fecioara, astăzi, intră în templu, însoțită de tinere fecioare purtând făclii aprinse și în cântarea îngerilor. Ea va rămâne aici pentru a învăța smerenia, răbdarea și ascultarea.

„În Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată...”

În acea epocă, momentul aducerii la templu a primilor născuți ai lui Israel era un moment încărcat de solemnitate. Cu atât mai mult, evenimentul era unul important pentru dumnezeieștii părinți Ioachim a Ana, în viața cărora prunca Maria venise ca răspuns la rugăciunile înălțate întru răbdare către Dumnezeu vreme îndelungată. Momentul capătă o încărcătură și mai mare prin faptul că Prunca Maria a fost dusă de către Zaharia în Sfânta Sfintelor, cea mai sfântă încăpere a Templului din Ierusalim, unde putea intra doar Marele Preot, o singură dată pe an. Acest moment ne

poate ajuta să înțelegem măcar parțial câte minuni a făcut Dumnezeu de-a lungul timpului, spre mântuirea oamenilor.

Cu privire la acest praznic împărătesc știm multe lucruri, căci pe parcursul anului liturgic Sfinții părinți au stabilit multe sărbători dedicate Fecioarei Maria, care marchează fiecare moment important al vieții sale, acestea fiind modalități prin care Biserica înțelege să preacinstească pe cea care a fost aleasă de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-I fi Mamă.

Însă praznicul Intrării în biserică a Maicii Domnului este un bun prilej pentru a vorbi despre Biserică și intrarea noastră în ea.

Intrarea Preasfintei și pururea Fecioarei Maria în Templul din Ierusalim a fost, după cum am spus, un fapt necesar mântuirii noastre. La rândul nostru, noi cei care îi urmăm Maicii lui Dumnezeu și care credem în ajutorul său nemăsurat, trebuie să facem asemenea. Cu toții este necesar să venim în casa Domnului nostru, unde ne putem elibera de toate grijile acestei lumi.

Dar pentru a putea demonstra necesitatea intrării noastre în Biserică, trebuie mai întâi să răspundem la întrebarea: „Ce este pentru noi Biserica?”, pentru ca apoi să aflăm de ce este atât de important să intrăm în ea.

Ce este Biserica și de ce trebuie să intrăm în ea?

Mai întâi, așa cum am spus, Biserica este Casa lui Dumnezeu. Biserica este un loc Sfânt, căci Sfânt este Întemeietorul său. Sfințenia Bisericii vine din altarul său unde se află depus pentru veșnicie Trupul lui Hristos. În fiecare Sfântă Liturghie altarul devine mormântul Mântuitorului din care Hristos învie făcând posibilă și învierea noastră în Împărăția Cerurilor. Biserica rămâne până la sfârșitul veacurilor o poartă către cer pentru toți cei care încearcă să împlinească asemănarea cu modelul suprem care este Domnul Nostru Iisus Hristos.

Biserica este cu adevărat un colț de Cer pe Pământ, căci aici putem fi mereu aproape de Maica lui Dumnezeu și de toți sfinții, care din veac au bineplăcut Domnului: „În Biserica slavei Tale stând, în cer ni se pare a sta” (Troparul Utreniei din prima zi a Postului mare).

Privind dintr-o altă perspectivă, Biserica este un loc omenesc unde sunt reglementate raporturile dintre oameni și Dumnezeu. Aici găsim izvorul care ne dă puterea de a rezista tuturor încercărilor, angoaselor, grijilor și slăbiciunilor vieții.

Biserica este nava unde ne putem adăposti de toate furtunile care își fac apariția pe marea vieții. În afara Bisericii nu există mântuire, spune Sfântul Ciprian al Cartaginei.

Pe de altă parte, Biserica rămâne pentru veșnicie o școală a credinței, nădejdii și dragostei. Aici aflăm că Dumnezeu este salvarea noastră, că Domnul nostru Iisus Hristos se jertfește pentru păcatele noastre, că Sfântul Duh sălășluiește în noi sfințindu-ne sufletele.

Aici, în Biserică, la această școală sfântă, învățăm cum putem deschide ușile pocăinței, cum putem afla calea mântuirii și cum putem ajunge între aleșii lui Dumnezeu.

Biserica este și izvor de vindecare. Aici aflăm medicamentul de viață dătător, care vindecă și trupul și sufletul în același timp. Nu există boală de nevindecat pentru acest medicament pentru suflet și trup, pe care ni-l dăruiește Iisus Hristos. Cel care caută vindecare cu credință, va găsi fără îndoială alinare, căci El însuși a spus: „cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată" (Ioan 6, 35) „şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară" (Ioan 6, 37).

Mai există o perspectivă asupra Bisericii care trebuie amintită aici. În Biserică funcționează un tribunal corect. Toate sentințele date de preot la scaunul de spovedanie sunt confirmate și vor fi aprobate la Scaunul Înfricoșătoarei Judecăți de către Hristos, în cer. Aici noi trebuie să pregătim răspunsurile pe care le vom da la Judecata finală. Aici, în Biserică, învățăm ce trebuie să facem în această lume, ca la Judecata Universală să avem parte de mila lui Dumnezeu.

În final, trebuie să adăugăm că Biserica este locul unde ne putem întâlni cu cei plecați dintre noi: părinți, frați și surori, moșii și strămoșii noștri, pe care Dumnezeu i-a chemat la sine, pe fiecare la timpul său.

Aici, în acest loc sfânt, se regăsesc toți sfinții care și-au găsit odihna în credință. Noi, credincioșii, în rugăciunile noastre vorbim și suntem în comuniune cu aceștia. Ne bucurăm împreună cu ei și gustăm din slava Domnului. Iată, așadar, ce bine așază Domnul lucrurile. Ne dă astfel șansa să fim în comuniune cu aproapele nostru, și nu departe. Această comuniune în iubire este adevărata viață în Hristos, viață cerească într-un colț de pământ.

Să fim cu luare aminte la pregătirea noastră pentru întâlnirea cu Dumnezeu

Totodată, sărbătoarea de astăzi este un bun prilej de a medita la momentul primirii Botezului de către fiecare dintre noi, deoarece această taină este numită ușa de intrare în Creștinism și împreună cu Taina Mirungerii și a Euharistiei constituie tripticul tainelor de inițiere în viața spirituală. Botezul este taina prin care devenim membri ai Bisericii îmbrăcând veșmântul curăției și fiind renăscuți la o nouă viață în Hristos. Astfel reînnoiți, după chipul lui Adam cel nou, suntem chemați să călătorim împreună cu Hristos Pelerinul pe calea acestei lumi, care nu este altceva decât un pridvor al Împărăției Cerurilor. În acest pridvor al lumii ne consumăm viețuirea pregătindu-ne, asemenea Fecioarei Maria în Templu, pentru a primi înlăuntrul nostru pe Cel pe care cerurile nu-L pot încăpea, făcând din trupul nostru templul prezenței Sale transfiguratoare.

De asemenea, sărbătoarea de astăzi este o invitație la a fi cu luare aminte la pregătirea noastră pentru întâlnirea săptămânală cu Dumnezeu în biserică, în cadrul liturgic, și la păstrarea sufletelor în stare de permanentă curăție spirituală. Slujbele Bisericii sunt mediul în care ne putem păstra ființa într-o permanentă stare de veghe asemenea fecioarelor înțelepte (Matei 25, 1-13) pentru a întâmpina venirea lui Hristos-Mirele în viața noastră și a pregusta din starea de bucurie a sfinților din Cămara de nuntă a Împărăției Cerurilor, încă din lumea aceasta. În același timp, slujbele bisericii au darul de aduna trecutul și viitorul într-un prezent continuu care ne așază în fața lui Hristos - Marele Arhiereu - Cel care în fața noastră Se naște, pătimește și înviază, fiind contemporan cu noi, coborând cerul pe pământ și înălțând lumea în Biserica slavei Sale.

Nu în ultimul rând, sărbătoarea de astăzi este o chemare la introspecție, la a reflecta la starea de curăție întâlnită în copilărie, la bucuria viețuirii în nepătata stare a inocenței pruncilor, deoarece aceasta este măsura duhovnicească a celui care se pregătește să-L întâlnească pe Dumnezeu, nevinovăția pruncilor și blândețea porumbeilor (Matei 10, 16), nu întâmplător Hristos Domnul ne învață zicând: „Dacă nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18, 3).

Așadar, astfel putem înțelege invitația adresată și nouă de a intra în biserică, așa cum altă dată Maica Domnului a intrat în templul din Ierusalim, pentru a fi în comuniune cu toți sfinții, în pace. De aceea se cuvine să încheiem cu această rugăciune: ***„În Biserica slavei tale stând, în cer ni se pare a sta, Născătoare de Dumne-zeu, ceea ce eşti uşă cerească, deschide-ne nouă uşile milei tale.” Amin!***

Sursa: eprb.ro

Mitropolitul Neofit îndeamnă la organizarea în parohii a unor lanţuri de citire a Psaltirii ca pază în faţa marilor încercări: "Părinţii noştri ne-au învăţat ca în ase-menea clipe să facem multe Liturghii! În fiecare zi! Aşa înfruntau moartea, epi-demiile, războaiele, cutremurele. Ei nu încuiau bisericile, ca acum! Bisericile erau deschise chiar şi noaptea! Şi lumea citea Psaltirea în biserici!"

4.12.2020

Marele păcat al Europei - Predica mitropolitului Neofit de Morfu, la sărbătoarea Sfântului Iakov Tsalikis, în biserica Panaghia Hrisokourdiliotissa

22.11.2020

Traducere Laura Irina Mega

Sfinții nu se roagă pentru sănătate. Pentru că știu că durerea smerește și sufletul. Scopul nostru nu este sănătatea. Scopul nostru este smerenia, doar cu smerenie sufletul nostru este sănătos. Și dacă în acești ultimi ani am trecut prin încercări, e în primul rând din cauza egoismului nostru, a purtării negative, a corupției, a avorturilor multe, a nenumăratelor păcate împotriva firii, din cadrul și din afara căsniciilor.

Sfinții lui Dumnezeu descoperă și spun nu doar profeții (că va avea loc un cutremur, sau un război)… Cel mai important lucru pe care îl spun oamenii lui Dumnezeu este: care este cauza acestor rele care vin? Și în Vechiul, și în Noul

Testament! Sfinții întreabă: care sunt păcatele care au atras mânia lui Dumnezeu, care îngăduie să ne smerim, să se netezească sufletele noastre, ori prin boli, ori la nivel personal, național sau universal, cum e acum pandemia, sau prin diferite războaie care vin, sau cutremure, sau alte probleme ale lumii înconjurătoare?

Părinții noștri, mamele noastre ne-au învățat că în asemenea clipe, în care vedem mânia lui Dumnezeu pentru păcatele nenumărate pentru care nu ne-am pocăit, pe care nu putem să le iertăm, nici să fim iertați pentru ele, să facem multe Liturghii! Ei nu încuiau bisericile, ca acum! Bisericile erau deschise chiar și noaptea! Și lumea citea Psaltirea în biserici! Unul pleca, altul intra, chiar dacă era unul singur, și citea din Psaltire! Dimineața veneau părintele și psaltul să facă Liturghie! În fiecare zi! În fiecare zi! Așa înfruntau epidemia, moartea, războiul, cutremurele.

Acum am devenit europeni!

Marele păcat al Europei, al Europei atee, este că așază rațiunea deasupra credinței!Marele păcat al Europei, pe care îl fac și unii neogreci este că așază rațiunea deasupra credinței! Pe când ortodoxul face altfel: pune deasupra tuturor credința! Credința cea adevărată, încrederea în Dumnezeul Întreit, în Maica Domnului și în Sfinți! Folosește și rațiunea, dar cu discernământ, nu o îndumnezeiește; nu închide bisericile, deschide bisericile; nu împuținează rugăciunea, ci o sporește; nu împuținează postul, sporește postul, multe, multe paraclise și Psaltirea!

Am spus-o și în alte locuri ale eparhiei noastre, să găsiți fiecare în satul unde locuiți zece oameni, pe care să îi puneți să citească zilnic câte două catisme din Psaltire. Să spui: Dimitra, tu să citești prima și a doua catismă, Panaiotis, tu a treia și a patra, Vasillis, a cincea și a șasea. Așa o să citiți în satul vostru, într-o zi, Psaltirea.

Spuneau Sfinții Iakov Tasllikis și Paisie că locul în care se citește în fiecare zi Psaltirea devine fortăreață duhovnicească. Și Liturghii. Slavă lui Dumnezeu că preoții și psalții noștri vor să le facă. Dar avem nevoie și de Psaltire! Să fiți recrutați, fără să vă lăudați că faceți parte din cei zece, să nu știe drepta ce face stânga! Zece oameni ascunși, rugându-se Domnului, citind cele 20 de catisme din Psaltire. Este cea mai puternică rugăciune pe care o are Biserica!

Un alt lucru pe care îl făceau bătrânii noștri era să scoată icoanele și sfintele moaște în litanii [procesiuni]. De ce? Ca să se sfințească aerul! Dacă ne întreabă de ce faceți litanii, care acum sunt interzise? Ca să se sfințească aerul! Pentru că păcatele noastre au murdărit aerul și atmosfera! De asta vă rog acum, cei care doriți, să

scoateți icoana Maicii Domnului Hrisokourdaliotissa, împreună cu moaștele cuviosului David din Evvia, gheronda cel iubit al cuviosului Iakov Tsalikkis, ca să se sfințească aerul, pădurile noastre, satele noastre, să facem această litanie!”

***

Extras din predica mitropolitului Neofit de Morfou în seara sărbătorii Intrării în Biserică a Maicii Domnului, 20 nov. 2020:

(traducere de E. P.)

Ani binecuvântaţi să aveţi! Maica Domnului să ne păzească pe toţi, să ne fie tuturor exemplu prin marea şi minunata sa grabnică dorire de a intra în Sfânta Sfintelor de la vârsta de 3 ani, ca să se pregătească astfel să poarte în pântecele său pe Fiul lui Dumnezeu, pe Hristos, Domnul nostru.

Nu voi spune cuvinte multe în seara aceasta, aproape că nu aş vrea să vorbesc de-loc. Mi-a plăcut foarte mult Vecernia din această seară, aşa cum au cântat-o psalţii şi arhidiaconul nostru, mi-a plăcut Imnul de slavă pentru Maica Domnului. Să ştiţi că toate aceste cântări care le cântăm în Biserica au fost scrise de oameni sfinţi. Asta am auzit-o de la Sfântul Iacov Tsalikis, care a trecut la Domnul pe 21 no-iembrie 1991.

Îmi amintesc cum, într-un an, cânta împreună cu doctorul său, Niko, din Volos. Noi eram mai tineri pe vremea aceea, ajutam şi noi cât puteam la Psaltire. Dar doctorul, om învăţat, ştia foarte bine să psalmodieze, de asemenea şi Gheron Iacov avea voce bună. Şi cum cântam, un vers din Catavasiile Învierii i-a atras atenţia doctorului, care s-a întors şi i-a zis admirativ părintelui său duhovnicesc: “Ghe-ronda, ce oameni erau aceştia care au scris asemenea cuvinte, cu asemenea profun-zime duhovnicească!”

Sfântul Iacov a zâmbit atunci şi i-a spus doctorului: “Măi, Nico, eu ştiam că eşti om deştept! Tu crezi că toate acestea au fost scrise de oameni? Este cu putinţă ca nişte oameni să poată scrie astfel de cântări?”

“Păi cine le-a compus? Scrie şi în cărţi: Cântarea lui Ioan Damaschinul, Teofan poetul, Iosif imnograful, Roman Melodul.“ Toţi aceştia să ştiţi că sunt Sfinţi.

“Da, copile, i-a răspuns Gheronda Iacov. Sfinţii le-au scris, sfinţi care erau şi oa-meni învăţaţi. Dar ei nu le-au scris singuri. Lângă aceştia trimitea Însuşi Hristos un

Înger care să îi îndrume şi să îi inspire. Şi cum făceau o mică greşeală, îi spuneau Îngerii Sfântului Ioan Damaschin: “Părinte Ioan, aici ai greşit. Corectează!”. Erau, aşadar, sub îndrumarea Îngerilor. Nu doar sub îndrumarea şi lumânarea Sfântului Duh, pe care Îl aveau înlăuntrul lor, ci şi sub îndrumarea Îngerului pe care îl aveau lângă ei, pe care îl vedeau şi cu care vorbeau.” Se întoarce şi ne spune: “Iată, copiii mei dragi, aşa cum îi vorbesc eu Sfântului David, aşa cum văd câteodată Îngerii când slujesc Sfânta Liturghie, aşa şi ei îi vedeau pe Îngeri.” (…)

Spune poetul în această cântare de laudă un cuvânt care este de mare actualitate astăzi, cu epidemia prin care trecem, cu războaiele care vor veni, şi altele multe pe care le profeţesc oamenii lui Dumnezeu, un cuvânt care ne învaţă să ne îndreptăm nădejdea către Maica Domnului, către Maica Milei şi să îi spunem: “Nepătată, neîntinată, fără prihană, ceea ce eşti slăvită în Cer şi pe pământ…” Maica Domnului este fără de pată, fără de păcat şi la suflet şi la trup. Şi cântarea spune aceste cuvinte foarte, foarte importante pentru vremurile noastre: “Mântuieşte neamul nostru!” De ce să mântuiască neamul nostru? Pentru că noi suntem din acelaşi neam cu Maica Domnului, suntem cu toţii oameni.

Aceasta este cea care i-a dăruit lui Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu nu avea: trupul său şi sângiurile sale. Trupul Maicii s-a unit cu Duhul Sfânt şi astfel S-a întrupat a Doua Persoană a Sfintei Treimi, Domnul nostru, Iisus Hristos, şi a devenit Om-Dumnezeu, astfel ca noi să putem acum să ne împărtăşim cu El, să Îl bem şi să Îl mâncăm în Sfânta Împărtăşanie. Să primim lumina Sa când ne rugăm cu smerenie, cu durere, să Îi cerem ajutor atunci când viaţa noastră este în pericol - fie viaţa noastră pământească, fie viaţa noastră cea veşnică. Ceva ce uităm prea des, mai ales în aceste zile ale coronavirusului. Ne gândim că avem viaţa doar aici, pe pământ. Pe când viaţa noastră cea mai importantă nu este pe pământ. Chiar dacă am trăi 100 de ani, ce sunt aceştia în faţa veşniciei? O picătură. Mai ales dacă vă gândiţi că moartea durează două secunde, cât este nevoie ca să treci peste un mic pod. După aceea, sufletul continuă să trăiască şi să vadă îngeri. Dar dacă merge în iad, însă, va vedea demoni, dacă va merge în Rai va vedea pe Sfinţi. Pe Sfântul Ioachim şi Ana, pe Sfântul Zaharia. Toţi Sfinţii pe care i-aţi chemat în rugăciune cât trăiaţi pe pământ vor veni în faţa voastră ca să vă întâmpine şi să îi cunoaşteţi, toţi.

Gândiţi-vă ce lucru mare! Toate rudele voastre, toţi prietenii voştri care au ajuns în Rai vor veni în faţa voastră ca să vă îmbrăţişeze. Aşadar, cealaltă viaţă este mult mai valoroasă decât cea de acum, dar de felul în care ne purtăm acum, în această viaţă, depinde cum petrecem viaţa noastră veşnică.

Aşadar, acum dăm examene, fie că sunt epidemii, fie că vom fi obligaţi să ne refugiem, fie că ne îmbolnăvim, fie că suntem sănătoşi, dăm examene. Dăm examene în faţa Iubirii, despre cum am învăţat să iertăm, să răbdăm, să ne smerim în faţa celorlalţi, să ne pocăim. Acesta este cel mai mare lucru dintre toate. Să nu păcătuim este cu neputinţă, păcatul este în sângele nostru. (…) Biserica ne învaţă cum să scoatem păcatul dinlăuntrul nostru. (…) Noi suntem părinţi, trebuie să îi învăţăm pe copiii noştri să facă pocăinţă. A păcătui este ceva firesc, toată lumea face păcate. Şi dacă nu vreţi, tot veţi face, pentru că toţi suntem căzuţi. Dar trebuie să învăţaţi să faceţi pocăinţă. Aceasta este învăţătura Bisericii, aceasta este lecţia părinţilor noştri.

De aceea Maica Domnului a intrat în Sfânta Sfintelor, ca să se pregătească pentru acest mare eveniment care este Naşterea Domnului. Părinţii spun că Naşterea Domnului de către Maica Domnului reprezintă o a Doua Facere.

Câtă valoare a avut Cuvântul lui Dumnezeu când a zis: "Să fie lumină!", să se facă pământul şi să se facă tăria şi s-au făcut Cerurile şi pământul, tot atât de mult valorează momentul când Sfântul Duh S-a pogorât peste prea curatul templu al trupului Maicii Domnului. Astfel s-a înnoit întreaga fire. Toată creaţia a primit un nou sens, şi un Doctor care să ne vindece de patimile şi greşelile noastre, şi câteodată şi de bolile trupului nostru. (…) Nu toţi se vindecă trupeşte, cei pe care Domnul vrea să îi urce cu "ascensorul", îi ia la El.

***

I-am zis odată unui profesor, în glumă: "Şi tu eşti aşa nesocotit ca mine, unde îţi este masca? De ce nu o porţi?"

Mă întreabă: "Vă este teamă şi Înaltpreasfinţiei voastre?"

"Nu sunt şi eu om?"

Mi-a zis: "De ce să se teamă ierarhii? Şi jos e viaţa, şi sus e Viaţa."

Ce cuvânt frumos! Problema este când vine ora să luăm "ascensorul", unde vom merge, la subsol sau la un etaj mai de sus, unde să ne ajungă lumina Sfintei Treimi?

&&&

De aceea a intrat Maica Domnului în Biserică. De aceea ea este mântuirea neamului nostru.

Vreau să îl rog pe părintele Varnava ceva. Tot acest cuvânt l-am făcut părinte, ca să îţi încredinţez sfinţiei tale o mică şi frumoasă cruce. Trebuie să găseşti în mijlocul turmei tale, din cele două sate pe care le păstoreşti, (…) aşa cum le-am spus şi celorlalţi părinţi, zece oameni care iubesc rugăciunea. Nădăjduiesc să găseşti zece. Şi pentru că pe tine te iubesc oamenii şi din alte sate poate găseşti şi din alte locuri. Aceşti zece oameni trebuie să facă ceea ce fac şi credincioşii din Mani, din Akaki, Peristeri, Astromeriti, Ipotami. Vreau să faceţi şi voi acest lucru. În toate satele le-am spus la fel. Până va veni pacea în lume, şi nu mă refer doar până când va înceta boala - ştii când va veni pacea, atunci când va înceta al treilea război mondial, care deja a început.

[…]

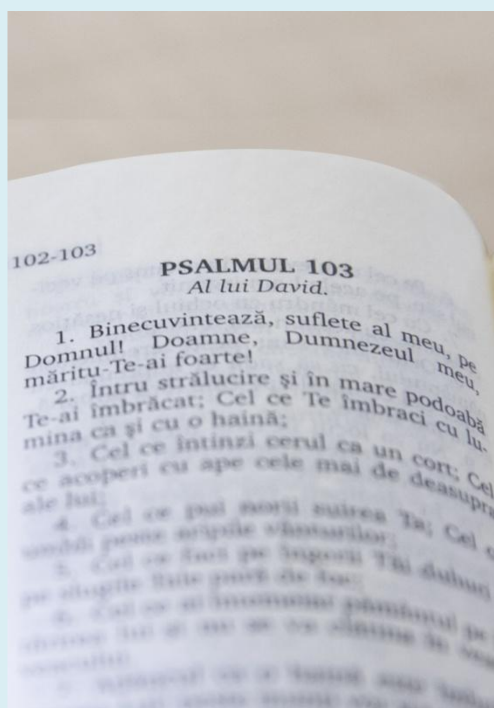
Aşadar, părinte Varnava, aceştia zece trebuie să facă această lucrare: le vei da fiecăruia câte o Psaltire, psalmii lui David, strămoşul Maicii Domnului. El a scris 150 de Psalmi împărţiţi în 20 de Catisme. Cei zece creştini vor citi în fiecare zi toată Psaltirea. Să le împărţi fiecăruia: Dimitrie citeşte prima şi a doua catisma, Gheorghe va citi a treia şi a patra, Ana va citi a cincea şi a şasea, până la a douăzecea Catisma. Dacă vor citi aşa în ficare zi, pentru fiecare creştin rugăciunea va dura 15-20 minute, nu mai mult. La sfârşit să pomeniţi şi nume, de vii şi de morţi. Aceasta lucrare te rog să o înveţi să o facă zece oameni. Şi le vei spune să citească la orice oră din zi pot. Dacă obosesc şi nu mai pot să o facă, să îţi spună ca să găseşti alţii să citească în locul lor. Aceasta va fi cea mai puternică pază în faţa bolilor, a războiului, a fricii, a neliniştii faţă de ce se întâmplă acum şi cele ce vor urma în curând, şi care vor fi mult mai grele decât ce trăim acum.

Aşadar, noi nu trebuie să facem analize sociale, este plin internetul de aşa ceva. Noi trebuie să folosim armele creştinilor. Armele creştinilor sunt postul, rugăciunea, Sfânta Împărtăşanie şi pocăinţa. Zice Dumnezeu: Dacă în fiecare loc găsesc zece oameni (n.tr.: care să lupte), Eu Îmi voi face lucrarea Mea. Tu poţi găsi zece, ştiu ce spun. Găseşte-i pe aceştia zece şi dacă vei găsi şi douăzeci să îi organizezi şi pe ei. Dar să fie responsabili şi să nu vorbească în stânga şi dreapta. Faptele cele bune, întru Domnul, se fac în ascuns, fără orgolii. În tăcere, smerenie şi simplitate. Vă rog să faceţi aceasta şi veţi avea mare binecuvântare în toate satele unde această rugăciune se va lucra.

Binecuvântată este Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, şi acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin!”

Mitropolitul Nicolae al Americii subliniază legătura dintre Ziua Recunoştinţei şi Intrarea în biserică a Maicii Domnului

Iulian Dumitraşcu
26.11.2020

Înaltpreasfinţitul părinte Nicolae, mitropolitul Ortodox Român al celor două Americi, a subliniat într-un mesaj transmis de sărbătoarea națională a americanilor, Ziua Recunoştinţei (Thanksgiving), legătura cu sărbătoarea Intrarea în biserică a Maicii Domnului.

„Fiind stabilită în a 4-a joi a lunii noiembrie, este apropiată de praznicul împărătesc al Intrării în Biserică a Maicii Domnului. Mulțumirea pe care o aducem lui Dumnezeu în această zi de sărbătoare națională poate fi înțeleasă considerând praznicul închinat Maicii Domnului”.

„Troparul sărbătorii ne anunță deja bucuria sărbătorii ca înainte vestire a mântuirii oamenilor în Hristos: Astăzi înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i cântăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Ziditorului”.

„Să ne amintim că Ioachim şi Ana erau oameni cu frica lui Dumnezeu, respectând rânduielile Legii Vechi, dar neavând copii. Ceea ce reprezenta o anumită întoarcere a feţei lui Dumnezeu de la familia lor, după credinţa poporului iudeu”.

„Pe aceşti oameni drepţi şi credincioşi i-a ales Dumnezeu să fie înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu. Căci au făgăduit că copilul cu care Dumnezeu i-ar binecuvânta îl vor dărui slujirii la templu, slujirii lui Dumnezeu”.

„Prin împlinirea făgăduinţei acesteia, nu numai că binecuvântarea lui Dumnezeu s-a revărsat asupra lor, ci darul primit de la Dumnezeu a devenit dar pentru întreaga făptură. Dumnezeu şi-a reîntors faţa către ei, dar şi către întreaga umanitate. Prin împlinirii făgăduinței și-au arătat mulțumirea pentru darul primit de la Dumnezeu”, a evidenţiat Înaltpreasfinţia sa.

În această zi, el a îndemnat la reflecţie şi mulţumire.

„Reflecţie asupra istoriei coloniştilor americani care au căutat un pământ al libertăţii şi al bunăstării. De asemenea, reflecţie asupra istoriei care a urmat şi care a conturat această dorinţă de libertate religioasă a primilor colonişti”.

„Iar reflecţia noastră se cuvine întregită prin mulţumire. Mulţumim lui Dumnezeu pentru binefacerile lui revărsate asupra înaintaşilor, dar şi asupra noastră, dorind să discernem, în acest timp al încercării, rânduiala lui Dumnezeu pentru fiecare din noi și pentru noi toți, comunități creștine răspândite pe pământ american”, a spus ierarhul.

Foto credit: Basilica.ro / Mircea Florescu

IPS Andrei - Pe Dumnezeu îl primim în Biserică

Nov. 20, 2020

Copila nevinovată, de trei ani şi ceva, aşa cum au promis Ioachim şi Ana atunci când Dumnezeu le-a dat-o în dar, a fost dusă într-o toamnă, într-un început de iarnă ca şi acesta, la templul din Ierusalim. Şi n-a fost dusă acolo, aşa cum multe fecioare erau duse pentru a-I sluji lui Dumnezeu, ci, pentru o misiune mult mai înaltă.

Omenirea de mii de ani Îl aştepta pe Dumnezeu. Omenirea fără de Dumnezeu, îndepărtată de Dumnezeu, simţea că nu mai poate trăi şi, atunci, pentru a Se coborî Dumnezeu pe pământ, trebuia pregătită calea, trebuia să se împlinească cele spuse de prooroci. Şi ce-a spus proorocul Isaia? „Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte Fiu şi îi vor pune lui numele Emanuel, adică Dumnezeu este cu noi” (Isaia 7, 14).

A fost adusă Fecioara în templu, pentru ca acolo, în puritate, în sfinţenie, în rugăciuni, în lecturarea cărţilor sfinte, să se pregătească pentru misiunea unică: aceea de a naşte nu un om, ci de a-L naşte pe Dummnezeu, de a deveni Născătoare de Dumnezeu. Acolo s-a pregătit, în biserica din Ierusalim, în templul ridicat de Solomon. Acolo s-a pregătit ani de zile pentru a fi „scară cerească pe care S-a co-

borât la noi Domnul”. S-a pregătit acolo prin post şi prin rugăciune. S-a pregătit acolo pentru ca Dumnezeu să Se poată coborî printre noi, păcătoşii.

Aceasta este învăţătura pe care Sfânta Biserică ne-o propovăduieşte astăzi: Maica Domnului, Maica cerului. S-a pregătit în templul din Ierusalim pentru momentul în care istoria omenirii avea să primească un alt curs, Dumnezeu pogorându-Se pe pământ şi născându-Se din prea sfântul ei sân în Betleemul Iudeii.

Sărbătoarea de astăzi, pe lângă conţinutul dogmatic, are şi un înţeles moral. Nu numai în sânul Maicii Domnului Se pogoară Dumnezeu. Dumnezeu Se pogoară şi în sufletul nostru, însă pentru a Se coborî Dumnezeu în sufletul nostru trebuie să ne pregătim. Și cum ne pregătim? Intrând în biserică, rămânând în biserică, rugându-ne în biserică, curăţindu-ne sufletul prin spovedanie în biserică. Maica Domnului, în templul din Ierusalim, era cuminecată de arhanghelul Gavriil cu mană cerească.

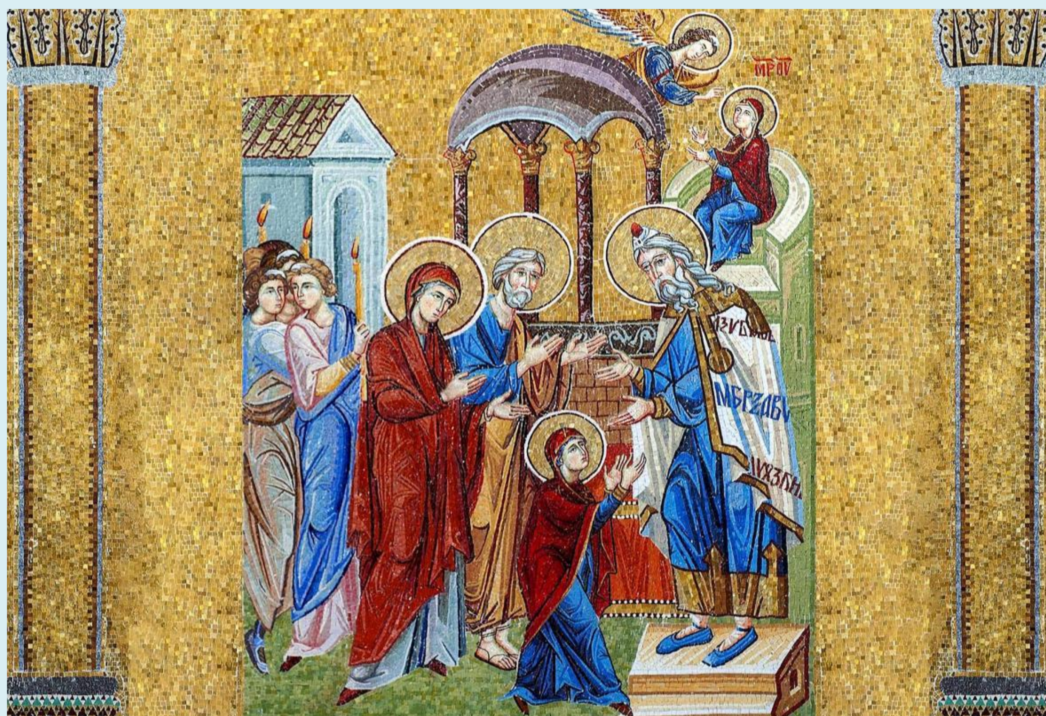
Ştiţi ce a preînchipuit mana din pustie? A preînchipuit Sfânta Euharistie, Sfânta Cuminecătură. Aici ne pregătim noi, în biserică. Intrăm în biserică şi ne pregătim sufletul pentru momentul pogorârii lui Dumnezeu pe pământ, pentru sărbătoarea Naşterii Domnului. Dacă sufletul nostru este curat, dacă o luăm ca pildă pe Maica Domnului, Hristos Se naşte în sufletul nostru. Aşa ne spune şi dumnezeiasca Scriptură şi aşa ne învaţă cântările noastre sfinte.

Dar pregătirea pentru momentul acesta sublim, în care Îl primim pe Hristos, unde o facem? În Biserică. Nu are pe Dumnezeu de Tată cel ce nu are Biserică de maică. În Biserică ne pregătim pentru a deveni lăcaş ceresc, pentru a deveni peşteră prea curată, în care se naşte Hristos şi rămâne acolo cu Maica Sa şi cu sfinţii Săi.

Sursa: † Andrei Andreicuţ - Ospăţul credinţei - Cluj Napoca: Renaşterea, 2012

Foto: Darius Echim / arhiva Radio Renașterea

Pr. conf. dr. Lucian Farcaşiu - Praznicul fecioriei curate și al nădejdii mântuirii noastre

20 noi, 2020

În fiecare an, la 21 noiembrie, sărbătorim Intrarea în biserică a Maicii Domnului sau Vovidenia. Denumirea exactă a praznicului ar fi aceea de „Intrarea în Templu", pentru că se referă la aducerea pruncei Maria la vârsta de 3 ani la Templul Legii Vechi, de către bătrânii ei părinți, Ioachim și Ana, unde au și lăsat-o, fiind purtată de către preoți în partea cea mai sfântă a Templului, Sfânta Sfintelor, locul în care intra doar Arhiereul Legii o singură dată pe an. Tânăra Maria a rămas aici în Sfânta Sfintelor, până la vârsta de 14 sau 15 ani. Maica Domnului a fost adusă la Templu pentru că încă de la nașterea sa, părinții săi, în semn de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru că dobândiseră rod de viață la bătrânețe, au făgăduit-o Domnului.

Evenimentul Intrării Maicii Domnului în biserică, deşi nu pare menţionat în Sfânta Scriptură, a intrat în conştiinţa Bisericii prin Sfânta Tradiţie. Biserica rupe tăcerea Scripturilor şi ne arată căile ascunse ale Proniei, care pregătesc vasul Cuvântului, „pe Maica hotărâtă dinainte de veacuri", cea „vestită de proroci", care intră acum în Sfânta Sfintelor ca o „comoară ascunsă a slavei lui Dumnezeu".

Evenimentul acesta din viața Maicii Domnului a fost preluat din Protoevanghelia lui Iacob, scriere din primele veacuri creștine: „Lunile se adăugau una câte una la vârsta copilei. Când împlini doi ani, Ioachim îi zise Anei: Iată a venit timpul s-o ducem la Templul Domnului. Trebuie să ne ținem de cuvânt, ca nu cumva să ne-o ceară Atotstăpânitorul și să rămână darul neprimit.

Dar Ana răspunse: Hai să mai așteptăm un an, ca să nu plângă mititica după tatăl și după mama ei. Să mai așteptăm, încuviință Ioachim.

Când Maria împlini trei ani, Ioachim zise: Chemați pe fiicele neîntinate ale evreilor. Fiecare să țină în mână o făclie aprinsă pentru ca pruncul să nu tânjească după ce lasă în urmă, iar inima să nu-i fie răpită de vreun lucru străin de Templul Domnului.

Fecioarele merseră cu făclii în mâini până la Templul Domnului. Aici preotul o întâmpină pe Maria, și sărutând-o, o binecuvântă zicând: Domnul a prea mărit pe veci numele tău. La sfârșitul veacurilor El își va arăta răscumpărarea fiilor lui Israel. Și a așezat-o pe a treia treaptă a altarului, iar Domnul Dumnezeu a pogorât har asupra ei. Atunci Maria începu să dănțuiască și toată casa lui Israel o îndrăgi.

Părinții plecară uimiți și mulţumeau Dumnezeului Atotstăpânitor că fiica lor nu și-a întors privirea înapoi. Maria rămase în Templul Domnului curată ca o porumbiță și primea hrană din palma unui înger” (Evanghelii apocrife, 2002, p. 38).

Dezvoltarea ulterioară a praznicului

Praznicul acesta este unul dintre cele mai noi ale Maicii Domnului, datând din secolul 6, originea lui fiind oraşul sfânt Ierusalim. Astfel, cunoaştem că, la 20 noiembrie 543, a fost sfințită biserica pe care împăratul Justinian a zidit-o la Ierusalim, chiar lângă ruinele Templului, construind pe acel loc o biserică închinată Sfintei Fecioare, fiind numită „Sfânta Maria cea nouă”, spre a o deosebi de străvechiul locaş al Naşterii Maicii Domnului, biserică pe care o găsim până astăzi, în apropierea Scăldătorii Oilor.

Un martor din acea epocă, Grigorie de Tours, vorbeşte chiar despre relicve ale Sfintei Fecioare, care, păstrându-se în această biserică, săvârşeau mari minuni (Egon Sendler, Icoanele bizantine ale Maicii Domnului, 2008, p. 25).

Conform Tradiţiei, a doua zi după sfinţire, adică la 21 noiembrie, a început să fie prăznuit hramul acestei biserici, adică însăşi Maica Domnului, sub forma aducerii ei la Templul Sfânt.

Praznicul acesta era generalizat în Răsăritul creştin înainte de secolul 7. Astăzi, din această biserică nu se mai păstrează nimic. Zdruncinată de cutremurele din secolul al 8-lea, ruinele sale au fost folosite de către musulmani la ridicarea unei moschei. În secolul al 12-lea, cruciaţii au ridicat pe acest loc un spital, iar în secolul al 19-lea, locuitorii evrei ai cartierului au construit pe acest loc o mare sinagogă.

În secolul al 8-lea, Sfântul Andrei Criteanul participă la prăznuirea acestei mari sărbători la Ierusalim. În acelaşi secol, Sfinții patriarhi Gherman I (†733) și Tarasie (†806) ai Constantinopolului rostesc frumoase cuvântări de laudă în cinstea Maicii Domnului la acest praznic. Abia după încheierea crizei iconoclaste, când cinstirea Maicii Domnului a cunoscut o nouă etapă a dezvoltării ei, această sărbătoare s-a răspândit în tot Răsăritul creștin.

Cu toate că datează din secolul al 8-lea, praznicul nu este menţionat oficial în calendar decât din 1166. Împăratul Manuil Comnenul a decretat această zi ca praznic împărătesc în care nu se lucra.

În ziua acestui praznic se face dezlegare la pește, fiind prima dezlegare de acest fel din postul Nașterii Domnului.

Desfăşurarea evenimentului în textele slujbei

Căutând să redea momentul aducerii la Templu a pruncei Maria, textele slujbei acestui praznic dau mărturie: „De la Domnul luând roada făgăduinţei Ioachim şi Ana, pe Maica lui Dumnezeu, jertfă bine primită, în Templu au adus-o astăzi, şi Zaharia, marele arhiereu, binecuvântând-o, a primit-o”.

Preotul Zaharia, care o întâmpină pe Fecioara la intrarea sa în Templu, este tatăl Sfântului Ioan Botezătorul.

Textul liturgic arată: „Strălucit-a zi de bucurie şi praznic prea cinstit. Că astăzi ceea ce a fost mai înainte de naştere fecioară şi după naştere a rămas fecioară în Templu sfânt este adusă. Şi Zaharia bătrânul, tatăl Mergătorului înainte, se bucură şi strigă cu veselie: Apropiatu-s-a nădejdea celor necăjiţi, în Templul cel sfânt, ca o sfântă, să se sfinţească spre sălăşluirea Împăratului tuturor…”

La aducerea sa în Templu, Maica Fecioară este întâmpinată și de cetele fecioarelor şi de oştile îngereşti.

Textul slujbei praznicului arată: „Cetele fecioarelor, purtând făclii, astăzi petrec împreună cu îngerii pe singură pururi Fecioara şi curata Născătoarea de Dumnezeu, în casa Domnului, ca pe o sfinţită dăruire şi ca pe un locaş prea sfinţit, în care Dumnezeu în chip de negrăit a locuit, înnoind toată firea oamenilor pentru milostivirea milei".

Într-un alt text liturgic auzim și alte detalii: „Mieluşeaua cea nepătată şi cămara cea neîntinată, Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu veselie este adusă în chip prea luminat. Pe care îngerii lui Dumnezeu o înconjură cu credinţă şi toţi credincioşii o fericesc pururi şi cu mulţumire cântă ei neîncetat cu glas mare…"

Tot din textul imnografic aflăm că Prunca Sfântă a fost pusă în Sfânta Sfintelor: „Să se deschidă uşa Templului celui de Dumnezeu primitor, că pe aceea ce este Biserica Împăratului tuturor şi scaun, astăzi cu slavă primind-o, Ioachim a pus-o, dând-o Domnului pe cea aleasă de El spre a fi Lui Maică".

Cât priveşte vieţuirea Fecioarei în Templu, textele slujbei arată: „După ce te-ai născut tu, dumnezeiască Mireasă, Stăpână, ai venit la Templul Domnului, ca să te hrăneşti în Sfintele Sfintelor ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil a fost trimis la tine, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, hrană ţie aducându-ţi…"

Înţelegem de aici că Fecioara vieţuia în Sfânta Sfintelor Templului, fiind hrănită în chip minunat de însuşi îngerul Gavriil, trimisul lui Dumnezeu, care-i va aduce şi vestea Bunei Vestiri.

Troparul sintetizează teologia sărbătorii

Troparul praznicului sintetizează întregul mesaj teologic şi duhovnicesc al sărbătorii: „Astăzi înainte-însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Ziditorului".

Troparul prezintă evenimentul acesta ca început al lucrării mântuirii oamenilor, în sensul că încă de acum se arată planul lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Aducerea Fecioarei la Templu și curăţia vieţii ei arată că finalitatea unei asemenea asceze reprezintă pregătirea sa pentru primirea în pântece a Mântuitorului Hristos.

Fecioara, prin curăţia vieţii ei, Îl vesteşte încă de acum pe Cel pe care-L aştepta. Tocmai de aceea spunem că prin Maica curată s-a împlinit rânduiala Ziditorului, de mântuire a lumii.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Astăzi intră în Templu cea care va fi Biserică Dumnezeirii

22 noi, 2020

Cinstirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu s-a manifestat, încă de la începuturile Bisericii, printr-un cult public care a dus şi la stabilirea unor sărbători în cinstea ei, pe parcursul anului bisericesc, mai ales după fixarea teologiei ortodoxe a prea cinstirii Maicii Domnului la Sinodul -al 4-lea ecumenic desfăşurat la Efes în anul 431. Între sărbătorile de peste an în cinstea Preasfintei Fecioare Maria este şi cea din 21 noiembrie, care aminteşte de aducerea ei la Templul din Ierusalim la vârsta de 3 ani.

Această sărbătoare este numită popular Vovidenie, iar în calendar o găsim sub numele de Intrarea în biserică a Maicii Domnului. „Spunem «biserică» şi nu «templu», pentru că acum, în creştinism, folosim acest cuvânt pentru locaşul Domnului”, după cum arată părintele profesor Vasile Gordon.

Sensurile acestei sărbători sunt sintetizate de troparul acestui praznic împărătesc: „Astăzi, înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor

mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, plinirea rânduielii Ziditorului”. De aici noi înţelegem că prin venirea la Templu a Preasfintei Fecioare Maria, ea împlineşte rânduiala lui Dumnezeu.

„Au împlinit cu fapta ceea ce făgăduiseră cu cuvântul”

Părintele profesor Ene Branişte afirma că această „sărbătoare este de origine ierusalimiteană și se pare că a luat naştere în secolul al VI-lea. La 20 noiembrie 543, Justinian a zidit la Ierusalim, lângă ruinele templului, o biserică închinată Sfintei Fecioare, care, spre deosebire de alta mai veche, a fost numită Biserica Sfânta Maria cea nouă. Conform obiceiului, a doua zi după sfinţire, adică pe 21 noiembrie, a început să fie serbat hramul (patronul) bisericii, adică însăşi Sfânta Fecioară, prăznuirea fiind consacrată aducerii ei la Templu”.

Ştim că Sfânta Fecioară Maria este fiica „sfinţilor şi dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana”, cum îi numeşte Biserica. Ei au împlinit făgăduinţa făcută lui Dumnezeu şi când Sfânta Fecioară Maria a ajuns la vârsta de 3 ani au dus-o la Templul din Ierusalim. Acest lucru îl aflăm din Tradiţia Bisericii pe baza Protoevangheliei lui Iacov.

Vieţile Sfinţilor ne informează că „împlinindu-se trei ani de la naşterea prea curatei Fecioare Maria, drepţii ei părinţi, Ioachim şi Ana, şi-au adus aminte de făgăduinţa lor, ca să dea în dar lui Dumnezeu pe cea născută. Deci, au voit a împlini cu fapta ceea ce făgăduiseră cu cuvântul... a fost dusă în biserica Domnului prea curata şi prea binecuvântata Fecioară Maria”.

Ea a avut aici parte de anghelofanii după mărturia Fericitului Ieronim: „În toate zilele o cercetau pe dânsa îngerii şi de m-ar fi întrebat cineva pe mine cum a petrecut acolo prea curata Fecioară în vremea copilăriei sale, aş fi răspuns că acel lucru numai lui Dumnezeu singur i-a fost ştiut şi lui Gavriil Arhanghelul, păzitorul ei cel nedepărtat, care împreună cu alţi îngeri venea adeseori la dânsa şi cu dragoste vorbeau împreună cu dânsa”.

De aici înţelegem de ce la Buna Vestire la vederea Arhanghelului Gavriil ea nu se înfricoşează, deoarece el era o prezenţă familiară pentru Sfânta Fecioară Maria.

Dintr-însa a binevoit a Se întrupa Cel ce a înnoit a doua oară lumea cea stricată prin păcat

Despre prezenţa Arhanghelului Veștii celei Bune alături de Sfânta Fecioară în Templu aflăm şi din cântările Vecerniei sărbătorii: „... şi Gavriil a fost trimis la tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi. Iar cele cereşti toate s-au minunat, văzând pe Duhul Sfânt în tine sălăşluindu-Se...”

Sinaxarul din Minei ne spune că Preasfânta Fecioară a stat la Templu „doisprezece ani, cu rară cuviinţă, hrănindu-se cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Învrednicindu-se şi dumnezeieştii arătări, până ce s-a apropiat vremea dumnezeieştii Bunei Vestiri şi a descoperirilor celor cereşti şi mai presus de fire care i s-au arătat ei. Că a binevoit Dumnezeu a Se întrupa dintr-însa pentru iubirea de oameni, ca să înnoiască a doua oară lumea cea stricată prin păcat”.

Sărbătoarea Vovideniei ne oferă prilejul să vedem cum Biserica o cinsteşte prin cultul ei pe Maica Domnului. Astfel, în condacul sărbătorii mărturisim: „Prea curat Templu al Mântuitorului, cămara cea de mult preţ şi Fecioară, sfinţită vistieria slavei lui Dumnezeu, astăzi este adusă în casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu, pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu. Aceasta este cortul cel ceresc”.

Iar icosul ne spune: „Al Tainelor lui Dumnezeu celor negrăite şi dumnezeieşti, văzând în Fecioară harul arătat şi plinit cu adevărat, mă bucur. Şi chipul cel străin şi nespus a-l înţelege, nu mă pricep. Cum cea aleasă singură s-a arătat curată mai presus de toată făptura, cea văzută şi cea gândită. Pentru aceasta, vrând a o lăuda pe dânsa, mă spăimântez foarte cu gândul şi cu cuvântul. Însă îndrăznind, propovăduiesc şi măresc: Aceasta este cortul cel ceresc”.

Vedem din aceste două cântări că Biserica o numeşte pe Sfânta Fecioară Maria „cort ceresc” pentru că, prin faptul că ea este Născătoare de Dumnezeu, este mai presus decât Cortul Mărturiei, care a precedat în credinţa iudaică Templul din Ierusalim.

Din aceste două cântări înţelegem de ce Biserica noastră ne învaţă să o cinstim pe Maica Domnului, pentru că noi ştim din învăţătura noastră de credinţă că ea este Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară. Ea l-a născut pe Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, fiind Fecioară înainte de naştere, în timpul naşterii şi rămânând Fecioară şi după naştere, pentru totdeauna. De aceea, Biserica o prea cinsteşte, deoarece fiind Maica Domnului cinstirea ei este mai mare decât a sfinţilor şi a îngerilor.

Cultul Bisericii și prea cinstirea Maicii Domnului

Bucuria acestei sărbători închinată Sfintei Fecioare Maria este cel mai bine surprinsă de imnograful Serghie Aghiopolitul în slava de la stihoavnă: „Astăzi cetele credincioşilor adunându-ne, duhovniceşte să prăznuim şi pe dumnezeiasca fiică, Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea, care a fost adusă în Templul Domnului, cu dreaptă credinţă să o lăudăm! Pe cea mai înainte aleasă din toate neamurile, spre sălăşluirea Împăratului tuturor, lui Hristos şi Dumnezeului nostru. Fecioare, făclii purtând, mergeţi înainte petrecând în chip cinstit pe pururea Fecioară. Maicilor, întristarea toată lepădând, cu bucurie împreună umblaţi lăudând pe ceea ce s-a făcut Maică lui Dumnezeu şi solitoare de bucurie lumii. Toţi împreună, cu bucurie, cu îngerul să strigăm bucură-te, celei pline de har, care pururea se roagă pentru sufletele noastre”.

După ce mai sus am oferit câteva exemple din slujba sărbătorii Vovideniei, alte moduri de cinstire a Preasfintei Fecioare Maria le regăsim zilnic în slujbele Bisericii Ortodoxe.

La slujba Utreniei înainte de cântarea a 9-a, preotul sau diaconul spune: „Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii, întru cântări cinstind-o să o mărim”.

Acesta este în sinteză liturgică motivul pentru care Biserica Ortodoxă o cinsteşte pe Sfânta Fecioară Maria.

Zilnic când rostim Paraclisul Maicii Domnului ne rugăm: „Ceea ce ești păzitoarea creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul, nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoșilor; ci sârguiește ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credință strigăm către tine: Grăbește spre rugăciune și te nevoiește spre îmblânzire, apărând pururea pe cei ce te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu”. Rostim aceste cuvinte pentru că ea, ca Maică a Domnului, este tot timpul alături de noi şi ne ajută atunci când îi cerem ajutorul.

La Sfânta Liturghie, la Axion o cinstim pe Maica Domnului, iar la Liturghia Sfântului Vasile cel mare, care se oficiază de 10 ori pe an, o slăvim prin cuvinte ca acestea: „De tine se bucură, ceea ce eşti plină de har, toată făptura, soborul îngeresc şi neamul omenesc, ceea ce eşti biserică sfinţită şi rai cuvântător, lauda fecioriei, din care Dumnezeu S-a întrupat şi Prunc S-a făcut, Cel mai înainte de veci, Dumnezeul nostru. Că mitrasul tău scaun s-a făcut şi pântecele tău mai desfătat decât cerurile l-a lucrat. De tine se bucură, ceea ce eşti plină de har, toată făptura, slavă ţie”.

Prin aceste cuvinte mărturisim teologia mariologică a Bisericii Ortodoxe, arătând că Preasfânta Fecioară Maria este Născătoare de Dumnezeu şi de aceea toată făptura o slăveşte.

Marius Nedelcu - Sălăşluirea Maicii Vieţii în Templul Ziditorului

21 noi, 2019

Evenimentul aducerii la Templu a Maicii Domnului, la vârsta copilăriei, nu este consemnat în Sfânta Scriptură, ci în Tradiția Bisericii. Această istorisire face parte din ceea ce unii părinți, ca Sfinții Grigorie Palama sau Teofan al Niceei, au numit viața isihastă a Maicii Domnului, adică învățătură că Fecioara Maria a avut un chip de trăire cu totul deosebit, prin care s-a luminat și curățit treptat prin harul lui Dumnezeu pentru a deveni vas ales din care să Se nască Fiul lui Dumnezeu.

Sărbătoarea de pe 21 noiembrie, ne pregătește duhovnicește pentru înțelegerea mai aprofundată a Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Pomenim un eveniment al istoriei mântuirii noastre când Fecioara Maria, pruncă fiind, la vârsta de 3 ani, după unii la 6 ani, a fost dusă la Templul din Ierusalim de către părinții ei, drepții Ioachim și Ana. Acest gest a venit în urma faptului că părinții Născătoarei de Dumnezeu, atunci când nu aveau copii, au făgăduit că pruncul pe care îl vor dobândi îl vor închina Domnului cerului și al pământului. Rugăciunea fiindu-le ascultată prin nașterea Fecioarei Maria de către dreapta Ana, la ceva vreme, Prunca Sfântă a fost dată în grija celor care slujeau la Templul din Ierusalim pentru a fi crescută și educată în spiritul învățăturilor vechi-testamentare.

Viața isihastă a Maicii Domnului

Desigur, acest eveniment al ducerii la Templu a Născătoarei de Dumnezeu este învăluit în mister, de altfel ca întreaga viață a Fecioarei. Reținem însă întâmplarea

deosebită că Sfânta Copilă a fost primită la Templu de arhiereul Zaharia, tatăl Botezătorului Ioan, care a dus-o, fapt cu totul neobișnuit, în Sfânta Sfintelor a Templului, locul unde intra numai arhiereul o dată pe an. Această ducere a Fecioarei în cel mai sfânt loc din lume, la acea vreme, a fost văzută ca o prefigurare a faptului că Fecioara Maria va deveni ea însăși Sfânta Sfintelor, adică Cea care va purta în pântece și va naște pe Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Dar, înainte de acest episod cu încărcătură teologică și profetică, mai are loc o altă întâmplare. Înainte de a fi purtată de arhiereu în Sfânta Sfintelor, Prunca Sfântă, atunci când a ajuns la Templu, din proprie inițiativă și într-un mod cu totul neobișnuit, a plecat de lângă părinții ei și a urcat singură treptele Templului. Acest episod ne arată că voința Fecioarei era îndreptată spre Cel care o chema, și din proprie inițiativă a dorit să se unească cu Dumnezeu.

Aceste întâmplări sfinte, minunate și înfricoșătoare i-au făcut pe unii părinți să vorbească de o viață isihastă a Maicii Domnului, adică de o unire mistică între Prunca Maria și Dumnezeu prin intermediul harului, o sfințire treptată a Celei alese.

În acest sens, Sfântul Teofan al Niceei a spus că, înainte de a Se întrupa Fiul lui Dumnezeu din Fecioara Maria, Fecioara s-a unit cu Dumnezeu, adică ea însăși a lucrat sub înrâurirea Duhului Sfânt la sfințirea sufletului și a trupului său.

Iar Sfântul Grigorie Palama spune că Prunca avea o deplină cunoștință a tainelor lui Dumnezeu: „Şi deşi era încă la o astfel de vârstă, fiind plină de harurile cele dumnezeieşti şi desăvârşit împlinită cu mintea şi cunoştinţa, totuşi, mai mult decât celelalte care se desăvârşiseră mai înainte de ea şi între care s-a arătat că nu a avut nevoie să fie adusă de alţii, ci ea însăşi din propriul ei imbold către Dumnezeu, printr-o cunoştinţă nemijlocită, ca şi cum i-ar fi crescut aripi de la sine, fiind purtată spre sfânta şi dumnezeiasca sete şi dragoste şi având o asemenea vrednicie, prin ea însăşi, a aflat calea şi sălăşluirea în Sfânta Sfintelor”.

De asemenea, Sfântul Grigorie Palama ne prezintă și informația că prunca a fost hrănită în timpul șederii ei la Templu de către îngeri cu hrană dumnezeiască spre întărirea firii ei pentru lucrarea ce avea să o primească: „Dumnezeu a trimis acolo de sus prin îngerii săi negrăită hrană Fecioarei prin care a întărit-o cu firea în [lucrarea] celor mai bune, pe cea care era şi cu trupul mai curată, şi mai presus şi decât cele netrupeşti, păzind-o şi desăvârşind-o, având cugetele cereşti şi supuse”.

Rolul educației sfinte

Această viețuire deosebit de înaltă și greu de imaginat a Născătoarei de Dumnezeu s-a făcut într-un mod tainic și ascuns. Însă viața la Templu a Fecioarei Maria a avut și o componentă smerită. Ea a trăit alături de celelalte fecioare și văduve de acolo, primind o educație religios-morală specifică iudaismului din acea epocă. A învățat, sub supravegherea fecioarelor mai în vârstă, țesutul și alte meșteșuguri, a ascultat și studiat Sfintele Scripturi ale Vechiului Testament, s-a îngrijit de buna rânduială de la Templu. Toate aceste lucruri constituie partea văzută și smerită a vieții Născătoarei de Dumnezeu. Însă cele nevăzute și tainice o pregăteau pentru taina Întrupării.

Viața la Templu a Născătoarei de Dumnezeu este și o punere în valoare a educației sfinte pe care copiii trebuie să o primească, a răbdării și a perseverenței. Ne arată că voința este o realitate care trebuie cultivată, trebuie îndreptată spre un anumit scop. Născătoarea de Dumnezeu din voință proprie a țâșnit spre casa lui Dumnezeu, din voință proprie a spus cuvintele: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” (Luca 1, 38).

De asemenea, ducerea la Templu a Maicii Domnului subliniază importanța educației religioase pentru copii, a vorbirii acestora despre Dumnezeu. Copiii trebuie să Îl cunoască pe Dumnezeu, trebuie să li se vorbească despre cele sfinte, pentru că voința lor, mai puțin încărcată de păcate, se poate îndrepta mai ușor spre dorirea celor bune, spre unirea cu Domnul.

Model și ajutor pentru părinții duhovnicești

De asemenea, viața isihastă a Maicii Domnului ne arată că în interiorul omului se dă lupta lui, nu în exterior. Acesta este chemat ca la nivelul inimii să le trăiască pe toate, și în special să se unească cu Dumnezeu. Maica Domnului este izvor de har și ajutor pentru părinții isihaști. Ea a avut experiența nemijlocită a lui Dumnezeu în chip deplin, a fost întru totul sfințită și sfântă. După chipul ei, isihaștii doresc unirea cu Dumnezeu, iar unii prezintă mărturii ale felului cum au fost copleșiți de harul lui Dumnezeu.

Gheron Iosif Isihastul (†1959), monah din Athos propus spre canonizare de curând de Patriarhia Ecumenică, oferă mărturii despre felul în care a trăit unirea cu Dumnezeu. El spune: „Iar când se întâmplă schimbarea, aceasta se săvârșește în timpul rugăciunii de cerere. Atunci, copleșit fiind de har, se umple de lumină și de bucurie fără de margini. Pentru cel cuprins de har, neputând să cuprindă focul dragostei, simțurile încetează și acesta este răpit în vederea cea dumnezeiască. Până aici au fost mișcările voinței omului. De aici înainte, aceasta nu se mai stăpânește și nici

nu se mai cunoaște pe sine, deoarece s-a unit cu focul, s-a transfigurat în întregime, a devenit dumnezeu după har. Aceasta este împreuna-petrecere cu Dumnezeu, în care dispar zidurile despărțitoare și omul respiră un alt aer, cel al minții, liber, plin de bună mireasmă a Paradisului”.

Această prezentare a experienței unirii cu Dumnezeu ne arată că viața isihastă a Maicii Domnului este un reper și un ghid pentru transformarea interioară a omului, având două componente, frumusețea și profunzimea vieții tainice, dar și smerenia vieții exterioare, răbdarea și suferirea tuturor în tăcere.

Ora de religie - Intrarea Maicii Domnului în Biserică

La începutul Postului Crăciunului, Biserica a rânduit o sărbătoare închinată tocmai Aceleia prin care a fost posibil miracolul dumnezeiesc al Întrupării Mântuitorului acestei lumi. O sărbătoare prin care o preacinstim pe Sfânta Fecioară Maria, Cea care avea să devină Maica Domnului nostru Iisus Hristos. ***O fiinţă preacurată, o fiinţă sfântă, întru care cea de-a doua persoană a Treimii celei dumnezeieşti, s-a sălăşluit şi a luat firea noastră omenească.***

Alegerea Mariei nu a fost una întâmplătoare. Trecuseră atâtea generaţii de oameni până ce avea să se ivească „cea plină de har" – „vasul cel ales" dintru care Cel necuprins a luat trup omenesc.

Nu putem să nu o cinstim pe Maica Sfântă, pentru că ei îi datorăm atât de mult şi în primul rând pe Mântuitorul – pe Acela pe care L-a zămislit ca om în

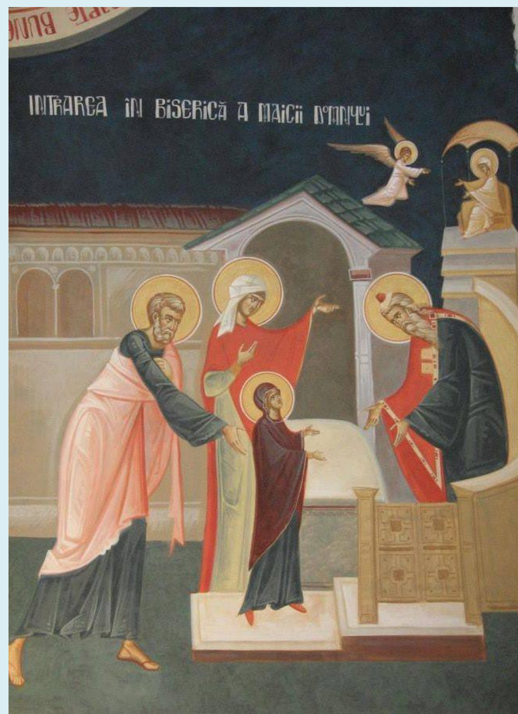
pântecele său preacurat. Ea însăşi a fost rodul rugăciunii şi al dăruirii părinţilor săi – Ioachim şi Ana – oameni drepţi înaintea lui Dumnezeu. După îndelungate rugăciuni şi juruinţe, cei doi au primit un dar ceresc – pe Maria – „cea frumoasă”, cea binecuvântată, cea dăruită de Dumnezeu. Au aşteptat mulţi ani, dar aşteptarea lor a fost una binecuvântată. Au primit mai mult decât un dar, mai mult decât un copil: au primit din plin binecuvântarea dumnezeiască! Au primit cu bucurie pe prunca Maria, dar nu au uitat că au făgăduit-o lui Dumnezeu.

Când a împlinit vârsta de trei ani, pe Maria au luat-o părinţii ei şi au adus-o la templul din Ierusalim. Şi, împlinindu-şi făgăduinţa lor, au închinat-o pe fiica lor lui Dumnezeu Celui ce le-a dăruit-o; şi au dat-o pe ea preoţilor şi mai ales lui Zaharia, arhiereului celui de atunci.

Acolo, la templul lui Dumnezeu, Fecioara Maria a rămas doisprezece ani, învăţând cele dumnezeieşti, sporind în creşterea duhovnicească, pregătindu-se de marea misiune care avea să-I fie încredinţată. ***A locuit în templul din Ierusalim, Aceea care avea să devină ea Însăşi un templu al dumnezeirii, dintru care ne-a răsărit nouă, oamenilor, Mântuitorul sufletelor noastre.***

Înainte de praznicul Naşterii Mântuitorului, se cuvine să ne aducem omagiul şi preacinstirea noastră Maicii Sfinte - Celei ce va rămâne de-a pururi un model de sfinţenie, model de Mamă rugătoare şi sprijinitoare a noastră înaintea lui Dumnezeu. Amintirea acestui moment sfânt din viaţa Maicii Domnului trebuie să ne fie un îndemn puternic de a căuta să urmăm această cale a bunătăţii, a iubirii, a sfinţeniei - Calea vieţii veşnice alături de Dumnezeu.

“Așa Te vede duhul meu, Stăpână…” - Intrarea în biserică a Maicii Domnului în poeziile Maicii Teodosia (Zorica Lațcu)

(icoana de Adrian Sicoe)

Intrarea în biserică de Zorica Lațcu

Așa Te vede duhul meu, Stăpână:
Te duce Ana, Maica-Ta de mână.
Cum urci cu pași mărunți pe sfânta scară,
În ochi porți cerul nopților de vară
Și părul Tău e caer de lumină.

Smerit în rugă, trupul mic se-nclină
Și fața de copil așteaptă harul.

Ca să-Ți picteze slava, iconarul,
Topit-a-n flăcări vechea lui comoară,
A prefăcut-on pulbere ușoară
Și pata de argint a hainei Tale,
A încrustat-o-n raze ca în zale.

În juru-Ți focul curge, ca o apă.
Cu frăgezimi de mugur care crapă,
Mânuța poartă lujerul de floare,
Iar Sfântul Duh, în fâlfâiri ușoare,
Cu vraja curăției și a milei,
s-a așezat pe umărul copilei.

Din norii albi și moi ai înălțimii,
Cuminți, îți ies în cale Heruvimii.

În cuviință mare, iconarul
Cu fir de-arnici a-ncondeiat chenarul,
Iar sus de tot, pe cea din urmă treaptă,
Potirul sfânt al jertfelor Te-așteaptă.

Intrarea în Biserică de Zorica Lațcu

Doar candele aprinse străbat cu raza lor
În umbra viorie a Sfintei. Un fior
De taină te cuprinde, când ochiul ţi se pierde
În umbră şi când vine o rază să-l dezmierde.

Pe lespezile albe, sub candele pe unde
A curs lumină blândă, lucesc oglinzi rotunde,
Şi-n ploile de raze, sub candele se-nşiră,
Alai de-mpărătiţă, în haine de porfiră.

Sunt doisprezece îngeri; dar nu au aripioare,
Ori poate sunt copile cu sufletul de floare.

Copilele au toate găteală de domniţe,
Au creştetele ninse cu mândre coroniţe.
Şi-n fruntea lor păşeşte, cu ochii de cicoare
Împărăteasa mică, învăluită-n soare.

Condurii Ei de aur lucesc ca două stele,
Şi abia îşi poate duce povara hainei grele.

Copilele ridică pe mâini neîntinate,
Podoaba de lumină a mantiei bogate.
Şi nu ştiu ce sfinţenie vrea să mărturisească,
Cum că alaiul este o nuntă-mpărătească.

Şi-ntre sclipiri de aur şi-n foşnet de mătasă
Păşeşte către nuntă micuţa-mpărăteasă.

Iar una din copile, cea mai împodobită,
Îi duce dar de nuntă, o minge aurită.

Mireasa ochii umezi ca-n rugă şi-i ridică,
şi către cer ridică, gingaşa mână mică.

Căci pe deasupra-i prinde-n cercuri largi să zboare
Un porumbel cu aripi făcute de ninsoare
În numele Treimii, venit ca să primească
în casa Ei Mireasa cu stemă-mpărătească.

Te aşteptăm şi noi cu rugi în mână,
Să vii către lăcaşul Tău Stăpână.
Ca iarăşi să sfinţească la a Ta venire,
Vreun colţ din alba noastră mănăstire.

Cu tot alaiul harurilor, vino!
Cobori spre miezul inimilor, Blajino!
Ca-n miezul inimii neîntinate,
O Sfânt-a Sfintelor să se arate.

Şi acolo cu alai de oşti cereşti
În inimi Doamnă (mică) neştiut să creşti.

(din: Zorica Latcu – Teodosia, Poezii, Editura Sophia, 2008)

Icoana Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Învăţătura ortodoxă cu privire la sărbătoarea Intrării Maicii Domnului în Biserică, ca înainte-mergătoare a tainei întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, care avea a se face în lume prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu, se regăseşte în icoana praznicului.

Semnificaţia acestei sărbători, pline de bucurie, se găseşte rezumată, de asemenea, în aceste cuvinte ale Condacului: "***Preacurata biserică a Mântuitorului, cămara cea de mult preţ şi Fecioară, sfinţită vistierie a slavei lui Dumnezeu, astăzi se aduce în casa Domnului, împreună aducând darul Duhului lui Dumnezeu; pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu; acesta este cortul cel ceresc."***

Interesant este faptul că temeiul zugrăvirii icoanei nu se găseşte în Evangheliile canonice ci, în cele apocrife.

Însă felul în care este interpretat praznicul şi felul cum este Prea Sfânta Fecioară laudată în cântări, precum Condacul citat, se bazează pe ceea ce se spune despre Maica Domnului în Evangheliile canonice.

- ***Scena Intrării Maicii Domnului în Biserică este descrisă în Erminii***, *de obicei, astfel:*
  Interiorul unui templu, cu un amvon în partea dreaptă sau stângă.
  În amvon este infăţişat prorocul Zaharia. Este reprezentat în vârstă, cu barbă ascuţită, îmbrăcat în veşminte preoteşti, cu mâinile întinse, primindo pe Maica Domnului.
  Ea se află în mijlocul scenei, lângă amvon, cu mâinile întinse către Zaharia.
  În spatele Maicii Domnului se află părinţii ei, Sfinţii Ioachim şi Ana.
  În spatele sau în faţa lor, un grup de fecioare purtând haine de sărbătoare, cu sfeşnice în mâini.

- ***Într-o altă scenă, în spatele lui Zaharia, într-un registru superior, este reprezentată Maica Domnului, aşezată pe un scaun mai înalt, la care se ajunge pe o scară cu trei trepte.***
  În faţa ei se află un baldachin; langă baldachin, un înger în zbor, privind spre Maica Domnului, într-un gest de întâmpinare. Ea se uită în sus, către înger, cu o mână întinsă spre el.
  Toţi, în afară de tinerele fecioare, sunt reprezentaţi cu aureole.

În mod tradiţional, scena se zugrăveşte în diaconicon - partea dreaptă (sudică) a Sfântului Altar. Alegerea Sfântului Altar este în acord cu versetele întroductive ale Troparelor Cântării a 9-a a Canonului care se cântă în timpul Utreniei.

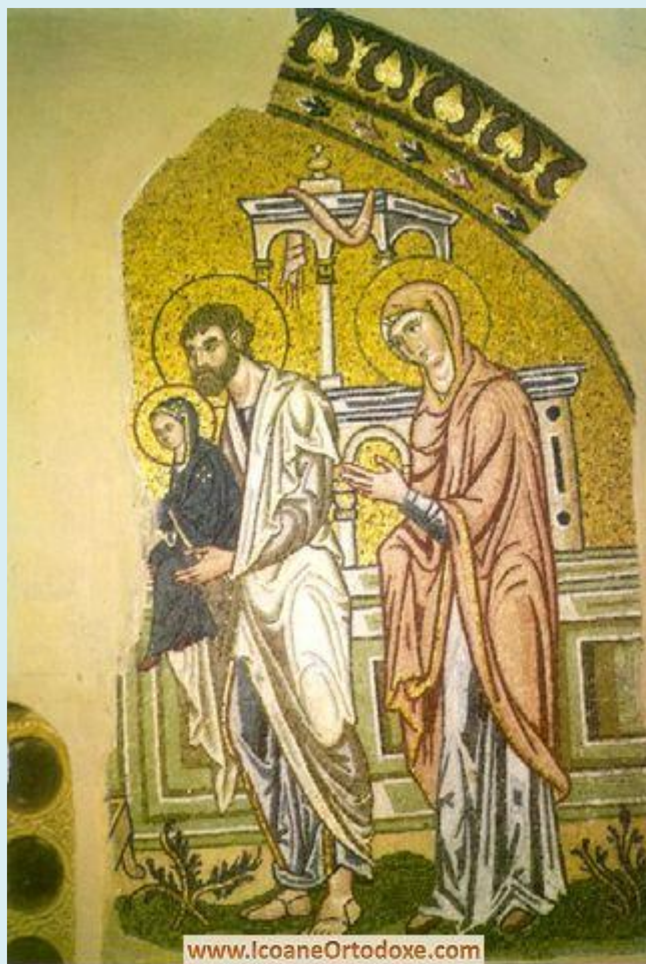
Aceste versete se sfârşesc cu refrenul în care se spune că Maica Domnului "a intrat în Sfânta Sfintelor". De altfel, începutul Irmosului Cântării a 9-a (Axionul praznicului), menţionează: "***Îngerii, văzând intrarea Fecioarei, s-au cutremurat, cum cu slavă a intrat în Sfânta Sfintelor!***"

Troparul Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Astăzi înainte-însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i cântăm: Bucură-te plinirea rânduielii Ziditorului.

Răzvan Ionescu - Dansul de logodnă

Astăzi înainte însemnarea bunăvoinţei lui Dumnezeu şi propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos mai înainte Îl vesteşte. Acesteia şi noi cu mare glas să-i cântăm: Bucură-te plinirea rânduielii Ziditorului *(Tropar la Intrarea Maicii Domnului în Biserică, 21 noiembrie)*

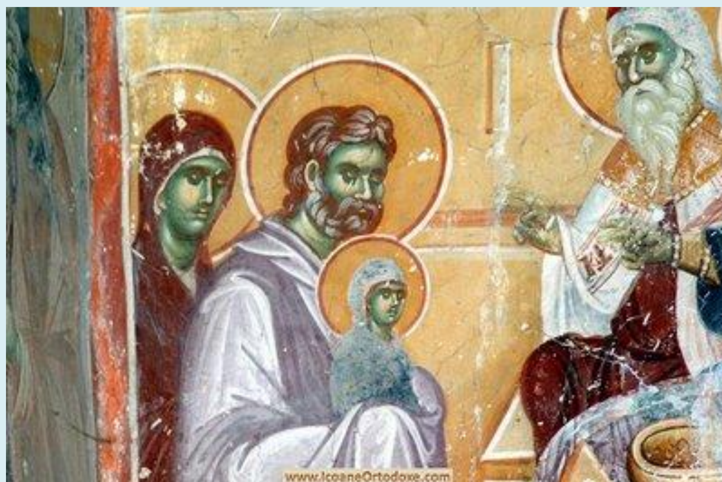
Atunci când Sfânta şi Neprihănita Fecioară, Cea dăruită de Dumnezeu unei omeniri sterpe – consecinţă a păcatului -, a împlinit doi ani, tatăl ei, Ioachim, i-a spus Anei, soţia sa: „***Să o ducem la Templul lui Dumnezeu şi să împlinim astfel făgăduinţa făcută, de a o dărui Celui Atotputernic de la cea mai fragedă vârstă***”.

Ana i-a răspuns cu grijă înţeleaptă: „***Să aşteptăm mai bine până va împlini trei ani, fiindcă s-ar putea ca altminteri să plângă după tatăl şi după mama ei, iar atunci poate că nu va mai rămâne în Casa Domnului***”. Aşa că pe firul vremii

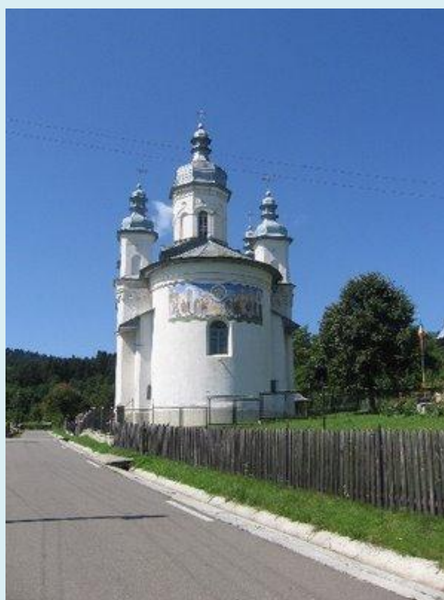
iconomia lui Dumnezeu a mai tors un an… La soroc, aşadar atunci când a împlinit vârsta de trei ani, cei doi soţi au hotărât că a venit vremea să o dăruiscă pe copilă Templului. Ioachim a dat de veste tinerelor fecioare iudee să-i însoţească, alcătuind după rânduială cortegiul, dar şi cu gândul că acestea mergând în faţă, cu făclii aprinse, către Templu, copila va fi atrasă de lumină şi nu va simţi nevoia să privească în urmă, căutându-şi părinţii. ***Însă Sfânta Fecioară în curăţia ei, crescută şi ocrotită de Bunul Dumnezeu încă de la naştere la o altitudine duhovnicească deasupra oricărei fiinţe create, a început pur şi simplu să alerge către Templu, trecând înaintea alaiului de fecioare fără nici cea mai mică privire aruncată în urmă, către lume, aruncându-se în braţele Marelui Preot Zaharia, care o aştepta în piaţa din faţa Templu împreună cu ceilalţi bătrâni înţelepţi.***

Marele Preot o binecuvântează zicând: „***Domnul Dumnezeu a slăvit Numele Tău pentru toate veacurile. Căci în Tine, Marie, El va arăta izbăvirea pe care a rânduit-o poporului său***”. Şi, lucru de mare mirare pentru lumea Vechiului Legământ, a lăsat-o pe copilă să intre în Sfânta Sfintelor, adică acolo unde doar el, Marele Preot putea intra, şi asta numa odată în an, la Ziua Ispăşirii. Acolo a aşezat-o pe cea de-a treia treaptă a Altarului, iar Dumnezeu însuşi a binecuvântat-o. De bucurie şi ca semn de mulţumire Fecioara a început copilăreşte să danseze uluind pe toţi cei de faţă care priveau ca la una din marile minuni şi taine pe care Dumnezeu avea să le desăvârşească în trupul Ei.

Lăsând astfel în urmă lumea, părinţii şi orice legătură cu lucrurile mişcătoare, ***Sfânta Fecioară a rămas acolo în Templu vreme de nouă ani. În tot acest timp Arhanghelul Gavriil îi aducea o hrană aparte, duhovnicească. Aşa a dus acolo Maria, viaţă cerească, mai înbunătăţită decât cea a primilor oameni din Paradisul rânduit de Creator.*** Fără suspine, fără dureri, dincolo de orice trebuinţe lumeşti ***Ea trăia numai pentru Dumnezeu, cu toată puterea minţii adunată întru contemplarea frumuseţii Creatorului.*** Prin rugăciune neîncetată şi trezvie, Sfânta Copilă avea să dobândească curăţia inimii astfel încât să fie oglindă limpede şi vie în care să se poată răsfrânge slava deplină a lui Dumnezeu. Zi după zi, ceas după ceas, se-nveşmânta în strălucitoarele haine ale virtuţii, asemeni unei logodnice gata să întâmpine în propriul ei trup pe Hristos, Mirele dumnezeiesc. Ea a înţeles că tot acest timp i-a fost de trebuinţă însuşi Timpului, pentru ca Dumnezeu să poată rândui astfel o maică din mijlocul acestei lumi răzvrătite şi că tocmai Ea, Copila Neprihănită fusese aleasă să devină adevăratul Templu Viu al lui Dumnezeu. A înţeles că Ea este Sanctuar şi Tabernacol al Cuvântului, Chivot al Legii Noi, Vasul cu mană cerească, Toiagul odrăslit al lui Aaron, Scară ce leagă iarăşi pământul de cer, Fântână vie şi pecetluită din care izvorăşte iarăşi către noi Viaţa cea veşnică.

Ziua când Maica Domnului, copilă fiind, a pătruns în Sfânta Sfintelor este socotită zi a logodnei lui Dumnezeu cu natura umană. Iată de ce acum, ***Biserica îi îndeamnă pe toţi iubitorii de Dumnezeu şi de Hristos să se retragă ei înşişi în templul inimii lor, pentru a pregăti sosirea Domnului, în pace şi în rugăciune, ţinându-se asemeni Împărătesei Maici, departe de suspinele şi durerile acestei lumi.***

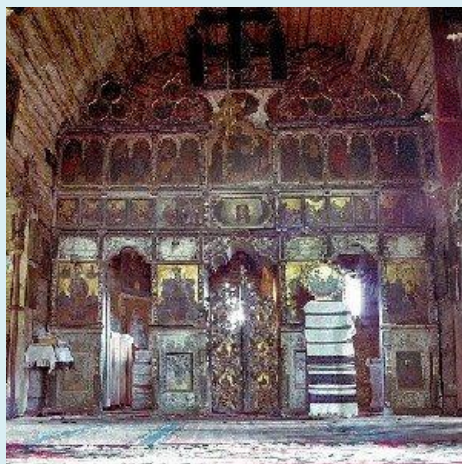
Schitul Vovidenia, Vânători-Neamţ

În tradiţia populară românească acestei zile i se spune Ovidenie, Obrejenie prin unele părţi din Oltenia, Obedenie prin Muscel, Vovedenie sau Vovidenie. În această zi s-a vădit lumea pe care Dumnezeu a blagoslovit-o la Blagoveştenie. De aici urmează credinţa că această sărbătoare se ţine pentru ochii ce văd, „pentru vederi”. În acest scop, unii oameni sfinţesc în această zi câte un fuior, cu ajutorul căruia la nevoie se şterge pe ochi, cu apă.

Tot în această zi de Ovidenii, cred unii români din Bucovina că s-a născut Domnul Hristos. Deci, ca şi la Crăciun, unii ca aceia ce cred, zic că cerul se deschide şi vitele vorbesc. Noaptea se petrece cu lumină şi cu foc aprins. Prin împrejurimile Cernăuţilor, spre această zi se pune într-o strachină apă „la privighiat". De strachină se lipeşte o lumânare aprinsă. De cu seară, oamenii fac o sută de mătănii, la miezul nopţii altă sută şi în zorii zilei alta. Această apă privighiată este „de mare ajutor", dacă se spală cineva cu dânsa, pentru sănătatea trupului şi pentru adăpost împotriva răutăţii omeneşti. Tot prin Bucovina se spune că „Vovidenia o ţin şi turcii" şi din această zi se socoteşte a începe iarna.(Tudor Pamfile, „Sărbătorile la români"). Acum, prin unele părţi, copiii pun în vase cu apă crengi de măr. Ţinute la lumină şi căldură, crengile înmuguresc şi înfloresc, fiind folosite în noaptea de Anul Nou drept sorcove.

Vechea biserică din lemn a Putnei,
cu hramul Intrarea în biserică a Maicii Domnului

Catapeteasma Bisericii vechi din lemn de la Putna,
cu hramul Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

„Singurică singurea
Şi creştea, mereu creştea,
Şi voinică se făcea,
Şi voinică şi frumoasă
Ca o floricic-aleasă
Şi a lumii-mpărătească!”

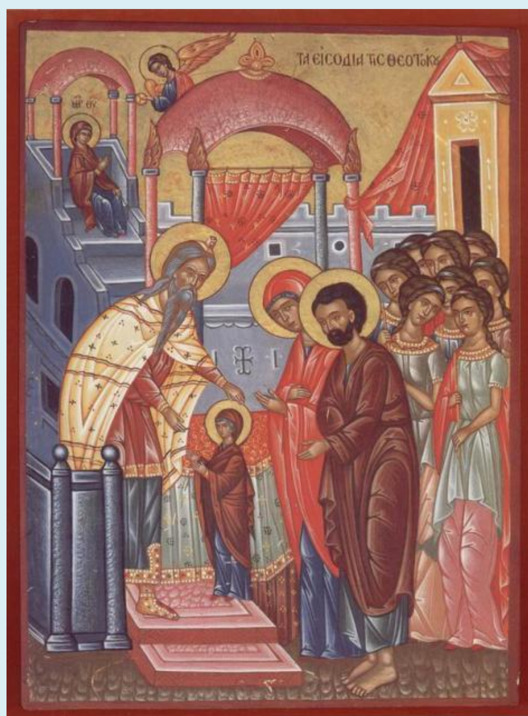
Ziua în care se prăznuieşte Intrarea Maicii Domnului în Biserică este cea mai nouă sărbătoare dedicată Fecioarei Maria, înscrisă în calendar din secolul VI, după ce s-a ridicat la Ierusalim, sub domnia lui Iustinian, la 20 noiembrie anul 543, o biserică numită „Sfînta Maria cea Nouă“. Conform obiceiului, a doua zi după sfinţire, adică la 21 noiembrie, a inceput să fie serbat hramul (patronul) bisericii, adică însăşi Sfânta Fecioară, aducerea ei la Templu. Sărbătoarea cu dată fixă, 21 noiembrie, s-a extins apoi în tot Orientul creştin, cât şi în Occident.

Ziua ispăşirii a servit ca o aducere aminte că jertfele aduse în fiecare zi, în fiecare săptămână şi în fiecare lună pe altarul pentru arderea tot nu erau îndeajuns pentru ispăşirea de păcat. Astfel încât în această zi, a 10-a a lunii a 7-a (Tişri, septembrie/octombrie) Marele Preot făcea ispăşire pentru toate nelegiuirile copiilor lui Israel şi pentru toate călcările de lege prin care au păcătuit”. Ispăşirea era făcută mai întâi pentru preoţi, deoarece mediatorul dintre Dumnezeu şi poporul Său trebuia să fie curat din punct de vedere ceremonial. Şi sanctuarul era curăţat, dat fiindcă acesta era pângărit prin prezenţa şi slujirea oamenilor păcătoşi. În zilele de astăzi Ziua Ispăşirii (Yom Kippur) este ultima din cele 10 zile de pocăinţă care încep cu Roş Haşana – Anul nou ebraic.

Buna Vestire (sărbătoare cu dată fixă în calendarul creştin-ortodox, 25 martie, zi în care Sfântul Arhanghel Gavriil îi vesteşte Fecioarei că va lua în pântece prunc şi va naşte fiu şi numele lui va fi Iisus. „***Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui PreaÎnalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema***” (Luca 1, 35).

Elementele oarecum inedite din acest episod marianic vin pe firul Tradiţiei dinspre o apocrifă a veacului al II-lea, Protoevanghelia lui Iacob (7, 1-3) despre care au avut cunoştinţă autorii programului iconografic de la gropniţa Mănăstirii Humor. De asemeni, alte detalii despre felul în care se înfăţişa lumii la acei ani ai unei copilării sfinte, Maria, Maica Domnului, ne oferă o altă apocrifă datând din cea de-a doua jumătate a secolului al al VI-lea, Evanghelia lui Pseudo-Matei (6, 1-3). Pentru o mai bună cunoaştere a acestor surse, vezi Evanghelii apocrife (trad., studiu introductiv, note şi prezentări de Cristian Bădiliţă), Polirom, 2002.

Daniela Livadaru - Vovidenia sau Sărbătoarea „Intrarea Maicii Domnului în Biserică”

Această sărbătoare ne aminteşte că alegerea Sfintei Fecioare Maria pentru a-L naşte pe Hristos nu a fost arbitrară. Fecioara Maria a fost continuatoarea unui lung şir de slujitori devotaţi lui Dumnezeu. Părinţii săi, Ioachim şi Ana, erau consideraţi "***drepţi înaintea lui Dumnezeu***". Ei s-au rugat cu lacrimi pentru a dobândi un copil, iar Fecioara Maria a fost rodul rugăciunii lor. Ana a făgăduit încă înainte de a o zămisli că, de va avea un copil, îl va închina lui Dumnezeu. Când fetiţa a împlinit trei ani, cei doi Sfinţi Părinţi şi-au împlinit promisiunea, aducând-o la Templul din Ierusalim.

O tradiţie apocrifă

Naşterea şi copilăria Fecioarei Maria nu sunt prezentate în Evanghelii sau în alte cărţi ale Noului Testament. De altfel, ea constituie o prezenţă foarte discretă în Sfânta Scriptură. Amănunte despre aceste etape ale vieţii sale sunt consemnate într-o apocrifă din sec. al II-lea, cunoscută sub numele de "Evanghelia după Iacov" sau "Protoevanghelia". Astfel, se relatează cum, ***împlinind Maria 3 ani, părinţii au adus-o la Templul din Ierusalim, pentru a o închina lui Dumnezeu, chiar dacă era singurul lor copil. Îmbrăcată în cele mai bune haine, ei au condus-o spre Templu împreună cu rudele lor. Un grup de fecioare îi însoţeau, cântând şi având lumânări aprinse în mâini. Aici a fost întâmpinată de Marele Preot şi alţi***

slujitori. Tradiţia consemnează şi numele Marelui Preot: Zaharia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul. Pentru a intra în Templu trebuiau urcate 15 trepte. Ritualul iudaic cerea ca iudeii să se oprească pe fiecare treaptă, pentru a rosti un psalm. Din acest motiv, cei cincisprezece psalmi ce se rosteau cu această ocazie sunt cunoscuţi sub numele de "Psalmii treptelor" (Psalmii 119-133).

Intrarea în Sfânta Sfintelor

Fiind încă mică, părinţii au vrut să o ajute pe fetiţă să urce treptele, rostind psalmii în locul ei. Dar, ***spre surprinderea tuturor, Maria, prin harul divin, a urcat repede toate treptele, fără a se mai opri conform ritualului.***

Luminat de Dumnezeu, Zaharia a întâmpinat-o cu bucurie pe această fecioară. Se spune că el ar fi binecuvântat-o zicând: "Tu eşti cea în care Dumnezeu şi-a proslăvit numele Său între iudei. Tu eşti cea în care Dumnezeu va descoperi Mântuirea pe care a pregătit-o poporului său." Luând-o de mână, Zaharia a dus-o pe Maria în cea mai sfântă încăpere a Templului, în Sfânta Sfintelor. Lucrul acesta era cu atât mai neobişnuit cu cât doar Marele Preot avea voie să intre aici şi doar o singură dată pe an, după ce aducea jertfe pentru sine şi pentru popor. Tradiţia mai spune că ***Fecioara Maria a rămas la Templu timp de 12 ani. Ea îşi petrecea timpul ca şi celelalte fecioare, citind Scripturile, lucrând, rugându-se şi sporind în dragostea faţă de Dumnezeu. Îngerul Gavriil îi aducea hrană şi îi tâlcuia locurile mai greu de înţeles din Biblie, pregătind-o pentru Vestea cea bună.***

Simbolistica intrării Maicii Domnului

Primul Templu din Ierusalim a fost construit de către Solomon, dar a fost distrus în 586 i.d.Hr. El a fost reconstruit 70 de ani mai târziu, de către Zorobabel, existând până în anul 70 d.Hr.

Tradiţia rabinică spune: "Cinci lucruri care se aflau în primul templu nu se mai găseau în al doilea. Acestea erau: Focul din înălţime, Untdelemnul ungerii, Chivotul Legii, Duhul Sfânt şi sorţii Urim şi Tumim".

Duhul Sfânt a început să grăiască prin profeţi, lucrând pentru a o pregăti pe cea care trebuia să-L nască pe Hristos. În timp ce Hristos a întrunit toate cele trei slujiri (învăţătorească, arhierească şi împărătească), Zaharia avea doar două: arhierească şi învăţătorească, profetică. Văzând în Fecioara Maria Chivotul Noului Legământ, Zaharia a dus-o în Sfânta Sfintelor. Aici ea s-a pregătit pentru a deveni Templul lui Dumnezeu. De altfel, ea a parcurs cele trei etape necesare: curăţirea, iluminarea şi unirea cu Dumnezeu, corespunzătoare celor trei încăperi ale templului. ***Intrarea în Templu înseamnă pregătirea tainică a umanităţii lui Hristos.*** Din acest motiv, această sărbătoare este o anticipare a Naşterii Mântuitorului, lucru evident şi în rânduiala slujbelor. Din această zi încep să se cânte în cadrul Utreniei Catavasiile: ***"Hristos se naşte, slăviţi-L!..."***

O sărbătoare liturgică mai târzie

Sărbătoarea propriu-zisă dedicată intrării Maicii Domnului în Templu este de dată relativ recentă. Întrucât noul lăcaş de cult închinat lui Dumnezeu a devenit biserică, sărbătoarea a fost numită Intrarea în Biserică a Maicii Domnului. Deşi nu instituită oficial, sărbătoarea a existat înainte de sec. al VI-lea.

- *Există astfel o menţiune a ei din sec. al IV-lea, făcută de Sf. Grigorie de Nyssa.*
- *Mai există şi o mărturie privind construirea unei biserici de către împărăteasa Elena în cinstea acestui eveniment.*
- *Sf. Andrei Criteanul (sec. al VII-lea) vorbeşte şi el despre această sărbătoare ce se ţinea la Ierusalim.*
- *În sec. al VIII-lea, patriarhii Gherman şi Tarasie au rostit câte o predică în cinstea acestei sărbători. Se pare că data de 21 noiembrie reprezintă data sfinţirii unei biserici cu acest hram în 543. Biserica a fost construită de Iustinian cel Mare lângă zidul ruinat al Templului.*
- *În Apus, sărbătoarea a fost adoptată mult mai târziu de papa Grigorie al XI-lea, care a celebrat-o pentru prima dată la Avignon, în 1374.*
- *Ea s-a răspândit în sec. XV-XVI, în timpul papilor Sixt al IV-lea şi Sixt al V-lea.*

Sărbătoarea Luminii

Numele de Vovidenie provine din slavonă, însemnând "ceea ce se face văzută". Tradiţia populară spune că de Vovidenie se deschid cerurile, iar animalele încep să vorbească. În această zi se aprind lumânări, mai ales pentru cei adormiţi, şi se împart pomeni. Simbolurile luminii sunt candela, lumânarea, soarele, focul. Tot în ziua de Vovidenie, copiii pun în vase cu apă crengi de măr. Ţinute la lumină şi căldură, ele înmuguresc şi înfloresc, fiind folosite în noaptea de Anul Nou drept sorcove.

Istorie în imagine

În iconografia Vovideniei regăsim cele trei părţi ale Templului: curtea, Sfânta şi Sfânta Sfintelor. Scena se desfăşoară în curtea interioară, Zaharia întâmpinând-o pe Maria în haine preoţeşti, în faţa uşilor Sfintei, pe prima treaptă (din cele cincisprezece). Fecioara este prezentată cu mâinile întinse, urcând singură. În spatele ei se află Ioachim, Ana şi corurile de fecioare. În planul de sus, ea este aşezată pe cea mai înaltă treaptă, lângă uşa Sfintei Sfintelor, fiind slujită de un înger. Surprinde îmbrăcămintea Fecioarei (maforionul), care simbolizează maturitatea ei duhovnicească.

Adrian Cocoşilă - Intrarea Maicii Domnului în Biserică

Intrarea Maicii Domnului este sărbătorită în fiecare an, pe 21 noiembrie. ***Este sărbătoarea în amintirea zilei în care, Sfinţii Ioachim şi Ana au adus-o pe fiica lor Maria, în vârstă de trei ani, la templu. Aici a fost întâmpinată de marele preot Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, care a dus-o în cea mai sfântă încăpere din acest loc, în Sfânta Sfintelor, unde va rămâne până la vârsta de 15 ani.***

Deşi sunt persoane care susţin că lucrul acesta era cu neputinţă, totuşi Biserica, în cântările ei afirmă: "***Ceea ce s-a hrănit în Sfânta Sfintelor, celei îmbrăcate cu credinţă şi cu înţelepciune şi cu neîntinată feciorie, mai marele Gavriil i-a adus din ceruri închinăciune***".

Informaţii despre acest eveniment din viaţa Maicii Domnului avem în "Evanghelia după Iacov" sau "Protoevanghelia", o scriere apocrifă din secolul al II-lea. Precizăm că dintre sărbătorile închinate Maicii Domnului, numai "Bunavestire" are la bază un eveniment istoric consemnat în Sfânta Scriptură (Luca I, 26-38). Despre celelate sărbători, evangheliile canonice nu ne dau mărturii, informaţiile provenind din Sfânta Tradiţie şi din evangheliile necanonice (apocrife).

Părintele profesor Ene Branişte afirmă că această sărbătoare a luat naştere în secolul VI. "La 20 noiembrie 543, Justinian a zidit la Ierusalim, lângă ruinele templului, o biserică închinată Sfintei Fecioare, care, spre deosebire de una mai veche, a fost numită biserica Sfântă Maria "cea nouă". Conform obiceiului, a doua zi după sfinţire, adică la 21 noiembrie, a început să fie serbat hramul

(patronul) bisericii, adică însăşi Sfânta Fecioară, serbarea fiind consacrată aducerii ei la templu".

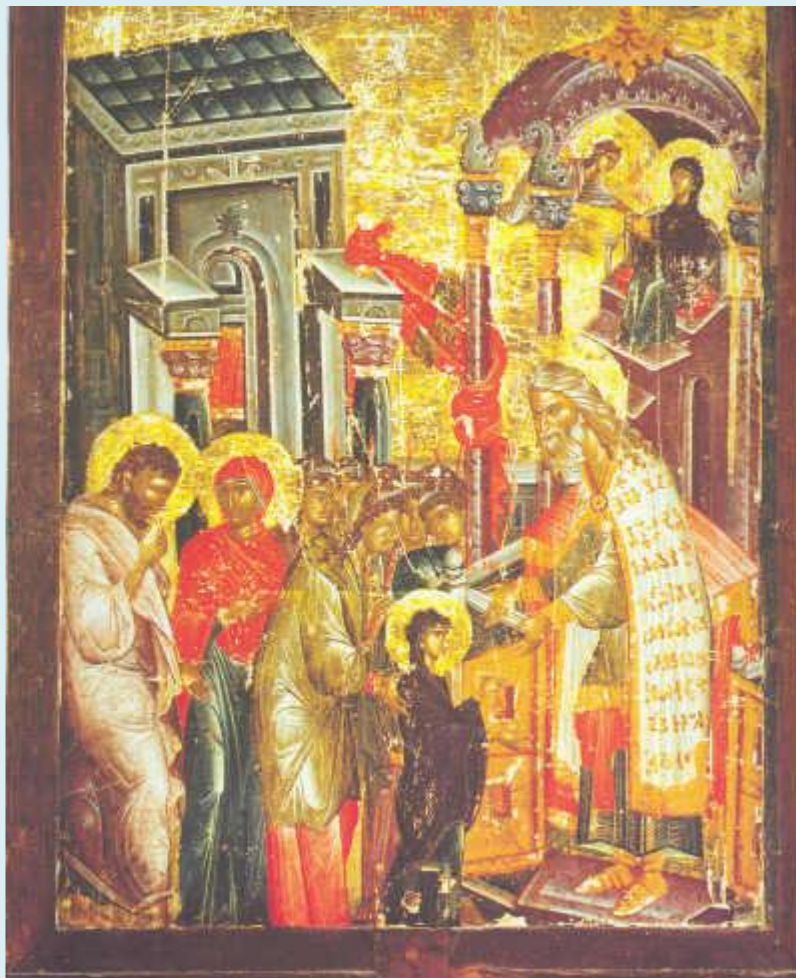
În Apus, sărbătoarea a fost adoptată de papa Grigorie XI-lea, care a cinstit-o pentru prima dată în anul 1374, la Avignon.
Pentru ca bucuria sărbătorii să nu fie umbrită de post, Biserica a rânduit ca pe 21 noiembrie să fie dezlegare la peşte.

Nu este întâmplător că începând cu data de 21 noiembrie, în cadrul slujbei Utreniei se cântă Catavasiile: ***"Hristos Se naşte, slăviţi-L!..."*** Este o sărbătoare care ne pregăteşte şi pe noi să-L facem pe Hristos să se nască tainic în noi. Unde primeşte Fecioara Maria vestea că-L va naşte pe Hristos? În Biserică. Unde are loc prefacerea pâinii şi a vinului în Trupul şi Sângele lui Hristos? În Biserică. Deci, nu în afara ei va reuşi omul să facă din chipul său, un chip al lui Hristos. Fiecare din noi trebuie să ştie şi să înţeleagă totul, atât ceea ce se vede şi se aude, cât şi ceea ce nu se vede şi nu se aude în biserică. Nu e suficient să ştim că Fecioara Maria a fost dusă la Templu şi a stat până la vârsta de 15 ani. Aceasta este, simplu, istorie. Important este să pătrundem în înţelesul profund al evenimentului istoric şi să descoperim că prezenţa ei în Sfânta Sfintelor, e roditoare: face ca Fiul lui Dumnezeu să Se nască din ea. Deci, ***Hristos Se va naşte, va muri şi va învia tainic cu tot omul care vieţuieşte în Biserică.***

În această zi, copiii pun crengi de măr în vase cu apă. Acestea, ţinute la lumină şi căldură, înmuguresc şi înfloresc, şi sunt folosite în noaptea de Anul Nou drept sorcove.

Să nu uităm că în colindele româneşti se cântă, în plină iarnă, despre florile dalbe, flori de măr, sau despre măruţ, mărgăritar. Dacă am fi cu luare aminte la colinde, nu am avea cum să nu ne întrebăm ce măr ar putea face în decembrie flori dalbe? Şi de ce măr? ***Pentru că strămoşii noştri ştiau de la bătrânii lor că acea joardă a Sfântului Nicolae trebuie să fie una de măr, iar dacă aceea înflorea până de Naşterea Domnului, înseamnă că sfântul a mijlocit pentru iertarea celui căruia i-a dăruit crenguţa, flori dalbe.***

Ion Ghinoiu -Tradiţii, semne de sărbătoarea Intrării Maicii Domnului în Biserică

Ziua intrării în Biserică a Fecioarei Maria, numită Ovidenia, Obrejenia sau Vovidenia, corespunde în Calendarul popular cu celebrarea unei năprasnice divinităţi a lupilor, Filipul cel şchiop sau Filipul cel mare (21 noiembrie).

Local, în Bucovina, se credea că în această zi s-ar fi născut Domnul Hristos. Sărbătoarea de Ovidenie împreună cu Filipii de Toamnă, Noaptea Strigoilor, Sântandrei şi Sânnicoara (Moş Nicolae) formează, în perioada 13 noiembrie - 6 decembrie, un scenariu ritual de înnoire a timpului, probabil Anul Nou dacic.

În noaptea de Ovidenie, când se credea că se deschide Cerul şi vorbesc animalele, se priveghea la lumina unei lumânări încolăcite o strachină cu apă de leac. Tot atunci se făceau farmece şi descântece, se afla ursita, se efectuau observaţii şi previziuni meteorologice. Pentru copiii morţi nebotezaţi şi pentru

oamenii înecaţi şi morţi fără lumânare li se făceau în această zi praznice şi li se împărţeau pomeni.

Întrucât se credea că în noaptea de Ovidenie strigoii circulau fără oprelişte, se ungeau cu usturoi cercevelele ferestrelor, tocurile uşilor, vatra şi cuptorul care comunicau, prin horn, cu exteriorul.

Pentru protecţia vitelor împotriva animalelor sălbatice se interzicea orice activitate legată de prelucrarea lânii şi pieilor de animale.

De la Ovidenie până la Sângiorz, femeilor le era interzis să mai spele rufele la râu.

Mihai-Alex Olteanu - Icoana Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului este una din cele doisprezece Praznice Împărăteşti. Această sărbătoare a fost instituită în Tradiţia Bisericii folosind textul Protoevangheliei lui Iacov, care detaliază naşterea şi viaţa timpurie a Fecioarei Maria. Deşi Protoevanghelia lui Iacov este datată în secolul al II-lea, sărbătoarea a fost instituită în secolul al VI-lea în Răsărit şi abia în anul 1374 în Apus.

În iconografia Întrării în Biserică a Maicii Domnului apare dezvoltată tema templului. Mulţi au utilizat simbolismul care aseamănă cele trei părţi ale templului cu cele trei etape ale vieţii duhovniceşti - purificarea, iluminarea şi unirea. Astfel, în templul din Ierusalim, Fecioara aleasă se va pregăti să devină mai târziu „Templu Trupului Său”, Cel care va fi dărâmat şi în trei zile se va ridica.

În iconografia Intrării se regăsesc cele trei părţi ale templului din Ierusalim. Scena prezentată în icoană se desfăşoară în curtea interioară a templului, lângă intrarea în „Sfânta”. Proorocul Zaharia este zugrăvit îmbrăcat în haine preoţeşti stând în faţa uşilor „Sfintei”, pe prima treaptă a scării, cu mâinile întinse, primind-o pe Maica Domnului.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este zugrăvită de două ori în icoană, dar neavând nimic copilăresc în înfăţişarea ei, deşi este pictată de statură mică. Această statură mică indică vârsta crudă la care a fost adusă la templu.

Sfânta Fecioară este zugrăvită în faţa proorocului Zaharia, întinzând mâinile către el şi începând a urca treptele care duc spre „Sfânta Sfintelor”.

În spatele Maicii Domnului, în mijlocul curţii, sunt zugrăviţi Sfinţii Ioachim şi Ana, părinţii Născătoarei de Dumnezeu, care vin şi îşi prezintă Fiica. Ei sunt urmaţi de un grup de fecioare ce poartă în mâini făclii aprinse. Spre deosebire de Sfânta Ana şi de Fecioara Maria, fecioarele templului au capul descoperit.

Dacă privim în registrul de sus o vedem din nou pe Fecioara Maria şezând pe cea mai înaltă treaptă, lângă „Sfânta Sfintelor”, unde un înger vine să-i slujească fiind hrănită cu „pâine cerească”.

În mod tradiţional, icoana Întrării în Biserică a Maicii Domnului se zugrăveşte în diaconicon, aflat în partea dreaptă (sudică) a Sfântului Altar.

Pr. Silviu Cluci - Templul din Ierusalim

Templul lui Solomon sau primul templu din Ierusalim a fost lăcașul sfânt al vechilor evrei.

Foto: Oana Nechifor

Templul lui Solomon sau primul templu din Ierusalim a fost lăcașul sfânt al vechilor evrei. După izvoarele biblice, ar fi fost construit de Solomon pe Muntele Moria din Ierusalim, identificat cu Muntele Templului din zilele noastre. După relatarea biblică, templul a fost distrus în timpul cuceririi regatului Iudeei de către babilonieni, în anii 587-586 î.Hr.

Al doilea Templu din Ierusalim a fost construit de către exilații evrei întorși din Babilon în timpul dominației persane în Palestina sau Iudeea antică, pe locul Templului lui Solomon, la circa 70 ani de la distrugerea primului templu, deci pe la anul 516 î.Hr.

Templul a fost apoi restaurat și mărit în secolul I î.Hr., în timpul domniei regelui Iudeei Irod cel mare. Templul lui Irod era constituit din trei zone concentrice care

se înălţau treptat, începând de la nivelul esplanadei şi culminând cu Sfânta Sfintelor.

Curtea păgânilor

Prima treaptă, care cuprindea aproape jumătate din toată suprafaţa, se numea „Curtea păgânilor" şi era înconjurată de ziduri cu portice acoperite. Aceste portice serveau drept adăpost împotriva soarelui şi ploii. Sub unul dintre aceste portice a şezut Iisus, pe când avea doisprezece ani, în mijlocul cărturarilor, ascultându-i şi întrebându-i (Luca 2, 46). În timpul misiunii Sale, când Iisus venea în Ierusalim, propovăduia sub aceste portice din „curtea neamurilor".

Sfântul evanghelist Ioan spune: „Şi era atunci la Ierusalim sărbătoarea înnoirii templului şi era iarnă. Iar Iisus umbla prin templu, în pridvorul lui Solomon" (Ioan 10, 22-23).

Cu alt prilej, la sărbătoarea Paştilor, Iisus i-a alungat în afara acestor curţi cu portic pe vânzătorii de boi, oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani (cf. Ioan 2, 14-15; Matei 21, 12,·Marca 11, 15; Luca 19, 45).

Curtea evreilor

În mijlocul curţii neamurilor se ridicau alte ziduri - ca o a doua terasă - care împrejmuiau curtea interioară rezervată evreilor, unde nu era îngăduit să intre nici un străin, care dacă ar fi încălcat regula s-ar fi aflat în primejdie de moarte. Aici intrând apostolul Pavel a fost învinuit că a spurcat templul, aducând şi elini în templu; şi scoțându-l afară, voiau să-l omoare (cf. Fapte 21, 27-30). Această terasă era înconjurată de o scară cu 14 trepte.

În această curte învăţa Iisus poporul, când L-au întrebat arhiereii, cărturarii şi bătrânii cu ce putere face El acestea (Luca 20, 1-8) şi tot aici are loc alungarea vânzătorilor şi schimbători lor de bani din templu (Luca 19, 45-40).

Zidurile acestui templu, sau a doua terasă, aveau câte patru uşi mari la nord şi sud. Iar la mijlocul faţadei dinspre răsărit era o singură uşă mai mare şi mai împodobită decât celelalte, numită „Poarta Frumoasă", iar în faţa acesteia aşteptau milă cerşetorii. La „Poarta Frumoasă" l-au vindecat Petru şi Ioan pe ologul din naştere (Fapte 3, 1-10).

Curtea evreilor era împărţită în două părţi: cea a femeilor (care nu aveau voie să treacă mai departe), dar în care intrau şi bărbaţii, şi cea a bărbaţilor evrei, care era înconjurată de portice şi de săli destinate diverselor servicii al templului.

În partea de nord se afla Korvana, adică sala tezaurului templului. Aici a rostit Mântuitorul cuvântul Său despre „Lumina lumii”, când fariseii şi cărturarii au adus-o în fața Lui pe femeia prinsă în adulter (Ioan 8, 2-20). Şi tot acolo a văzut-o Mântuitorul pe văduva săracă aruncând cei doi bănuţi în vistieria templului, ca obol (Marcu 12, 41-43; Luca 21, 1-4).

Sanctuarul

Templul propriu-zis sau Sanctuarul era locaşul sfânt sau Casa lui Dumnezeu (Matei 23, 21), „Casa Tatălui” (Ioan 2, 16), în care n-aveau voie să intre credincioşii, nici când aduceau ofrande (Matei 5, 23-24) la altar, ci rămâneau în tindă.

Sanctuarul era împărţit în trei părţi: „tinda” sau vestibulul; „Sfânta”, unde intrau numai preoţii, şi „Sfânta Sfintelor”, unde intra numai arhiereul o dată în an, la ziua înnoirii sau a Ispăşirii.

În „Sfânta Sfintelor” a avut Zaharia vedenia îngerului, când a intrat în templul Domnului să tămâieze (Luca 1, 9).

Tot aici se afla masa cu „pâinile punerii-înainte” (Matei 12, 4; Marcu 2, 26; Luca 6, 4; Evrei 9, 2), care se schimbau în fiecare sâmbătă şi pe care nu aveau voie să le mănânce decât preoţii.

După Învăţătura Sfântului Grigorie Palama, Maica Domnului, atunci când a fost dusă la Templu la vârsta de trei ani, „nu numai că a intrat doar în Sfânta Sfintelor, ci şi sălaş aflând acolo, ca una care a fost închinată lui Dumnezeu, nu pentru o perioadă de puţini ani, fiindcă prin ea cerurile se vor deschide la vremea potrivită şi vor fi date spre sălaş veşnic celor care cred naşterii ei minunate” [1].

Dărâmarea Templului şi Zidul Plângerii

---

[1] *Sfântul Grigorie Palama, Omilia 52. Predică la Intrarea în Sfânta Sfintelor a Preasfintei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu, în Omilii vol. III, tra-ducere de Parascheva Grigoriu, Editura Anastasia, București, 2007.*

Aşa cum prorocise Mântuitorul (Matei 24, 2), Templul avea să fie incendiat şi dărâmat de soldaţii romani în urma revoltei evreilor din anul 66. Din acest moment, jertfele au încetat pentru totdeauna.
După a doua revoltă, în 135, când Adrian a transformat Ierusalimul în Aelia Capitolina, pe esplanada templului au fost înălţate două statui: una în cinstea lui Adrian, învingătorul, iar alta în cinstea lui Jupiter Capitolinul.

Îndată după cucerirea Palestinei de către arabi, aceștia au transformat esplanada templului în loc sfânt musulman, în amintirea călătoriei pe care Mahomed ar fi făcut-o la Ierusalim.

Astăzi, vechiul zid de apus al Templului sau „Zidul Plângerii” este un memorial național al poporului evreu. Loc de rugăciune cotidian, „Zidul Plângerii” reunește mari mase de credincioși cu ocazia sărbătorilor cultului mozaic.

Icoane

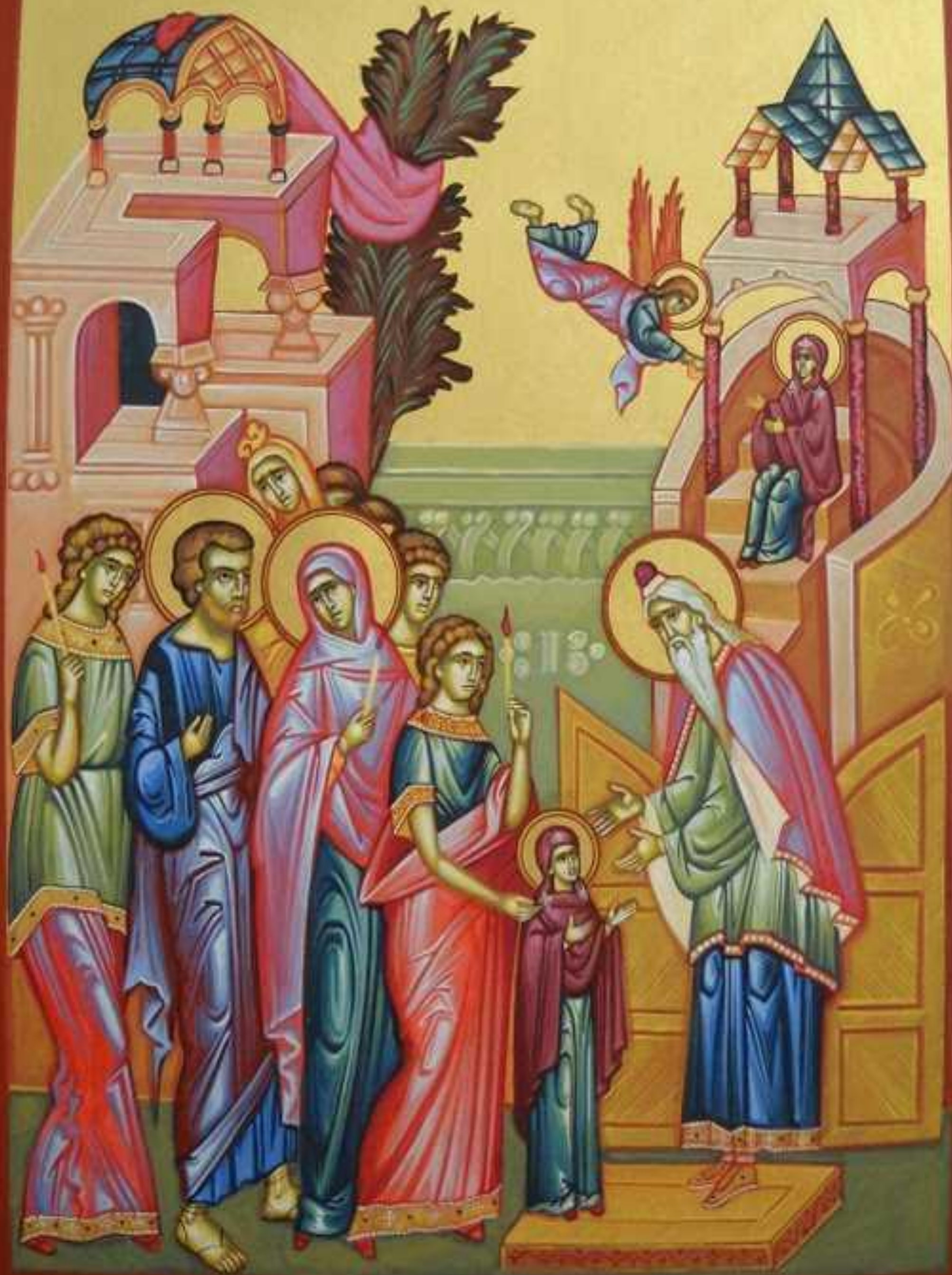

INTRAREA IN BISERICĂ
A MAICII DOMNULUI

ÎNTRAREA MAICII DOMNULUI
ÎN BISERICĂ

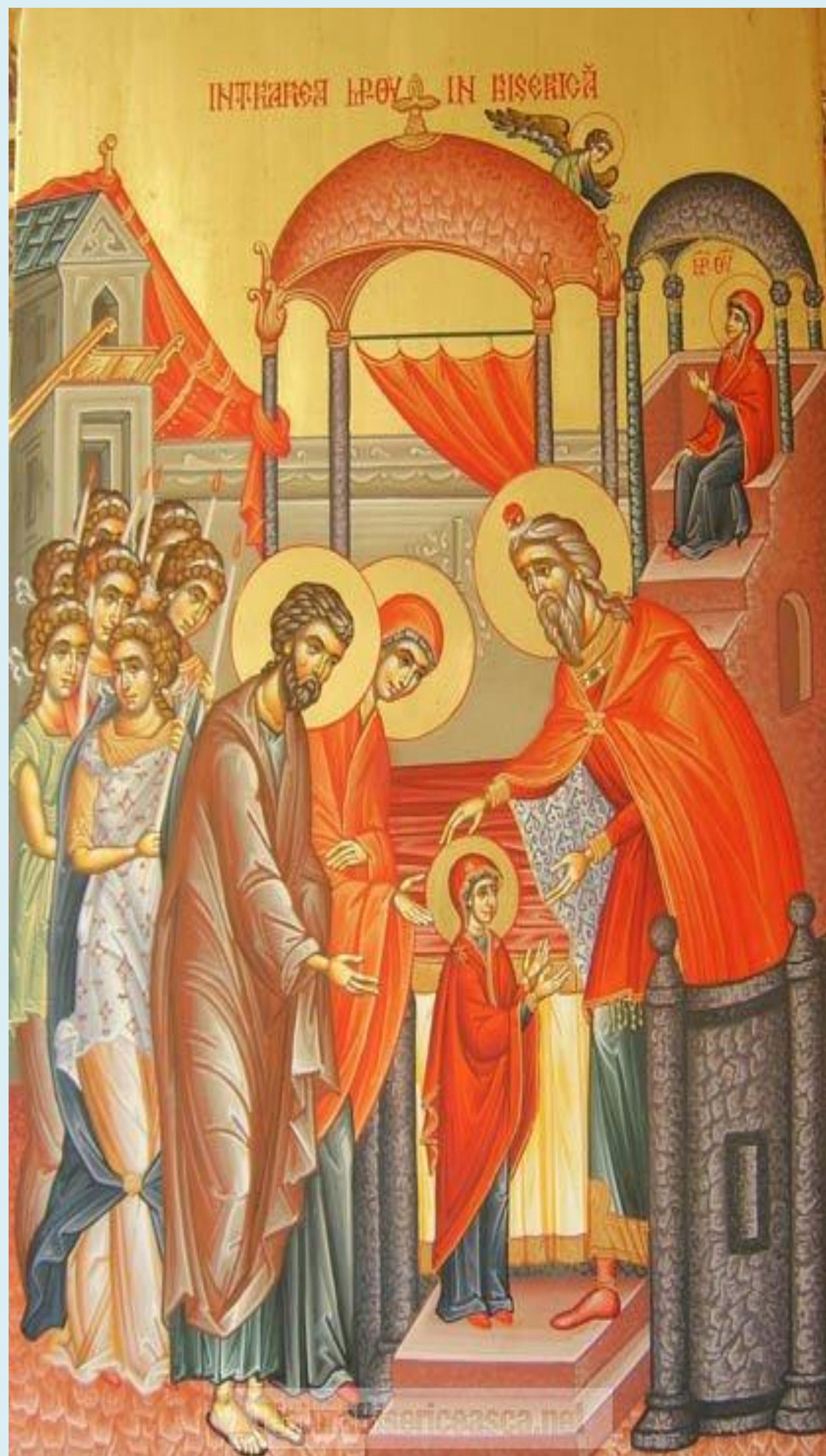

INTRAREA MAICII DOMNULUI
ÎN BISERICĂ
www.icoaneortodoxe.piatra-neamt-cultural.ro
www.icoaneortodoxepn.blogspot.com

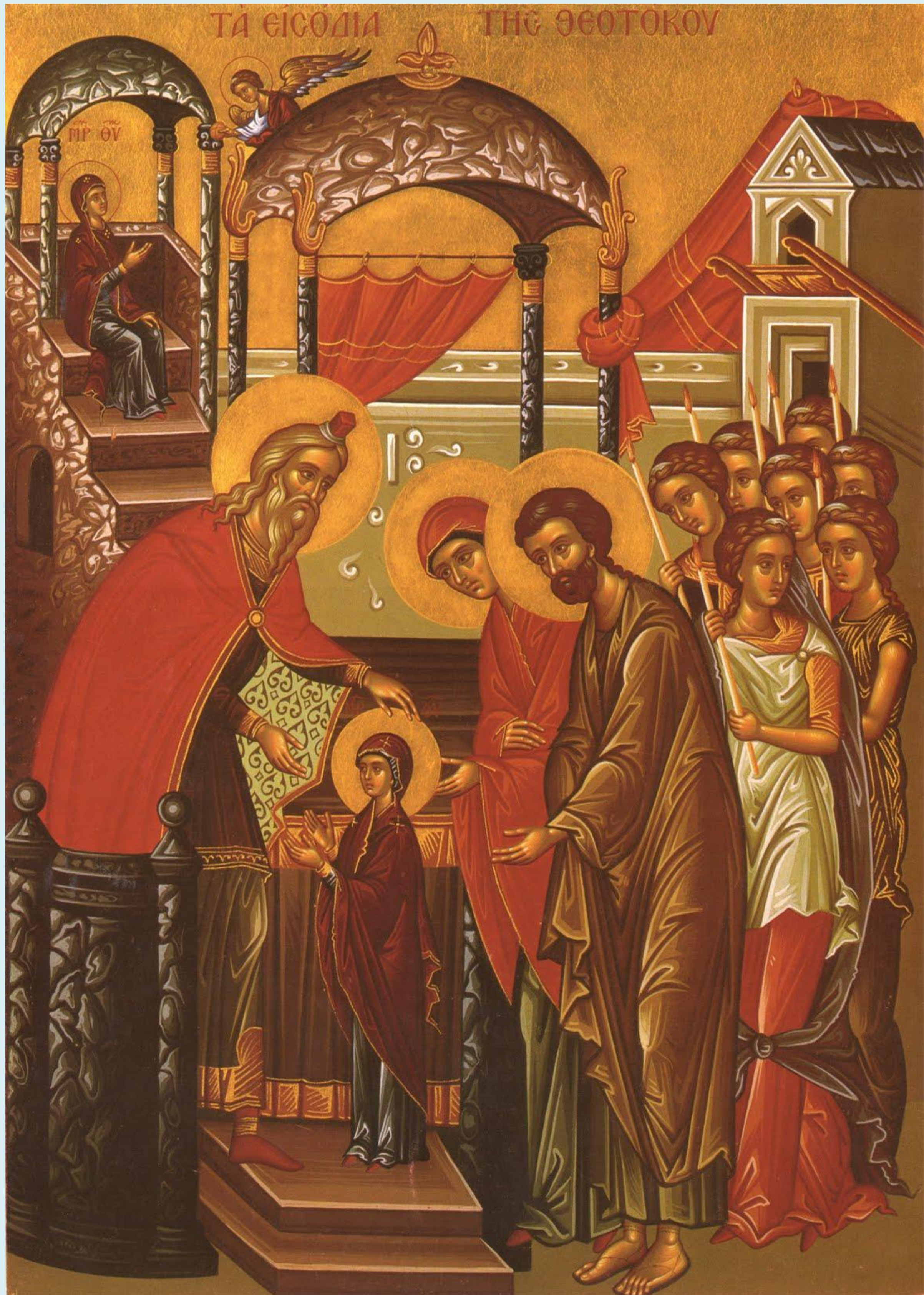

ÎNTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ

PREZENTAREA la TEMPLU a MAICII DOMNULUI

ÎNTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

ВАВЕДЕЊЕ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦЕ

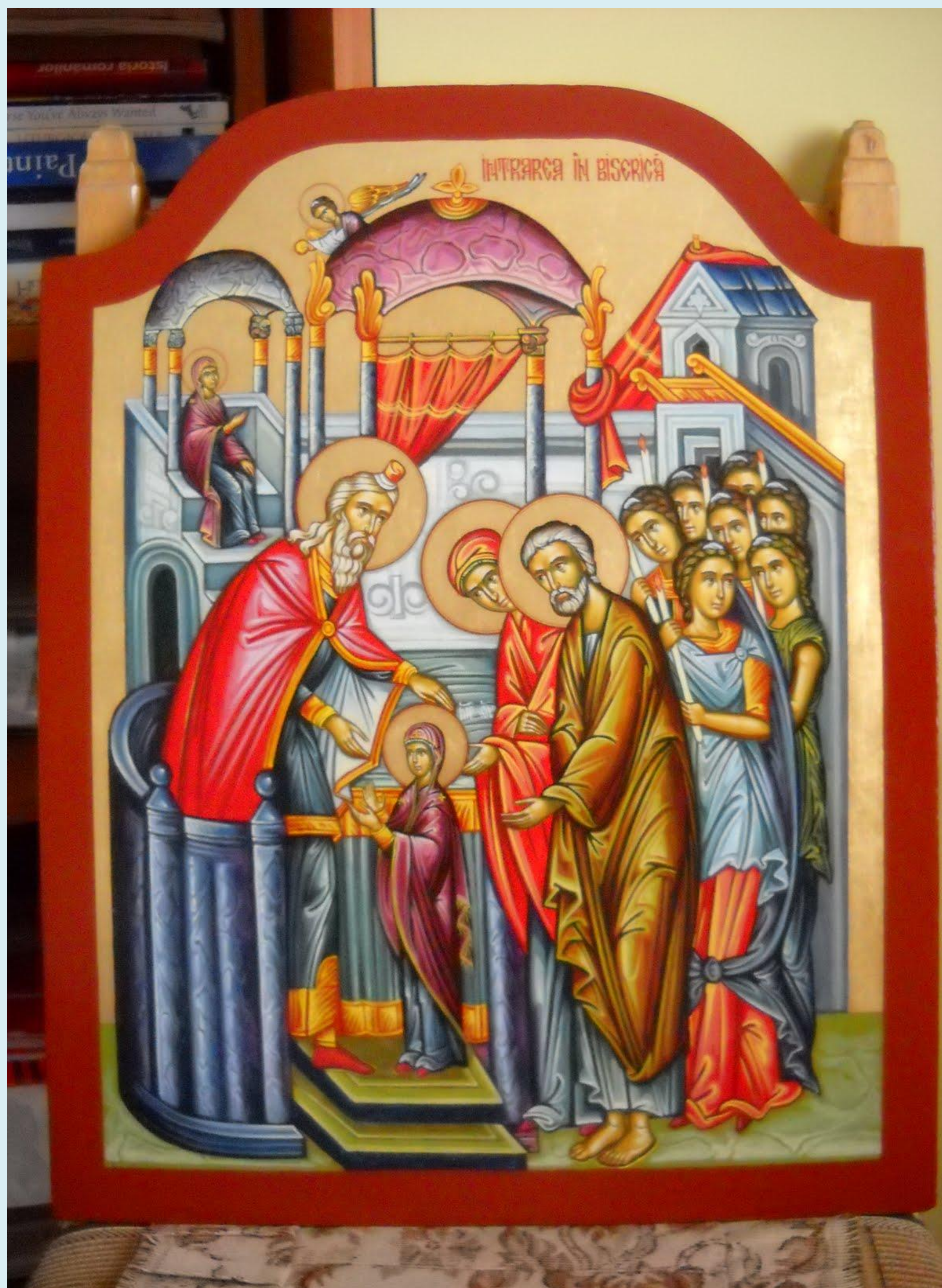

INTRAREA
IN BISERICĂ

ΤΑ ΕΙϹΟΔΙΑ ΤΗϹ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΜΡ ΘΥ

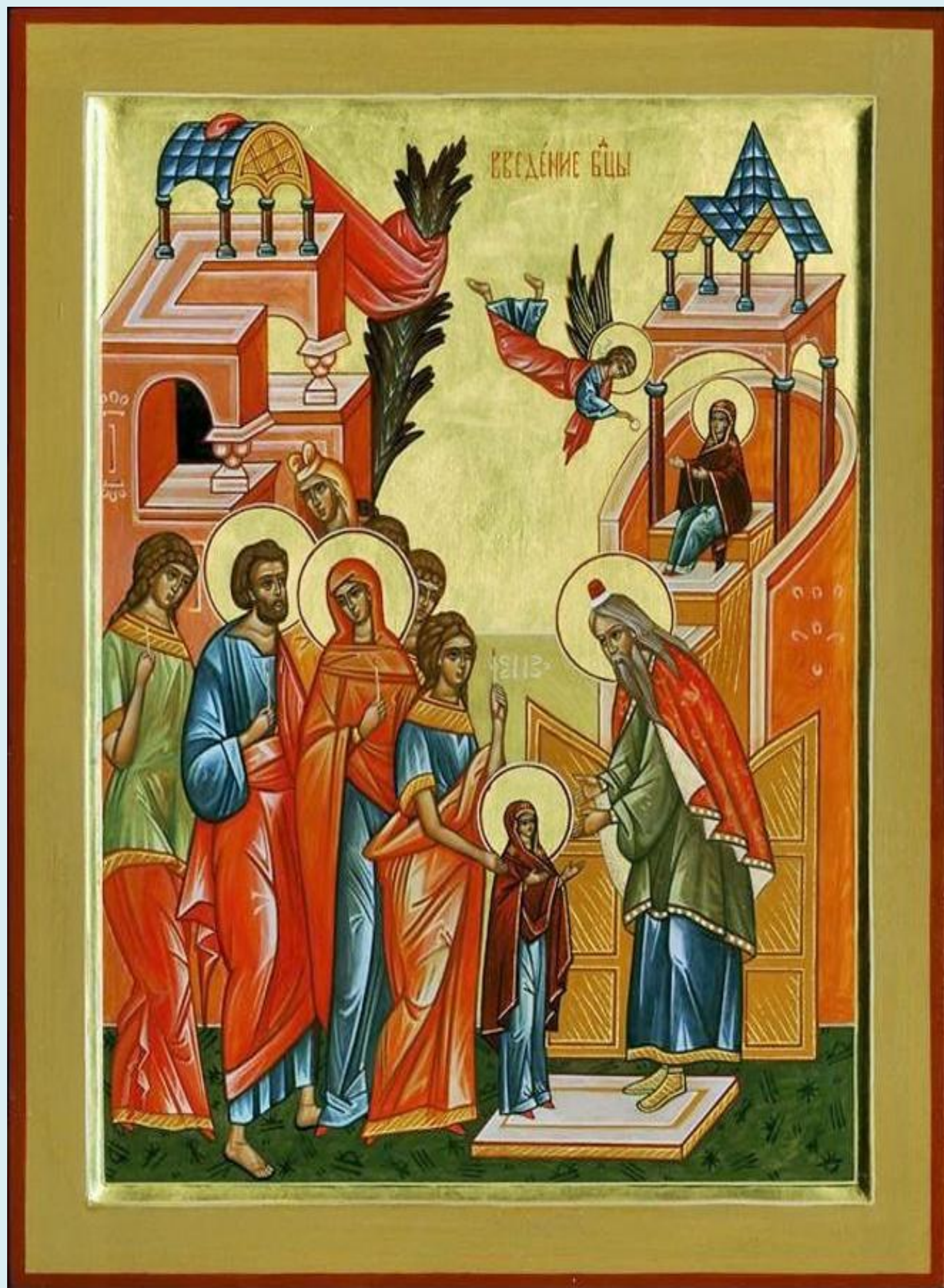

ΤΑ ΕΙϹΟΔΙΑ ΤΗϹ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΜΡ ΘΥ

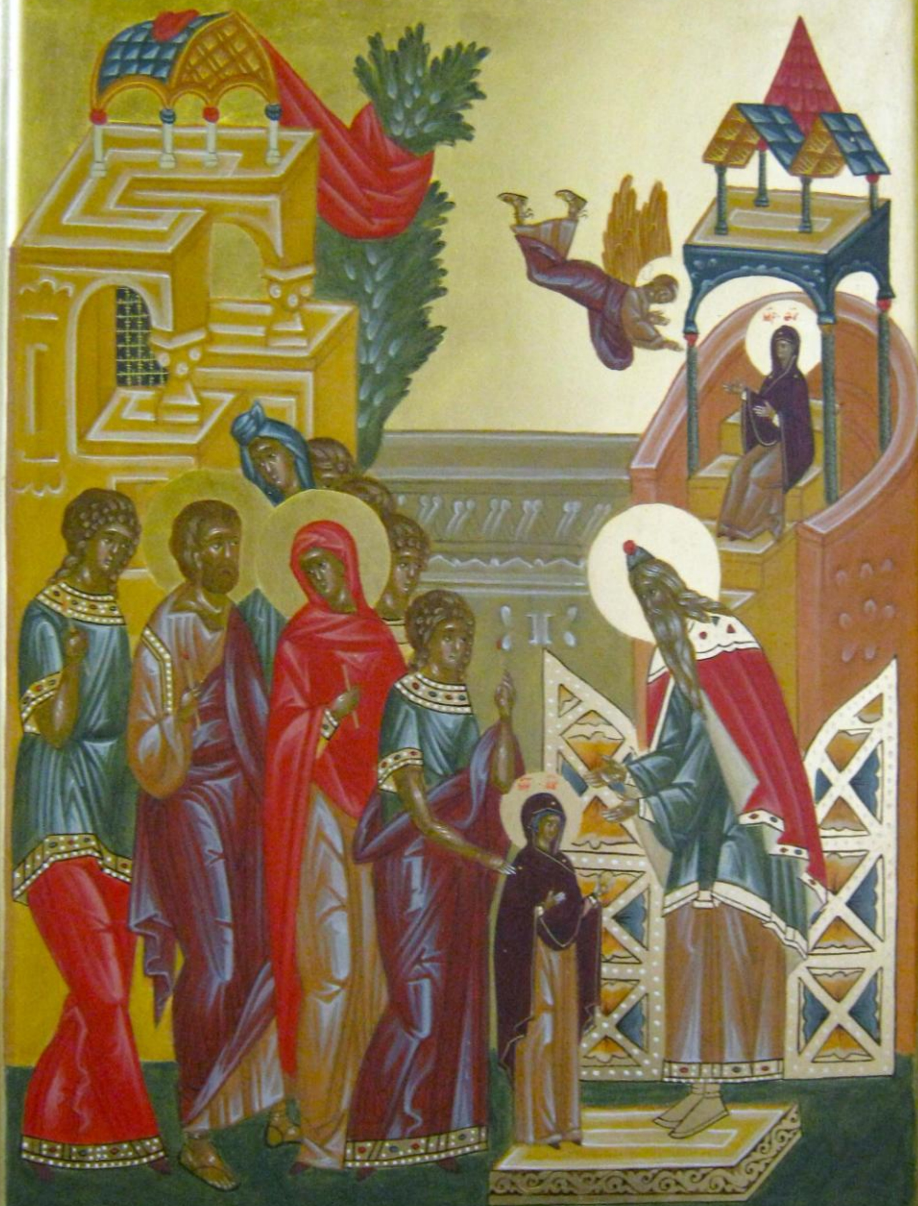

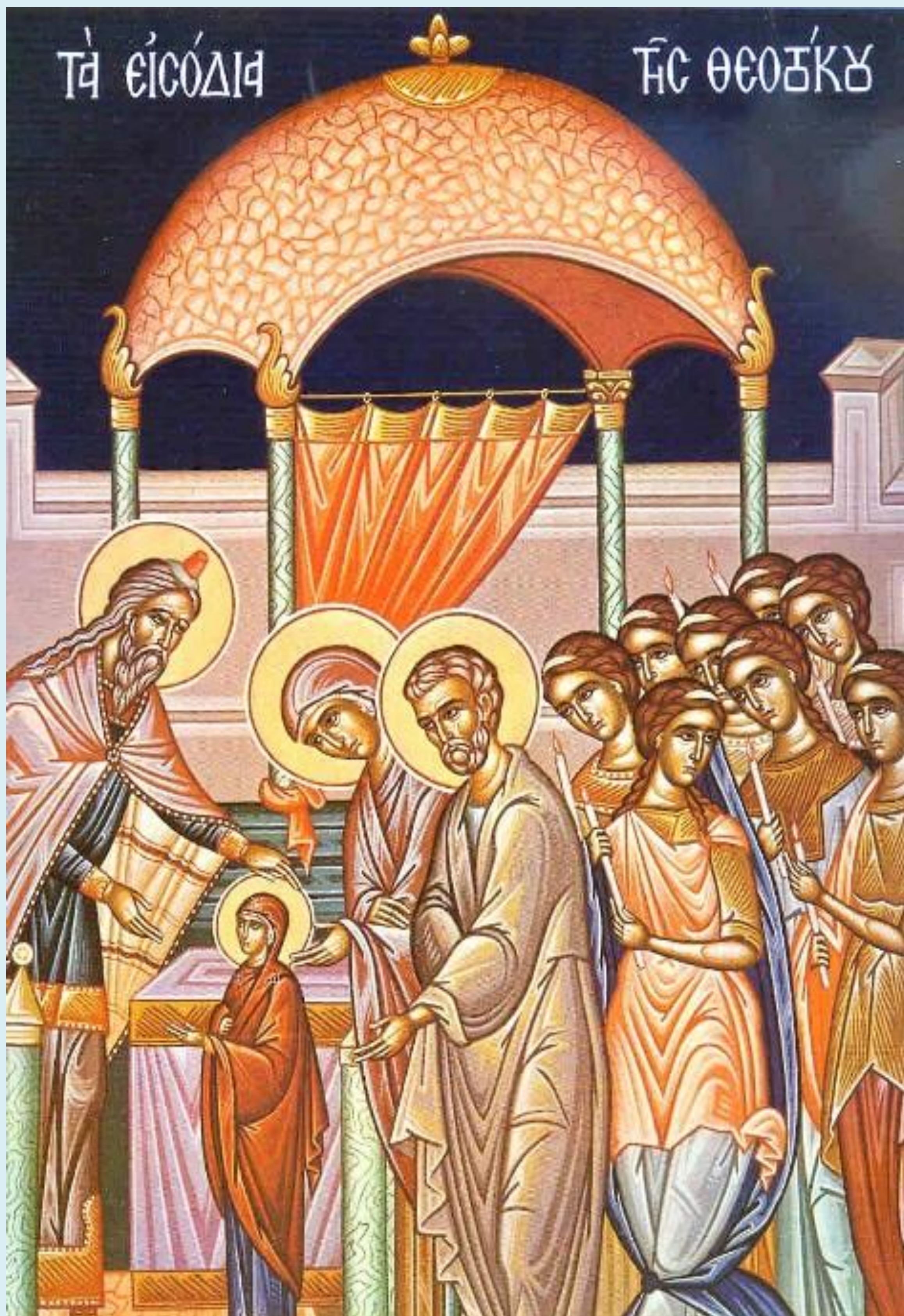

INTRAREA ÎN BISERICĂ

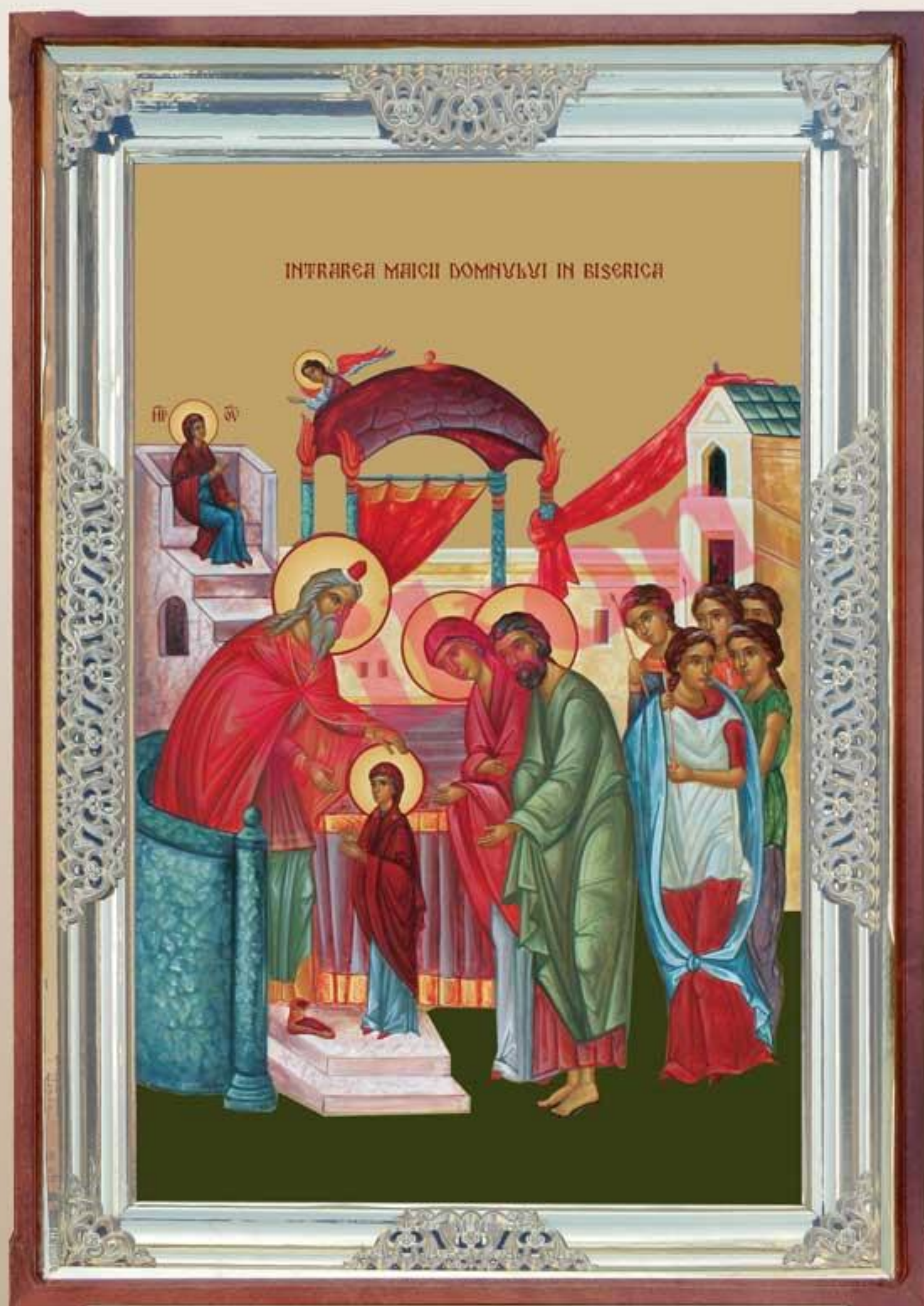

Входъ во храмъ Престыя Бцы

ВВЕДЕ́НИЕ БЦЫ

ВВЕДЕ́НІЄ ВО ХРА́МЪ ПРЕС҃ТЫ́Ѧ Б҃ЦЫ

Введе́нїе во хра́мъ Пр҃тыѧ Бцⷣы

Τὰ Εἰσόδια
τῆς Θεοτόκου

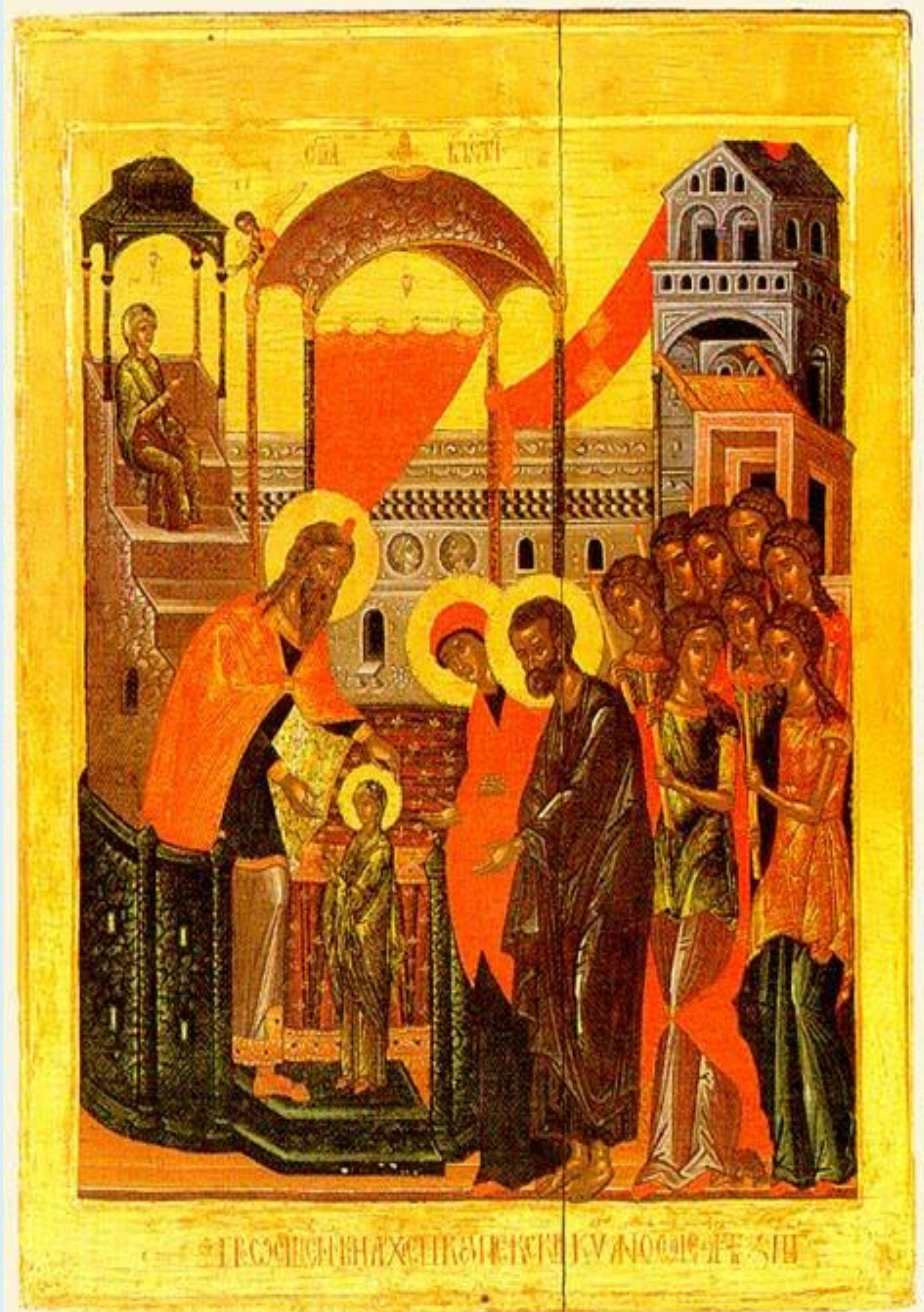

INTRAREA MAICII DOMNULUI IN BISERICA

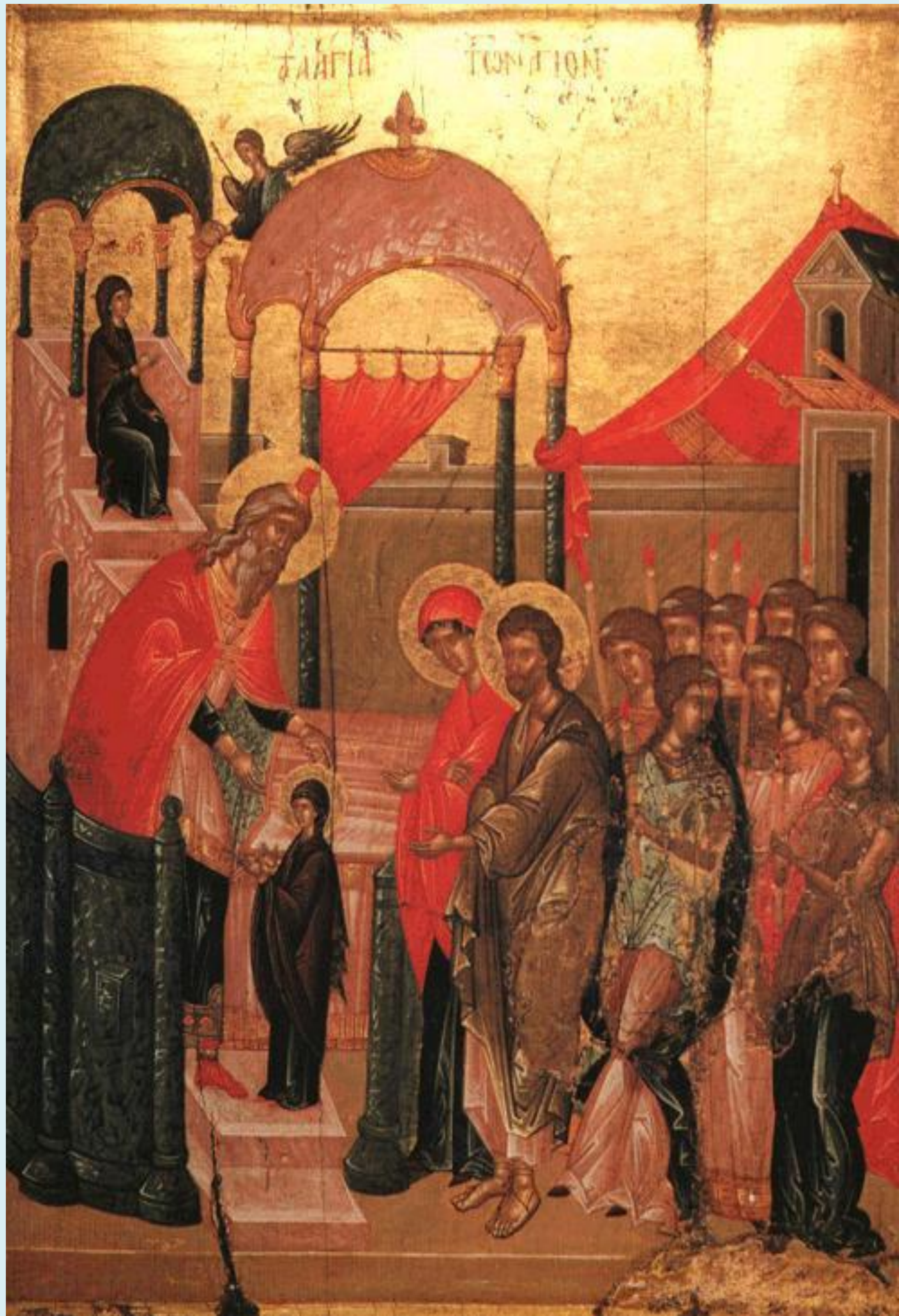

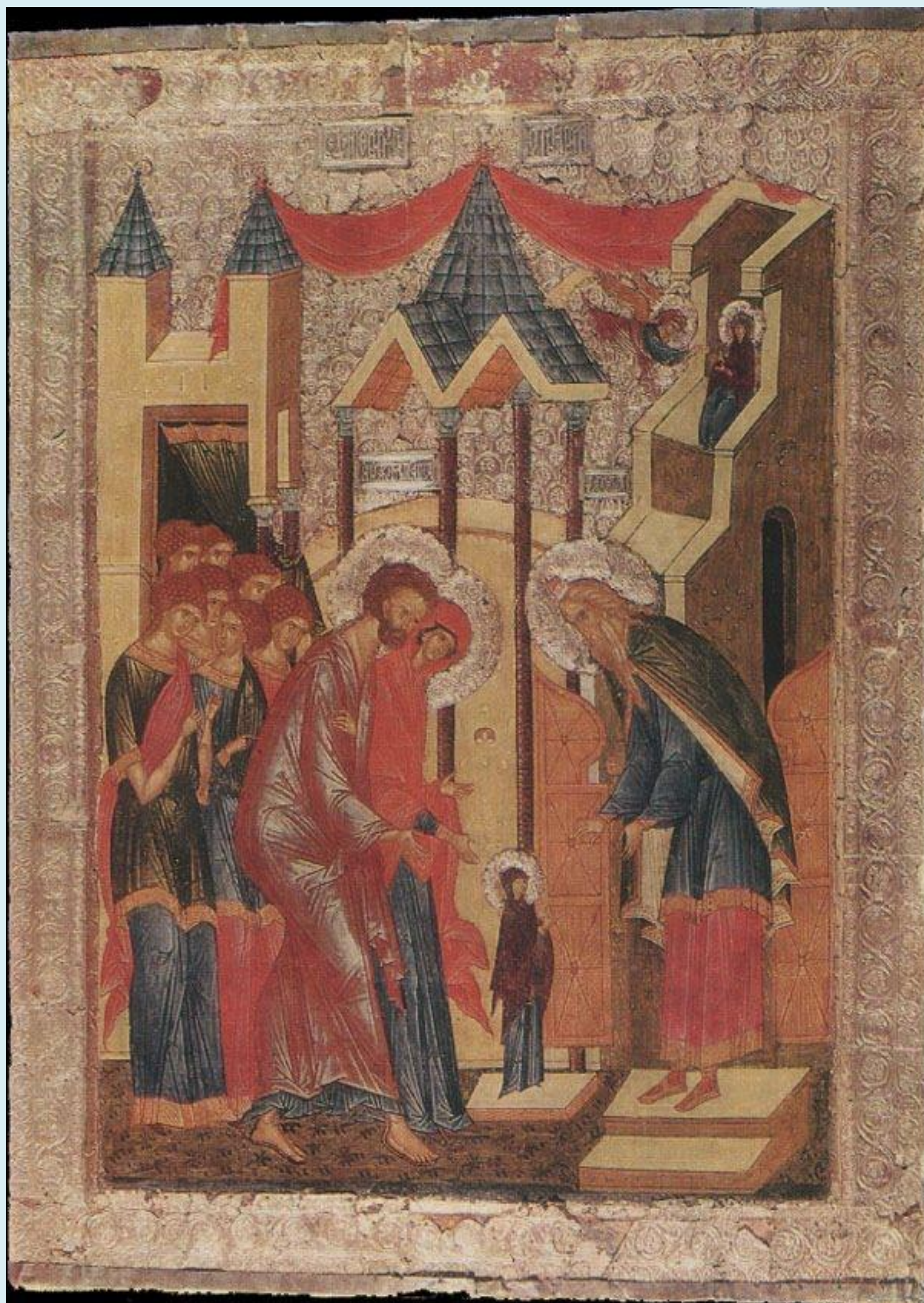

ΤΑ ΕΙCΟΔΙΑ ΤΗC ΘΕΟΤΟΚΥ
ΜΡ ΘΥ

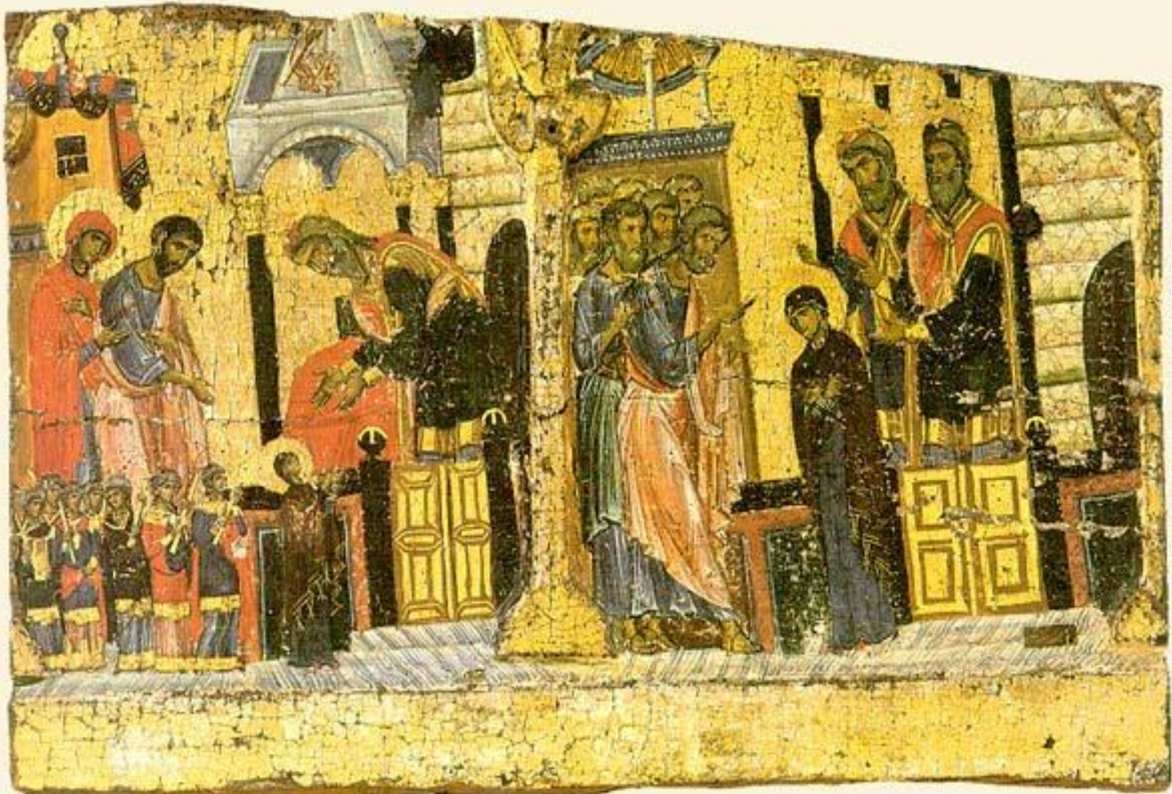

АНА

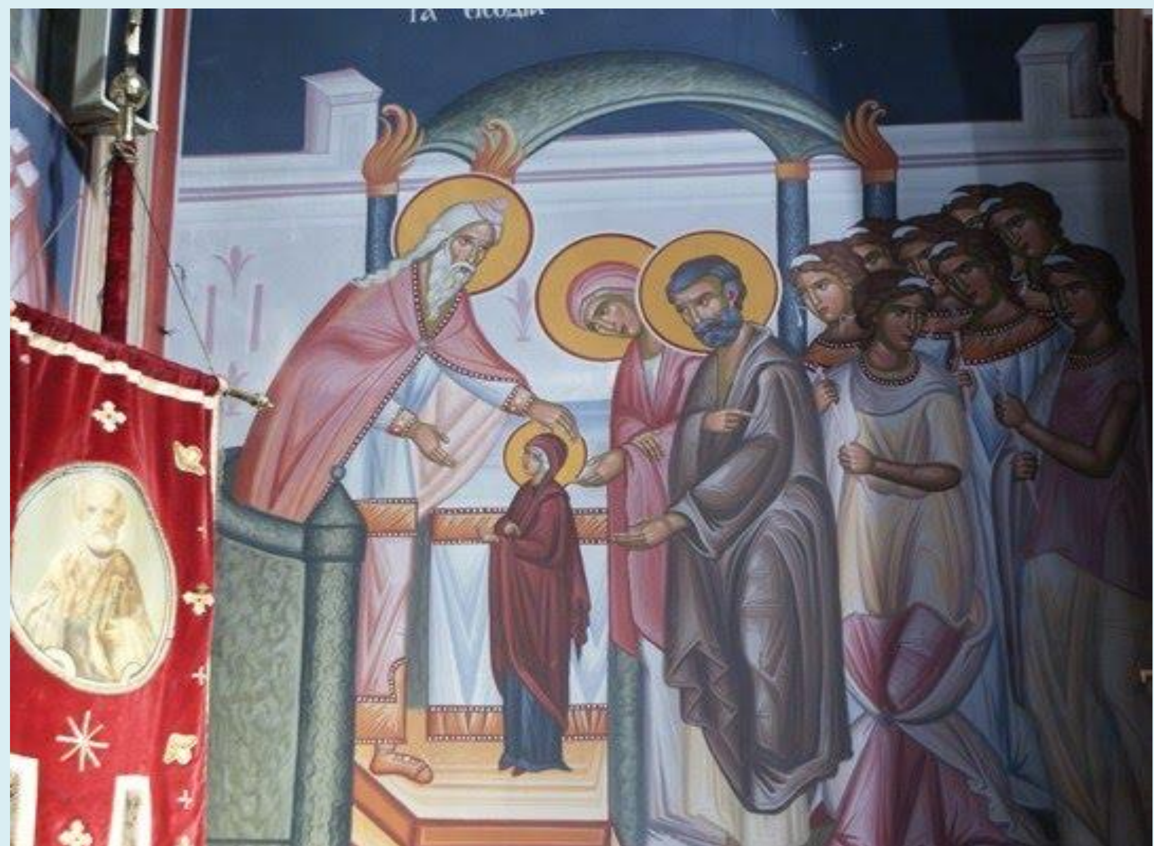

ΜΡ ΘΥ

Τὰ Εἰσόδια
τῆς Θεοτόκου

Введенiе въ Храмъ Пр. Бцы

во храмъ
пресвят.

ВВЕДЕНІЕ

ÎNTRAREA ÎN BISERICĂ
A MAICII DOMNULUI
MP ΘΥ

ГлавИкона.ру
ГлавИкона.ру

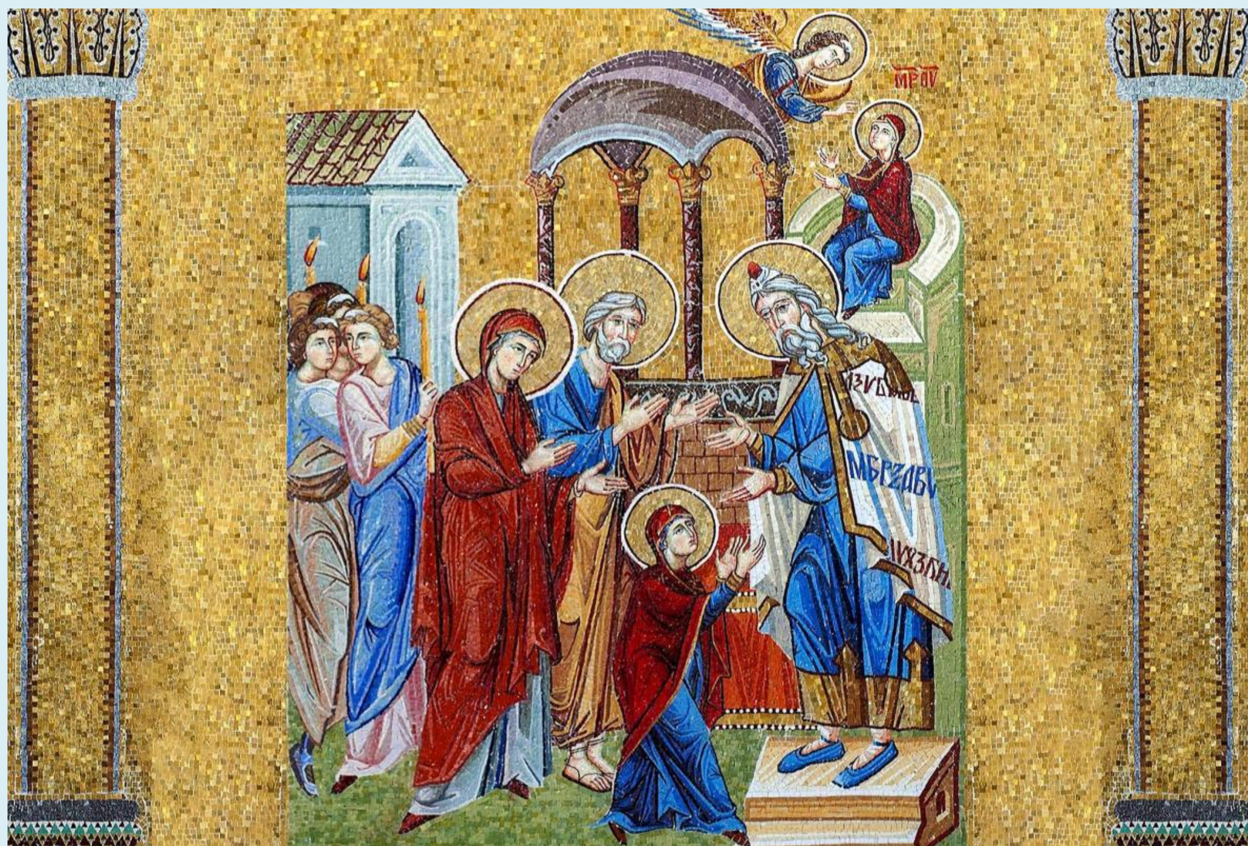

ВВЕДЕНИЕ ВО ХРАМЪ ПРЕСВЯТОЙ БОГОРОДИЦЫ

Входъ во
Храмъ

ВВЕДЕНІЕ ВО ХРАМЪ ПРЕСТЫѦ БЦЫ
ПОСАДИЗОГРАФ

ÎNTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

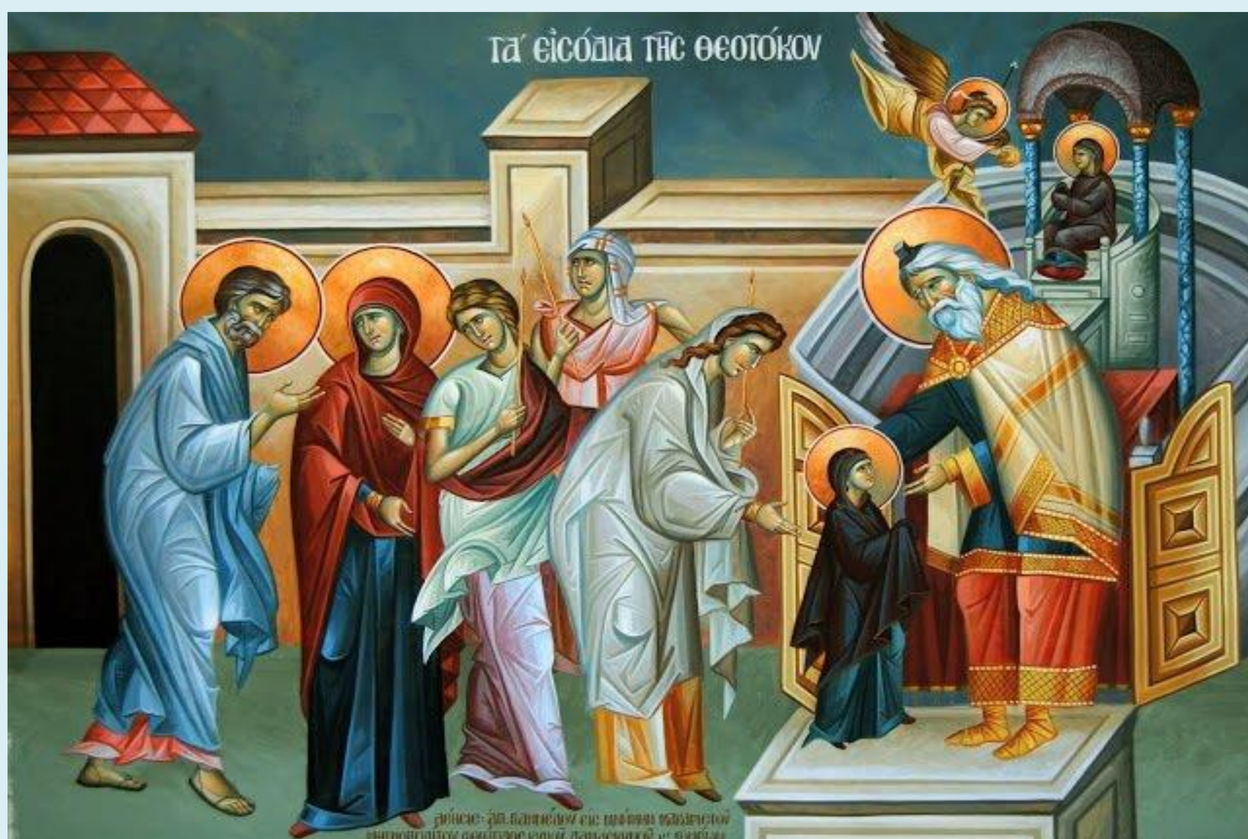

ÎNTRAREA·ÎN·BISERICĂ·A·MAICII·DOMNULUI
ZIARUL
Lumina

INTRAREA ÎN BISERICA
A MAICII DOMNULUI

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ÎNTRAREA ÎN BISERICĂ
A MAICII DOMNULUI

† Intrarea în biserică a Maicii Domnului

- Intrarea Maicii Domnului în biserică sau Vovidenia este prăznuită pe 21 noiembrie.
- Părinții Maicii Domnului, Sfinții Ioachim și Ana, fiind lipsiți de copii, L-au rugat pe Dumnezeu să le dăruiască cinstea de a fi părinți, făgăduind că dacă vor avea un copil, îl vor duce la templu și îl vor închina Lui.
- Mai apoi, părinții ei nu au uitat de promisiune și la trei ani de la nașterea Maicii Domnului au dus-o pe fiica lor la templu, aici fiind întâmpinată de marele preot Zaharia.
- Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară!

INTRAREA ÎN BISERICA A MAICII DOMNULUI

INTRAREA ÎN BISERICA A MAICII DOMNULUI

Св. Анна

Troparul la Praznicul Înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Glasul 4

Bucurie mai dinainte ne dăruieşte astăzi Sfânta Ana, odrăslind Rod ce alungă întristarea, pe Singura pururea Fecioară, pe care o şi aduce astăzi cu bucurie, făgăduiţele rugăciuni împlinindu-şi în Templul Domnului, ca pe Ceea ce este Biserică a Cuvântului lui Dumnezeu şi Maică Curată.

Tropar la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Glasul 4

Astăzi înainte însemnarea bunăvointei lui Dumnezeu si propovăduirea mântuirii oamenilor, în Templul lui Dumnezeu luminat Fecioara se arată şi pe Hristos tuturor mai înainte Îl vesteste. Acesteia si noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, Împlinirea rânduielii Ziditorului.

“Intră, fiica lui Dumnezeu, cu bucurie şi te veseleşte într-însa, căci am cunoscut cu adevărat că s-a apropiat mântuirea lui Israel care va să se nască din tine.

Intră, Preacurată, voioasă şi veselă, şi te fă lăcaş preaminunat Mântuitorului lumii.

Intră în locul cel Ales, ceea ce eşti Aleasă mai înainte de veci.

Intră în Sfânta Sfintelor ca ceea ce ţi se cuvine, să auzi tainele cele ascunse şi prea slăvite ce s-au grăit în cămările cereşti.”